

Giới thiệu Càng Béo Anh Càng Yêu

Truyện online Càng Béo Anh Càng Yêu của tác giả An Tựu là một câu chuyện ngôn tình hiện đại của một cô nàng tròn trịa và một vị tổng tài bá đạo thích người mập. Lúc theo đuổi:- Muốn giảm cân phải không? Được, giảm một cân trừ 100đ- Vậy nếu lên cân có được tặng gì không?".... "Sau khi đồng ý làm bạn gái:Nam chính mừng rỡ định ôm nữ chính xoay hai vòng.'Lắc, lắc' Không nhúc nhích T__T . Hic, ôm ko nổi!Sau khi kết hôn:- Nếu có một ngày anh thích mỹ nữ eo thon chân dài rồi anh quăng em thì sao?!-- Không bao giờ có chuyện đó!!!Nữ 9 mừng khắp nhà- Thiệt hom?- Đương nhiên, bởi anh ôm em quăng không nổi.Mời bạn thưởng thức ngay truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường đại học A, đủ mọi loại hoạt động được tổ chức, nào là tổ chức quyên góp từ thiện, họp báo tuyên truyền, biểu diễn văn nghệ vào buổi tối,... kéo dài trong suốt 1 tuần. Mỗi ngày đều nghe mấy vị lãnh đạo đọc diễn văn dài dằng dặc, nhóm sinh viên sắp chết đến nơi rồi. Vì phúc lợi của đại đa số sinh viên, Hội Học Sinh vất vả lắm mới tranh thủ được tiết mục giải trí thư giãn trong ngày cuối cùng - vũ hội hóa trang.

Nhưng mà vẫn có kẻ vui người buồn.

"Kéo chặt thêm một tí nữa! Nữa! Yên tâm đi, loại áo này chất liệu tốt lắm, kéo nữa vẫn được!"

Tiêu Quả Quả im lặng nhìn vẻ mặt đỏ bừng của cô bạn cùng phòng vừa liều mạng thắt mỡ bụng xong, "Làm ơn đi, mình sợ sẽ thất bại cậu đó! Chắc trông cũng ổn rồi, nhìn cậu sắp không thờ được nữa kia, có cần liều mạng như vậy không?"

"Đều tại Thẩm Nham, làm Chủ tịch Hội Học Sinh rồi thì không cần đếm xỉa tới một tập thể nhỏ bé chúng ta sao? Vì cái gì mà tổ chức vũ hội hóa trang chứ, chẳng khác nào thành khăn khăn muốn mạng của một người mồm mồm như mình?"

Tiêu Quả Quả liếc nhìn cô bạn một cái, "Mình còn mập hơn cậu đây! Dù sao cũng không nên hành xác bản thân, mặc loại trang phục chỉ có người gầy mới dám mặc a!"

Hùng Bảo Đình nhìn cô bạn Tiêu Quả Quả mập hơn mình 10kg, thấy hơi yên tâm, nhưng rất nhanh cô nàng lại bắt mắt trừng mắt: "Cậu chỉ giỏi biện hộ cho Thẩm Nham thôi! Anh ta chắc chắn sẽ làm bạn nhảy với cậu lúc khiêu vũ rồi nên cậu mới không vội, chứ mình đây, lát nữa tới hội trường, phải tùy vào vận khí với đại một người, không liều mạng mặc vậy thì sao được! Hơ, thất bại quá, muốn ối quá... À phải rồi, sao cậu vẫn chưa chuẩn bị trang phục? Không phải cậu định mặc đồ và mang đạo cụ cùng 1 cặp với Thẩm Nham sao?"

Tiêu Quả Quả nghe thấy vậy thì cười một cách bí hiểm, sau đó cô lôi một thanh cự kiếm bóng loáng đằng sau cửa đã được chuẩn bị trước đó ra, "Mình COS[1] vũ khí của Thẩm Nham, đủ xứng đôi!"

[1]COS: COSPLAY - đóng giả, hóa trang thành 1 nhân vật manga, game, truyện, ...

Gần đây Thẩm Nham đang chơi 1 game online tên « Liên Minh Giang Hồ », Tiêu Quả Quả chuẩn bị thanh kiếm này dựa theo vũ khí lợi hại nhất của một vị kiếm khách, có tên là "Huyền Thiết Trọng Kiếm", kích cỡ của nó có thể che chắn được cả người cô.

Hùng Bảo Đình thấy vậy thì ghen hòng, nhìn chằm chằm cô bạn của mình: "Quả Quả, mình xin bài phục cậu!"

Thấy bạn mình phản ứng như vậy, Tiêu Quả Quả rất vừa lòng, nhảy nhót tới chỗ Tổng Kiếm Hà - cô bạn cùng phòng kiêm tác giả tiểu thuyết trên mạng, "Nhiê Nha, cậu đã khỏe chưa? Tiểu Vi gọi điện tới giục 2 lần rồi đấy!"

Tổng Kiếm Hà ngẩng mặt lên khỏi laptop, cả người trông như một u hồn, đến cả giọng nói cũng trở nên mơ hồ kì lạ, "Các cậu đi chơi đi, mình không đi đâu, 1 tiếng nữa là tới 12h rồi, mình còn 3000 chữ nữa cần viết... Tròn Tròn à, đừng có nhảy nhót, ký túc xá của chúng mình đã cũ đến độ sắp trở thành di vật khảo cổ rồi, mỗi lần cậu bật lên bật xuống như con thỏ, đều khiến mình sợ khu nhà này sẽ tan tành mây khói trong khi cậu vẫn còn đang cười nói đấy..."

Khóe miệng Tiêu Quả Quả giật giật, "Làm ơn lần sau chê mình cũng đừng ví dụ đáng sợ như thế? Còn nữa, đừng, gọi, mình, là, Tròn, Tròn!">__

*

Vũ hội hóa trang đã sớm bắt đầu, lúc này ở cửa vào chỉ còn lại người của Hội Học Sinh.

Hôm nay Thẩm Nham mặc quần trắng, áo trắng, tóc dài đen như mực, mặt mũi trắng trẻo như ngọc, nhìn bộ dáng ngọc thụ lâm phong đó, 2 con mắt hình trái tim của Tiêu Quả Quả sắp bắn ra ngoài tới nơi rồi.

Đang hưng phấn vậy gọi, lại nhìn thấy anh ta đột nhiên giữ chặt tay một nữ sinh, sau đó hai người bắt đầu cãi vã.

Hử? Nữ sinh kia. Hình như là Diệp Vi.

Tuy rằng Tiêu Quả Quả không có hứng thú với game online, nhưng vì Thẩm Nham, cô vẫn đi tìm hiểu trò chơi này, nhận ra Diệp Vi đang COS nhân vật Lạc Y trong trò chơi.

Hai người đứng cạnh nhau, một người cao lớn mặc bạch y tung bay, một người nhu nhược nhỏ nhắn trong chiếc váy màu hồng phấn, nhìn qua trông họ thật đẹp đôi.

Tiêu Quả Quả nhìn lại cự kiếm mình mang tới, cúi đầu thờ dài.

"Quả Quả, Đại Bảo, các cậu tới rồi à! Nhị Nha đâu?"

Tiếng gọi của Diệp Vi khiến cho cô phục hồi lại tinh thần, lập tức thỏ ra một tràng: "Vẫn còn đang viết truyện ở Ký túc xá chứ đâu! Sắp biến thành bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối rồi, mỗi lần đều chờ tới 2 tiếng trước hạn nộp mới có sống có chết làm, mặc kệ cậu ấy!"

Tiêu Quả Quả nói xong lại ngược mắt nhìn Diệp Vi rồi tới Thẩm Nham, do dự một lúc mới dám hỏi: "Ban nãy nhìn thấy hai người hình như đang cãi nhau? Chuyện gì vậy?"

Diệp Vi liếc nhìn Thẩm Nham rồi lại im lặng.

Thẩm Nham cười cười, "Không có gì, đang tranh luận chuyện trang trí cho lễ đường thôi mà." Sau đó anh ta nhìn Quả Quả từ trên xuống dưới một lượt, "Quả Quả, em chọn vai."

Cô đang mặc một bộ quần áo bình thường, đang ôm một thanh kiếm kì lạ trông khá quen mắt trong lòng, về mặt Thẩm Nham tràn đầy tò mò.

Tiêu Quả Quả đem thanh kiếm chắn trước người mình, "Thiếu hiệp, ta thấy anh có thiên phú dị bẩm, cốt cách đáng nể, vừa thấy đã biết là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, nhưng vẫn còn thiếu một thứ vũ khí xứng tầm với anh, anh thấy ta thế nào?"

Sắc mặt Thẩm Nham cứng đờ: "Ta chỉ sợ ta nhắc không nổi."

Thanh Kiếm mang tên Tiêu Quả Quả nhất thời đen mặt, "Thẩm Nham! Không đồng ý làm chủ nhân của ta thì chờ ta chém chết đi!"

"Phi...! Quả Quả, em đáng yêu quá đi!" Hai vai Thẩm Nham run lên vì cười liên tục, kéo Quả Quả đang đứng sau thanh kiếm ra, xoa xoa đỉnh đầu của cô, "Được rồi, đừng ồn ào nữa, đói bụng chưa? Anh có đề phở bánh ngọt lại cho em đấy!"

Người con trai đứng trước mặt đang mang ánh mắt ôn nhu cùng nuông chiều nhìn mình thật sự có thể làm tan chảy hết mỡ trong người cô, hờn vía Tiêu Quả Quả đã lên mây luôn rồi, hoàn toàn quên luôn chuyện mình đã ăn no rồi mới đến, "Đói."

"Hai người trò chuyện đi, em có việc nên đi trước đây!"

Có lẽ do bỗng nhiên trở thành bóng đèn nên sắc mặt của Diệp Vi hơi tái đi.

"Tiểu Vi, chờ mình đi cùng!" Hùng Bảo Đình chạy theo, vẫy vẫy tay với hai người đằng sau, "Mình sẽ không ở lại làm bóng đèn đâu! Hai người cứ thoải mái mà kết tình duyên người và kiếm đi!"

Hùng Bảo Đình vừa đi vừa than, "Ai, ngay cả Quả Cầu kia cũng có bạn trai rồi, mình vậy mà vẫn còn FA, đúng là ngược đời..."

Diệp Vi nghe thấy vậy thì nhú mày, "Thẩm Nham hình như còn chưa phải bạn trai của Quả Quả mà?"

"Hừm, Quả Quả vẫn nói là còn chưa bắt được tới tay, nhưng mà cũng là chuyện không sớm thì muộn thôi, bọn họ thân quen lâu như vậy, phụ huynh hai bên cũng đã sớm biết quan hệ của họ rồi."

Diệp Vi không đồng ý với lời của Bảo Đình: "Mình cảm thấy Thẩm Nham không có ý kia với Quả Quả đâu."

"Mình lại thấy anh ta rất thích Quả Quả! Do Quả Quả rất mập nên mới ngượng ngừng không thừa nhận thôi!"

"Cậu vừa nói, bọn họ đã quen biết lâu như vậy, nếu thích thì đã sớm thành một đôi rồi, hơn nữa nếu Thẩm Nham thật sự yêu Quả Quả thì sẽ để ý tới cơ thể của cậu ấy sao?" Giọng điệu của Diệp Vi có phần hơi kích động.

Hùng Bảo Đình hoài nghi nhìn Diệp Vi, "Tiểu Vi, cậu không phải là có ý với Thẩm Nham đấy chứ?"

Khuôn mặt Diệp Vi hơi mất tự nhiên, "Mình sao lại có ý với anh ta chứ, chỉ là bất bình thay Quả Quả thôi!"

Hùng Bảo Đình khẽ véo cánh tay đầy thịt của mình, "Biết làm sao được, ai bảo bọn mình mũm mĩm quá, ai sẽ nguyện ý mang một cô bạn gái tròn trịa đi ra ngoài gặp người khác chứ, haizzz.... đáng người cậu tốt như vậy, sao vẫn chưa có."

*

Hai người Hùng Bảo Đình cùng Diệp Vi vừa mới đi không được bao lâu, bạn thân của Thẩm Nham kèm bạn cùng phòng - Lương Gia Bình đã chạy tới.

"A, Cục Đá, thanh kiếm này của cậu trông được đấy!"

Lương Gia Bình đội một mái tóc giả màu vàng, miệng ngậm một miếng thuốc, nhân vật COS là Sanji trong One Piece, tạo hình cùng khí chất trông giống cực.

Lúc này Tiêu Quả Quả đang ăn bánh ngọt, Thẩm Nham cầm kiếm giúp cô, Lương Gia Bình hoàn toàn không phát hiện có người đằng sau thanh kiếm, quảng vai Thẩm Nham, bắt đầu nhiều chuyện: "Khi nào thì mình mới được uống rượu mừng của cậu cùng Tiêu đại tiểu thư đây hả?"

Thẩm Nham nhú mày, "Rượu mừng chuyện gì?"

"Còn giả vờ, hôm qua ba mẹ cậu trước mặt hai vị bô lão nhà mình khoe khoang, nói chờ cậu cùng đại tiểu thư tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn! Cậu không biết thì thôi, ba mẹ cậu vừa đi, lập tức mình bị bô lão trong nhà châm chọc khiêu khích, nói mình vô dụng, ngay cả một đứa con gái cũng không theo đuổi được! Làm ơn đi, đó là do mình không muốn theo đuổi đấy chứ? Nếu như mình cưới Tiêu Quả Quả còn không phải bị đám bạn bè chê cười chết mất! Mình nói với ba mẹ một câu là bán con cầu vinh, tự nhiên bị họ ném cả cái gạt tàn vào khuôn mặt tuần tú này, hại mình suýt nữa bị hủy dung!"

Thẩm Nham liếc nhìn Tiêu Quả Quả đang ăn bánh ngọt đằng sau cây kiếm, hơi xấu hổ ho nhẹ một tiếng, "Cậu đừng nghe ba mẹ mình nói bừa!"

Thấy sắc mặt của Thẩm Nham không được tốt, Lương Gia Bình lập tức giải thích: "Cái gì cơ, Cục Đá, mình không phải ý nói cậu bán mình cầu vinh, dù sao gia thế của cậu với đại tiểu thư nhà người ta tương đương nhau, thanh mai trúc mã! Nếu không thì quá ủy khuất cho cậu phải cưới cô nàng đó rồi! Tướng mạo hơi xấu một chút nhưng có tiền mà! Cưới được cậu cũng không phải lỗ vốn, còn có công lớn với anh em bạn bè, hai người mà kết hôn thì ba mẹ mình cũng hết hy vọng mà."

Không giải thích còn được, đằng này càng giải thích càng khiến chuyện phức tạp hơn, thấy mặt Thẩm Nham giật giật mấy lần, Lương Gia Bình cuối cùng cũng im lặng, "Đùa thôi mà, đùa chút thôi mà."

"Về sau đừng có lấy loại truyện này ra đùa." Khuôn mặt Thẩm Nham tràn đầy nghiêm nghị.

"Còn không phải là tại ba mẹ mình, mình nói với họ là không có khả năng, họ không tin. Mình còn không hiểu khẩu vị của cậu sao? Cậu chỉ thích người giống như Diệp Vi thôi!"

Người nói vô ý người nghe cố tình, sắc mặt Thẩm Nham cương cứng, vẻ mặt tự nhiên hiện lên trong mắt, càng không ngừng nháy mắt với Lương Gia Bình, chỉ tiếc anh ta hoàn toàn không hiểu ý, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt đề tài này.

"Thực ra thì đại tiểu thư đối với cậu rất tốt, tháng trước còn vì cậu mà trở mặt với người trong nhà, sống chết cũng không chịu đi xem mắt, chắc... chỉ là hơi béo một tí."

Vừa dứt lời, một người từ sau thanh kiếm vàng rực bên cạnh Thẩm Nham đi ra.

Thẩm Nham bắt đầu dờ dẫm.

Còn Lương Gia Bình thì sợ tới mức miệng sắp rớt xuống đất đến nơi rồi, liên tục lùi về sau hai bước, đưa tay ôm lấy lồng ngực vẫn còn đang đập bình bịch của mình, "Quả. Quả Quả, mấy ngày không gặp, gầy thêm rồi kìa, ha ha."

Vừa nói vừa tiến lại gần bên tai Thẩm Nham nghiêng răng oán hận, "Mẹ, anh em thế đấy? Cậu cứ tự nhiên trở mặt nhìn mình đi vào chỗ chết mà không ngăn lại?"

Thẩm Nham liếc mắt một cái, "Miệng cậu nhanh như vậy, mình cần được à?"

Tiêu Quả Quả thông thả bước chậm chậm lại gần, cầm thanh kiếm quơ qua lại trước mặt anh ta, cười tủm tỉm, "Rất béo đúng không?"

Lương Gia Bình đưa tay lau mồ hôi, rồi cẩn thận đẩy đẩy thanh kiếm, "Đại tiểu thư anh sai rồi, anh thật sự biết sai rồi! Từ nay về sau trong từ điển của anh sẽ không có một từ béo nào hết, hơn nữa hai chữ tròn và trịa cũng tuyệt đối không đồng thời xuất hiện, cầu xin em tha cho anh một lần đi!"

Tiêu Quả Quả đánh giá anh ta vài lần, con người đảo đi đảo lại, "Nghe giảng hồ đồn Lương thiếu của chúng ta, từ Yên gầy, Hoàn phi[2], mặc kệ là con gái có dáng người gì thì trong 3 ngày cũng sẽ bắt được tới tay phải không?"

[2] Chính xác là "Yến sâu, Hoàn phi" nghĩa là Dương quý phi béo, Triệu Phi Yến gầy. Ý chỉ con gái từ gầy đến mập.

Lương Gia Bình nghe thấy thế, dù mặt tràn đầy kiêu ngạo nhưng vẫn khiêm tốn mở miệng: "Quá khen quá khen!"

"Em cho anh 3 tháng."

"Cho anh 3 tháng? Làm. Làm gì á?"

"Theo đuổi em a!"

"." Lương Gia Bình choáng váng.

"Anh không phải mới nói, không theo đuổi vì anh không muốn sao? Chúng ta đánh cuộc đi, nếu anh theo đuổi thành công, chuyện này em sẽ bỏ qua, em sẽ hoàn toàn phục tùng anh, sau này anh thích nói em như thế nào thì thế ấy, em sẽ không phản bác một lời! Nếu anh thất bại Ha ha, vậy anh phải đi nói với chú Lương - ba anh là anh thích em, không phải em thì không lấy vợ! Thế nào? Dám không?"

Lương Gia Bình nghe thấy vậy thì lệ rơi đầy mặt, còn thiếu nước quỳ xuống thôi, "Không không không. Không dám a! Bà cô tổ ơi, anh về sau dám nói lung tung nữa thì cho em xé nát miệng của anh ra nhé! Ai mà không biết trong mắt em chỉ có Thẩm Nham, có cho anh 3 năm anh cũng không thành công a!"

"Lương Gia Bình, về sau nếu còn để em nghe thấy anh nói xấu sau lưng em, em sẽ đi nói cho chú Lương là em thích anh, không phải anh thì không lấy chồng!" Tiêu Quả Quả hừ một tiếng, vác kiếm rồi đi.

Thâm quá đi!

Lương Gia Bình xanh mặt, bước không vững, ghé vào vai Thẩm Nham: "Cậu nhìn con bé kia xem, quá ngang ngược rồi! Cậu xin cậu thay trời hành đạo, thu phục nó đi"

"Cậu á! Sớm muộn gì cũng chết vì cái miệng!" Thẩm Nham ghét bỏ đẩy anh ta ra, lo lắng chạy theo Tiêu Quả Quả.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tiêu Quả Quả làm hai cái lỗ trên thanh cự kiếm rồi luồn dây qua buộc lại, đeo chéo trên vai, nhìn từ đằng sau trông không khác gì một thanh kiếm biết đi, khiến cho tất cả mọi người đều chú ý.

Thanh Huyền Thiết Trọng Kiếm nguyên bản khiến người khác ấn tượng bởi "Trọng Kiếm Vô Phong, Đại Xảo Vô Công"[1], nhưng bị Tiêu Quả Quả đeo trên người như vậy, bỗng nhiên biến thành kiếm mang phong cách Kute[2], có thể dùng 4 chữ "Mũm ma mũm mũm" để hình dung.

[1] Huyền Thiết Trọng Kiếm là kiếm của Độc Cô Cầu Bại, câu "Trọng Kiếm Vô Phong, Đại Xảo Vô Công" là dòng chữ được khắc trên kiếm, nghĩa là "Trọng kiếm thô sơ, không hề gia công". Thanh kiếm đã nặng, lại không có lưỡi sắc và mũi nhọn.

[2] Bản gốc là Q-style, Q phát âm gần giống cute, nên có thể hiểu là Cute Style.

Tâm trạng không vui, nên một mình Quả Quả ghé vào quầy bar trong hội trường uống rượu, trong đầu vẫn luôn hồi tưởng lại những lời nói vô ý của Lương Gia Bình ban này, Thẩm Nham thích những cô gái giống Diệp Vi.

Dáng người Diệp Vi rất đẹp, diện mạo lại thanh tú, còn là trường nhóm văn nghệ, thường xuyên chủ trì các buổi diễn văn nghệ, có rất nhiều người theo đuổi cô ấy.

Có lẽ không có người con trai nào không thích một cô gái giống như Diệp Vi đi?

Nhưng mà, Diệp Vi cùng Thẩm Nham? Cô chỉ biết Lương Gia Bình có ý với Diệp Vi, còn.

Mấy sinh viên bên Ký túc xá nữ có quan hệ rất tốt với nhóm nam sinh bên Ký túc xá nam của Thẩm Nham, bởi vì Diệp Vi là đội trưởng văn nghệ, cho nên giao tiếp khá nhiều với Thẩm Nham, chuyện này rất bình thường, nhưng mà nếu nói hai người bọn họ có chuyện, vậy tại sao cô không cảm giác được gì.

Tiêu Quả Quả lắc lắc đầu, xua đi những suy nghĩ miên man trong đầu, tất cả chỉ số IQ của cô đều bị Lương Gia Bình làm tụt hết rồi.

"Quả Quả!" Thẩm Nham đã tìm đến, vẻ mặt có hơi bất an.

"Uống không?" Tiêu Quả Quả rót một ly rượu cho anh ta.

"Em cũng biết mà, Lương Gia Bình luôn nói mà không biết nghĩ, em đừng để bụng."

Tiêu Quả Quả hơi say say, tay chống đầu nhìn anh ta, "Cũng không hẳn vậy, có một số chuyện là sự thật."

Thẩm Nham nhũn mày, các đốt ngón tay xiết chặt lấy ly rượu, "Có à?"

Cô nhìn anh, hai tròng mắt long lanh như nước, "Có đó, ví dụ như, trong mắt em chỉ có một mình Thẩm Nham."

Thẩm Nham nhẹ nhàng thờ phào, hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, "Đã khuya rồi, đừng uống rượu nhiều, ngày mai là Chủ nhật, trường còn tổ chức lễ hội tuyển dụng, không phải em đã nói phải nhanh chân có mặt sao?"

"Có mặt cái gì chứ! Tiêu đại tiểu thư như em mà còn cần tới lễ hội tuyển dụng à? Lại đây, tiếp tục uống!" Lương Gia Bình không biết từ lúc nào đã sấn lại gần, ân cần rót rượu cho cô.

Tiêu Quả Quả quét mắt nhìn anh ta một cái, Lương Gia Bình lúc này mới cảm thấy có lỗi, vồ vồ ột, "Xin lỗi em ha, quên mất em mới trở mặt với mọi người trong nhà! Mà có sao đâu, Cục Đá sẽ nuôi em mà!"

Nhìn khuôn mặt lúc nào cũng thấy đáng ghét này, Tiêu Quả Quả lôi điện thoại ra, tìm trong danh bạ số điện thoại của chú Lương, "Cho anh 3s, đừng xuất hiện ở trước mặt em, nếu không, sau 3s kiếp sống độc thân tuyệt vời của anh sẽ chấm dứt."

Ngay lập tức, Lương Gia Bình nhổ lại rượu trong miệng vào ly, chạy đi như bay.

"Em a." Thẩm Nham bắt đầu nhìn cô một cái, đang định nói câu gì đó, thì cách đó không xa đã có người vội vã chạy tới tìm anh ta, ghé vào bên tai anh thì thầm, sắc mặt Thẩm Nham bỗng chốc thay đổi, đành quay lại xin lỗi cô, "Quả Quả, anh đi có việc trước rồi sẽ quay lại tìm em "

"Đi đi, quý ngài bận rộn!" Tiêu Quả Quả phẩy phẩy tay.

*

Tuy vũ hội hóa trang là hoạt động giải trí của sinh viên, nhưng vẫn sẽ có một số danh nhân là học sinh cũ của trường tới góp vui, thế nên nhà trường cùng Hội Học Sinh vẫn phải đón tiếp họ, thành viên Hội Học Sinh cũng có thể vui chơi nhưng cần phải biểu hiện đẹp mắt một chút.

Vậy nên điệu nhảy đầu tiên liền biến thành một màn trình diễn.

Thẩm Nham xin lỗi cô vì phải đón tiếp Ban Giám Hiệu, tự mình thực hiện và sắp xếp, cho nên không thể tham gia điệu nhảy đầu tiên cùng với cô được. Tiêu Quả Quả hơi thất vọng, nhưng cô cảm thấy thoải mái thờ phào nhiều hơn.

Có một lý do chính đáng, sẽ tránh cho Thẩm Nham rơi vào hoàn cảnh khó xử, vậy cũng tốt.

Nếu như Ban Giám Hiệu không tham gia, vậy anh ấy có tham gia điệu nhảy đầu tiên cùng mình không? Cô không dám đảm bảo.

Đến bây giờ anh vẫn luôn cẩn thận chú ý tới thể diện của cô, ví dụ như màn "Mượn kiếm tỏ tình" của cô hôm nay, thực ra anh vẫn chưa trả lời có cần cô hay không.

Ca sĩ với giọng hát, vũ công với điệu nhảy, khách với kiếm, nhà văn với bút, anh hùng với ý chí chiến đấu, nếu không có tận thế, thì những thứ này luôn đi liền với nhau.

Cô muốn có một sự tồn tại gắn kết lãng mạn như vậy với người trong lòng, ai có thể ngờ, một cô gái đang trong độ tuổi đẹp nhất lại là một cục thịt mồm nồm chứ.

Tất cả mọi người đều hâm mộ cô có một vị trúc mã ôn nhu chăm sóc như vậy, thậm chí người khác còn thầm chấp nhận bọn họ là một cặp, nhưng mà, cô càng ngày càng không xác định được tâm tình của Thẩm Nham. Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong trí nhớ của cô, chưa bao giờ thấy người thiếu niên kia nói một câu ngọt ngào hay thề non hẹn biển với cô cả.

Cô vẫn tưởng rằng học Đại học xong, có thể quang minh chính đại thành một cặp với anh, nhưng mà, anh vẫn đối xử rất tốt với cô trước sau như một, không hề nhắc đến việc xác định mối quan hệ một cách rõ ràng, chỉ nói là bây giờ quá bận, không có thời gian yêu đương, vẫn giữ nguyên quan hệ bạn bè cho thoải mái.

Nhìn ánh đèn chiếu xuống đôi nam nữ tựa như kim đồng ngọc nữ kia, Diệp Vi với Thẩm Nham, Tiêu Quả Quả yên lặng đứng dậy rời khỏi đây.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xảy ra 'bạo phát' bên trong Hội Trường, giống như sóng thần đánh vào bờ vậy, tiếng hét chói tay đầy hỗn loạn của đám nữ sinh, chắc là vị cựu học sinh kiêm danh nhân nào đó xuất hiện, trong 1 tuần lễ kỷ niệm, tình huống này xảy ra liên tục.

Lạc trong đám người hỗn loạn, Tiêu Quả Quả vấp ngã, cô cảm thấy hơi lạ vì không thấy đau, chắc là đè lên ai đó rồi.

Hai tay cô chống lên một lồng ngực ấm nóng, nghe thấy tiếng kêu rên dưới người mình, cô nhanh chóng bò dậy, suy nghĩ đầu tiên là người này xui xẻo quá, bị một tảng thịt bự có khả năng sát thương lớn đè lên, mong là đừng chết bẹp. (¬_¬)

Tiêu Quả Quả đang chuẩn bị xin lỗi, nhưng còn chưa kịp nhìn tới hình dáng người đó ra sao, cô đã bị đám đông cuồng nhiệt gạt phăng về một phía, không dừng lại được a.

Sau một hồi chen chúc luồn lách suốt nửa thì giây cả người, cuối cùng Tiêu Quả Quả cũng thoát khỏi đám đông điên cuồng kia, nghiêng nghiêng ngã ngã rời khỏi đó, bởi vì uống khá nhiều rượu, vừa mới về Ký túc xá cô đã nằm bẹp trên giường, ngủ không biết trời đất là gì.

Sáng hôm sau, Tiêu Quả Quả tỉnh dậy.

Vừa rời giường liền cầm điện thoại, 11h kém, Ký túc xá vắng tanh.

Chờ cô đánh răng rửa mặt, chỉnh sửa linh tinh thần tóc rồi mang theo sơ yếu lý lịch tới hội tuyển dụng thì lễ hội cũng gần kết thúc rồi. Chỉ còn lại lác đác vài công ty vẫn đang tuyển, cô vội vội vàng vàng 'tổng khứ' mấy bản sơ yếu lý lịch.

"Bạn học, điền cái này là xong!"

"Vâng."

Tiêu Quả Quả cầm cúi điền.

Mấy vấn đề cần điền đều rất bình thường, tới mục cuối lại đột nhiên thay đổi phong cách, Tiêu Quả Quả dừng bút, vẻ mặt rối rắm, cuối cùng quyết định bỏ qua mục này.

Hậu quả, lúc trả giấy tờ bị người ta gọi lại, "Bạn à, mục cuối là phần quan trọng nhất đó, không điền coi như không tính đó! Nếu không xác định được thì cân thử đi bạn! Chúng mình có chuẩn bị cân điện tử này!"

Tiêu Quả Quả nhìn cô bạn kia mang một cái cân điện tử ra, cả người cứng đờ, mẹ nó, công ty kiểu gì thế???

Vất vả lắm mới gửi được một bộ sơ yếu lý lịch, cô thực sự không muốn bỏ qua một cơ hội, đành phải cứng ngắc đứng lên cân.

Mấy con số trên cân thay đổi liên tục, cuối cùng dừng lại tại số 80.

Không phải 80 cân, là 80 Kg[3]

[3] Đơn vị đo lường của TQ, 1 cân xấp xỉ 500g = 0.5kg. Nên 80 cân = 40Kg

Nhân viên tuyển dụng lưu loát điền '160 cân' vào tờ giấy giúp cô, cũng thêm quan tâm tới kháng nghị của cô "Tôi cởi quần áo, giấy và túi xách, bên trong có chai nước thì chỉ có 156 cân thôi".

*

Trên đường tới canteen, Tiêu Quả Quả gặp được ba người Hùng Bảo Đình, Tống Kiêm Hà, Diệp Vi.

"Quả Quả, cậu về rồi à, tình hình thế nào?" Hùng Bảo Đình hỏi.

Mất công đi một chuyến đúng lúc trời nóng, cả người Tiêu Quả Quả không khác gì một miếng thịt bị nướng, phờ phạc phẩy tay, "Đừng nói nữa, mình đi trễ, gần về hết rồi."

Hùng Bảo Đình kinh ngạc, "Không thể nào! Tiểu Vi không gọi cậu à? Mình nhớ Tiểu Vi là người cuối cùng rời khỏi phòng mà!"

Diệp Vi bắt đầu đi nói: "Mình có gọi, cậu ấy nói sẽ dậy ngay, mình thấy thế thì đi trước!"

"A? Chắc là mình lại ngủ mơ rồi, cậu vừa đi mình lại ngủ tiếp." Tiêu Quả Quả ảo não.

"Thôi qua rồi, còn có cơ hội khác mà." Hùng Bảo Đình an ủi.

"Tròn Tròn, cậu nộp hồ sơ vào mấy nơi?" Tống Kiêm Hà hỏi.

Tiêu Quả Quả lập tức giơ bàn tay ra trước mặt, ý chỉ STOP, "Dừng, mình vừa mới bị kích thích xong, đừng đề cập tới vấn đề mẫn cảm này!"

Tống Kiêm Hà trừng mắt nhìn cô, "Sao thế Tròn Tròn?"

"."

Tiêu Quả Quả cuối cùng cũng bỏ qua ý định cãi vã cho cô nàng này, bề ngoài thì mang bộ dạng lolita vô tội, giả ngây thơ ngờ nghệch, thật sự lại rất phúc hắc, cô nhìn không được đành nói toẹt hết ra, "Còn không phải vì đơn điều tra của tập đoàn Phương thị kia, mục cuối cùng thật biến thái!"

Hùng Bảo Đình vừa nghe thấy, như gặp được tri kỷ, kích động kéo tay cô, "Mình cũng phải điền á! Có công ty nào lại hỏi cân nặng người khác thế không? Chưa kể còn đặt dấu '*' sau chữ Cân nặng nữa, ghi chú dưới cùng: '*' là thông tin bắt buộc! Tức điền lên đi được! Nghĩ lại cảnh mình chịu khuất nhục ghi xuống '136 cân', mình đau lòng quá đi! Tròn Tròn à, cậu cao gần 1m7 còn đỡ, với người 1m6 như mình thật là thiệt thòi quá! Hu hu TT __ TT, mình phải giảm béo!"

Tieu Quà Quà liếc nhìn cô nàng một cái, "Bỏ cái chân gà trong tay xuống đi rồi hãy nói lời này!"

Hùng Bảo Đình luyến tiếc bỏ xuống, "Ăn xong bữa này mình sẽ bắt đầu!"

Tieu Quà Quà thở dài, "Mình nói cậu á, mỗi ngày đều la hét phải ăn uống điều độ giảm béo, chưa có lần nào thành công cả, còn không bằng muốn ăn gì thì ăn đó đi!"

Hùng Bảo Đình thở dài theo cô, "Mình không tốt số như cậu! Trong nhà có nhiều tiền như vậy, còn có một bạn trai tốt bụng như thế!"

Trước đây Hùng Bảo Đình cũng hay nói như vậy, nhưng hôm nay nhắc đến 2 chữ 'bạn trai' kia, trong lòng Tieu Quà Quà rất phức tạp, theo bản năng liếc nhìn Diệp Vi một cái.

Chuyện vũ hội tối qua, bọn họ đều không nhắc tới.

Nhưng mà vốn dĩ cũng không có chuyện gì, nếu cố gắng giải thích, ngược lại còn đáng ngờ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hai ngày nay, ba người khác trong Ký túc xá liên tục nhận được điện thoại thông báo phỏng vấn, nhất là Diệp Vi, một số công ty gọi tới đều là công ty tốt.

Bạn cùng phòng ai cũng bận rộn, duy nhất Tieu Quà Quà lại không có động tĩnh gì, hồ sơ gửi trên mạng cũng trôi về nơi nào rồi, Quà Quà gấp gấp đến mức cả ngày đều bực bội, than thở một ngày làm tới tận 7 bài kiểm tra.

Mỗi khi tâm trạng không tốt, Quà Quà rất thích làm bài kiểm tra, mà dù có tốt hay không thì cô cũng thích ăn vật nữa.

"Làm sao đây, tiêu đời rồi, không kiểm được việc thì mình sẽ phải tuyệt thực."

Hùng Bảo Đình cảm thấy rất kì lạ, "Quà Quà, thành tích của cậu tốt như vậy, hàng năm thường nhận được học bổng, sao lại không có công ty nào gọi tới thông báo chứ?"

Tieu Quà Quà đẩy đẩy chồng bài kiểm tra trên bàn, đứng dậy, "Mình cũng không biết, gần đây mình xui xẻo sao ý. Chẳng lẽ là báo ứng của chuyện lần trước?"

"Chuyện lần trước? Chuyện gì?" Hùng Bảo Đình lập tức hỏi.

Tieu Quà Quà do dự rồi giải thích: "Hôm vũ hội, cựu sinh viên đẹp trai nhất trong truyền thuyết của trường Đại học A không phải đã tới à, đám nữ sinh đều phát điên lên rồi chen lấn nhau, mình không cẩn thận bị đẩy ngã, hình như ngã lên người một người đàn ông, sau đó do quá đông nên mình lại bị đám người đẩy đi, còn chưa kịp xin lỗi người kia nữa, từ đó đến giờ mình vẫn băn khoăn hoài."

Hùng Bảo Đình: "Ặc."

Đang ngồi trước máy tính, Tống Kiêm Hà: "Ha Ha."

"Cậu cười là có ý gì?" Tieu Quà Quà giận dữ.

Tống Kiêm Hà vừa gõ bàn phím lạch cạch vừa trả lời: "Nếu cân nặng của cậu chỉ còn 1/2, thì cảnh cậu vừa kể chính là màn mở đầu lãng mạn trong chuyện tình kinh điển với mấy anh tổng tài. Nhưng vì cậu là nữ chính nên chuyện tình này Hoàn luôn được rồi."

"Tại sao?"

Tống Kiêm Hà quay lại, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, "Cái này còn phải hỏi à? Nam chính sẽ bị cậu trực tiếp đè chết! (づ ▽ づ)"

Tieu Quà Quà tức học máu, "Tống Kiêm Hà, đòi người đã gian nan như thế, có sao còn để cho ta gặp người!"

Bạn học Tống Kiêm Hà không hề đồng tình, tiếp tục châm thêm một nhát, "Ngoài ra vì tình bạn hữu nghị của chúng ta nên mình sẽ nhắc nhở cậu thêm một việc nữa, theo kinh nghiệm nhiều năm ngâm cứu tiểu thuyết tổng tài hào môn của mình, cậu vẫn chưa tìm được việc, đơn giản là do anh của cậu động tay động chân đằng sau rồi! Cho nên phiền cậu đừng cố nữa!"

Tieu Quà Quà: "."

"Quả Quả, cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt, hay cậu giả vờ chịu đi xem mắt theo ý của anh cậu đi, tới lúc đó thì nói là không hợp với mình là được!" Diệp Vi đề nghị.

Tiêu Quả Quả ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, "Anh ấy sẽ tìm mọi đối tượng cho đến khi mình hài lòng mới thôi, cứ để một thời gian xem sao."

"Vậy Thẩm Nham nói sao?" Như nghĩ tới chuyện gì đó, Diệp Vi bỗng hỏi.

Tiêu Quả Quả nhún vai, "Thẩm Nham khuyên mình nên nói chuyện với anh hai, bàn bạc kỹ lưỡng với anh ấy, cho xin đi, anh của mình đáng sợ như vậy, mình không dám đâu! Chính Thẩm Nham còn không phải sợ anh mình chết khiếp."

*

Một tuần sau, vốn đang vật vờ trước máy tính, sắc mặt xám xịt, bỗng nhiên Tiêu Quả Quả hưng phấn hét lên, "Yeah! Thấy gì không? Các cậu tới đây xem! Mình được tập đoàn Phương thị gọi tới Phòng vấn này!"

Hùng Bảo Đình bỏ chiếc vòng lắc xuống, phóng tới, "Thật không?"

Tổng Kiêm Hà đến cái mông cũng không chịu nhấc, nói "Cậu chắc chắn là Phương thị, mà không phải là Viên thị hay Cầu thị à?"[1]

[1] Viên và Cầu đều mang nghĩa là Tròn.

Tiêu Quả Quả ném 1 cái gối qua, "Cậu một ngày không chọc mình thì không thoải mái à!"

Diệp Vi sán lại gần nhìn bức e-mail kia, sau khi xác nhận là thật, mặt cô cứng ngắc: "Trong tờ đơn vấn đáp của tập đoàn Phương thị, tất cả chúng ta đều điền, nhưng chỉ có cậu được gọi tới phỏng vấn, Quả Quả, cậu đã điền như thế nào vậy? Chỉ mình với!"

Tiêu Quả Quả nhúc nhúc, "Mình cũng đang băn khoăn nè, chả biết điền sao lại được! Mình đang bối rối đây!"

Hùng Bảo Đình một bên ăn vụng miếng khoai trên bàn của Quả Quả, một bên hỏi: "Tập đoàn Phương thị nổi tiếng là khó vào, lễ hội tuyển dụng lần này chỉ mang tính hình thức thôi, thực sự vào được đều do đi cửa khác! Có phải người nhà cậu bí mật liên hệ không?"

Tiêu Quả Quả lắc đầu, khẳng định, "Không có khả năng đó, trong nhà mình do anh mình làm chủ! Ba mẹ mình tuyệt đối không dám giấu anh ý làm chuyện này! Ngày hôm qua mình gọi điện cho ba, ông rõ ràng cúp máy luôn, mẹ mình còn ác hơn, trực tiếp đưa tên mình vào danh sách đen, mình thiếu chút nữa chết vì tức đó, hai người họ sẽ không làm thế đâu?"

Về mặt Diệp Vi hơi lo lắng, "Chắc không có gì đâu, chỉ là mình nghe nói Phương thị yêu cầu về ngoại hình rất cao. Quả Quả, cậu đừng trách mình nói thẳng, là bạn bè nên mình mới nói chuyện này với cậu, mình sợ đến lúc đó cậu bị người ta ghét bỏ rồi gây khó dễ, ngày hôm qua mình có gặp một bạn, bị họ nói khó nghe lắm."

Cả căn phòng đều trầm mặc.

Lời Diệp Vi nói cũng không sai, nhưng cũng làm cho người khác thấy bối rối.

Không chỉ có Tiêu Quả Quả, mà Hùng Bảo Đình cũng chịu không được, thật ra mấy hôm nay cô cũng gặp vài tình huống thế này.

Tổng Kiêm Hà dừng tay đánh máy một lúc, ngay sau đó nói bằng giọng điệu thoải mái: "Không có việc gì đâu Tròn Tròn, cậu còn đẹp mắt hơn so với mấy người gây nham! Là cô nàng mũm mĩm đẹp nhất mình từng gặp! Nếu Phương thị từ chối cậu vì điều này thì công ty đó cũng không có gì tốt hết!"

Hùng Bảo Đình gạt đầu lia lịa, vừa mập mạp mà vẫn có khí chất thì cũng chỉ có mình Quả Quả thôi.

Cô ấy không hề giống những người khác vì mập mà tự ti e dè, cô nàng cũng sẽ tự phối quần áo cho hợp, cô có bằng cấp, có thành tích học tập xuất sắc vượt trội, tính cách cởi mở, giao tiếp bạn bè trong trường cũng rất tốt.

Tiêu Quả Quả cảm động, khịt mũi một cái, "Cảm ơn cậu, Nhị Nha!"

Diệp Vi xách túi ra khỏi phòng, "Tùy cậu thôi, lời nói thật lòng thường khó nghe, đến lúc đó cũng đừng có khóc lóc tìm tới bọn mình!"

*

Lần này, tập đoàn Phương thị tổ chức tuyển dụng quy mô lớn, các vị trí cơ bản đều đã tuyển được hết, chỉ duy nhất vị trí trợ lý Tổng Giám Đốc là vẫn chưa chọn được người thích hợp.

Nói một cách nghiêm khắc là không phải không thích hợp, mà là chưa đủ để BOSS vừa lòng.

Đã phỏng vấn mấy cô gái đều có điều kiện rất tốt, ngoại hình - khí chất - giao tiếp đều toàn vẹn, hai người thực hiện phỏng vấn đều cảm thấy có thể quyết định được rồi, nhưng mà không hiểu sao đại BOSS vẫn chưa mở lời, vì thế vẫn phải tiếp tục phỏng vấn, trong lòng họ thầm oán, ánh mắt của BOSS cao quá, muốn tìm tiên trên trời sao??

Lúc Tiêu Quả Quả tới, trước cô còn có 5 người, năm cô gái đều nhìn Quả Quả ngồi xuống, tất cả đều liếc thêm mấy lần, nhưng họ rất nhanh thu lại ánh mắt của mình.

Trong lòng 5 người này đều nghĩ, xem đáng người vị kia, chắc 'hậu phương' vững chãi lắm đây? Nhưng mà 'hậu phương' có vững đến đâu chỉ sợ cũng không 'đỡ' được cân nặng của cô ta thôi, tới được vòng này là kết thúc rồi.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cũng tới lượt Tiêu Quả Quả, nhớ lại lúc này, hai cô gái ngồi cạnh có bàn luận với nhau về chức vụ này đã tuyển không biết bao nhiêu người, Quả Quả càng cảm thấy hồi hộp.

Trong phòng họp, Phương Cảnh Xán đang ngồi dựa lưng vào ghế, trở thành 'đích ngắm' trong ánh mắt ai oán của cấp dưới, cảm thấy quá chán anh đành xoay xoay cây bút, lúc ứng cử viên cuối cùng bước vào phòng vẫn, trong con ngươi anh ánh lên tia sáng khiến người khác khó phát hiện ra.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ làm ánh lên làn da trắng mịn của cô gái, đôi mắt đầy nổi khấn trương dần dần trùng khớp với một thoáng kinh hồng[2] anh bắt gặp tới hôm ấy. Không có giây thủy tinh, nhưng anh vẫn tìm được em.

[2] Kinh Hồng (惊鸿) hai từ này xuất phát từ bài thơ: Lạc thần phú (洛神賦) của Tào Thục (曹植), là một bài phú về nữ thần sông Lạc:

Trích đoạn:

余告之曰：

其形也，

翩若驚鴻，

婉若遊龍。

榮曜秋菊，

華茂春松。

Hán Việt:

Dư cáo chi viết:

Kỳ hình dã,

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long.

Vinh diệu thu cúc,

Hoa mậu xuân tùng.

Dịch nghĩa (của Diệp luyện hoa):

Ta trả lời rằng:

Hình dáng của nàng,

Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng.

Rực rỡ thu cúc,

Tươi rạng xuân tùng.

"Hồng" chỉ chim nhạn, "phiên nhược kinh hồng" nghĩa đen là bay vút qua như chim nhạn bị hoảng sợ, hình dung về dáng vẻ uyển chuyển nhẹ nhàng của người con gái, hoặc gói lại thành hai chữ "Kinh hồng".

Trong văn học, "một thoáng kinh hồng" có thể hiểu là từ "nhìn thoáng qua", trông thấy "dáng vẻ uyển chuyển" của nàng (kinh hồng), từ đó mà có ấn tượng, bắt đầu tình duyên.

Cùng với câu này, còn có câu thành ngữ: “Kinh hồng điểm ảnh” là để chỉ vẻ đẹp nhẹ nhàng, kiều diễm, vẻ đẹp khiến người ta phải kinh ngạc mà cảm thán.

Bạn có thể đọc toàn bài thơ và dịch tại đây.

Hai người phỏng vấn lúc nhìn thấy cô gái bước vào, đầu tiên có hơi kinh ngạc rồi dò xét ngoại hình của cô, sau đó đồng thời nhìn về phía Phương Cảnh Xán.

Lần phỏng vấn cuối cùng này, ứng cử viên đều do BOSS tự mình tuyển chọn, lẽ nào cô gái này. cũng do anh chọn?

Hai người thầy Phương Cảnh Xán vẫn bình tĩnh không có gì khác thường, bèn chuẩn bị từng bước bắt đầu đặt vấn đề với ứng cử viên, nào ngờ BOSS - người mấy hôm nay vẫn im lặng thế mà lại chủ động nói trước.

Phương Cảnh Xán ngẩng đầu từ tập hồ sơ, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn, "Tiêu tiểu thư, hồ sơ của cô tôi đã xem qua, không cần phải nhắc lại, cô hãy trình bày đơn giản, so với những người khác cô có ưu điểm gì hơn họ!"

Tiêu Quả Quả nhìn người đàn ông đang nói với mình, bị khuôn mặt quá mức chói sáng của anh làm cho choáng váng.

Ừm, người đàn ông này. 'ngon' quá đi!

Nếu Tống Kiêm Hà ở đây lúc này, nhất định sẽ tát cô một phát, sau đó nói cô là đồ thất học, có thành ngữ cơ mà, là 'Tứ sắc khả xan'[3]

[3] Tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được hoặc mọi người vẫn thường thấy câu 'sắc đẹp có thể thay cơm' đó ^^~

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trước khi tới đây, Tiêu Quả Quả đã suy nghĩ rất kỹ, cô chỉ nhận được thông báo phỏng vấn duy nhất tới từ tập đoàn Phương thi, rõ ràng là vì nhan sắc của anh trai cô vẫn chưa vớ được tới đây, hay nói cách khác, đây có thể là cơ hội duy nhất của cô.

Tiêu Quà Quà hít sâu một hơi, vẻ mặt tràn đầy quyết tâm, lúc ngẩng đầu lên, khăn trang cùng lo lắng đều biến mất, thần thái kiêu ngạo bẩm sinh bắt đầu bộc lộ.

"Phuong tổng, tôi biết ngoại hình của tôi không phù hợp với vị trí này, trước khi tới đây cũng có nhiều người từng khuyên tôi bỏ qua, nhưng tôi đã từng dồn số cân nặng của mình vào tờ đơn xin đáp, nếu quý công ty đã gửi thư mời phỏng vấn cho tôi, điều đó chứng tỏ ngài sẽ không bởi vì ngoại hình mà từ chối tôi, cho nên tôi quyết định thử sức một lần."

Tôi biết quý công ty đã phỏng vấn rất nhiều người, ai cũng rất xuất sắc, vừa rồi ngài có hỏi tôi có ưu điểm gì hơn so với người khác, tôi muốn nói, ưu điểm của tôi chính là béo hơn họ."

Cô vừa dứt lời, hai người phỏng vấn kia đều ngó ra, rồi lập tức bật cười.

Khỏe môi Phương Cảnh Xán khẽ nhếch, sự hứng thú tràn đầy trên khuôn mặt anh: "Tiếp tục đi."

Tiểu Quà Quà cố gắng ổn định tinh thần, tiếp tục nói: "Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, chúng ta nên phân tích một vấn đề kỹ lưỡng. Tội mập, đây là khuyết điểm lớn nhất, nhưng cũng là ưu điểm lớn nhất của tôi."

Nói tới đây, cô khẽ ho một tiếng, chân thành nhìn người đàn ông ngồi ở giữa, "BOSS, thể tích của tôi lớn, trời nóng có thể che nắng cho ngài, gió lớn có thể chắn cho ngài. Biệt danh của tôi là Carmen[1], một người làm quan cả họ được nhờ, chỉ cần tôi bước chân ra khỏi cửa một bước, không một papazari nào có thể chụp được dù là móng tay của ngài! Bên ngoài thường không an toàn, chỉ cần có tôi chắn trước mặt, không một viên đạn nào từ kẻ thù của ngài có thể trúng ngài được! Tôi mập bằng 2 người, một người sẽ nhanh hơn 2 người, tôi có thể vừa làm trợ lý vừa làm vệ sĩ của ngài, hết lòng phục vụ ngài, vì vậy rất mong ngài có thể cho tôi một cơ hội!" (・E・)

[1] Carmen là cái tên nước ngoài có nguồn gốc Latinh, đặt nhiều cho con gái, nhưng cũng có trường hợp con trai. Nó có thể chỉ một bài hát, ca khúc, bài thơ, tiểu thuyết cùng tên.

Theo nghĩa người Do Thái, tên này còn có nghĩa là người bảo vệ, người canh giữ.

Một tràng diễn thuyết tràn đầy khí thế của Tiêu Quả Quả vẫn còn quanh quẩn bên tai mọi người.

Hai người phỏng vẫn cười liên tục, cách nổi bật của cô gái này rất sáng tạo, nhưng mà ngoại hình thật sự không phù hợp, nên vẫn phải loại cô ấy thôi.

Đang định đưa ra kết luận, kết thúc buổi tuyên dương ngày hôm nay, không ngờ rằng.

Ban này Phuong Cảnh Xán nhìn cô rất chăm chú, hai tròng mắt sáng rực, chờ cô nói xong, anh quay đầu đi, bả vai rung rung, sau đó mới quay lại, đôi mắt tràn đầy ý cười: "Ừ, nghe qua cảm thấy rất an toàn."

Tiêu Quả Quả gãi đầu, hơi bất an, vừa rồi cô hơi nịnh hót một tí, không biết BOSS này có chấp nhận hay không.

Lúc này nghe mấy cô gái thảo luận chuyện những ứng cử viên mấy ngày qua xuất sắc ra sao, đủ sức đảm nhiệm chức vụ trợ lý Tổng Giám đốc này, Tiêu Quả Quả liền đoán, lâu như vậy mà vẫn chưa chọn được ai thì chắc chắn nguyên nhân không phải vì năng lực của họ, mà là có hợp mắt BOSS hay không. Cho nên vẫn chưa tuyển được không phải là do BOSS vẫn chưa mở lời hay sao? Không biết dụ dỗ, chọc cười BOSS thì có hiệu quả không đây?

Phuong Cảnh Xán nhìn cô gái trước mắt, đứng dậy, "Tiêu Quả Quả."

"Dạ!" Tiêu Quả Quả nhanh chóng đứng lên theo.

"Chúc mừng cô đã được nhận."

Phuong Cảnh Xán vươn tay, cách nhau một chiếc bàn, anh hơi khom người khẽ nắm chặt bàn tay mũm mĩm nhưng vẫn nhỏ xinh của cô.

Tiêu Quả Quả ngậy người đưa tay ra bắt lại. (◡‿◡)

*

Hoàn toàn không ngờ tới cô bé này sẽ được nhận trực tiếp luôn, sau khi kết thúc, hai người phỏng vấn đều nhìn không được đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Phuong Cảnh Xán.

"Phuong tổng, mặc dù là tuyển trợ lý cho ngài, quyền quyết định cuối cùng cũng thuộc về ngài, nhưng xin cho phép tôi được hỏi thêm mấy câu, vì sao lại chọn cô bé này?"

Phuong Cảnh Xán nhìn người đó, "Tôi cũng muốn hỏi anh, vì sao lại không chọn cô ấy?"

Hai người đó đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rồi lại im lặng, BOSS hỏi câu này là có ý gì? Không phải rất rõ ràng sao?

"Trừ việc rất mập, những kỹ năng khác cũng không tệ." Cuối cùng hai người họ đành nói sự thật.

Phuong Cảnh Xán vừa lòng gật đầu, sau đó chỉ nói một câu liền rời khỏi phòng họp.

Anh nói là: "Khiến cho văn phòng càng thêm hài hòa."

Cái vị trí trợ lý Tổng Giám đốc này, dù người được nhận là người bên ngoài hay người bên trong công ty thì cũng làm người khác phải đau đầu, không ít lão đại trong giới đều muốn đưa con gái mình vào vị trí này, dù là ai nhậm chức cũng không được bình yên đâu.

Nhưng nếu là cô gái này, vậy thì. Thành tích xuất sắc vượt trội, năng lực cũng rất tốt, quan trọng là ngoại hình 'an toàn'. Không những thế, còn quảng bá được chủ nghĩa 'chỉ trọng người tài không xét ngoại hình' của công ty.

Hai người sau khi suy nghĩ thông suốt thì rất tâm phục khẩu phục quyết định của Phuong Cảnh Xán, cả hai cùng nhất trí cho rằng BOSS vì sự yên bình và đoàn kết của toàn văn phòng mà hy sinh lợi ích của bản thân, sắp xếp một vị trợ lý 'an toàn' bên mình, một người hết lòng vì công việc.

BOSS thật anh minh!

*

Được nhận rồi.

Được nhận thật rồi ! Còn là được nhận trực tiếp nữa! Như mơ ấy!

Tiêu Quả Quả choáng váng lão đảo rời khỏi công ty, hơn nửa ngày mới thanh tỉnh, kích động cầm lấy điện thoại nhắn tin cho mấy cô bạn ở Ký túc xá.

Tiêu Quả Quả: Ha ha ha ha ha. Xem đi đám người ngu xuẩn kia! Ta được nhận vào tập đoàn Phuong thị rồi!

Hùng Bảo Đình: Gác cổng à?

Diệp Vi: Phát tờ rơi?

Tổng Kiên Hà: Dọn toilet?

Tiêu Quả Quả: Mẹ kiếp! Các cậu đang ghen tị, GATO với mình! Được nhận làm trợ lý Tổng giám đốc đó?

Tổng Kiêm Hà: « Người giúp việc của Tổng tài »?

Tiểu quả quả: (_ _ |||) Vì sao sau khi cậu bỏ thêm cái kí hiệu « » để chỉ tên sách thì nó lại trở nên tà ác thế?

Tổng Kiêm Hà: Mình đã bỏ cả trăm tác phẩm thể loại tổng tài cầu huyết!

Hùng Bảo Đình: Kinh, thế cậu có thể bỏ não cho Tiêu Quả Quả được không?

Tổng Kiêm Hà: Uhm Khẩu vị của mình gần đây hơi nặng.

Tiểu Quả Quả: Tối nay mình khao, hai người có muốn tự trả tiền không?

Hùng Bảo Đình: Chúc mừng!

Tổng Kiêm Hà: Chúc mừng!

Diệp Vi: Chúc mừng cậu, Quả Quả, tốt quá!

Lúc trước Tiêu Quả Quả hơi buồn vì những lời nói quá thẳng của Diệp Vi, nhưng mà nghĩ lại thì bạn ấy cũng có ý tốt, bây giờ còn thật tình chúc mừng mình, nên quan hệ của hai người cũng bình thường trở lại.

Tiểu Quả Quả: Cảm ơn, vẫn là tiểu Vi tốt nhất, tối nay muốn ăn gì thoải mái chọn!

*

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tổng Giám Đốc.

Mục Dao đẩy cửa bước vào, nhìn thấy vẻ mặt cười như 'phát xuân' của người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc khiến lòng cô trào lên một trận ớn lạnh, "Mặt trời mọc đằng Tây à? Mấy ngày nay vẻ mặt cậu 'thối' như bị người khác cướp mất vợ ấy, từ lúc nào mà lại trở nên 'thơm' lên thế!"

Tâm tình của Phuong Cảnh Xán đang rất tốt, bị ví von một cách bần bần nhưng vẻ mặt anh vẫn sung sướng như trước, "A, Không Ai Muốn, cậu tới rồi à, muốn biết đến như thế, vậy thì đoán đi!"

Mục Dao chửi thề một tiếng, "Phuong nhị! Cậu không gọi biệt danh của người khác thì sẽ chết à? Còn dám gọi mình là 'Không Ai Muốn' nữa, có tin mình sẽ đập chết cậu không!!!"

"Đó là sự thật mà!"

Mục Dao khề giễu cợt, "Năm đó ai mới là người bám lấy mình bằng được, nói rằng lớn lên muốn cưới mình?"

Về mặt Phuong Cảnh Xán tràn đầy tiếc nuối, "Cậu trước đây tròn trĩnh trực trông đáng yêu vô cùng, hiện tại đã 'tàn' rồi!"

"Cậu mới tàn ý! Lúc người ta béo thì gọi người ta ngọt ngào, gầy đi thì nói sẽ không ai muốn người ta, chắc, mắt thẩm mỹ của một người có suy nghĩ mất cân bằng về tỉ lệ mập ốm như cậu thật đáng ghét! Cười sung sướng như vậy là vì cô trợ lý cậu mới tuyển được phải không? Mình nhìn hình chụp là biết ngay, nhất định là do cậu giờ trò quý! Dám lấy việc công làm chuyện tư, cấp dưới của cậu chắc vẫn còn nghĩ cậu là người hết lòng vì công việc a! Mình ở bên ngoài nhìn vào qua lớp kính, có vẻ là một cô gái phóng khoáng, nặng bao nhiêu cân?" Mục Dao hỏi.

"Trên giấy tờ viết 160 cân, nhưng mình nhìn thấy, vẫn chưa tới, vẫn còn hơi gầy một tí." Phuong Cảnh Xán than thở.

Hai tay Mục Dao đan vào nhau vòng lại trước ngực, đứng trước bàn, ngoảnh nhìn anh, "Nhắc cậu một câu, người mập bình thường đều thích ăn vặt, mình đề nghị cậu, muốn theo đuổi người ta thì nên dành chút thời gian học nấu nướng đi, đừng có cả ngày mười ngón tay cũng không dính nước!"

Phuong Cảnh Xán cảm thấy khó hiểu: "Nấu nướng? Tại sao?"

Mục Dao liếc anh một cái, "Muốn bắt lấy tâm của người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta trước, nghe thấy câu này bao giờ chưa, phụ nữ cũng thế đó!"

Nghe thấy thế, đôi mắt anh khề híp lại, "Dựa vào nhân cách, mị lực cùng khuôn mặt của mình, còn cần thứ đó trợ giúp sao?"

Mục Dao: "."

Phuong Cảnh Xán đứng lên, vòng qua bàn, vỗ vai cô, giọng nói đầy ý vị sâu xa: "Còn nữa, mình cũng tốt bụng nhắc nhở cậu một câu, đến bây giờ mà cậu vẫn còn ngây thơ cho rằng 'muốn bắt lấy tâm của người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta trước' thì để mình nói cho cậu biết, cậu còn non tay lắm!"

"." Gân xanh nổi đầy trên trán Mục Dao, hất tay anh ra, "Đồ lưu manh! Cô gái nào bị cậu nhìn trúng đúng là xui tám kiếp! May mắn bà đây đã giành béo thành công!"

Chương 5

Buổi tối, Tiêu Quả Quả mời mọi người tới một nhà hàng cá nướng gần trường học, ngoài bốn cô bạn cùng phòng, cô còn mời thêm Thẩm Nham và Lương Gia Bình.

Bây giờ đã là sinh viên Đại Học năm thứ 4 nên hầu như họ không còn khóa học nào nữa, chỉ còn thực tập và luận văn thôi, 2 sinh viên cùng phòng với Thẩm Nham đã về quê trước rồi.

"Đến đến, mọi người cạn ly, chúc mừng đại tiểu thư cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của anh cô ấy!"

"Cụng ly!"

"Chúc mừng Quả Quả!"

.....

Tiêu Quả Quả đứng dậy, bung ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, "Cảm ơn chư vị! Ta sẽ tiếp tục cố gắng!"

Tiếp tục cố gắng cái gì, mọi người ai cũng hiểu, những người khác đều dồn ánh mắt đùa cợt về phía Thẩm Nham. Thẩm Nham cũng quen với chuyện này rồi, khuôn mặt anh ta lộ rõ sự bất đắc dĩ, gấp đồ ăn cho cô, "Em ăn đi."

"Quả Quả, chừng nào thì cậu đi làm?" Hùng Bảo Đình hỏi.

"Ngày kia mình đi."

Thẩm Nham quan tâm nói: "Công việc có ổn không? Đừng làm quá sức, anh đã sưu tầm tư liệu về luận văn giúp em. Tí nữa sẽ đưa cho em."

Tiêu Quả Quả phẩy tay, "Không cần đâu, luận văn em đã xong từ lâu rồi!"

"Vậy thì tốt rồi." Thẩm Nham cười cười.

Tổng Kiên Hà nghe họ nói chuyện đằng thờ dài, về phương diện này Tiêu Quả Quả rất ngốc nghếch, cố gắng cái rắm ý, nếu Quả Quả có thể bắt được Thẩm Nham vào tay cậu ấy thì tên cô sẽ viết ngược lại.

"Đúng rồi Thẩm Nham, tuần này em hơi bận, không có thời gian tham gia trận chiến sắp tới của Bang, anh nói với họ một tiếng giúp em! Nhất là Thương Khung, em sợ cậu ấy lại nổi đóa lên!" Diệp Vi nói.

"Không sao, công việc quan trọng hơn, anh sẽ giải thích với Thương Khung, đến lúc đó tìm số của Hàn Tinh Đăng Nhĩ. Máy ngày nay mỗi ngày anh đều mở 2 account cùng nhau làm giúp em."

Diệp Vi cười rộ lên lộ ra 1 bên lúm đồng tiền, "Cảm ơn anh! Còn nữa, cảm ơn anh đã giúp em sửa luận văn, em mời anh một ly!"

"Không cần cảm ơn."

Lần nào cũng như vậy, Tiêu Quả Quả im lặng nhìn miếng cá Thẩm Nham gấp cho cô, nghe hai người bạn thân thiết nhất của mình đàm luận những chuyện mà cô không biết, cô cảm thấy như mình là người ngoài vậy, rất khó chịu.

Thẩm Nham nhấp một ly rượu, nhìn Tiêu Quả Quả, rồi nói với Diệp Vi, "Bạn của Quả quả chính là bạn của anh."

Lúc này Tiêu Quả Quả mới cảm thấy dễ chịu hơn một tí, tuy cô rất ghét việc cảm xúc của mình dễ dàng bị tác động như thế, nhưng những năm gần đây, thích Thẩm Nham gần như trở thành thói quen khắc sâu vào trong xương cốt rồi, làm thế nào cũng không bỏ được, với cả chính bản thân cô cũng không muốn bỏ.

"Huh, 2 người vừa nói chuyện về game online kia phải không?" Tiêu Quả Quả hỏi.

Diệp Vi đang gấp cá trong nồi lẩu, nghe thấy thế, cô liền nhìn Thẩm Nham một cái, rồi nhiệt tình đáp lại: "Đúng vậy! Quả Quả, cùng chơi đi! Dù sao gần đây cậu cũng rảnh! Công việc cũng kiếm được rồi!"

Đột nhiên, "Choang" một tiếng vỡ vang lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh - Lương Gia Bình.

Lương Gia Bình cười khan một tiếng, vội nói: "Không có việc gì, không có việc gì, không cần thận trọng tay, cái bát rơi xuống ý mà! Người đẹp, nhờ cô lấy giúp tôi một cái bát nữa!"

Tiểu Quả Quả tiếp tục câu chuyện ban nãy, hơi chờ mong nhìn Diệp Vi, "Được không? Minh chơi dở lắm"

Không đợi Diệp Vi nói tiếp, Thẩm Nham đã mở miệng trước: "Hay là thôi đi, em chơi dở lắm, còn nhớ lần đầu tiên em chơi cùng anh không? Lúc đó mọi người còn định đặt cho em biệt danh 'Quán quân thích chết', còn nhớ không?"

Bị ghét bỏ, Tiểu Quả Quả bất mãn, phụng phịu, "Đâu có khoa trương như vậy?? Ít nhất thì em cũng hy sinh thân mình mang niềm vui đến cho mọi người mà! Chính ra là anh không muốn mang em chơi cùng."

Thẩm Nham gấp một miếng thịt bò cho cô, "Được rồi, được rồi, đừng nóng, anh đâu có nghĩ thế, tối nay chơi Tam Quốc cùng em được chưa? Trò kia không hợp với em!"

Vừa nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm Nham, bao nhiêu 'bài học xương máu' đều bị cô quẳng bay đi đâu hết luôn, "Cũng được!"

Lúc ăn đến một nửa, cái tên Lương Gia Bình không biết đã được người đẹp nào gọi điện kêu đi rồi, còn lại vài người bọn họ tiếp tục ăn, ăn xong cá nướng lại đi ăn tiếp đồ tự nướng, ăn xong còn gói một phần Tôm Rồng[1] cay mang về, cuối cùng Hùng Bảo Đình ôm cái bụng tròn xoe của mình, khóc, "Tròn Tròn, mình hận cậu."

Cô thật sự không muốn ăn nữa, nhưng mà kỹ thuật nướng của Tiểu Quả Quả tốt quá!

[1] Tôm Rồng (小龙虾) hay còn gọi là Crawfish đó, nó là tôm nhưng lại có 2 cái càng cua.

*

Tối hôm đó, Tiểu Quả Quả uống say như chết, sau đó say khướt ôm cổ Thẩm Nham, không cho anh ta đi, "Cục Đá. Cục Đá."

"Anh đây! Đừng vững vào. haizz, đã bảo em đừng uống nữa mà em cứ uống!"

"Em vui mà! Cục Đá, Cục Đá."

"Sao thế?"

"Cục Đá, em thích anh."

Tiểu Quả Quả ngửa đầu nhìn anh ta, ánh mắt ngập nước nhìn chăm chú, bên trong tràn đầy tình cảm yêu mến của cô gái, trong nháy mắt khiến tim anh ta đập thành thịch.

Thẩm Nham sững sờ một lát, rất nhanh liền tỉnh táo lại, tránh đi ánh mắt của cô, "Ừ ừ, anh đã biết! Mau lên tầng đi! Nghi ngơi sớm chút!"

Thế còn anh, anh có thích em không?

Những lời này cô vẫn không dám nói ra khỏi miệng, cô vùi đầu vào ngực - nơi trái tim của anh ta đang đập, "Sắp đến sinh nhật của em rồi, Cục Đá."

"Anh nhớ rõ mà."

"Từ lúc 4 tuổi, em đều chờ anh 18 năm, cũng chưa thấy được món quà sinh nhật mà em muốn!" Tiểu Quả Quả oán giận kéo cổ của anh ta.

Thẩm Nham khó khăn ngoái đầu lại nhìn 3 người khác vẫn đang thờ ơ, họ đã quá quen với cảnh này rồi, "U. . . , các em giúp anh chút được không?"

Sắp gãy cổ rồi!!!

Tổng Kiêm Hà đã luyện Taekwondo nhiều năm, dễ dàng dùng cánh tay nhỏ nhắn của cô xách Tiểu Quả Quả về, "Muốn dùng chiêu 'chim nhỏ nép người' thì cũng nên nghĩ tới cân nặng của mình đã chứ?? Đi! Cậu ngăn chén không say cơ mà, mượn rượu giả điên cái gì??"

Tiểu Quả Quả oán hận, lén véo hông Tổng Kiêm Hà một cái, Tổng Kiêm Hà dùng tay, oằn người, chỉ thiếu nước gào thét lên.

Đồ Loli bạo lực! Ra tay không lưu tình gì hết!

Ba người khổ khổ sờ sờ đỡ Tiểu Quả Quả lên lầu.

Sau khi về đến phòng, đột nhiên Diệp Vi sờ túi mình, "Hình như mình để quên ví ở quán tự nướng rồi!"

Hùng Bảo Đình vội vàng nói: "Nhanh đi tìm thôi! Minh đi với cậu!"

"Không cần, mình tự đi cũng được, các cậu chăm sóc Quả Quả đi." Nói xong liền vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

*

Dưới tầng Ký túc xá

Thẩm Nham quả nhiên còn chưa đi, thấy cô ta đi xuống, ánh mắt lạnh lùng.

"Diệp Vi, em có ý gì?"

Diệp Vi bị anh ta nhìn như vậy, khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch, khẽ cười một tiếng, "Chỉ là rù Quả Quả cùng chơi thôi mà, sao anh căng thẳng thế? Sao? Sợ cậu ấy nhìn thấy tất cả mọi người gọi em là 'Bang chủ phu nhân' à?"

"Diệp Vi!" Thẩm Nham khẽ quát.

Diệp Vi ngay lập tức trở nên kích động, "Thẩm Nham! Em là bạn gái quang minh chính đại của anh, vì sao phải dẫu dẫu điểm điểm mờ ám vậy, thậm chí chỉ có ở trong game em mới được gọi anh một tiếng 'Ông xã', rồi cả lễ hội lần trước, lúc em COS Lạc Y, anh cũng sợ cậu ta để ý. Bây giờ còn muốn em trở mặt nhìn anh và cậu ta ôm ôm ấp ấp, quan hệ mập mờ! Rốt cục thì ai mới là bạn gái của anh hả? Anh tự nghĩ lại xem, có công bằng với em không? Anh nói là cho anh thời gian, em cho, bây giờ chúng ta đã kết đôi được hơn 3 tháng rồi, anh còn muốn em nhẫn nhịn tới khi nào nữa??!!"

Sau một lúc trầm lặng, cuối cùng Thẩm Nham mới mở miệng: "Nếu em không chịu được, chúng ta có thể chia tay."

Diệp Vi không thể tin được nhìn anh ta, "Anh nói chia tay thì chia tay, anh coi em là gì vậy?"

"Vậy còn em, em có nghĩ cho anh không?" Ngay từ đầu anh đã từng nói, anh không muốn làm tổn thương Quả Quả, em nói là không sao, em có thể cho anh thời gian, từ từ cũng được, nhưng giờ thì sao, em lúc nào cũng bức bách anh!"

Thẩm Nham nắm chặt tay, như thể không muốn tiếp tục cãi nhau với cô ta, nói xong liền quay người bỏ đi, mỗi bước được vài bước đã bị người đằng sau ôm chặt lấy.

Diệp Vi dán chặt vào lưng anh ta, nghẹn ngào, "Đừng đi. Cục Đá, đừng đi. Xin lỗi, xin lỗi anh, chỉ là em quá để ý anh mà thôi! Em biết anh cũng có nỗi khổ riêng. Em sợ, sợ anh dưới áp lực sẽ thành một đôi với cô ấy, em có cảm giác không an toàn, Cục Đá, em cái gì cũng không có, chỉ có mình anh, xin anh đừng bỏ lại em."

Trên mặt Thẩm Nham hiện lên nét áy náy, cuối cùng cũng xoay người lại, lau nước mắt cho Diệp Vi, "Anh mới là người nói xin lỗi, để em phải nhẫn nhịn, sắp đến sinh nhật của Quả Quả rồi, anh cam đoan, đợi qua sinh nhật cô ấy, anh sẽ nói rõ với cô ấy, được chưa?"

"Ừ." Diệp Vi khéo léo đáp lại, hai tay nắm chặt, móng tay đâm mạnh vào trong lòng bàn.

(Hi! Trời sinh một cặp cầu nam nữ)

*

Hôm sau nữa, Tiêu Quả Quả bắt đầu chính thức đi làm.

Điều kiện làm việc của tập đoàn Phương thị khá thoải mái, cũng không yêu cầu nhân viên phải mặc những bộ trang phục nghiêm túc và cứng nhắc. Nhưng cô vẫn mặc một bộ Tây trang đậm màu, tuy rằng vừa nhìn liền biết là 'Ma mớ', nhưng cũng không quá khác người.

Sau khi tới, nhân sự mạng cô đi thăm quan công ty, giới thiệu làm quen với các đồng nghiệp khác, sau đó sắp xếp người đón tiếp cô.

Suốt quãng đường đi Tiêu Quả Quả đều bình thản đối mặt với những ánh mắt đầy nghi ngờ cùng tò mò của mọi người, vì thế Daisy không thể không cư xử thân thiện với cô thêm vài phần, tốt bụng nhắc nhở cô vài câu.

"Em đã gặp Phương tổng rồi, cảm giác thế nào?" Daisy hỏi.

Tiêu Quả Quả đương nhiên không thể nói thẳng là 'rất ngon', suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Cảm giác khá dễ gần, một người giản dị thân thiện."

Daisy cười cười, "Đúng thế, ấn tượng đầu tiên mà Phương tổng của chúng ta dành cho người khác là vô cùng thân thiện, nhưng mà, trăm ngàn lần đừng vì thế mà thiếu cảnh giác, người nào mới nhìn đã thấy ôn hòa thì khi nổi giận sẽ càng đáng sợ. Người nào mặt ngoài có vẻ lạnh lùng, ngược lại có thể là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, dễ nói chuyện, ví dụ như Tổng giám đốc tiền nhiệm của chúng ta, anh trai của Phương tổng."

Đối với lời chỉ điểm của Tiền bối, Tiêu Quả Quả trịnh trọng gật gật đầu, "Cám ơn chị Daisy đã nhắc nhở."

"Em cũng đừng lo lắng quá, phần lớn thời gian Phương tổng vẫn bình thường. Chỉ là, lúc này lại vào đúng phần nhỏ thời gian bất thường."

Daisy nói một câu không rõ ràng xong liền rời đi, để lại Tiêu Quả Quả một thân một mình bất an.

Lý giải theo nghĩa đen và nghĩa bóng, đại khái Daisy muốn nói cho cô 2 việc, thứ nhất là cảnh cáo cô đừng tưởng rằng Boss có vẻ dễ gần thì muốn làm gì cũng được, thứ 2 là nhắc nhở cô, tâm tình của Boss gần đây không tốt lắm?

Mấy người này nói chuyện lòng vòng thật

Tieu Quả Quả âm thầm ghi nhớ, dù sao cũng phải cẩn thận.

Sau khi trở lại phòng làm việc của mình, Tieu Quả Quả bắt đầu vùi đầu xử lý này nọ, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào!"

Nhìn người mới đến, Tieu Quả Quả vội vàng đứng lên, "Phuong tổng!"

Hôm nay Boss mặc một bộ Tây trang sáng màu, trông trẻ hơn rất nhiều, mỉm cười ôn hòa, rõ ràng là một quý công tử văn nhã, ôn nhuận như ngọc, như một luồng gió xuân thổi tới. Thực sự Tieu Quả Quả không thể đem người đàn ông trước mặt liên tưởng với người 'khi tức giận thì rất đáng sợ' theo lời Daisy được.

"Thế nào, đã quen việc chưa?" Phuong Cảnh Xán tùy ý hỏi, như thể đang nói chuyện với bạn thân, khiến đối phương không ý thức được từ từ thả lỏng.

"Rất tốt!" Tieu Quả Quả vội vàng gật đầu.

Phuong Cảnh Xán đi đến trước mặt cô, đưa cho cô một tập hồ sơ, "Làm quen một chút."

Tieu Quả Quả vừa mở ra, hai mắt tròn tròn, bên trong hồ sơ là toàn bộ tư liệu cá nhân về Phuong Cảnh Xán, đều là những điều không hề có trong tài liệu của bên nhân sự. (◡_◡)

Ặc, bình thường Boss sẽ đưa cho trợ lý tư liệu đầy đủ về bản thân à? Thậm chí còn note lại số di động cá nhân ở trên, cả QQ, WeChat, địa chỉ nhà nữa. Còn tí mi hơn cả tư liệu ngôi sao, nghệ sĩ nộp lên người đại diện.

Nhưng mà Tieu Quả Quả cũng không dám hỏi ra miệng, nếu Boss đã cho, cô sẽ nhận. Quay đầu xem lại tư liệu một lần nữa, trợ lý cá nhân, chắc cũng không khác gì người đại diện, về phương diện quản lý chắc sẽ khó hơn, việc này phải từ từ học hỏi mới được.

Phuong Cảnh Xán quét mắt một vòng đánh giá phòng làm việc của cô, thấy trên bàn cô đặt 2 chậu cây nhỏ xíu, lá cây tròn trịa mập mập một cách kì lạ, Boss hơi ngạc nhiên: "Đây là cây gì?"

"À, đây là một loại cây mọng nước, cây màu xanh gọi là Tinh Mỹ Nhân. còn cái bên trong trắng bên ngoài hồng kia gọi là Đào Mỹ Nhân.[2]."

"Cây mọng nước? Đáng yêu thật." Phuong Cảnh Xán bật cười. Đến cả cây trồng cũng đáng yêu không kém gì người trồng cả.

[2] Cây mọng nước - Succulents (多肉植物), ở Việt Nam vẫn thường gọi là Cây Hoa Đá, tuy nhiên Cây Hoa Đá chỉ là 1 loại thuộc giống Cây mọng nước. Cây mọng nước là một chủng loại thực vật có họ hàng với cây xương rồng.

Tieu Quả Quả bị nụ cười tỏa sáng như trân châu ngọc bích kia làm cho choáng váng, bật thốt lên: "Boss, anh thích không? Tặng anh chậu cây này đây!"

"Thật sao?"

"Đương nhiên! Nó rẻ lắm, cũng không đáng bao nhiêu."

Thực ra, vừa nói xong Tieu Quả Quả lại hối hận, đưa cái này cho Boss hình như không hay cho lắm? Nói rẻ cũng không đúng, thật ra là chủ cửa hàng tổ chức mua 1 tặng 1 đây chứ.

Haizz, sao vừa nhìn thấy khuôn mặt đó thì cô lại quên hết mọi thứ chứ, không hổ danh là Boss, dễ dàng khiến người khác mất cảnh giác. . . .

"Cám ơn, tôi rất thích." Phuong Cảnh Xán khẽ nhếch môi, những ngón tay như bạch ngọc bưng chậu Tinh Mỹ Nhân lên, "Về sau có gì không hiểu thì cứ trực tiếp hỏi tôi."

Sau khi Phuong Cảnh Xán rời đi, Tieu Quả Quả càng lúc càng hoang mang, cô thật không thể tưởng tượng được một người tỏa sáng chói lòa như ngọc vậy, khi tức giận sẽ ra sao.

*

Phuong Cảnh Xán trở về văn phòng của mình, Mục Dao đã chờ anh ở bên trong, cô có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

"Làm gì mà hí hửng vậy? Đây là tư liệu về công ty bên Pháp lần trước cậu bảo mình chuẩn bị!"

"Cậu ra về vừa thôi!" Phuong Cảnh Xán thuận miệng đáp lại một câu, cẩn thận đặt chậu Tinh Mỹ Nhân lên chỗ dễ thấy nhất trên bàn.

Mục Dao nhú mày, "Ồ đâu ra thế?"

Phuong Cảnh Xán chạm nhẹ vào lá cây mẫm mẫm kia, "Bà xã mình đưa nó cho mình, tên là Tinh Mỹ Nhân, cùng một cặp với Đào Mỹ Nhân của bà xã mình, đáng yêu không? "

Đến cả 'Bà xã' cũng gọi ra được, Mục Dao không còn lời nào để nói (→ →), "Đừng có cố gắng một cách ngốc nghếch! Mình nói này, có phải cậu vui sướng quá sớm rồi không? Cậu xác định chắc chắn cô ấy chưa có bạn trai chứ?"

Phuong Cảnh Xán lấy điện thoại ra "Click" một cái, chụp cậu cây kia, sau đó gửi đến bạn bè trên WeChat, nói một câu như thể đó là điều đương nhiên: "Mập như thế làm sao có bạn trai được?"

"." Mục Dao đỡ chán, "Thật sự muốn đánh chết cậu! Cũng không biết là niềm đam mê kì quái này của cậu từ đâu ra? Như thể từ lúc mình quen biết cậu, cậu đã như vậy rồi, không lẽ là từ trong bụng mẹ mang ra?"

"Sao lại kì quái? Thời nhà Đường, toàn dân lấy béo là đẹp, thích mập mập sao lại kì quái được? Không lẽ mình là hoàng đế Đường triều chuyển thế vào?" Phuong Cảnh Xán phản bác lại.

"Còn dám nói là Hoàng Đế nữa! Nếu như cậu là Hoàng Đế, chắc chắn cũng là Hôn quân!"

Nhìn bộ dáng không thêm bận tâm của anh, Mục Dao hơi lo lắng, "Này, gần đây cậu khỏe hơn không? Vẫn không ngủ được à? Mình thấy sắc mặt cậu hình như tốt hơn rồi."

"Người gặp việc vui thì tinh thần cũng thoải mái hơn thôi!"

Phuong Cảnh Xán mặt mày hớn hờ chấp nhận lời mời kết bạn của Tiêu Quả Quả trên WeChat. Hiệu suất làm việc của Bảo bối tốt quá! (— —)

Mục Dao nhìn không được muốn chửi thề, "Thảm mỹ khác người còn chưa tính, đã thế mỗi tháng luôn luôn có mấy bữa một ngày một đêm không ngủ yên nữa."

"Thiên tài luôn luôn cô độc ." Phuong Cảnh Xán thở dài, bày ra vẻ mặt trời sinh đã bị xa cách.

"Đừng nhiều lời, mình có quen một bác sĩ, có thuật thôi miên rất giỏi, cậu có muốn thử không?"

Phuong Cảnh Xán tránh xa mấy bước, "Đừng, anh của mình cũng tìm không biết bao nhiêu bác sĩ rồi, mỗi ngày về nhà mình còn phải gặp mấy người đó, hiện giờ nghĩ đến bác sĩ là mình thấy đau đầu rồi. Còn cậu, cứ nhìn thấy thân hình gầy nhom của cậu trước mặt là mình phát hoảng, còn đau đầu hơn cơ!"

Mục Dao đen mặt, trực tiếp cầm tập hồ sơ trong tay đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đến lúc ăn cơm trưa, mức độ yêu thích tập đoàn Phuong thị của Tiêu Quả Quả càng tăng vùn vụt.

Bởi vì đồ ăn ở căn-tin công ty thật sự quá ngon!!!

Tuy rằng tướng ăn của Quả Quả vô cùng nhả nhặn, nhưng cũng không chút ảnh hưởng tới tốc độ ăn của cô ấy, toànthân cô ấy đều toát ra “ăn thật ngon, ăn thật ngon, thật là ăn quá ngon!"

"Đồ ăn của công ty rất ngon đúng không!" Một cô gái tròn trịa tóc ngắn ngang tai, có chút tomboy bung khay đồ ăn ngồi xuống đối diện Quả Quả.

"Đúng vậy!" Tiêu Quả Quả thành thực gật đầu.

"Bạn gặp may đó, vào công ty đúng dịp giám đốc ra lệnh nâng cao chất lượng đồ ăn cho công nhân viên" cô gái nói.

Tiêu Quả Quả kinh ngạc, "Thật hay giả? Xem ra mình dạo này bắt đầu gặp hên rồi..."

"Ừa, làm hại mình hôm nay phải ăn nhiều cơm hơn rồi..." Cô gái nói thăm một câu, sau đó nhìn Quả Quả cười nói, "Tự giới thiệu một chút, mình làm ở phòng tài vụ, tên mình là Lý Mạt."

Tiêu Quả Quả vội nói: "Hân hạnh, mình là..."

Lý Mạt xen vào, "Mình biết bạn, bạn là Tiêu Quả Quả, cả sáng nay toàn bộ công ty đều nói về bạn!"

"Ách..." Tiêu Quả Quả không biết nên nói cái gì.

"Bạn không biết đâu, cái vị trí của bạn có biết bao nhiêu người muốn chen vào?" Lý Mạt cảm thán.

Tiêu Quả Quả vừa cẩn thận lựa bỏ gừng lẫn trong thịt ra vừa nói: "Vì thế, mọi người vốn đang chờ xem lần này là mỹ nhân xinh đẹp nào vào được vị trí này, kết quả, buổi sáng hôm nay đã làm mọi người rớt mắt ra ngoài đúng không?"

Lý Mạt không tưởng tượng được cô gái này còn rất thành thật, nói ra không chút nào che lấp.

Lý Mạt vốn dĩ là bị mấy người khác đẩy lại đây thám thính tin tức, lúc này cũng không nói gần xa, trực tiếp cùng Quả Quả hàn huyên, "Khụ, mình không có ý nói bạn xấu, bạn nhìn cũng rất dễ thương, không phải chỉ một mình mình nghĩ như vậy, mọi người đều nói như vậy! Ai ai, Quả Quả, nói xiu đi, bạn rốt cuộc là vào công ty bằng cách nào? Mình nghe nói là bạn chính là nộp đơn xin việc bình thường, hoàn toàn không nhờ tới quan hệ, còn nói giám đốc là vì văn phòng hài hòa mới tuyển bạn, thật sự là thế này phải không?"

Nói nghe thiệt là mát dạ, Tiêu Quả Quả chìm đắm trong đó, nhún nhún vai nói: "Này còn phải hỏi sao? Bạn nhìn kĩ mình xem, không phải vừa nhìn là biết rõ đáp án rồi sao!"

Không thể không nói, hình thể Tiêu Quả Quả quả thật rất có sức thuyết phục, Lý Mạt nghe cô nói như vậy lập tức liền tin, "Đúng thật là như vậy! Giám đốc chúng ta thật sự là quá tri kỷ!"

Lý Mạt nói xong nhiệt tình nói với Quả Quả: "Bạn thích ăn xương hầm không? Cái này mình không ăn, bạn có muốn không? Mình chưa đụng vào đâu!"

"Hả? Có được không?"

"Được mà được mà! Ăn đi! Cũng vừa lúc mình đang cần giảm béo! Mà bạn không giảm cân sao?" Lý Mạt ngạc nhiên hỏi.

Kỳ thật không chỉ có một người hỏi Quả Quả vấn đề này, Tiêu Quả Quả cắn cắn chiếc đũa, vẻ mặt khát khao giải thích: "Trên thế giới này có nhiều thức ăn ngon như vậy, mà đòi người thì ngăn ngủi, mình có bao nhiêu năm để mà lãng phí? So với giảm béo, mình càng hy vọng tìm được một người chấp nhận mình không giảm cân, hơn nữa còn cùng mình đi ăn thức ăn toàn thế giới, cũng không uổng phí mình được sinh ra đời! Đó mới gọi là cuộc sống..."

Ồ cái xã hội người gầy chiếm đa số, lời nói này quả thực có thể được xưng với "Kinh thế hãi tục", Lý Mạt giơ ngón tay cái lên, "Người trẻ tuổi quả là có chí khí, vậy bạn tìm được chưa?"

"À, đại khái có..."

Thẩm Nham chưa từng có để ý qua mình cân nặng bao nhiêu, vẫn đối với mình tốt như vậy.

Ít nhất là nhìn từ bên ngoài, là như thế...

Vừa dứt lời, có tiếng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến từ đỉnh đầu, "Tôi có thể ngồi ở chỗ này không?"

Tiêu Quả Quả và Lý Mạt cùng ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người tới đồng thời bị nghẹn đồ ăn trong miệng, ho khan dữ dội.

Đại BOSS sao lại chạy tới phòng ăn công nhân viên?

"Không sao chứ?" Phương Cảnh Xán vội vàng buông khay thức ăn, vỗ nhẹ phía sau lưng Tiêu Quả Quả.

Lý Mạt bên kia ai oán không thôi, giám đốc à, người ta cũng bị sặc nè, tại sao anh lại không liếc em chút xíu nào hết vậy? Là vì mình ốm quá nên anh ấy không thấy mình sao?

A, chắc chắn là bởi vì nếu vỗ lưng mình thì sẽ bị hiểu lầm, nếu vỗ Tiêu Quả Quả thì chắc chắn sẽ không ...

Haiiii, không nghĩ đến béo cũng có phúc lợi thế...

"Lúc trước ra lệnh phòng bếp cải thiện thức ăn, hôm nay là ngày đầu tiên nên tôi tới xem một chút." Phương Cảnh Xán giải thích.

Ra là như vậy, là tới điều tra công tác nha!

"Thế nào, ăn ngon không?" Phương Cảnh Xán hỏi.

Tiêu Quả Quả gạt đầu như giả gạo, "Thật sự là ăn quá ngon! Quả thực đời này cũng không muốn rời khỏi công ty!"

"Vậy thì tốt rồi, ăn nhiều một chút." Phương Cảnh Xán cười khẽ, đem thịt kho tàu trong chính đĩa của mình gấp đưa cho Quả Quả, động tác tự nhiên, tựa hồ không có chút cảm giác làm như vậy là không ổn.

Tiêu Quả Quả có chút ngượng ngùng, nhưng thức ăn mà giám đốc cho cũng không thể không ăn, vì thế chỉ phải thần nhiên thưởng thức.

Lý Mạt lại ghen tỵ, hu hu hu, giám đốc tại sao anh không gấp cho em?

Được rồi, nhất định là bởi vì giám đốc biết mình đang muốn giảm béo nên mới vậy!

Ai, thật không nghĩ tới bộ dạng béo, không muốn giảm béo thật đúng là có phúc lợi...

Nhân sinh quan của Lý Mạt đều sắp bị đảo lộn!

Phương Cảnh Xán dùng một bữa cơm để yên ổn lòng người, tuyên bố chủ quyền sở hữu, cho thấy cô gái này là do trăm bổ nhiệm, là người mà thiếu gia bảo kê, ai cũng không được phép khi dễ...

Đồng thời, lần xuất hiện này của Phương Cảnh Xán cũng cho mọi người một cái ấn tượng giả —— cảnh báo giải trừ, sau cơn mưa trời lại sáng, tâm tình của giám đốc hôm nay rất tốt!

Xem ra rốt cuộc mọi người có thể bắt đầu báo cáo công tác chồng chất mấy ngày nay rồi...

Vì vậy, kết quả cuối cùng chính là:

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi vào .

Một đám người lại tè ra quần đi ra .

"Lần này là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng lúc ăn cơm tâm tình của giám đốc còn rất tốt mà!"

"Tình tình của giám đốc càng ngày càng khó đoán ..."

"Aiz, chắc là bởi vì độc thân lâu quá rồi nên nội tiết mất cân đối, bà thông cảm đi ..."

"Nhỏ nước miếng nói lại đi, đừng có nói xấu Xán của tui, giám đốc đó là giữ mình trong sạch, loại người mất trong sạch từ lâu như các ông thì biết cái gì!"

...

Một đám người một bên lủi rủ, một bên gõ cửa phòng làm việc của Tiêu Quả Quả, sau đó hồng hộc đi vào.

Tiêu Quả Quả hoài nghi đứng lên, "Các vị đây là?"

"Giám đốc bảo chúng tôi trực tiếp báo cáo với cô, sau đó cô sửa sang lại một lần nữa rồi báo cáo với giám đốc."

"A?" Nhưng mình mới đi làm ngày đầu tiên thôi, rất nhiều việc vẫn chưa hiểu...

"Lời nói nguyên văn của giám đốc là... Đừng làm cho tôi phải nhìn mặt các người nữa..."

"Ách..." Rốt cuộc bọn họ đã làm gì mà giám đốc lại ghét bỏ như thế?

Tiêu Quả Quả nhất thời có chút luống cuống tay chân, nhưng cũng may mà tuy chưa ăn thịt heo nhưng tốt xấu gì cũng từng thấy qua heo chạy, Quả Quả mưa dầm thấm đất từ nhỏ, cộng thêm anh trai mà quý huấn luyện, rất nhanh liền trấn định lại.

"Được rồi, mọi người trước xếp hàng đi, từng người tiến vào, những người khác ở ngoài cửa chờ một chút."

Trong đám người cũng không thiếu người chờ xem Quả Quả xấu mặt, lại không nghĩ rằng cô gái trẻ này không chút hoảng loạn, khó trách giám đốc coi trọng cô ta, quả nhiên là có chỗ hơn người .

Tiêu Quả Quả tốn hơn một giờ tập hợp, sửa sang lại tất cả báo cáo công tác, tự mình kiểm tra lại một lần nữa, xác định không có sai sót rồi mới đi tìm Phương Cảnh Xán .

Thùng thùng thùng...

"Vào đi."

Tiêu Quả Quả đẩy cửa vào, lại thấy trước bàn làm việc không có người, nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện Phương Cảnh Xán đang nằm trên sofa, cánh tay dài để ngang trên mắt, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu nhạt, trước ngực cài hai cúc áo.

"A... Giám đốc anh đang nghỉ ngơi sao? Lát nữa tôi quay lại vậy!" Tiêu Quả Quả nói xin lỗi.

"Không cần, lại đây, lấy ghế ngồi xuống đi." Phương Cảnh Xán vẫn duy trì tư thế đó, không động không nhúc nhích một chút.

"Vâng..." Tiêu Quả Quả nghe lời ngồi vào ghế cạnh bên sofa.

"Ngồi gần xít, nghe không rõ."

"Vâng." Tiêu Quả Quả xích ghế lại gần chút.

"Nói đi, tôi nghe."

"Vâng..."

Tiêu Quả Quả dựa theo tính nặng nhẹ lần lượt báo cáo từng việc, đồng thời cũng ghi chép lại xử lý của Phương Cảnh Xán để tí nữa truyền đạt xuống phía dưới.

Nháy mắt một giờ liền qua đi.

Tiêu Quả Quả đang nói phần tóm tắt báo cáo công tác của mình, vừa nói xong lại phát hiện giám đốc không hề có chút phản ứng nào.

Nghiêng đầu nhìn, đã thấy đầu của Phương Cảnh Xán chẳng biết lúc nào đã lệch ra ngoài sô pha, gần như chạm vào đuôi Quả Quả, mà lồng ngực của hắn phập phồng theo quy luật, hơi thở sâu, xem ra giống như đã ngủ ...

Cánh tay hắn đã để xuống, gần chạm đất, Tiêu Quả Quả thấy dưới hàng mi thật dài của hắn là quầng mắt có chút thâm đen, sắc mặt thoát nhìn rất mệt mỏi...

Khó trách tính tình không tốt, chắc chắn là quá mệt mỏi, Tiêu Quả Quả không đành lòng quấy rầy hắn, đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi, lại không nghĩ rằng, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, thì bên đuôi gần sô pha bất ngờ nặng, nửa gương mặt Phương Cảnh Xán đều gối lại đây, thậm chí còn dùng tay đặt lên đùi không cho cô đi.

Mặc dù biết hắn chắc là ngủ mơ đem mình làm gối đầu, hoàn toàn là vô ý thức động, Tiêu Quả Quả vẫn có chút xấu hổ, bởi vì ngày hè ăn mặc mỏng nên chỉ cách một lớp váy mỏng manh.

Dựa theo cái tư thế này, nếu Quả Quả trực tiếp rời đi, đầu giám đốc liền phải rớt xuống đất, lúc này cần phải gọi hắn tỉnh dậy nhưng cũng rất xấu hổ a! Vì thế Tiêu Quả Quả cứ cứng ngắc ngồi ở đó, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cuối cùng do dự một chút, thật cẩn thận dùng tay nâng đầu của hắn đặt lại trên sô pha.

Nhìn lông mi hắn run rẩy tựa hồ muốn tỉnh, Tiêu Quả Quả lập tức dừng lại không dám rút tay ra, vì thế tay lại bị hắn ôm chặt lại...

Hơi thở cực nóng trên choker trên cánh tay làm cho toàn thân Quả Quả đều nổi da gà, cho dù là xấu hổ cũng không còn cách nào, Tiêu Quả Quả hít sâu một cái, đem cánh tay rút ra.

Chỉ thấy Phương Cảnh Xán nhú nhú mi, gương mặt lộ ra vài nét trẻ con, chậm rãi mở mắt, sau đó cứ như thể nhìn Quả Quả chằm chằm, hiển nhiên là còn chưa tỉnh ngủ...

"Khụ, cái kia..."

Tiêu Quả Quả đang lúc lựa chọn từ ngữ, thì một cánh tay đột nhiên thò tới, đem cả người cô kéo về hướng sô pha. Một giây sau, Quả Quả nặng nề mà ngã lên ngực Phương Cảnh Xán...

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Quả Quả là: giám đốc ngài đang chơi trò gì thế, đây là muốn chơi trò đặt tảng đá to lên ngực sao? Làm ơn quý trọng sinh mệnh! Phản ứng thứ hai là, a a a a, cảm giác nóng ướt mập mờ trên trán là thế nào... Chẳng lẽ là...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: Temo

Phương Cảnh Xán cực kỳ tự nhiên hôn lên trán Quả Quả, sau đó vẫn giữ tư thế như vậy mà ngủ tiếp...

Tiêu Quả Quả lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cũng hoàn toàn choáng váng, trực tiếp cứng đờ người không biết phải làm sao, cứ như vậy để anh ta ôm hơn nửa ngày mới phản ứng lại, tay chân luống cuống nhanh chóng bò dậy.

Phương Cảnh Xán xoa xoa tóc ngồi dậy, bộ dáng như vừa mới tỉnh ngủ, ngăn người một lát, sau đó nhìn Quả Quả nói: "Tôi ngủ à? Xin lỗi, ngủ quên mất ... Vừa rồi đã nói đến chỗ nào thế?"

BOSS! Đây không phải là trọng điểm!

Người mập cũng là có nhân quyền chứ! Có mập cũng vẫn là phụ nữ mà! Thái độ anh nhẹ nhàng băng quơ như vậy, giống như chuyện vừa rồi chỉ là ôm một cục kẹo mềm, nhấm nháp một cục sườn có phải thật quá đáng hay không?

Đương nhiên, những lời này đều là Tiêu Quả Quả rít gào dưới đáy lòng, trên thực tế gì cũng không dám nói ra, chỉ có thể giả bộ chuyện gì cũng không xảy ra, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của giám đốc.

Tiêu Quả Quả tự an ủi bản thân, thôi, như vậy càng tốt, cũng đỡ phải lúng túng, lại nói mới vừa rồi còn không nhất định là ai chiếm tiện nghi ai...

"Có phải sắp tới giờ tan tầm không? Ngày mai tiếp tục đi!" Phương Cảnh Xán đại khái là vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn chưa thanh tỉnh, về mặt lúc này vẫn có phần mê mang.

"Vâng Giám đốc, vậy tôi đi trước." Tiêu Quả Quả như được đại xá, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Phía sau, Phương Cảnh Xán lại nằm xuống, nhắm mắt như muốn ngủ thêm một lát, nhưng không được một lúc lại khó chịu ngồi dậy bởi vì ngủ không được, trên mặt lộ rõ vẻ dăm chiêu.

Đại sói xám nhớ thương thịt tiểu thỏ...

*

Tuy rằng công việc lúc lên lúc xuống, nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi vượt qua ngày đầu tiên đi làm.

Tiêu Quả Quả sau khi tan làm thì ghé qua căn tin trường học ăn cơm rồi mới trở về ký túc xá.

Trừ Diệp Vi còn chưa tan làm, thì Tổng Kiểm Gia cùng Hùng Bảo Đình đều đã trở về.

Hùng Bảo Đình vừa nhìn thấy Quả Quả liền hào hứng nghênh đón, "Về rồi à, công việc như thế nào? Tập đoàn Phương thị có phải rất có khí thế hay không?"

"Cũng không tệ lắm a, đồ ăn ở căn tin siêu ngon!" Tiêu Quả Quả nhớ lại.

"Nguyên cả một ngày cậu chỉ có cảm tưởng vậy thôi hả? Đồ ăn của căn tin ăn ngon hay không ngon thì liên quan gì?" Hùng Bảo Đình liếc Quả Quả một cái, sau đó ai oán nói, "Ngày đầu tiên mình vừa đi làm đã bị phái ra ngoài dẫn tour rồi! Nhị Nha còn thăm hại hơn, bởi vì cậu ấy được giám đốc chiếu cố nên mấy nữ đồng nghiệp đều xa lánh cậu ấy! Thiệt tình, nghĩ lại thì béo cũng có lợi nha, ít nhất không cần phải lo lắng mình dính quy tắc ngầm!"

Tiêu Quả Quả nghe đến đó, lưng cứng đờ, nếu cân nặng của mình mà giảm còn một nửa thì sự tình phát sinh tại văn phòng Phương Cảnh Xán trước đó thật đúng là dễ khiến cho người khác hiểu lầm nha...

Đang xuất thần, Quả Quả chợt ngẩng đầu phát hiện hai mắt Tổng Kiểm Gia như đang bốc cháy nhìn mình chằm chằm, nhất thời Quả Quả bị hoảng sợ, "Nhị Nha, cậu làm sao vậy?"

"Không có gì..." Tổng Kiểm Gia lại liếc mắt quan sát Quả Quả, sau đó mới quay đầu lại tiếp tục gõ chữ, nhưng vẫn mang theo tâm trạng nghi hoặc, thấp giọng lẩm bẩm một câu, "Sao mình lại nghĩ thấy mùi vị gian tình nhỉ, hệ thống đầu óc của mình không còn nhạy nữa à..."

...

Tắm rửa xong, Tiêu Quả Quả vẫn không thể nào kiềm chế được tâm trạng trái lo phải nghĩ, ngồi vào máy tính trước mặt, nhấp chuột vào Game "Liên Minh Giang Hồ".

Tuy bị Thẩm Nham đã kích, nhưng ý chí của Tiêu Quả Quả càng mạnh mẽ hơn, hoàn toàn không muốn bỏ cuộc, nghĩ bụng mình đâu có chơi dở? Chẳng qua là do lúc đó mình chỉ coi nó là một trò chơi bình thường thôi, cơ bản là không phải bản gốc tâm độc sức chơi mà? Chờ mình chơi đến cấp cuối cùng, lúc đó động tác thuần thục sắc bén đứng trước mặt anh ta, xem anh còn dám ghét bỏ mình chơi kém không!

Tiêu Quả Quả nhìn màn hình download, trò chơi thì nặng mà với tốc độ internet của kí túc xá thì chỉ sợ muốn tải xuống cũng phải rất lâu, chẳng lẽ mình phải ra quán net ngồi?

Đang lúc phát rầu thì có thứ gì đó đập vào sau lưng Quả Quả, Tổng Kiểm Gia cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đĩa Game, bản mới nhất. Biết ngay là cậu sẽ không nhịn được thể nào cũng mò vào mà..."

Tiêu Quả Quả như nhặt được vàng, "Oa, cảm ơn cậu Nhị Nha! Sao cậu lại có cái này!"

"Mình đã sớm đăng ký rồi, nhưng mà vấn đề ngoài làm cảnh thôi, không gia nhập bang phái thì không đánh chiến được, trong đĩa đã cài sẵn trang bị rồi."

"Yêu cậu chết đi được!" Tiêu Quả Quả gấp rút cài đặt, sau đó sáng tạo nhân vật.

Tổng Kiêm Gia gõ xong bản thảo, đứng lên hoạt động gân gân cốt, vừa căng cơ chân vừa nói: "Cậu lấy nhân vật gì thế?"

"Kiếm khách!" Tiêu Quả Quả trả lời.

Khóe miệng Tổng Kiêm Gia giật giật, xoay người lại nhìn cô bạn mình, "Cho hỏi vì sao?"

"Đương nhiên là để cùng Thẩm Nham song kiếm hợp bích, cùng lưu lạc giang hồ!"

Tổng Kiêm Gia bắt lặc vỗ trán, "Cho mình xin đi, rốt cục thì với bộ não đó làm sao cậu lớn lên được nhỉ? Như vậy thì phải chọn Lạc Y chứ? Một bên là vị nữ kiếm khách ăn mặc như con trai, một bên là Lạc Y – một y nữ vui vẻ, xinh đẹp, uyển chuyển. Cậu cảm thấy ai xứng đôi với Thẩm Nham của cậu hơn."

"Mình không ... chọn nữ kiếm khách..." Tiêu Quả Quả lí nhí nói.

"Không phải cậu vừa nói chọn kiếm khách sao?"

"Là nam kiếm khách... Nữ kiếm khách quần áo có hơi hở hang cho nên mình..."

"Cậu..." Thật sự là nhìn không nổi nữa, Tổng Kiêm Gia ghét bỏ đẩy Quả Quả từ trên ghế xuống, "Một ngày nào đó mình sẽ bị cậu làm cho tức chết... Tránh ra, mình là cho cậu!"

Tổng Kiêm Gia quen thuộc đăng ký một nhân vật nữ cho cô, lựa chọn một khuôn mặt mỹ lệ, tay chân nhỏ nhắn, eo lưng mềm mại, mặc bộ váy xanh biếc nhẹ nhàng phấp phới, động tác linh hoạt dùng mũi chân chạm nhẹ xuống mặt đất.

"Oa! Xinh quá nha!" Tiêu Quả Quả hô lớn.

"Chính cậu chọn tên ID đi!"

Tiêu Quả Quả gãi gãi đầu, "Ui, vừa rồi mình đăng kí nhân vật nam vốn muốn gọi là Độc Cô Cầu Bại, nhưng tên này đã bị người khác chọn rồi, cho nên mình đổi thành Độc Cô cầu Bại[1]..."

[1] Độc Cô Cầu Bại (独孤求败) với Cầu (求 - qiú) trong thỉnh cầu. Còn Độc Cô cầu Bại (独孤球败) của Quả Quả có Cầu (球 - qiú) có phát âm giống nhau nhưng nghĩa ở đây là hình cầu, hình tròn.

Tổng Kiêm Gia: "..."

"Thôi, không trông cậy được vào cậu... Vẫn là để mình nghĩ đi!" Tổng Kiêm Gia nói xong, giấy lát liền gõ lạch cạch vài chữ.

Tiêu Quả Quả vừa nhìn, khám phục không thôi, "Phiên Nhiên Tuyệt Hải Gian... Rất có ý nghĩa! Nhị Nha cậu thật lợi hại!"

Tổng Kiêm Gia tránh qua một bên, nhường lại vị trí, "Cậu chơi đi!"

Tiêu Quả Quả hỏi: "Tên nhân vật của cậu là gì? Để mình thêm bạn cho nó a!"

Tổng Kiêm Gia: "Đừng có động vào tao."

Tiêu Quả Quả: "Gi?"

Tổng Kiêm Gia: "Đừng có động vào mình, ID của mình."

Tiêu Quả Quả vẽ mặt đầy hắc tuyến, "Vi sao, cậu có tư cách gì mà ghét bỏ Độc Cô Cầu Thua của mình! Cái tên này của cậu còn kì quái hơn!"

Tổng Kiêm Gia không thèm để ý, đúng lúc nhàn rỗi, liền tốt bụng nói: "Mình đăng nhập rồi mang cậu đi đánh quái!"

"Được đó được đó!"

Hai người kết bạn với nhau, sau đó tạo nhóm.

Tổng Kiêm Gia truyền tin tìm nàng ở Tân bình thôn.

Một lát sau, Tiêu Quả Quả nhìn thấy một nhân vật nữ mặc váy màu đỏ thắm trên đầu mang ID "Đừng Có Động Vào Tao" xuất hiện. (= __=!!!)

Thiếu nữ cười một con gấu đen to, bên hông đeo một cây roi phát sáng lấp lánh, bên người còn có một đám bướm bướm đủ mọi màu sắc vây quanh, thoát nhìn rất đặc biệt.

"Nghề nghiệp của mình là người dạy thú, chủ yếu là tác chiến cùng thú." Tổng Kiêm Gia nói.

"Hơ hơ..."

Tieu Quả Quả vô tình chú ý đến tên ID của con vật mà Tổng Kiềm Gia đang cười... ‘Đừng có động vào Xích Diễm gấu của tao’, cùng một dạng, ID của đám bướm... ‘Đừng có động vào Linh điệp của tao’...

Tieu Quả Quả: "..."

Quả Quả rất cuộc cũng hiểu rõ ràng ý của Tổng Kiềm Gia khi hỏi về ID.

Hùng Bảo Đình ghé vào sau lưng Tieu Quả Quả nhìn thấy cũng ngửa ngáy kích động, "Oa, gương mặt này tuyệt sắc quá đi, mình cũng muốn chơi, Nhị Nha, cũng giúp mình cũng tạo một cái đi! Mình cũng muốn đẹp giống của cậu!"

"Mình cũng không chắc nha, mình tạo đại, mỗi lần tạo đều không giống nhau được, cái của Quả Quả cũng là nhờ hên xui mới được." Tổng Kiềm Gia ngồi xuống tạo cho Hùng Bảo Đình một nhân vật, "Cậu chọn nghề gì?"

"Người đẹp nhất."

"Vây Giáo Sĩ đi!"

"Được được, chọn cái này đi!" Hùng Bảo Đình nhìn nhìn, khuôn mặt tuy rằng không đẹp bằng nhân vật của Quả Quả nhưng cũng là một mỹ nữ, quan trọng nghề Giáo Sĩ này có dáng người khá xinh đẹp, vì thế hài lòng bắt đầu nghĩ tên ID.

"Nghĩ ra rồi, liền gọi Duyên Dáng Yêu Kiều đi!"

*

Đại khái đến gần 10 giờ, Diệp Vi mới về tới, cả người toàn mùi rượu.

Đồ công sở, giày cao gót, tóc uốn lộn, trang điểm như vậy trông Diệp Vi có vài phần giống bạch cốt tinh nơi công sở.

Đang lúc giết quái Tieu Quả Quả cũng bớt chút thời gian quay đầu hỏi, "Cậu lại uống rượu?"

Diệp Vi chống khung cửa, người hơi lung lay cời giày cao gót, "Phải đi xã giao, không tránh được. Các cậu đang làm gì thế?"

Hùng Bảo Đình đang nhanh chóng cấu kết với một chàng trai cùng nhau thăng cấp, chơi đến quên trời quên đất, cũng không ngẩng đầu lên đáp: "Chơi game! Chính là các game Liên minh gì đó mà các cậu chơi ý, mình với Quả Quả cũng đăng ký tham gia!"

Diệp Vi nhìn nhân vật của Hùng Bảo Đình, "Vây hả? Nhân vật của cậu tạo cũng đẹp lắm!"

Hùng Bảo Đình vui vẻ nói: "Nhị Nha giúp bọn mình đây, của Quả Quả còn đẹp hơn!"

Diệp Vi không chút để ý nói: "Nhân vật của mình dựa theo chính hình tượng của mình tạo ra, giống khoảng tám phần! Trò chơi này có rất nhiều người chú ý đến hệ thống tạo nhân vật mà chơi! Đúng rồi, có muốn mình mang các cậu đi đánh quái không?"

"Thôi, cậu mới vừa về, vẫn là sớm tắm rửa nghỉ ngơi đi!" Hùng Bảo Đình nói.

Diệp Vi ngồi xuống giường, nhìn về phía Tieu Quả Quả, "Quả Quả, sao cậu không tìm Thẩm Nham? Anh ấy rất lợi hại, ba ngày là có thể đưa cậu lên cấp cao nhất."

"À, không cần làm phiền anh ấy, mình từ từ chơi lại từ đầu cũng được, rất nhiều thao tác cơ bản mình không biết, lập tức thăng cấp nhưng cái gì cũng không biết thì không có ý nghĩa gì, chờ level của mình cao hơn rồi mình sẽ tìm các cậu cùng chơi!" Tieu Quả Quả vừa nói một bên im lặng rời khỏi nhân vật đã đăng ký, quay trở lại nhân vật kiếm khách lúc đầu.

Câu nói vừa rồi của Diệp Vi khiến cô cảm thấy không được tự nhiên khi chơi nhân vật xinh đẹp như tiên tử, mềm mại yếu ớt này, hơn nữa cô cũng không thích Lạc Y chỉ biết thêm máu và sản xuất thuốc này, vẫn là đối về kiếm khách thì đơn giản hơn, cầm kiếm hung hăng giết quái.

Diệp Vi nhún nhún vai, "Cũng được, nếu là gặp vấn đề gì thì tìm mình."

Nói xong lại bổ sung: "A, đúng rồi, cậu có thể chơi 2 nhân vật cùng lúc, mở tài khoản của mình, rồi mang nhân vật của cậu cùng đi đánh những yêu quái cấp thấp hơn, đợi lát nữa mình sẽ đưa tài khoản cùng mật mã cho cậu."

"Ừ, cảm ơn, mình còn một cấp nữa mới ra khỏi Tân binh thôn, lúc nào cần mình sẽ dùng!"

Tieu Quả Quả đang tiếp tục làm nhiệm vụ thì đi động trên bàn vang lên, màn hình hiển thị "Bạn nhận được một tin nhắn thoại", mở ra tin nhắn ra, là do Phương Cảnh Xán gửi tới.

Chẳng lẽ công việc có gì khẩn cấp? Tieu Quả Quả vội vàng mở ra.

Trong di động truyền đến giọng nói trầm thấp, khàn khàn có phần biếng nhác của Phương Cảnh Xán: Quả Quả, đã ngủ chưa?

Trong ký túc xá, ba người kia đang bận rộn sau khi nghe được giọng nói đó, mắt liền tỏa sáng, đồng thời nhìn chăm chăm về phía Tiêu Quả Quả.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Biệt thự Phương gia.

Phương Cảnh Xán mới tắm xong, bụng ly sữa nóng ngồi chống đầu, tựa vào trên sofa thả lỏng người. Sau khi gửi đi tin nhắn, ngón tay anh cứ gõ nhẹ vào thành cốc chờ đợi hồi âm từ người kia.

Lúc này Tô Tiểu Đường đang ở trong phòng ngủ trên lầu lập kế hoạch theo đuổi. Còn ngồi đối diện Phương Cảnh Xán là người hiếm khi không phải tăng ca Phương Cảnh Thâm, anh đang chơi xếp hình cùng đứa con trai bốn tuổi.

Thấy Phương Cảnh Xán gửi tin nhắn mập mờ như vậy, Phương Cảnh Thâm có vẻ không đồng ý, "Chủ như vậy có phải nhanh quá không?"

Phương Cảnh Xán liếc nhìn anh ấy, giọng điệu bình tĩnh nói, "Nếu như là cô gái khác thì là nhanh, nhưng với Quả Quả thì không. Cô ấy đối với em không hề có đề phòng, cũng hoàn toàn không có ý đồ gì khác. Hôm nay em ngủ mơ nên ôm cô ấy, cô ấy hoàn toàn không phản ứng, chỉ cho là ngoài ý muốn."

Cho nên có thể tùy tiện làm vậy đúng không?

Vốn cho rằng gửi kiểu tin nhắn như vậy cho cô gái mới quen ngày đầu tiên đã là quá khoa trương, ai dè mình còn đánh giá thấp trình độ vô sỉ của nó, thậm chí ngay cả ôm cũng đã ôm ...

Phương Cảnh Thâm chẳng còn gì để nói .

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, Phương Cảnh Xán mặt vui vẻ đứng bật dậy, nhưng nhìn lại màn hình điện thoại thì mặt mày lại méo xẹo, thật không muốn nhận cuộc gọi này. Mẹ gọi điện thoại tới!

"Dạ, mẹ..."

"Giỏi, giỏi, giỏi lắm, mẹ không gọi, con có chịu gọi cho vị đại mỹ nhân kia không?"

"Mẹ! Mẹ! Mẹ... mẹ đừng nóng mà! Con thành thật cam đoan con tuyệt đối không phải lấy cớ, con thật sự chỉ thích những cô gái như vậy, hơn nữa con cũng đã có đối tượng theo đuổi rồi, không tin mẹ hỏi anh hai đi..."

Nói xong đưa điện thoại cho Phương Cảnh Thâm, không ngừng nháy mắt cầu cứu.

Phương Cảnh Thâm không nhanh không chậm nhận lấy điện thoại.

"Alo"

"Vâng."

"Được, con biết rồi."

Sau đó cúp điện thoại rồi đưa lại cho Phương Cảnh Xán.

Phương Cảnh Xán vẻ mặt ngây ngốc, "Như vậy là xong? Nói cái gì vậy?"

"Mẹ bảo anh nhắn với chú một câu, năm nay là đại thọ 50 của bà, nếu chú vẫn tham dự một mình thì cũng không cần đi, bà nhìn thấy chú liền muốn chết sớm"

"..."

"Hồi nãy chú nói chú ngủ mơ, là hôm nay ngủ?" Phương Cảnh Thâm đột nhiên hỏi.

Phương Cảnh Xán gật đầu, "Em đang muốn cùng anh nói chuyện này!"

Phương Cảnh Xán kể lại chuyện đã xảy ra lúc chiều, rồi hỏi: "Sau khi Quả Quả rời đi, em thử ngủ lại nhưng vẫn ngủ không được dù rất mệt, có cách nào giải thích chuyện này không?"

Về mặt của Phương Cảnh Thâm đắm chiều : "Giống như trẻ con lúc nào cũng phải ôm gấu bông mới ngủ được, không có gấu bông thì không thể đi vào giấc ngủ, đây là một loại tâm lý ỷ lại. Dĩ nhiên, trường hợp của chú có khác một chút, có thể vì sự tồn tại của cô ấy làm chú thả lỏng. Trường hợp của chú là thân thể vô cùng mệt mỏi, nhưng bộ não lại liên tục truyền phát tín hiệu như có một bộ phim trong đầu. Mà sự tồn tại của Tiêu Quả Quả giống như bàn tay tắt đi cái TV trong não chú."

"Ặc, ánh mắt của em quả nhiên đủ độc! Tùy tiện lượn một vòng cũng có thể nhặt được một cô nàng khác người như vậy!" Phương Cảnh Xán nhìn hình Tiêu Quả Quả trong di động rồi thờ dãi, "Haizz, thật muốn bắt ngay về nhà làm gối ôm!"

Trong di động của Phương Cảnh Xán có 2 tấm ảnh của Tiêu Quả Quả, một tấm được chụp lúc cô hóa trang thành Thanh kiếm ở đại học A, một tấm là hình cô đính kèm trong sơ yếu lý lịch.

Phương Cảnh Thâm liếc mắt nhìn qua mấy tấm hình, khó được một lần đánh giá cao, "Không tệ."

Về mặt của Phương Cảnh Xán rất là đặc ý, "Đương nhiên, so với chị dâu lúc còn béo thì dễ nhìn hơn!"

"Ngoại hình khác biệt mà."

"Chị dâu lúc gầy đi thì trở thành túp người đặc biệt xinh đẹp, Quả Quả nhà em là túp người mập mạp mới trở nên đặc biệt. Quả nhiên cùng em là trời sinh một đôi! Trước khổ sau ngọt, cô nhân nói không hề sai!"

"Chú hai, là ai vậy? Thật xinh đẹp nha!" cậu bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng ở bên cạnh bu lại, rướn cổ hỏi.

Phương Cảnh Xán sờ đầu cháu, "Ánh mắt không tệ nha nhóc con, thế nào, đẹp không?"

"Thật là xinh đẹp! Chú hai, chú giới thiệu cho cháu làm quen đi!" Phương Nhạc Trùng nháy mắt, tỏ vẻ thành khẩn.

Phương Cảnh Xán ra vẻ ghét bỏ, "Đi qua một bên! Tuổi còn nhỏ không lo học cho giỏi, làm bóng đèn làm cái gì!"

"Ba ba, bóng đèn là gì thế?" Phương Nhạc Trùng quay đầu nhìn về phía Phương Cảnh Thâm, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu.

"À, là giống như chú hai của con vậy." Phương Cảnh Thâm trả lời.

"A... con biết rồi!" Nhóc con gật đầu.

Phương Cảnh Xán không nói gì, "Nhóc thì biết cái gì! Qua bên kia chơi đi!"

Anh (Phương Cảnh Xán) cũng đâu có muốn ở đây nha! Mỗi tháng đều có vài ngày tình trạng sức khỏe của anh không được tốt lắm, ba mẹ anh ở Mỹ sợ nếu anh ở nhà một mình lỡ có gì thì không ai biết, nên bắt ép anh phải qua ở bên này tạm thời.

"Chú hai, chú nhanh nói cho con biết đi! Nếu không chú đưa WeChat của chị ấy cho con, con tự mình kết bạn..." Cậu nhóc vẫn cứ quẩn lầy anh không tha.

"Không cho!" Phương Cảnh Xán dẫu đi di động, "Tại sao chú phải nói cho nhóc biết?"

"Con đối với chị gái này nhất kiến chung tình!" Cậu bé thành thật trả lời.

"..." Phương Cảnh Xán cuối cùng cũng nổi giận, "Phương Cảnh Thâm, anh xem con trai của anh đi, còn không chịu quản nó nữa?!"

Phương Cảnh Thâm ôm lấy con trai, "Đều là do chú làm hư nó."

Sao lại đổ thừa cho em? Con trai của anh rõ ràng là 'tự học thành tài' mà?

Phương Cảnh Xán đang muốn lý luận tiếp thì di động vang lên, Tiêu Quả Quả rút cuộc cũng trả lời, vì thế anh nhanh chóng nghe xem cô ấy nói gì, đem sự tình vừa rồi quăng lên chín tầng mây.

Lúc này trong ký túc xá của Tiêu Quả Quả, Hùng Bảo Đình, Tống Kiêm Gia, và Diệp Vi đều dùng ánh mắt 500Volt trừng Quả Quả.

Hùng Bảo Đình nhiều chuyện, "Thế mà còn có tiếng đàn ông khác trừ Thâm Nham nha, wow, hơn nữa giọng rất hay! Nhanh phát lại lần nữa cho mình nghe coi..."

Tống Kiêm Gia tỏ vẻ rất hài lòng, "Quả nhiên có gì đó không bình thường, xem ra cảm giác của mình vẫn còn nhạy lắm..."

Diệp Vi cũng không vội đi tắm, tò mò hỏi một câu, "Quả Quả, ai vậy? ở công ty có người theo đuổi hả?"

Về mặt của Tiêu Quả Quả không có biểu hiện gì, cô hoàn toàn không rảnh phản ứng lại lời mấy đứa kia, giọng điệu của Phương Cảnh Xán lại không giống như đang bàn luận công việc, sau khi đắn đo cân nhắc một hồi Quả Quả hơi cứng nhắc trả lời: Vẫn còn chưa ngủ, Giám đốc có việc gì khẩn cấp sao?

Hùng Bảo Đình nghe xong liền hết hồn, "Mẹ nó, hôm nay trời sập à, hóa ra là Giám đốc của cậu? Sếp của cậu? Mới có ngày đầu mà quan hệ 2 người đã tốt thế ư? Anh ta cứ vậy mà gọi cậu 'Quả Quả', còn dùng giọng điệu mập mờ như vậy hỏi cậu đã ngủ chưa?"

Tổng Kiểm Gia trầm ngâm, "Cái này vượt quá sự hiểu biết của mình, mình cũng không giải thích được..."

Diệp Vi suy đoán: "Chắc là nói chuyện công việc thôi?"

Hùng Bảo Đình lắc lắc cánh tay của Quả Quả hỏi không dứt: "Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thế Quả Quả?"

Tiêu Quả Quả bị hỏi nhiều đến văng hết cả đầu, "Các cậu hỏi mình, mình biết hỏi ai đây!"

Mấy cô nàng vẫn cứ tranh luận liên tục, Phương Cảnh Xán trả lời lại: Bây giờ em có thuận tiện để nói chuyện điện thoại không?

Tiêu Quả Quả nhìn ba cô nàng đang vây quanh mình, người nào cũng ngừng thờ nhìn lại mình chăm chăm, bộ dáng vô cùng phấn khởi, yên lặng trả lời: Thuận tiện...

Cấp trên gọi điện thoại, Quả Quả sao dám nói là mình không tiện chứ?

Khó khăn đến mấy cũng phải vượt qua a!

"Khụ, kính nhờ các chị trước buông tha em, em nói chuyện điện thoại xong cam đoan sẽ báo cáo hết cho các chị nhé!" Tiêu Quả Quả giờ di động vẫn đang kết nối lên thành cầu.

Lúc này ba người mới nhường đường, ánh mắt sáng quắc nhìn theo cô ra ban công.

Tiêu Quả Quả thờ dãi nhận điện thoại, "Alo, Giám đốc, anh có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi thăm em ngày đầu công tác thấy như thế nào, có ai quấy rầy hay làm khó em không?" Phương Cảnh Xán thân thiết hỏi.

"Không có!" Tiêu Quả Quả vội vàng nói.

Giám đốc hỏi cảm tưởng của cô về công việc, cô đương nhiên không thể trả lời giống như trả lời với Hùng Bảo Đình rằng đồ ăn của công ty rất ngon, vì thế Quả Quả rất nghiêm túc nói lên ý kiến của mình về môi trường làm việc đến hoàn cảnh công tác...

Phương Cảnh Xán lắng nghe giọng nói nghiêm túc lại mềm mại của cô gái ở đầu bên kia, cảm giác thoải mái như chính mình đang ngâm mình trong vùng nước biển ấm áp, vì thế giọng điệu của anh càng thêm thả lỏng, "Bình thường sau khi tan tầm em thích làm gì?"

Đây là hỏi vấn đề riêng sao? Giám đốc hỏi những thứ này bởi vì mình là trợ lý của anh ấy, phải hiểu rõ đối phương mới có lợi cho công việc à ?

Tiêu Quả Quả gãi gãi đầu, nên trả lời như thế nào đây?

Bình thường ngoại trừ học hành, phần lớn thời gian cô đều dành để ăn uống; có đôi khi cô lên weibo xem người ta đề cử món gì ăn ngon rồi đi tìm món đó mà thưởng thức.

Nhưng cũng không thể trả lời trừ bỏ ăn là đi tìm đồ ăn nha?

Tiêu Quả Quả ngẫm nghĩ nói: "Tôi cũng không có đam mê gì đặc biệt, lúc này vừa mới cài game online, chuẩn bị lúc không có gì làm thì chơi."

"Ồ? Trò gì thế?" Phương Cảnh Xán hứng thú hỏi.

"Liên Minh Giang Hồ."

"Là game này à, hồi tôi học đại học cũng có lúc từng chơi game này, nhưng lúc đó không phải tên như vậy mà gọi là《 Giang Hồ Tranh Bá 》, đồ họa lúc bấy giờ khá tệ, cũng không có hệ thống mặt mũi, chơi một được thời gian thì bỏ quên luôn, tôi có thuộc Hiệp Hội Ngoại Hình, nhân vật không đẹp khiến tôi không muốn chơi tiếp." Phương Cảnh Xán vừa nói vừa vào máy tính, bắt đầu tải xuống trò chơi, nghiên cứu 'tiến công chiếm đóng'".

Hiệp Hội Ngoại Hình thế mà còn tuyển tôi làm trợ lý, Boss à cho dù là Hiệp Hội Ngoại Hình, nhưng cũng là một cái Hiệp Hội đấy!

Tiêu Quả Quả nghĩ vậy nên trong lòng càng thêm vài phần kính nể, đồng thời cũng triệt để an tâm đối với vị Boss hay làm những việc khiến người ta dễ hiểu lầm này.

Bởi vì cách nói của Phương Cảnh Xán thoải mái nhẹ nhàng nên Tiêu Quả Quả cũng buông lỏng rất nhiều, cảm giác giống như là nói chuyện phiếm cùng bạn bè bình thường. "Bây giờ thì đồ họa tốt hơn nhiều rồi, tạo hình nhân vật cũng rất đẹp! Tôi rất ít khi chơi game online vậy mà nhìn rồi cũng muốn chơi..." Ý thức được chính mình nói có phần thoải mái quá, cô vội vàng bổ sung, "Nhưng mà Giám đốc anh yên tâm đi, đi làm về tôi mới chơi, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc !"

"Ảnh hưởng cũng không sao." Phương Cảnh Xán nhẹ giọng nói.

"A?"

"Khụ, không có gì. Em chơi nhân vật nào? Lạc Y?"

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Không phải, tôi chọn kiếm khách." Tiêu Quả Quả trả lời.

Phương Cảnh Xán ở đầu kia điện thoại thoáng có chút chần chờ, "Kiếm khách hả? Nhân vật nam quần áo đầy đủ, còn nhân vật nhân vật nữ quần áo có hơi..."

Tiêu Quả Quả vội vàng nói: "Đừng chưa, anh cũng thấy không tốt lắm đúng không? Cho nên tôi dứt khoát chọn nhân vật nam, sau này bạn cùng phòng của tôi nhìn 'ngựa mất' nên giúp tôi tạo một nhân vật nữ - là Lạc Y, tạo hình rất đẹp nhưng nhiệm vụ của Lạc Y chỉ là thêm máu, nghĩ tới nghĩ lui tôi vẫn thấy kiếm khách có vẻ thích hợp với tôi hơn, nên cuối cùng vẫn dùng chính nhân vật tôi chọn..."

Phương Cảnh Xán rất vừa lòng với câu trả lời của Tiêu Quả Quả, thật không hổ là cô gái anh coi trọng, làm việc thật sự quá hợp với suy nghĩ của anh.

"Nếu em không cần nhân vật kia, anh có thể mượn chơi không? Muốn vô xem chút nhưng không muốn tạo tài khoản mới lắm!" Phương Cảnh Xán nói.

"Đương nhiên được, dù sao tôi cũng không dùng, nếu anh thích thì cứ mà lấy chơi!" Tiêu Quả Quả nói xong lại hơi chần chờ, "Nhưng là... Đây là nhân vật nữ nha..."

Hơn nữa còn có cái tên đặc biệt mềm mại đẹp đẽ: Phiên Nhiên Tuyết Hải Gian...

Phương Cảnh Xán một chút cũng không thêm đề ý: "Không sao, cái này không quan trọng."

"Vậy được, tí nữa tôi sẽ nhắn cho anh tên tài khoản với mật mã."

Tiêu Quả Quả cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho là Phương Cảnh Xán muốn vô coi thử game hồi xưa chơi mà thôi, hơn nữa chính mình còn dùng nhân vật nam kia, còn ngại người ta dùng nhân vật nữ nữa sao...

Nói đến đây, Tiêu Quả Quả nghĩ chắc là có thể cúp điện thoại rồi, ai dè Phương Cảnh Xán lại hỏi tiếp: "Quả Quả, anh nhớ hình như em học Đại học A phải không?"

"Đúng vậy!" Anh ấy cứ gọi "Quả Quả" "Quả Quả" mãi thế nên cô nghe riết cũng quen.

"Mấy năm cũng chưa về lại trường học cũ..." Giọng điệu của Phương Cảnh Xán có hơi rầu rĩ, tiếp theo anh khẽ cười hỏi, "Bức tượng cô gái vừa ôm sách vừa đưa tay nâng con chim bồ câu trắng, thường gọi là 'Thiếu nữ với chim và sách', vẫn còn chứ?"

Tiêu Quả Quả lúc này mới nhớ tới hình như lúc trước có nghe nói Phương Cảnh Xán cũng tốt nghiệp đại học A, vì thế nhất thời cảm giác gần gũi với anh hơn vài phần, "Đã sớm không còn nữa rồi, hai năm trước đã được đổi thành tượng ngựa phi nước đại, nhưng bởi vì đẽm nước đại lại quá tròn giống một quả bóng, nên bị gọi thành 'Lăn ngay lập tức' [1]..."

[1] ngựa phi nước đại (马踏飞燕) còn Lăn ngay lập tức (马上滚蛋) cả 2 cùng có chữ Mã (马), nhưng 马上 ghép lại có nghĩa là lập tức, tức khắc.

Đây là ảnh ngựa phi nước đại

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sung sướng của anh, Phương Cảnh Xán tiếp tục nhớ lại: "Ăn tượng nhất ở trường cũ là tận cùng của ba quán cơm có 1 nhà bán Cơm chiên Bồi Căn[2], đặc biệt ngon, ra trường rồi vẫn còn thường xuyên nhớ đến món đó..."

[2] Cơm chiên Bồi Căn

"A, chỗ đó tôi biết, bây giờ vẫn còn đó! Cơm chiên Bồi Căn của nhà đó đặc biệt ngon, là cơm chiên ngon nhất mà trước giờ tôi từng ăn, thực sự ngon hơn mọi quán cơm khác của Đại học..."

...

Mỗi lần vừa hết một đề tài, Phương Cảnh Xán liền sẽ chuyển qua một đề tài khác càng khiến Quả Quả cảm thấy hứng thú hơn, thêm nữa lại có rất nhiều quan điểm ăn ý với cô, bất tri bất giác hai người đã hàn huyên một lúc lâu.

Đến khi nói xong, cúp điện thoại, đã là hơn nửa tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Cảnh Xán lập tức gửi một tin nhắn trên nhóm WeChat.

Không sai, bởi đám bạn thân trong nhóm ở QQ vì không ‘đỡ’ được sự quấy rối của anh nên đều thoát ra hết, anh lại tiếp tục chiến trên ‘chiến trường’ WeChat.

Nội dung: Bà xã vừa tặng cho tôi một tài khoản game, về sau từ sáng tới tối tôi đều muốn ở nhà cùng bà xã chơi game, mấy người không có việc gì thì đừng tìm tôi, mà có chuyện cũng đừng tìm tôi!

Nhắn xong lại gửi cho bạn bè một icon: Hôm nay rất vui vẻ.

Toàn thể mọi người đều hồi đáp như sau:

Phương nhị thiếu lại ‘lên con’ rồi...

Anh Phương lớn lần sau dùng dây thừng dắt đi đi! (Ý chỉ Boss lên con, anh trai của Boss nên dùng dây chặc vào dùng để Boss ‘xông chuồng’)

Xuân về hoa nở, vạn vật sống lại, lại đến mùa động vật giao phối rồi...

...

Tiêu Quả Quả khỏe miệng vẫn còn mỉm cười sung sướng như lâu ngày gặp được tri kỷ, vừa quay người lại thì chạm phải ánh mắt sâu xa dò xét của ba người cùng phòng.

Tổng Kiêm Gia nhưn mảy, "Về mặt này, chắc chắn là không phải nói chuyện công việc nha?"

Hùng Bảo Đình mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, "Tròn 39 phút!"

Diệp Vi dùng khăn mặt lau tóc, "Mình còn tắm rửa gội đầu xong lâu rồi!"

Tiêu Quả Quả giả bộ làm ngơ, "Làm sao thế, một đám đều nhìn mình như vậy, nhìn đi nhìn đi, nhìn mình nhiều vào, rồi nghĩ xem các cậu có cảm thấy suy luận của các cậu đúng không?"

Ba người đều cùng lắc đầu.

Tiêu Quả Quả: "Mấy người có thể đừng thành thật như vậy chứ..."

Nói xong bắt đầu cảm thán, "Mình cảm thấy mình bắt đầu đổi vận rồi, Boss của mình thật là một người siêu tốt, một chút tự cao tự đại đều không có, hồi nãy mình cùng anh ấy hàn huyên về công việc một lát rồi nghe anh ấy nhắc đến chuyện cũng tốt nghiệp Đại học A, sau đó nói thêm vài câu, ấy thế nhưng Boss cũng thích com chiên Bồi Căn, a a còn có lẩu cay của quán com số 2 nữa..."

Hùng Bảo Đình không nói gì, nhìn cái đĩa chỉ biết đến ăn này, dám chắc sẽ không nghe được chuyện của soái ca rồi, nên cô đành lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Diệp Vi dùng sấy tóc một chút, "Có phải bởi vì anh ta biết gia thế của cậu không vậy..."

Tiêu Quả Quả hơi nhú mày, "Sợ yếu lý lịch không có yêu cầu điền thông tin gia đình, anh ấy chắc không cần phải đi điều tra gia cảnh của một trợ lý quen như mình đâu? Với cả nếu anh ấy biết, đầu tiên trên thương trường, hai nhà không xuất hiện cùng nhau, chưa kể đến bao nhiêu thiên kim tiểu thư vừa xinh đẹp lại vừa quyền thế bám lấy anh ấy, dựa vào thân phận của anh ấy thì không cần phải làm thân với mình, mình cũng tự mình hiểu được mà..."

"Chẳng lẽ cứ người nào đối xử tốt với Quả Quả là nhất định vì muốn lợi dụng cậu ấy sao?" Tổng Kiêm Gia liếc nhìn Diệp Vi, ánh mắt lạnh lùng, rồi nói tiếp với Quả Quả, "Thật ra cũng không khó lý giải, chắc là bởi vì những người phụ nữ bên cạnh Giám đốc cậu đều là mang theo mục đích tiếp cận anh ta, chỉ có cậu ngốc nga ngốc nghếch, anh ta ở cùng cậu tương đối thoải mái, lại cùng ăn ý với cậu mà thôi."

Diệp Vi cười gờn nói, "Nói thì nói như thế, nhưng mà chung quy chức vụ của Quả Quả rất ái mộ, vẫn nên chú ý chút, cẩn thận Thảm Nham ghen nha!"

Sắc mặt Tiêu Quả Quả tối sầm, tự giễu, "Được, anh ấy muốn ghen càng tốt!"

Đào mắt đã hai tuần trôi qua.

Từ sau ngày hôm đó, Phương Cảnh Xán coi Tiêu Quả Quả giống như là cái gỏi đầu đi động, thòi thòi khắc khắc muốn thừa dịp cô không chú ý ôm vào

trong ngực ngủ một giấc cho đã, ngất nổi dựa vào quan hệ hiện tại của hai người lại không thể làm gì quá mức nhiệt tình, vì thế mỗi ngày nghỉ mọi tăng mức độ thân thiết.

Trừ việc sau khi tan làm thì cùng nhau giết quái luyện cấp, trong công việc cũng phát huy đến cực hạn.

"Quả Quả, buổi tối cùng anh đi dự tiệc rượu, làm thông dịch cho anh, nghe nói mời một đầu bếp ở nhà hàng 3 sao Michelin đấy!" Hết giờ làm việc, Phương Cảnh Xán gọi điện thoại nội bộ cho cô.

Tiêu Quả Quả mắt sáng rỡ, không có chút oán hận nào của việc phải tăng ca: "Rõ BOSS!"

Tiêu Quả Quả được hưởng bao ưu đãi, nếu là đối lại là người khác, chỉ sợ sớm đã bị xa lánh đến chết, nhưng cô ấy lại thuận lợi như điều gặp gió vậy.

Về phần nguyên nhân tại sao, lúc Tiêu Quả Quả vào làm, toàn thể đội ngũ bắt quái đều ngầm 'hiểu' với nhau...

"Ngày hôm qua tôi lại thấy Boss ăn cơm cùng với Tiêu Quả Quả ở căn tin công ty mình! Boss thật sự đi xuống tầng dưới, thân cận với dân chúng!"

"Hôm kia tui cũng thấy Boss cho Tiêu Quả Quả một hộp chocolate! Hâm mộ quá! Boss đối với cấp dưới thật sự tốt quá!"

"Mấy ngày nay Boss đến chỗ nào cũng đều mang theo Tiêu Quả Quả! Boss của chúng ta chưa bao giờ 'hái hoa ngắt cỏ', thật là một người đàn ông tốt mười phần!"

"Đúng vậy đúng vậy, đàn ông tốt giống như Boss của chúng ta càng ngày càng hiếm đó..."

...

Toàn bộ công ty thực sự vô cùng hòa thuận với nhau (づ_づ ||)

Hơn mấy chục cân thịt kia xuất hiện, đó không phải là lượng biến hóa, mà là chất biến hóa.

*

Đến nơi đãi tiệc rượu.

Lúc mới bắt đầu Tiêu Quả Quả còn hơi thấp thỏm, lo lắng mình ăn mặc có phù hợp hay không, lo lắng mình cùng Boss đi ra ngoài có làm Boss mất mặt hay không, nhưng mà, rất nhanh cô sẽ phát hiện mình toàn lo lắng vớ vẩn.

Thần sắc của Phương Cảnh Xán từ đầu tới đuôi đều vô cùng thoải mái tự nhiên, thân mật khoác cánh tay của cô, toàn bộ buổi tối đều không để cho cô lạc lõng.

Mà công việc của cô cũng cực kỳ thoải mái, chỉ làm chút thông dịch khi Phương Cảnh Xán nói chuyện với một vài Giám đốc người Pháp, còn lại chính là vui chơi giải trí, nếu có người mời rượu, anh ấy đều thay cô chấp hết.

"Phương tổng, vị này là?"

"Trợ lý của tôi, thế nào, xinh đẹp phải không!"

"Đúng đúng đúng! Vị tiểu thư này rất xinh đẹp rất có khí chất! Ánh mắt của Phương tổng rất tốt!"

Cả một đêm này, Phương Cảnh Xán đều giới thiệu cô với người khác như vậy, không một chút giả bộ tự hào hay kiêu ngạo.

Trước đó, Quả Quả vẫn lo lắng sự hiện diện của mình sẽ làm anh ấy xấu hổ, lo lắng ánh mắt khác thường của người khác, nhưng mà trước thái độ tự nhiên của anh, lo lắng của cô đều không xảy ra, giống như cô đứng cạnh anh như vậy là điều đương nhiên.

Thấy Phương Cảnh Xán hơi say, Tiêu Quả Quả dìu anh ngồi xuống một góc.

Phương Cảnh Xán lấy miếng dâu tây trên đĩa bánh ngọt của mình đưa cho cô, nhìn bộ dáng như trút được gánh nặng của cô, anh nhú mồm, "Bảo bối, thoải mái chút, tin tưởng anh, ở bên cạnh anh sẽ không có ai dám dùng ánh mắt khác thường nhìn em!"

Bảo bối...? Tiêu Quả Quả sặc sụa không thôi. Cách gọi bá đạo chiều chuộng này, xem ra anh say quá rồi...

Phương Cảnh Xán nhấp chút rượu, suy tư trong chốc lát, sau đó nói: "Anh lấy ví dụ, giống như là, một cái bao bố rách, nếu như được một bác gái hoặc một người bình thường mang theo, chắc chắn sẽ bị người khác chê bai là xấu xí đúng không?"

Tiêu Quả Quả cũng không hiểu người say rượu này đến cùng muốn nói cái gì, chỉ có thể gật đầu phụ họa.

Phương Cảnh Xán nói tiếp: "Nhưng mà em nghĩ xem, nếu đối lại người mẫu hoặc người nổi tiếng đeo chiếc bao bố rách kia thì sao? Chắc chắn ngay lập tức sẽ được tôn sùng là trào lưu thời trang mới phải không..."

Khỏe miệng Tiêu Quả Quả giật giật, cô rất muốn khóc , "Giám đốc à, anh muốn khen bản thân anh, tôi có thể hiểu được, nhưng anh cũng không cần thiết đem tôi so sánh với cái bao bố rách chứ (ㄇ____ㄇ) ..."

Phuong Cảnh Xán khẽ cười, tiếng cười trầm thấp mà gọi cảm, đôi mắt rất đẹp mang theo men say nhìn cô chăm chú, "Bảo bối, em sao lại là bao bố rách được, em là hàng cao cấp... Là hàng cao cấp nhất của anh đấy, lễ vật trân quý nhất..."

Biết rõ là do anh uống say nên nói nhăng nói cuội, nhưng trái tim thiếu nữ của Tiêu Quả Quả vẫn hung hăng đập lồng ngực bùm bùm hai lần lặn.

"Giám đốc, đừng uống nữa, anh xem anh say thành cái dạng gì rồi..."

Đối với khuôn mặt như mình đây thế nhưng cũng có thể nói ra những lời tình cảm như vậy, aizz...

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Tiêu Quả Quả lái xe chở Phuong Cảnh Xán đã say như chết về biệt thự riêng của anh.

Về tới nơi đã hơn 12 giờ đêm, giờ này ký túc xá chắc chắn đã khóa cổng không cho vào , hơn nữa nhà Phuong Cảnh Xán ở nơi rừng núi hoang vắng nên cô cũng không dám lái xe, không biết phải đi về như thế nào.

Quả Quả đang vò đầu phát sầu thì Phuong Cảnh Xán ở trên giường mơ mơ màng màng kéo kéo vạt áo của cô, "Quả Quả, đêm nay ở lại đi..."

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Quần áo đã cởi hơn nửa, ánh mắt lơ đãng mê ly, cánh môi mỏng gọi cảm nói ra câu nói vô cùng mập mờ...

Nhìn người nằm trên giường đầy xuân sắc kia, Tiêu Quả Quả liên hóa đá ngay tại chỗ. Một lát sau, cô thẳng lưng, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chú người đàn ông đang nằm trên giường, "BOSS, tôi nghiêm trọng kháng nghị! Tuy rằng tôi mập nhưng tôi cũng là phụ nữ! Kính nhờ anh chú ý nhiều chút khi dùng từ cùng với... hình tượng của anh được chứ? Tôi là phụ nữ nhưng lòng tự tin phụ nữ sớm bị anh đã kích một chút cũng không còn!"

Con thỏ nhỏ cuối cùng cũng xù lông rồi, dù sao con thỏ mà ‘nóng lên’ cũng có thể cắn người!

Phuong Cảnh Xán bị cô hét đến rớt cổ, đôi mắt ngập nước run rẩy, từ từ vùi đầu vào trong gối, buồn bực nói: "Quả Quả, chẳng lẽ em chán ghét anh sao..."

"Hả?" Tiêu Quả Quả vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý bị cấp trên sa thải, nhưng hoàn toàn không dự đoán được Phuong Cảnh Xán sẽ phản ứng như thế này.

Nhìn người đàn ông trước mắt có bộ dáng đáng thương giống như cô làm điều gì quá đáng đối với anh vậy, Tiêu Quả Quả như bị người ta dội một chậu nước lạnh, nóng nảy đều biến mất, chỉ còn lại sự thấp thỏm bất an, chân tay luống cuống giải thích: "Không... Không có đâu... Tôi không phải có ý đó..."

Phuong Cảnh Xán nghe vậy cẩn thận ngửa lên nửa bên mặt nhìn cô, "Không ghét anh sao?"

"Không ghét không ghét!"

"Vậy em thích anh không?"

"Đúng đúng, tôi thích anh! Á lộn, không thích... Không phải thích..."

"Quả nhiên là em ghét anh..." Phuong Cảnh Xán lại đem vùi đầu vào gối.

Tiêu Quả Quả cố nhịn xuống cảm xúc muốn lật giường, "Đã nói không ghét mà!"

"Vậy em thích anh?"

"..." Đầu Tiêu Quả Quả quay mòng mòng một lúc mới tỉnh táo lại, đứng là điên rồi, cùng người say rượu so đo làm gì nha!

"Thôi, tôi vẫn nên gọi chiếc taxi lại đây đi, cùng lắm thì trả tiền nhiều thêm chút..." Tiêu Quả Quả vừa nhìn ví tiền vừa đau lòng lắm bầm, lòng đang rỉ máu, tiền làm thêm giờ còn chưa đủ trả để trả tiền đêm nay đâu!

Phuong Cảnh Xán lập tức quay đầu nhìn cô chăm chăm, về mặt cảnh giác hỏi: "Em muốn đi đâu?"

"Tìm khách sạn ở một đêm." Tiêu Quả Quả trả lời.

Phuong Cảnh Xán ngồi bật dậy, thái độ nghiêm túc: "Không được, đêm khuya em - con gái một mình không an toàn."

Tieu Quả Quả đầu đầy hắc tuyến, giờ mới nhớ ra cô là con gái à?

"Chúng ta đi quán net bao một đêm đi?" Phuong Cảnh Xán đột nhiên nói.

Tieu Quả Quả bối vì ý tưởng đột phát của anh mà ngây ngẩn cả người, "Quán net? Qua đêm? Còn nữa... Tại sao là chúng ta?"

"Là anh mời em ra ngoài, nên đương nhiên anh muốn bảo đảm an toàn cho em, mà em lại không muốn ở nhà anh, anh có thể đi khách sạn ở cùng em, nhưng chắc em không muốn!" Phuong Cảnh Xán trả lời.

"Đĩ nhiên không muốn! Ở khách sạn so với ở nhà anh còn không thích hợp hơn!" Tieu Quả Quả lại xù lông.

"Cho nên chúng ta cùng đi quán net qua đêm là lựa chọn tốt nhất, kinh tế thực dụng, hơn nữa vừa lúc ngày mai là thứ bảy không phải đi làm, chúng ta có thể luyện cấp cả đêm, như vậy sáng mai chắc là có thể thăng cấp!"

Tieu Quả Quả nghe xong hơi do dự, nói như vậy cũng rất có lý, hơn nữa cô cũng mong sớm thăng cấp để đi tìm Thẩm Nham cùng nhau chơi. Gần đây cũng không biết Thẩm Nham bận cái gì, mà mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu ...

Phuong Cảnh Xán đã đứng dậy mặc áo khoác, "Đi thôi, đi tới quán net gần trường của em, có gì sáng sớm ngày mai em có thể về thẳng ký túc xá ngủ bù, đúng rồi, trong tủ lạnh còn có một hộp Sushi, em lấy mang theo, buổi tối đói bụng thì ăn..."

Logic của tiểu tử này còn rõ ràng như thế, đến cùng là có xin hay không đây?

Tieu Quả Quả vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, "Khoan... Khoan đã! Giám đốc, thật sự không cần, mình tôi thuê xe tới khách sạn cũng được!"

Phuong Cảnh Xán sét đánh không kịp bưng tai ngồi phịch xuống giường ôm lấy đầu gối, vẻ mặt đáng thương, "Quả Quả, em chán ghét anh sao ..."

"..." Con mẹ nó đủ rồi nha!

Boss động đến rượu thành người khác liền...

*

Đến quán net, cô gái ngồi quầy dùng ánh mắt khác thường nhìn Quả Quả.

Giống như cô là hái hoa tặc ý...

Tieu Quả Quả khổ nói không nên lời, vì sao bị nghĩ xấu luôn là tôi, làm ơn đi, tôi mới là người bị hại đó nha?

Phuong Cảnh Xán đầu óc không tỉnh táo, lảo đảo tựa vào trên người của cô, Tieu Quả Quả cố sức đem anh đẩy xa chút, "Có ghé liền kè không?"

"Không có."

"Phòng riêng có không?"

Anh ấy xin thành cái dạng này, cũng không thể để anh ấy một mình đợi.

Cô gái kia nhìn cô bằng ánh mắt càng 'thâm thúy', "Có."

Người trong quán net nhìn về phía này càng ngày càng nhiều, Tieu Quả Quả vội vàng kéo Phuong Cảnh Xán vào trong.

Đủ rồi, luôn miệng nói không yên tâm khuya khoắt để cô một mình, hiện tại cô mang theo một kẻ 'trêu hoa ghẹo nguyệt' như anh còn nguy hiểm?

Cho đến khi ngồi vào phòng riêng, Tieu Quả Quả vẫn cảm giác không chân thật.

Cô vậy mà thật sự đi cùng Boss tới quán net qua đêm..

Tieu Quả Quả đầu đầu không thôi, người khởi xướng lại vô tri vô giác, vừa ngồi xuống liền gục xuống bàn ngủ.

Điều hòa mở nhiệt độ hơi thấp, Tieu Quả Quả lấy tấm chăn mỏng đắp cho anh, thấy anh tay dài chân dài ngủ ngời không thoải mái ở đó, nhịn không được oán thầm, ở nhà ngủ không phải rất tốt sao? Tự nhiên muốn đến nơi này chịu khổ...

Sau một lúc sắp xếp, Tieu Quả Quả đã không còn buồn ngủ nữa, mở máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi.

Vài ngày nay vẫn cùng Phuong Cảnh Xán luyện cấp, lúc này là lần đầu tiên cô online một mình.

Nghĩ lại Phuong Cảnh Xán cũng thật buồn tẻ, người giống như anh chẳng phải có cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ sao? Thế nhưng tối nào cũng ở

nhà chơi game, bây giờ là trực tiếp đến quán net, ở một nơi như thế này, thật không dám tin...

Bởi vì không có Phương Cảnh Xán, lúc Quả Quả giết quái nhất định phải thật cẩn thận, một lần chỉ có thể đấu một cái quái, nếu đấu nhiều hơn thì cô trụ không nổi.

Thói quen có người thêm máu phía sau, trực tiếp xông lên trước chém giết một đồng cực kì vui sướng, Tiêu Quả Quả chơi một mình một lúc thôi đã cảm thấy mệt nhưng mà thấy còn thiếu chút nữa là có thể thăng cấp, nên lại miễn cưỡng lên tinh thần đánh tiếp.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ một con dã lang, bởi vì không cẩn thận chạy đến đây, gặp phải một đoàn sói, mất thất thanh HP của cô dần tụt xuống, sắp bị bảy sói cắn chết, đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một dãy số màu xanh, cả người được làn khí vây quanh, HP đầy ngay lập tức...

Dưới tàng cây cách đó không xa, Lạc Y mặc bộ váy hồng lay động đứng ở đó thối sáo.

Tiêu Quả Quả theo bản năng quay đầu lại, đập vào mắt là gò má của Phương Cảnh Xán, anh ta tỉnh dậy từ hồi nào vậy?

"Nhìn anh làm gì, trước diệt quái đã." Phương Cảnh Xán tốt bụng tâm nhấc nhờ, bởi vì vừa tỉnh ngủ mà giọng nói hơi khàn khàn.

Tiêu Quả Quả bị anh nói vậy khiến cô ngượng ngùng, gò má hơi ửng đỏ, vội vàng đem giết quái, không đến một phút liền hoàn thành nhiệm vụ.

Phương Cảnh Xán dùng tay chống đầu, ánh mắt mỉm cười, "Cứu em một mạng, cảm tạ anh như thế nào đây?"

Anh lúc này đã tỉnh rượu chưa?

Tiêu Quả Quả lựa chọn không trả lời câu hỏi của anh, "Anh tỉnh rồi à, không ngủ nữa sao?"

Phương Cảnh Xán lười biếng duỗi eo, "Không ngủ, đi thăng cấp đi!"

"Được, được..."

Hai người cùng hợp tác nên đánh quái rất nhanh, chiếu theo tiến độ này thì làm tiếp một cái nhiệm vụ nữa là có thể thăng cấp. Thế nhưng Tiêu Quả Quả vẫn không yên lòng, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Giám đốc, anh bây giờ đã tỉnh rượu chưa? Anh biết tại sao chúng ta đến đây không?"

"Biết mà!"

"Biết thì tốt, tôi nói trước cho rõ ràng, không phải là tôi mang anh đến đây." Tiêu Quả Quả lẩm bẩm

"Ừ, là anh mang em đến."

Tuy vẫn là ngữ khí không nghiêm chỉnh, nhưng chắc là anh cố ý chế nhạo mình đây, xem ra lúc này là tỉnh rồi.

Tiêu Quả Quả một kiếm giết chết một con lợn rừng, đánh bạo hỏi: "Giám đốc, sau khi anh uống say thì tính tình thay đổi anh có biết không?"

Phương Cảnh Xán thao tác nhanh nhẹn, Tuyết Hải Gian chậm rãi theo sau cô, lúc cô gần hết máu thì tăng lên cho cô, lúc không gặp nguy hiểm thì cầm dao nhỏ lột da lợn rừng, nghe thấy câu hỏi của Tiêu Quả Quả, chớp mắt hỏi, "Vậy sao? Lúc đó anh thế nào?"

Tiêu Quả Quả khó khăn suy nghĩ, vẫn là không nghĩ ra nên nói như thế nào, "Khó có thể diễn tả..."

"Em ghét bộ dạng đó của anh hả?" Phương Cảnh Xán hỏi.

Lại là vấn đề này! Tiêu Quả Quả vừa nghe vấn đề này đầu đều to ra, sợ lại lâm vào cái vòng tuần hoàn đó nữa...

"Chán ghét thì không có, ngược lại... còn rất..."

"Huh?"

"Dễ thương..."

"Ha ha, thích là tốt rồi." Đêm nay anh đúng là uống nhiều quá, tuy rằng còn chưa tới mức hoàn toàn mất đi ý thức, vẫn biết chính mình đang làm cái gì, nhưng lại không khống chế được hành vi của mình, thiếu chút nữa bức bách bé con, cũng may là không có làm chuyện gì, xem ra lần sau phải chú ý chút mới được...

Tiêu Quả Quả bắt đầu đi lác đầu, được rồi, lần này không có rơi vào vòng tuần hoàn đó nữa, anh ấy trực tiếp chấp nhận. Quả nhiên Boss sau khi thanh tỉnh càng khó qua mặt hơn. Boss không chỉ tự kỷ, mà hình như còn bị chứng ép buộc, nhất định phải ép người khác thừa nhận thích anh thì anh mới vui vẻ...

"Ui, nhiệm vụ này yêu cầu một đội phải có năm người, anh có muốn kết nạp thêm thành viên không?" Tiêu Quả Quả hỏi.

"Không cần." Phương Cảnh Xán cự tuyệt không chút do dự. Khó có được thế giới chỉ có hai người, cần gì thêm cái bóng đèn.

"Vây được rồi, tự chúng ta thử xem." Tiêu Quả Quả bắt đầu đi.

Thao tác của Phương Cảnh Xán rất lợi hại, phối hợp cùng cô rất ăn ý, chỉ là anh có một sở thích cổ quái, không muốn cùng người xa lạ lập đội.

Kết quả chính là, chết năm lần liên tục nhưng đều không qua được.

"Thật sự không cần thêm người sao?"

"Không thêm, lại thử xem."

Lại chết thêm 3 lần, Tiêu Quả Quả đột nhiên nhớ tới Diệp Vi lúc trước có cho cô tài khoản mật mã, hưng phấn vội vàng nói: "Tôi có người bạn cùng phòng cũng là Lạc Y, rất giỏi, trước đó đã đưa đem tài khoản cùng mật mã cho tôi, không thì anh cùng mở 2 tài khoản cùng một lúc đi!"

"Rất giỏi sao?" Phương Cảnh Xán nhướn mày.

Tiêu Quả Quả hiểu được ngụ ý của anh, vội vàng vượt mộng ngựa: "Không giỏi bằng anh, chỉ là cấp cao hơn, trang bị tốt hơn mà thôi!"

"Vây được rồi." Phương Cảnh Xán miễn cưỡng đáp ứng, mở nhân vật Lạc Y của Diệp Vi.

Tiêu Quả Quả xoa tay, "Vẫn là không đủ người, nhưng bây giờ ít nhất sẽ không dễ dàng chết như vậy, trước thử xem đi!"

Vũ khí của Diệp Vi là đàn cổ, Phương Cảnh Xán thao tác cho nhân vật khảy đàn, "Ừ, đi thôi."

Tiêu Quả Quả lập tức nhào tới.

Mỗi lần Phương Cảnh Xán nói đi thôi, cô luôn có cảm giác mình giống chó được thả ra cắn người ý nhi...

Tiêu Quả Quả đánh khoảng chừng năm phút đồng hồ, thì lượng máu của quái vật kia rốt cuộc chỉ còn lại 10%, lại chẳng biết tại sao đột nhiên nó nổ tung, khiến cô bị thương tổn gấp đôi dù cho Lạc Y của Diệp Vi có lợi hại hơn nữa, cũng không chịu nổi tốc độ hạ HP quá nhanh của Tiêu Quả Quả.

Nếu lại như vậy nữa thì hai người đều sẽ chết, đột nhiên "Sưu" một tiếng- một mũi tên màu bạc từ phía sau bụi cỏ được bắn lại đây, lượng máu của quái vật nháy mắt giảm xuống một nửa, ngay sau đó, một thân ảnh mặc áo màu trắng từ trên trời giáng xuống, một thanh Trọng kiếm tỏa sáng từ trên không trung chém xuống một nhát, lượng máu của quái vật cạn kiệt, ngã ầm ầm xuống đất...

Lúc Tiêu Quả Quả phản ứng kịp thời, nhìn thấy đứng cách đó không xa có 2 người chơi.

Trong đó một người mặc áo da màu đen, cổ xẻ chữ V táo bạo, lộ ra một mảng da lớn ở trước ngực, trên lưng đeo cung tiễn, ID gọi là 'Hiệp Khách ha ha ha', một người khác cũng là kiếm khách giống Quả Quả, ID gọi 'Phong Tuyết Trần', một thân trang bị tốt nhất, vũ khí cầm trong tay trông rất quen...

Đó là vũ khí lợi hại nhất của Kiếm khách, Huyền Thiết Trọng Kiếm...

=__= Cha nội Thẩm Nham lại xuất hiện rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Temo

Hai người kia giết xong quái nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, Tiêu Quả Quả hỏi Phương Cảnh Xán, "Anh biết hai người kia không?"

Phương Cảnh Xán lắc đầu, "Không biết, trong trò chơi này anh chỉ biết mỗi em."

"Tôi cũng không biết họ..."

Trong trò chơi cô chỉ quen có Hùng Bảo Đình và Tống Kiêm Gia; Hùng Bảo Đình kết hợp cùng với một vị Phó Bang chủ của 1 bang lớn, đã sớm thăng cấp từ lâu rồi, giờ không còn cùng level với Quả Quả. Tống Kiêm Gia thì là ban ngày đi làm, buổi tối lại bị biên tập viên quần gấu gao, cơ bản không có thời gian vào game. Hiện tại hai người này mang ID lạ hoặc lại đột nhiên chạy tới hỗ trợ: một là gặp chuyện bất bình, hai chính là quen biết Diệp Vi?

ID của Diệp Vi trong trò chơi là "Diệp Vô Tâm", người kiếm khách kia gọi là "Phong Tuyết Trần", tên hai người có phần giống nhau...

"Người này quen biết bạn cùng phòng của em." Phương Cảnh Xán đột nhiên nói.

"Hả, làm sao anh biết?" Tiêu Quả Quả lại gần hỏi.

Phương Cảnh Xán chỉ cho cô nhìn Bảng bạn thân của Diệp Vô Tâm, cái tên Ha Ha Ha kia thì không xuất hiện, nhưng cái tên Phong Tuyết Trần lại đứng đầu, mức độ thân mật đầy 100 phần.

Trong trò chơi mức độ thân mật càng cao thì lúc nào cũng biết đối phương đang ở nơi đâu, hơn nữa còn có thể di chuyển tới chỗ đối phương đang ở, xem ra quan hệ của hai người còn rất tốt.

"Vậy anh nói với anh ta đi, nói cho anh ta biết anh không phải Diệp Vi." Tiêu Quả Quả nói.

Phương Cảnh Xán gật đầu, mở đến phần tin Nhắn riêng, đang muốn gõ chữ thì phát hiện Phong Tuyết Trần kia đã gửi một đồng tin nhắn lại đây ngay lúc anh nói chuyện với Quả Quả.

Anh cũng không để ý anh ta viết cái gì, chuẩn bị trực tiếp gửi một câu "Không phải chủ nhân thật" cho xong việc, chẳng biết vì sao Tiêu Quả Quả ở bên cạnh đột nhiên nghiêng người lại đây, kéo tay anh đang muốn nhấn "Enter" lại.

Bàn tay thiếu nữ nhỏ nhắn mềm mại trắng mịn làm anh thất thần chốc lát, vừa ngẩng đầu lại phát hiện sắc mặt của cô không đúng, "Quả Quả, làm sao vậy?"

"Chờ chờ đã, đừng nói gì vội." Tiêu Quả Quả khẩn trương ngăn động tác của anh lại, gất gao nhìn chăm chăm nội dung trong khung trò chuyện.

Phương Cảnh Xán không hiểu, nhìn nội dung người kia gửi.

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi, mang theo bạn cùng luyện cấp à?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Nhận điện thoại được không? Còn giận anh hả?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Ngày mai anh không muốn em đi cũng vì sợ em tới đó sẽ khó chịu, em cũng biết, sinh nhật nào của Quả Quả mọi người cũng đều gần gũi anh. Anh đã đồng ý với em, chờ qua sinh nhật của Quả Quả anh nhất định sẽ nói rõ ràng với cô ấy, bao gồm cả chuyện của em, đối với em, anh chỉ có mỗi yêu cầu này cũng không được sao? Biết rõ là đi sẽ không thoải mái mà sao lại tự tìm khổ như thế chứ! Cứ nói với Quả Quả là Công ty phải tăng ca không đi được có sao đâu? Vì sao em cứ luôn không hiểu nỗi khổ tâm của anh chứ?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Mấy ngày nay ngay cả điện thoại của Quả Quả anh cũng không nhận, vẫn ở cùng em, em đến cùng còn muốn anh như thế nào?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Thôi được rồi, em muốn đi thì đi, nhưng em phải cam đoan lúc đó sẽ không chế cảm xúc, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không được nổi giận với anh!

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Đừng giận nữa được không?

Phương Cảnh Xán vừa đọc tin nhắn trên màn hình vừa chú ý đến thần sắc của Tiêu Quả Quả, càng ngày càng thấy bất an trong lòng...

Nội dung cuộc nói chuyện phiếm này nhìn giống như chuyện cãi nhau bình thường của mấy đôi tình nhân, nhưng mà anh chú ý đến tin tức máu chốt: "Ngày mai", "Sinh nhật".

Ngày mai là sinh nhật của Quả Quả...

Chắc là bởi vì vẫn không nhận được hồi âm, nên Phong Tuyết Trần nhấn một lúc thì không có động tĩnh gì nữa.

Tiêu Quả Quả cúi đầu, tay nắm chặt run nhẹ, chần chờ một lát rồi nhấn lại, rồi lại im lặng.

[Chat riêng][Diệp Vô Tâm]: ...

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi, em cuối cùng cũng để ý tới anh ! Em hết giận rồi chứ? Anh biết em sẽ bỏ qua cho anh mà !

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Anh thật không hiểu em, tại sao em lại không có cảm giác an toàn trước cô ấy?

Phương Cảnh Xán trực giác phát hiện, để tránh cho Quả Quả cảm thấy xấu hổ, lúc này vẫn nên nhanh tránh đi mới tốt, vì thế anh ho nhẹ một tiếng rồi đứng dậy, "À, anh đi WC một lát..."

Vừa dứt lời, nhưng đã không còn kịp rồi, trước mắt chợt hiện lên một cái tên quen thuộc, triệt để đâm thủng tầng giấy mỏng bí mật kia...

Còn anh cũng chưa từng trải qua lần phần nộ nào như vậy, thế nên đứng bất động tại chỗ.

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi, tự tin hơn một chút không được sao? Tiêu Quả Quả trừ bỏ gia thế so với em tốt hơn xíu thì có chỗ nào so được với em? Ánh mắt anh không phân biệt được chuyện này sao?

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Em không biết đâu, mỗi lần cô ta với thân hình đầy mỡ quần lấy anh, làm anh ghê tởm biết bao nhiêu...

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Anh biết trong khoảng thời gian này em chịu ủy khuất , về sau sẽ không còn nữa! Anh sẽ nói cho mọi người biết em mới chính là bạn gái của anh, anh yêu em...

Phuong Cảnh Xán tung một cước đập đổ giỏ rác ở bên cạnh, ngồi xuống thao tác cho Diệp Vô Tâm, mở tâm pháp, hình thức tàn sát, ngay lập tức một tầng khí đỏ vây quanh, tiếp theo, không nói hai lời, chộp lấy đàn cổ nện thẳng tới Phong Tuyết Trần, cho tới khi Phong Tuyết Trần kịp phản ứng thì đã té chết trên mặt đất...

[Chat chung] [ha ha ha]: Vãi, tình huống gì thế! ? Ngược đời vãi!

[Chat chung] [ha ha ha]: Ha ha ha, cậu là Kiếm khách thế mà bị một Lạc Y giết chết, còn không chừa chút đường sống nào...

[Chat chung] [ha ha ha]: Chắc không phải là chính chủ của account đâu? Không lẽ người yêu nhỏ của cậu muốn giết cậu?

[Chat chung] [Phong Tuyết Trần]: Cậu có thể cầm miệng được không !

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Tiểu Vi?

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Xảy ra chuyện gì vậy?

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Bạn không phải là tiểu Vi hả?

Phuong Cảnh Xán phát tiết xong, xoa mi tâm, lo lắng mắt nhìn gương mặt trắng bệch của cô gái ở bên cạnh, không biết phải an ủi cô ấy như thế nào.

Anh biết cô không có bạn trai, lại quên mất cô cũng có thể có người thích, nhưng mà, may mắn là, sắp thành không có rồi (๑>๓<๑)...

Tiêu Quả Quả cúi đầu, biểu cảm giấu trong bóng tối, hai tay đặt trên mặt bàn vẫn khẽ run, sau một lúc lâu, cô hít một hơi thật sâu, ngược đôi mắt ửng đỏ, kéo lấy bàn phím bên phía Phuong Cảnh Xán lại rồi gõ chữ thật nhanh.

Phuong Cảnh Xán rất sẵn sàng, xích cơ thể vào trong một chút để nhường chỗ trống cho cô, Quả Quả nghiêng người tới gần như tựa vào trong lòng anh , cho dù biết lúc này không thích hợp, nhưng anh vẫn nhịn không được mà thỏa mãn.

[Chat riêng] [Diệp Vô Tâm]: Thẩm Nham, anh chưa bao giờ thích cô ấy? Một giây cũng không?

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Thật không có! Anh xin thề!

[Chat riêng] [Diệp Vô Tâm]: Vậy vì sao anh không cự tuyệt cô ấy một cách rõ ràng, làm cho cô ấy hết hy vọng! Sao vẫn còn đối xử tốt với cô ấy như vậy?

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Vấn đề này anh đã giải thích rất nhiều lần, là cha mẹ anh vẫn ép anh, hi vọng hai nhà tại anh có thể có đám hỏi...

[Chat riêng] [Diệp Vô Tâm]: À, chưa bao giờ thích? Điều là do cha mẹ của anh bức anh? Từ lúc học mẫu giáo đến cấp ba anh vẫn đi theo sau em, còn không cho bất cứ nam sinh nào khác tiếp cận em, cái này gọi là không thích em? Lớp 10 năm ấy, ở sân thể dục của trường chính miệng anh nói với em, Quả Quả, đừng thích người khác, chờ sau khi em lớn lên anh nhất định sẽ cưới em, điều này cũng gọi là không thích em? Sau khi lên Đại học, em chịu không nổi như gần như xa với anh, trực tiếp gặng anh hỏi nếu anh đã thay lòng thì cứ việc nói thẳng, em sẽ lập tức cắt đứt, tuyệt đối không quấn lấy anh, lúc ấy anh trả lời em thế nào? Đừng nháo, em biết rõ tình cảm của anh mà! Em bây giờ mới biết, em đêch* biết cái gì hết! (*từ của tác giả)

Tôi thật con mẹ nó nào tàn mới tin anh: Hội học sinh quá nhiều việc, việc học rất bận, không có thời gian để yêu đương, trước duy trì trạng thái bạn bè để đỡ bị soi mói! Chắc chắn sau khi tốt nghiệp chúng mình có thể ở cùng một chỗ!

Không có thời gian cho tôi một cái thân phận bạn gái, lại có thời gian cấu kết với bạn cùng phòng của tôi đúng không? Thẩm Nham, anh sờ lương tâm của mình đi, nếu không phải anh vẫn cho tôi hy vọng, tôi sẽ không cần chai mặt theo sau anh nhiều năm như vậy? Hiện tại anh tới nói cho tôi biết, mẹ nó chứ anh chưa từng thích tôi? Nói tôi ghê tởm? Điều ngu ngốc nhất, ghê tởm nhất tôi từng làm chính là thích loại người như anh!

[Chat riêng] [Phong Tuyết Trần]: Quả Quả...

[Chat chung] [ha ha ha]: Vãi, Đại tiểu thư?

[Chat chung] [ha ha ha]: Đại tiểu thư, là em à? Anh là Bình Bình yêu quý của em nè! Vừa rồi giết Cục Đá cũng là em sao? Em lúc nào có thao tác thành thạo như vậy! A, anh biết , có phải là Tiểu Tuyết mỹ nhân không? Em Tiểu Tuyết thực là có cá tính nha, vừa rồi anh nhấn riêng mãi mà sao không để ý đến anh, là đồng nghiệp của em à? Giới thiệu cho anh đi!

[Chat chung] [Diệp Vô Tâm]: Cút

[Chat chung] [ha ha ha]: Dạ...

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Quả Quả, anh... Anh thật sự từng thích em... Khi đó em rất được yêu thích, cũng không có mập như bây giờ, nhưng mà hiện tại lại... Anh vẫn muốn chờ em ốm lại, nhưng mà em lại chưa từng có ý muốn giảm cân...

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Quả Quả, nếu em ốm bớt, anh nhất định theo đuổi em!

[Chat riêng][Diệp Vô Tâm]: A, lúc này lại biết nói thật, lúc tôi theo đuổi anh, sao anh không nói thẳng một câu, ‘em quá mập, anh không thích em’?

[Chat riêng][Phong Tuyết Trần]: Quả Quả, em nghe anh giải thích đã, anh chỉ là không muốn làm tổn thương em..

Ở đằng sau, Phương Cảnh Xán bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh thường: "Giải thích cái rắm, chính là muốn một chân đạp hai thuyền, lấy em làm thuyền sơ cua! Quả Quả, một chữ cũng đừng tin anh ta, tin anh đi, đàn ông không có một ai tốt! À, dĩ nhiên trừ anh ra!"

Tiêu Quả Quả vẫn chưa hết tức, lập tức tắt máy tính của Phương Cảnh Xán cũng tắt luôn máy tính của mình, sau đó không nói một lời ngồi nguyên tại chỗ.

Phương Cảnh Xán vừa đau lòng, lại đau đầu, loại tình huống như thế này, mình nên xử lý như thế nào?

Ngoài ý muốn phát hiện ra tình địch, còn chưa ra tay diệt, tình địch đã tự Game Over, hiện tại cơ hội tuyệt hảo ngàn năm có một bày ra trước mắt, anh có nên thừa chuyện xấu mà vào hay không đây...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Nếu như muốn khóc, em có thể mượn vai của anh ..." Phương Cảnh Xán hai mắt tỏa sáng, lòng tràn đầy chờ mong, thừa dịp nói ra một câu trong thoại kinh điển.

Tiêu Quả Quả quay đầu nhìn anh một cái, nói: "Giám đốc, không phải anh muốn đi WC sao?"

Phương Cảnh Xán: "À..."

Sau đó anh liền đi WC .

Haizz, quả nhiên không dễ dàng như vậy...

Phương Cảnh Xán trở lại sau khi đi WC xong, đang định đẩy cửa buồng game thì nghe được bên trong truyền đến tiếng khóc òe nức nở.

Vì thế anh dừng bước, móc ra một điều thuốc từ trong túi áo rồi châm lên, tựa vào ngoài cửa.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi thanh âm bên trong dần dần biến mất, Phương Cảnh Xán cũng hút gần xong điều thuốc , lúc này anh mới dụi thuốc đẩy cửa bước vào.

Nhìn đôi mắt đỏ hồng, tóc tai tán loạn của Quả Quả, Phương Cảnh Xán thở dài một tiếng, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu của cô.

Tiêu Quả Quả được anh vỗ về như vậy nước mắt lại muốn trào ra...

Phương Cảnh Xán luống cuống tay chân đưa khăn giấy cho cô lau.

Tiêu Quả Quả cúi đầu, lại lần nữa nhấn tắt tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, cuối cùng trực tiếp tắt máy, thút thít nói: "Tôi thật sự quá khờ..."

"Anh cũng thấy vậy." Phương Cảnh Xán tỏ vẻ tán đồng.

Tiêu Quả Quả: "..."

"Coi như anh chưa nói gì, em nói tiếp đi..."

Khóe miệng của Tiêu Quả Quả giật giật, vẻ mặt đầy tự giễu, "Tôi cho rằng dù tôi có 80 kg thì anh ta vẫn thích tôi, sẽ vẫn giống như lúc tôi chưa 80 kg, có phải tôi rất ngu hay không?"

Lúc này, Phương Cảnh Xán lập tức lấy lập trường đàn ông khuyên giải: "Một người đàn ông nếu chỉ vì bề ngoài của em mà rời bỏ em, anh ta nhất định không yêu em, bỏ anh ta đi!"

Tiêu Quả Quả hít mũi một cái, nghe vậy chậm rãi hỏi: "Giám đốc chẳng phải anh cũng ưa thích vẻ bên ngoài hay sao?"

"..." Phương Cảnh Xán ho nhẹ một tiếng, giảng giải, "Cái này không giống, ưa thích vẻ ngoài cũng không có sai, đây là chuyện thường tình, nói chung mấy kiểu nhất kiến chung tình chẳng phải cũng là nhìn mặt mũi, nhưng mà để anh làm cái suy luận cho em..."

Tiêu Quả Quả lấy ánh mắt chết lạng liếc nhìn anh, BOSS lại bắt đầu muốn nói ví von rồi, lần này lại đem cô so sánh với cái gì nữa đây?

"Ví dụ như, có một ngày, anh nhặt được một cái kẹp tóc bấn thiêu..." Phương Cảnh Xán nói.

"..." Được rồi, lần trước là bao bố, lần này là kẹp tóc bấn thiêu.

"Lúc này, đột nhiên có một người muốn dùng một cái kẹp tóc xinh xắn mới tinh cùng anh đổi, em nói anh có đổi hay không?" Phương Cảnh Xán hỏi cô.

"Ồ, đương nhiên đổi chứ!"

"Không sai, không đổi là đồ ngu." Phương Cảnh Xán gật gù đầu, tiếp tục nói, "Tốt lắm, anh làm một cái so sánh khác, có một ngày, anh nhặt được một con chó ta nhỏ đáng thương ở ven đường."

"..." Lần này nói thẳng là chó, lại còn là chó ta.

"Anh đem chó nhỏ mang về nhà, anh tắm rửa cho nó, cho nó ăn cơm, chơi đùa cùng nó, sau đó đột nhiên có một ngày, có người mang một con chó nhỏ dễ thương giống cực quý hiếm đến cùng anh đổi, em nói anh có đổi hay không?" Phương Cảnh Xán tiếp tục hỏi.

Tiêu Quả Quả yêu chó nên vội lắc đầu không ngừng, "Đương nhiên không đổi!"

Phương Cảnh Xán nhìn cô hài lòng, "Hiện tại em có hiểu vấn đề ở chỗ nào chưa?"

"Giám đốc tôi hiểu rồi, anh là muốn nói tôi ngay cả chó cũng không bằng, tôi chính là cái kẹp tóc bấn thiêu hu hu hu..." Tiêu Quả Quả gục xuống bàn thương tâm khóc lớn.

Nuôi một con chó còn có cảm tình thế mà thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng...

Tuy rằng cô hiểu không sai, nhưng mà cô khóc thương tâm như thế, vậy là an ủi thất bại rồi sao?

Phương Cảnh Xán không ngừng cố gắng: "Sao lại như vậy? Em là một con chó ngoan, chỉ là do chưa gặp được chủ nhân tốt mà thôi! Đây không phải là lỗi của em, một ngày nào đó, em sẽ gặp được người đem em trở thành chú chó ta duy nhất kia chứ không phải thành cái kẹp tóc..."

Tiêu Quả Quả càng khóc thương tâm...

Cái gì mà tôi là một con chó tốt, lại còn sau này sẽ có người coi tôi thành con cho ta nữa chứ? Giám đốc anh không có phương pháp an ủi nào tốt hơn sao?

Lại một lần nữa an ủi thất bại, Phương Cảnh Xán chỉ có thể luống cuống vỗ nhẹ lưng cô.

Mất thấy trời gần sáng, Tiêu Quả Quả vốn khóc đến mặt mũi tèm lem rốt cuộc cũng hơi tỉnh táo lại, "Thật ra lúc học cấp 2, tôi không có mập như vậy, bắt đầu từ lớp 10 tôi từ từ mập lên, giống như là nước ầm nấu ếch[1] vậy, chờ tới lúc tôi phát hiện ra, cân nặng của tôi tăng lên gấp đôi rồi, thế mà tôi vẫn muốn ăn thì ăn, còn ăn rất ngon lành, đôi người ngăn ngại nên phải tận hưởng lạc thú trước mắt, mập hay gầy không quan trọng, không tìm không phổi không hề cảm giác tí nguy cơ nào, cho đến hôm nay... Tuy rằng Thẩm Nham thật đáng giận, nhưng nếu không phải vì tôi trở nên mập..."

[1] Nước ầm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ.

Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở "thiên đường" (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống "địa ngục" (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Do mình chưa tìm được thành ngữ nào của VN thay thế, nên đành để tạm vậy, bạn nào biết thì cho mình hãy nói với mình nhé.

Tiêu Quả Quả thành thật gật đầu, chuyện này cho cô đã kích quá lớn, đầu óc trống rỗng, chỉ tràn ngập một ý tưởng duy nhất đó là phải giảm béo! Giảm béo! Giảm béo!

Uổng công anh nói nhiều như vậy đều vô ích...

Phương Cảnh Xán ung dung nhìn cô, "Cũng được, giảm nửa kí trừ lương 100 tệ."

Tiêu Quả Quả nhất thời ngây dại rồi kích động hỏi: "Vì sao thế!"

"Em quên lúc phỏng vấn em nói với anh như thế nào à? Anh là chấm trứng em mập bằng hai người, năng suất như hai người cộng lại nên mới muốn em,

nếu cái ưu thế này của em đều không còn, anh vì sao còn muốn thuê em nữa?" Phương Cảnh Xán trả lời.

Những lời ngốc nghếch lúc phỏng vấn giờ bị anh lập lại nguyên xi làm Tiêu Quả Quả cảm thấy vô cùng mất mặt, vậy mà anh còn nói một cách rất nghiêm túc nữa...

"Giám đốc, anh thật sự nghĩ thế?" Tiêu Quả Quả thử anh, tâm tư nhỏ trở dậy.

"Em cho là như thế nào?" Phương Cảnh Xán hỏi lại, ánh mắt lạnh lùng.

"Anh xác định? Vậy nếu tôi mập hơn Giám đốc sẽ tăng lương sao, tôi mà ăn uống thoải mái thì mập lên rất nhanh! Nếu tôi về thăm ông bà nội hoặc là ông bà ngoại vài ngày thôi là có thể cho anh thêm 5 k!" Tiêu Quả Quả một hơi nói xong, sau đó chờ mong nhìn anh không thôi.

Phương Cảnh Xán nháy mắt bị nghẹn đến không thể nói gì: "Anh nói đùa đấy..."

Tiêu Quả Quả than thở lại nằm xuống mặt bàn, "Ôi, tôi chỉ biết nào có chuyện tốt như vậy..."

"Quả Quả, anh không phải phản đối em giảm béo, đó là tự do của em..." Phương Cảnh Xán mê luyến nhìn cô gái dễ thương mũm mĩm mà mũm mĩm rước mắt, "Trời sinh một cặp" trong tưởng tượng của mình trở nên gầy như que củi, đau lòng cực kỳ, lại vẫn phải cắn răng nói ra những lời này.

Anh nói tiếp: "Anh tức giận là do, sau khi tên khốn kia thương tổn em như vậy, em lại rút ra kết luận là phải giảm béo, giảm béo vì anh ta? Không cần trả lời anh, em bị như vậy còn không chết tâm, còn thích anh ta, không bỏ xuống anh ta được, muốn níu kéo anh ta?"

Chẳng biết tại sao, Phương Cảnh Xán lúc nói chuyện ánh mắt trở nên nóng bỏng, làm cho cô cảm thấy có vài phần không được tự nhiên, Tiêu Quả Quả vuốt vuốt tóc, tránh né tầm mắt của anh, đáp: "Làm gì có chuyện đó, tuy rằng có cảm tình nhiều năm như vậy, không thể nói bỏ là bỏ, nhưng lúc anh ta nói ra những lời kia thì giữa chúng tôi khẳng định là không thể nào tiếp tục!"

Nhận được câu trả lời phủ định của cô, sắc mặt của Phương Cảnh Xán mới hơi hòa hoãn lại, "Vậy thì không cần! Quả Quả, em nên có chính kiến của mình, nếu em chỉ vì muốn trả thù, vậy anh nói cho em 1 cách. Trả thù không phải là em gây đến da bọc xương rồi xuất hiện ở trước mặt anh ta cho anh ta nuốt tiếc. Ngược lại điều này lại làm cho anh ta cảm thấy em là vì anh ta nên mới thay đổi, càng khiến cho anh ta trở nên tự ki, nghĩ rằng em đối với anh ta vẫn nhớ mãi không quên. Thay vào đó chính là tìm một người bạn trai cho dù em có nặng đến 100 kg cũng vẫn yêu em như trước, hơn nữa ưu tú hơn anh ta gấp trăm lần! Đó mới gọi là chân chính trả thù, hiểu không?"

Tiêu Quả Quả về mặt đây khiếp sợ: "Giám đốc..."

"Hả"

"Anh nhất định đọc rất nhiều ‘Súp gà cho tâm hồn’[2] đi?"

[2] Chicken Soup for the Soul là tuyển tập những truyện ngắn dành cho tâm hồn rất nổi tiếng của hai tác giả Jack Canfields và Mark Victor Hansen. Tác phẩm đã mang đến cho bạn đọc nhiều câu chuyện cảm động, những câu chuyện có thể tưới mát tâm hồn và giúp cuộc sống trở nên ý nghĩa hơn.

Vốn chuẩn bị tiếp nhận sự sùng bái của em gái Quả Quả, thế nhưng Phương Cảnh Xán đành đầy bất đắc dĩ trả lời "Đây là kinh nghiệm từng trải của tôi không được sao? Tốt xấu gì tôi cũng sống lâu hơn em vài năm cơ mà!"

"Giám đốc, kinh nghiệm yêu đương của anh nhất định rất phong phú đúng không?" Tiêu Quả Quả cảm thán.

Không thể trách cô hỏi như vậy, vì nhìn Phương Cảnh Xán thật sự giống như người sở hữu rất nhiều kinh nghiệm yêu đương.

Phương Cảnh Xán hơi đắc ý, "Cũng không kém nhiều so với em đâu, cũng từng có người mình thích, chỉ là khi đó còn chưa kịp nở hoa, người anh thích đã yêu người khác rồi."

Tiêu Quả Quả tỏ vẻ đầy đồng tình nhìn anh, "Ôi, thật bi kịch... Giám đốc anh lớn như vậy, kinh nghiệm yêu đương thế nhưng cũng không khác em nhiều lắm!"

Em chú ý sai trọng điểm rồi...

Phương Cảnh Xán bốp trán, "Đó là tôi thà ít còn hơn là tùy tiện yêu đương, tiểu nha đầu thì biết cái gì."

Tiêu Quả Quả uể oải nói: "‘Thà thiếu không ầu’ bốn chữ này là không thuộc về người mập đâu? điều kiện của anh tốt như vậy, đương nhiên có thể tùy tiện chọn lựa, còn tôi đi nơi nào tìm được người cho dù tôi nặng đến 100kg cũng vẫn yêu tôi như trước lại còn ưu tú hơn anh ta gấp trăm lần..."

"Sẽ gặp được."

Không cần tìm chỗ nào hết, anh đây nè. Phương Cảnh Xán trả lời trong lòng.

Tiêu Quả Quả nhìn anh, chẳng biết tại sao đột nhiên biểu tình cô cứng đờ, sau đó liền gục xuống bàn đem đầu gấu gao chôn ở trong tay, thậm chí còn dùng đầu hung hăng đập vài cái xuống mặt bàn, bộ dáng như sống không còn gì lý thú nữa.

"Em sao thế?" Phương Cảnh Xán thờ dài.

"Thật mất mặt, tất cả đều bị anh thấy được..." Tiêu Quả Quả lúc này mới nhận ra chuyện mất mặt nhất của mình lại bị người khác nhìn thấy, hơn nữa còn biết từ đầu tới cuối, mà người này thế nhưng lại là Giám đốc của cô.

"Có sao đâu, tôi cũng không phải người ngoài!" Phương Cảnh Xán lẩm bẩm, sau đó nhìn vào thời gian hiện trên di động, chần chờ nói, "Gần sáu giờ rồi, em... muốn trở về ký túc xá không?"

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tiêu Quả Quả trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu. Cái gì cần đối mặt thì phải đối mặt.

"Đừng buồn, rồi bỏ em là tổn thất của anh ta, em xứng đáng gặp được người tốt hơn..." Phương Cảnh Xán an ủi, chuyện còn lại anh cũng không giúp được gì, chỉ có thể do chính cô xử lý.

Hôm nay Tiêu Quả Quả thật sự rất cảm động, Boss không chỉ giúp cô xả giận, còn luôn luôn ở bên cạnh kiên nhẫn an ủi cô, giúp cô thêm tự tin, Tiêu Quả Quả chân thành cảm ơn: "Giám đốc, anh thật là một người tốt, giống như một người anh của tôi vậy."

Được khen là người tốt, nhưng lại bị coi như anh trai, trái tim của Phương Cảnh giống như trúng một tên, anh xoa xoa mi tâm, "Quả Quả..."

"Sao ạ?" Tiêu Quả Quả còn chưa hiểu sao anh gọi cô thì đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại ôm vào lòng..

Tựa má vào bờ vai thoang thoảng mùi thuốc lá, bên phần hông nhạy cảm bị một bàn tay nóng rực giữ lấy, thân thể dán chặt vào lồng ngực cứng rắn của người đàn ông..

Tiêu Quả Quả ngêch ra vài giây, vừa kinh ngạc lại vừa kích động, đỏ mặt trốn tránh, "Giám đốc... ?"

Phương Cảnh Xán vẫn không buông tay, gần như khiến con gái nhà người ta gần khóc thì mới chịu vỗ nhẹ sau lưng cô, trấn an rồi thả cô ra, dùng nụ cười che dấu ánh mắt mãnh liệt của mình, nhẹ giọng nói: "Quả Quả, cố lên..."

Nhưng hành động rõ ràng có ý là: anh không phải là anh trai em, nhớ kỹ đó.

Vành tai của Quả Quả nóng rực, sắp bốc hơi tới nơi rồi. Tiêu Quả Quả gật đầu như giả vờ, vẫn còn hơi sợ, liếc nhìn khuôn mặt chói lòa của Phương Cảnh Xán mấy lần, nhanh chóng xua đuổi những ý tưởng không thực tế trong đầu...

Haizz, Boss là người rất tốt, chỉ là đôi khi có những hành động quá thân mật khiến cho người khác hiểu lầm, có khi chính anh ấy còn không nhận ra, cho dù có kháng nghị yêu cầu anh chú ý hành động của mình cũng vô dụng, thôi, có Boss nào đi nhân nhượng nhân viên đâu, cô chỉ phải cố gắng thích ứng mới được ...

*

Trở lại ký túc xá, Tiêu Quả Quả quét mắt nhìn cả phòng, Hùng Bảo Đình đang nửa tỉnh nửa mê nhắm mắt mặc quần áo ở trên giường, Tống Kiềm Gia ngồi trước máy tính gõ chữ, xem ra lại là cả đêm thức trắng để viết truyện rồi, mà Diệp Vi thì không có ở trong ký túc xá.

"Quả Quả, cậu về rồi à! Tối qua tăng ca ngủ ở đâu vậy?" Hùng Bảo Đình dụi dụi mắt hỏi.

"Ồ quán nét gần trường mình. Tiểu Vi cũng không về à?" Tiêu Quả Quả hỏi.

"Có về, ủa, không ở đây à?" Hùng Bảo Đình hướng lên giường tầng trên nhìn thoáng qua.

"Rạng sáng nhận được điện thoại liên vội vội vàng vàng chạy ra ngoài rồi." Tống Kiềm Gia trả lời.

"À."

"Cậu tìm nó có chuyện hả?" Hùng Bảo Đình có chút kỳ quái nhìn cô, "Quả Quả, sắc mặt của cậu nhìn không được tốt lắm, còn nữa, sao lại có thâm quầng như vậy..."

"Không có việc gì, thức đêm chơi game, hôm nay nghỉ bù, mà sao cậu lại dậy sớm vậy?" Tiêu Quả Quả chuyển đề tài.

Hùng Bảo Đình vỗ vỗ vào kế hoạch giảm béo dán ở trên tường, "Dậy sớm đi sân thể dục chạy bộ đó! Lần này nhất định phải kiên trì! Từ nay về sau

châm ngôn của mình là: Giảm béo là chính đạo!"

Tieu Quả Quả không nói nữa, cầm bình thủy chuẩn bị đi xuống dưới lầu lấy nước ấm, tắm rửa một cái lại ngủ tiếp. Nếu Diệp Vi không ở đây, chuyện kia đành chờ cậu ta trở lại rồi nói sau.

Hùng Bảo Đình mang giày xong, "Chờ mình chờ mình, mình cũng đi lấy nước!"

"Cuối cùng cũng viết xong!" Tống Kiêm Gia lười biếng đuổi eo, "Cùng nhau đi đi, mình đi mua bữa sáng! sắp chết đói đến nơi rồi!"

Vì thế ba người cùng nhau xuống dưới lầu lấy nước, mua bữa sáng.

Tống Kiêm Gia gặm bánh trứng quẩy[1], "Quả Quả, cậu không ăn à? Mua chút gì ăn sáng rồi ngủ tiếp!"

[1] Bánh trứng cuộn quẩy

Tieu Quả Quả lắc đầu, "Không có hứng thú."

Tống Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình hai mặt nhìn nhau, Tieu Quả Quả thế nhưng còn có lúc không muốn ăn?

"Tròn Tròn, xảy ra chuyện gì thế?"

"Quả Quả, không phải là..."

Nhất thời sắc mặt của Tống Kiêm Gia và Hùng Bảo Đình đều trở nên nghiêm trọng, nhìn cô chăm chăm.

Tieu Quả Quả bất đắc dĩ liếc hai người, "Hai người đừng có nhìn mình như thể tôi qua mình bị thất thân có được không?"

Tống Kiêm Gia liếc cô một cái, "Ai bảo trông cậu như bị thất thân ấy!"

Hùng Bảo Đình cười đùa: "Thất thân cũng không phải chuyện xấu nha! Đặc biệt là với Thẩm Nham mà cậu tha thiết ước mơ..."

Vừa dứt lời, sắc mặt của Tieu Quả Quả nháy mắt xấu hẳn đi.

Tống Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình đều phát hiện ra điều bất thường, hai mặt nhìn nhau.

Ba người vừa trò chuyện vừa đi về ký túc xá, hai người cuối cùng vẫn không hỏi đến cùng đã phát sinh chuyện gì, nhưng mà lúc đi đến lầu trệt của ký túc xá đã biết được đáp án.

Tieu Quả Quả lòng không yên, cũng không chú ý chung quanh cúi đầu đi, chỉ nghe Hùng Bảo Đình ở bên cạnh đột nhiên la lên một tiếng, sau đó Tống Kiêm Gia dùng sức kéo tay của cô lại, muốn đem cô lôi đi.

"Làm sao thế?" Tieu Quả Quả ngẩng đầu, thấy được ở lầu trệt ký túc xá có một đôi nam nữ đang hôn nhau.

Sắc mặt Tống Kiêm Gia vô cùng khó coi, "Đừng nhìn Quả Quả..."

Hùng Bảo Đình che miệng, lúc thì nhìn Diệp Vi cùng Thẩm Nham, lúc lại quay sang nhìn Quả Quả, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, đồng thời lại lộ ra vài phần chột dạ.

Tieu Quả Quả đứng yên tại chỗ, như bị đóng băng, vẫn không nhúc nhích.

Cho dù tôi qua đã biết được sự thật, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn làm cho cô hứng chịu đã kích lớn hơn nhiều.

Tiếng kinh hô của Hùng Bảo Đình khiến hai người kia tách nhau ra, hai người nhìn về phía bên này.

Thẩm Nham lập tức thất kinh đem Diệp Vi đẩy ra, bước nhanh đến trước mặt cô, "Quả Quả, em cuối cùng đã trở lại! Vì sao không nhận điện thoại, em có biết anh lo cho em lắm không? Anh còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì..."

Tieu Quả Quả nhìn hai người, "Thật sự lo lắng cho tôi sao."

Thẩm Nham lúng túng liếc nhìn Diệp Vi, "Quả Quả, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?"

Tieu Quả Quả sắc mặt không chút thay đổi nói: "Không có chuyện gì để nói cả, cái gì cần nói tôi qua tôi đã nói hết rồi, còn có cái gì so với lời anh nói tôi qua thành thật hơn sao?"

"Đúng là không có chuyện gì để nói thật." Người nói là Diệp Vi.

Tieu Quả Quả nhìn cô gái xinh đẹp đứng trước mắt, trên khuôn mặt cô gái đó là biểu hiện hoàn toàn xa lạ, cho đến hôm nay cô mới phát hiện dường như mình chưa từng hiểu rõ cô ta.

Sự phản bội của Diệp Vi đem đến đau lòng cùng sợ hãi cho cô, thậm chí còn nhiều hơn cả Thẩm Nham. Cô khó có thể tưởng tượng được hai người mình cho là thân thiết nhất, nay sống vai đứng chung một chỗ, đối lập với mình, lạnh lùng nhìn mình như nhìn một vớ hải kịch mà họ dựng nên.

Diệp Vi chán ghét tránh đi ánh mắt của cô, "Đừng nhìn mình như vậy! Quả Quả, mình cùng Thẩm Nham là yêu nhau thật lòng, mình không nợ cậu cái gì!"

Tổng Kiêm Gia đứng ở một bên cười lạnh, "Ha, lời như vậy mà mày cũng nói ra khỏi miệng được, không nợ cái gì? Lúc mấy em gái hung dữ ngang ngược gây phiền toái cho mày, là ai đã giúp mày giải vây, làm hỏng dụng cụ phòng thí nghiệm là ai đã giúp mày bồi thường số tiền lớn như vậy, năm đó trong danh sách trao đổi sinh viên với nước ngoài là ai đã tốt bụng nhường lại cho mày, Quả Quả đối với mày tốt như vậy..."

"Tổng Kiêm Gia mày im đi, tao không cần mày một lần lại một lần nhắc nhở tao, nó đối với tao chỉ là bổ thí! Mấy cái đó đều là nó tự nguyện, tao không có ép nó phải làm! Tao chỉ cùng người tao yêu ở cùng một chỗ, tao có lỗi gì chứ?"

Lời nói của Diệp Vi như là một con dao đâm vào tim cô, Tiêu Quả Quả run rẩy đứng ở nơi đó, cười nhẹ, "Bổ thí..."

Tình cảm chân thành của mình trong mắt cô ta lại rẻ mặt như thế, nhớ mỗi lần bản thân đứng ra giúp đỡ, đối đãi tốt với cô ta, Quả Quả cảm thấy mình thật quá ngu ngốc, trái tim trở nên lạnh băng như sắt.

Tổng Kiêm Gia tràn đầy căm phẫn nói: "Diệp Vi, loại lời như thế mày cũng nói ra được? Mà biết rõ Quả Quả thích Thẩm Nham còn..."

Diệp Vi kích động ngắt lời cô, "Tao biết nó thích Thẩm Nham thì sao? Thanh mai trúc mã thì sao? Biết nhau trước thì sao? Thẩm Nham căn bản không phải là người đàn ông của nó, chính niệng anh ấy có thừa nhận nó là bạn gái của anh sao? Tao cùng Thẩm Nham đã kết giao hơn ba tháng, tao mới là bạn gái danh chính ngôn thuận của anh ấy, muốn nói ai là tiểu tam thì đó chính là Tiêu Quả Quả, xen giữa tụi tao mới là tiểu tam!"

Tiêu Quả Quả lắc đầu, giận dữ bật cười, cô nhìn về phía Thẩm Nham đang đứng bên cạnh Diệp Vi, giờ cô đã hiểu rõ câu nói của Phương Cảnh Xán, câu nói kia quả thật là lời vàng lời ngọc. Tất cả lý do này nọ đều là giả, tất cả dụ dỗ ân cần cũng là giả, cô cho rằng chính mình là vật được quý trọng nâng niu trong lòng bàn tay, thật ra cô chỉ là 'hàng dự phòng' của anh ta!

Thẩm Nham nhận ra cô đang nhìn anh chăm chú, đôi mắt run rẩy, luống cuống lảng tránh ánh mắt của cô.

Tổng Kiêm Gia chống nạnh, nhìn hai người nói: "Hôm nay tao vậy mà có thêm kiến thức mới, nếu tụi mày quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm như vậy, thì vì cái gì phải lén lút lút kết đôi ba tháng, không dám công bố?"

"Còn không phải là bởi vì nó ý vào gia thế của nó gây áp lực cho Thẩm Nham!" Diệp Vi chán ghét nhìn Tiêu Quả Quả, "Tiêu Quả Quả, mày có cái gì, chẳng qua là trong nhà mày có một đồng tiền dơ bẩn sao? Mày cho rằng tiền có thể mua được cảm tình sao? Không có tiền mày cái gì cũng đều không có! Thẩm Nham là chủ tịch hội học sinh, gia thế lại tốt như vậy, mặc kệ đi đâu cũng đều là tiêu điểm của mọi người, mọi chuyện liên quan tới anh ấy đều bị chú ý, soi xét; mày có nghĩ tới anh ấy mà ở cùng mày thì phải đối mặt với bao nhiêu áp lực không? Béo thành như vậy, lại còn trách người khác chường mắt mày?"

Thẩm Nham kéo Diệp Vi một phen, thấp giọng trách mắng: "Tiểu Vi, đừng nói nữa!"

Diệp Vi không chịu nổi anh ta lại nói đỡ cho Tiêu Quả Quả, hung hăng tránh khỏi tay của anh, "Vì sao không để em nói? Em chịu đủ rồi, hôm nay em chính là muốn đem tất cả mọi chuyện nói cho rõ ràng! Tiêu Quả Quả, những năm gần đây tất cả đều là cô một mình tình nguyện, Thẩm Nham chưa từng thích cô, chỉ là vì nhiều năm tình nghĩa nên không đành lòng thương tổn cô mà thôi, vậy mà cô còn thật sự cho rằng mình xứng đôi với anh ấy?"

Tiêu Quả Quả chỉ cảm thấy buồn cười, mười mấy năm cảm tình của cô và Thẩm Nham lại đến phiên một người ngoài có thể nói được.

Tổng Kiêm Gia giận dữ vô cùng, "Ha, ý của mày là Thẩm Nham là con cưng của trời, tài hoa hơn người, Tròn Tròn không tự lượng sức mình, trèo cao đứng không? Thật là buồn cười, lấy gia thế nhân phẩm tướng mạo của Tròn Tròn, nếu gãy đi, còn đến phiên anh ta - Thẩm Nham xứng sao? Trong nhà có tiền thì làm sao, đó cũng là cha mẹ người ta làm lưng ra được, không phải ăn trộm mà có! Mày nói Tròn Tròn không xứng với anh ta, ai mới xứng đôi với anh ta? Diệp Vi, mày sao? Một đứa con roi không được thừa nhận!"

Bị nói trúng tử huyệt Diệp Vi hét lên một tiếng, "Tổng Kiêm Gia! ! !"

Tổng Kiêm Gia còn muốn nói nữa, lại bị Tiêu Quả Quả kéo kéo góc áo, "Nhị Nha, thôi, không có gì đáng để nói cùng bọn họ hết."

Tổng Kiêm Gia biết tiếp tục tranh cãi, người bị tổn thương nhất chỉ có thể là Quả Quả, nên phải cố nén giận không có nổi con nữa.

"Quả Quả, chúng ta đi!"

Tổng Kiêm Gia nắm chặt tay Tiêu Quả Quả, quay đầu lại, dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Hùng Bảo Đình.

Hùng Bảo Đình ho nhẹ một tiếng, cúi đầu đi theo.

Ba người đang chuẩn bị rời đi, Diệp Vi lại đột nhiên lên con diên đuổi theo, gắt gao giữ chặt Tiêu Quả Quả, "Không cho mày đi, mày phải cam đoan về sau không được quần lấy Thẩm Nham nữa, không được hèn hạ khiến trong nhà gây áp lực cho anh ấy! Thẩm Nham là bạn trai của tao, Tiêu Quả Quả, mày đừng nên đã không biết thẹn còn không biết xấu hổ là gì nữa!"

Tieu Quả Quả tức giận đến toàn thân phát run, cầm bình thủy trong tay ném xuống chân Diệp Vi.

Bình thủy vỡ nát, Diệp Vi hét lên một tiếng, gào khóc.

Thẩm Nham thất kinh nhìn hai chân cô bị bỏng trở nên đỏ hồng, "Quả Quả, em thật quá đáng!"

"Quá đáng?" Tieu Quả Quả lập tức muốn đoạt lấy bình thủy trong tay Hùng Bảo Đình và Tổng Kiêm Gia.

Thẩm Nham vội vàng đem Diệp Vi kéo đến sau lưng, về mặt khẩn trương, "Quả Quả, em bình tĩnh một chút, em nghĩ kĩ nếu làm như vậy sẽ có hậu quả như thế nào!"

Diệp Vi thấy bộ dáng điên cuồng của Tieu Quả Quả cũng có chút sợ hãi.

Tổng Kiêm Gia cùng Hùng Bảo Đình kinh sợ, "Quả Quả, cẩn thận đừng để chính mình bị thương..."

Tieu Quả Quả cười, "A, hậu quả à? Không phải nói tôi dựa vào nhà có tiền nên ý thế hiếp người sao? Hôm nay tôi sẽ ý thế hiếp người cho cô ta xem xem! Cô ta có thể xem thử tôi đây sẽ gặp hậu quả gì!"

Diệp Vi trốn sau lưng Thẩm Nham, sắc mặt trắng bệch, một chữ đều không dám nói nữa.

Tieu Quả Quả hít sâu một hơi, "Cút đi cho tôi!"

Thẩm Nham mặt lạnh lùng, cẩn thận lui về phía sau, xác định Quả Quả sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa mới ôm lấy Diệp Vi chân đang bị thương, nhanh chóng rời đi.

Hùng Bảo Đình cùng Tổng Kiêm Gia một trái một phải đoạt lại bình thủy trong tay Quả Quả.

Tieu Quả Quả cúi đầu, bả vai run run, tiếng cười khúc khích khẽ thoát ra nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi tí tách trên mặt đất...

"Quả Quả, ăn nhiều một chút, mập lên mới tốt, như vậy sẽ không có ai tranh em với anh..."

"Quả Quả, mặc kệ em biến thành bộ dáng gì anh đều thích em..."

"Quả Quả, đời này chỉ thích một mình em..."

Trong sân thể dục, thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi trắng, từng lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai...

Nhưng chàng thiếu niên đó đã không còn là chàng thiếu niên của cô nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

"Quả Quả..." Tổng Kiêm Gia lo lắng.

"Không có việc gì, mình đi mua cái bình thủy khác, các cậu lên lầu trước đi!" Tieu Quả Quả phẩy phẩy tay sau đó chạy đi.

Ngay lập tức Tổng Kiêm Gia đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Hùng Bảo Đình: "Thành thật khai báo cho tôi, có phải cô đã sớm biết rồi đúng không?"

Hùng Bảo Đình lắc đầu kêu oan, "Không phải, cái gì mình cũng không biết!"

"Còn cái, nếu không biết sao vừa rồi cậu lại chột dạ?" Tổng Kiêm Gia hoàn toàn không tin lời cô nói.

Dưới tầm mắt đầy áp lực của Tổng Kiêm Gia, Hùng Bảo Đình áp a áp ứng, "Minh... Minh biết một chút, nhưng là chỉ là chút ít thôi à!"

"Chút ít là bao nhiêu?"

Hùng Bảo Đình biết không thể giấu được nữa, đành phải kể từ đầu tới cuối: "Mới đầu là bởi vì mình ngẫu nhiên phát hiện tiểu Vi cùng Thẩm Nham trong game có vẻ rất thân mật, mọi người trong bang phái của bọn họ đều gọi tiểu Vi là bang chủ phụ nhân, nói cái gì mà hai người bọn họ là một đôi, à, Thẩm Nham chính là bang chủ của họ, nhưng mà mình lại không thuộc bang của họ nên đều chỉ là tin đồn thôi, nói chung đó là chuyện trong game, sao có thể tin là thật, rất có khả năng là mọi người nói đùa, nên mình cũng để ý lắm. Mãi sau này, có một hôm tiểu Vi uống say, lúc bọn mình cùng nhau tắm, cô ta lỡ miệng nói ra, nhưng mà khi đó cũng chưa nói gì nhiều, đại khái là cô ta rất thích Thẩm Nham, mình cho rằng cô ta đơn phương yêu mến Thẩm Nham,

nào biết bọn họ đã phát triển đến mức này đâu!"

Hùng Bảo Đình khổ não thờ dài không thôi, "Hai bên đều là bạn bè, mình cũng rất khó xử, đành phải giả bộ cái gì cũng không biết ..."

"Mình thắc mắc Diệp Vi vốn chăm ngoan hơn Tròn Tròn, sao lại đột nhiên có hứng thú với game online, thì ra là do có mục đích khác..." Tổng Kiêm Gia nghiêng răng.

"Không dung ruồi lại đậu vào, một cây làm chẳng lên non, thật ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách tiểu Vi.. " Hùng Bảo Đình còn chưa dứt lời đã bị Tổng Kiêm Gia hung tợn trừng mắt đe dọa, vì thế vội vàng ôm lấy đầu, "Đại vương tha mạng..."

Tổng Kiêm Gia hừ một tiếng, "Tha cho cậu, vì cậu ví von rất chuẩn!"

*

Tiêu Quả Quả sau khi tắm rửa xong thì lên giường nằm ngủ bù, bởi vì thức suốt đêm, sáng sớm lại còn căng cơ một phen, nên vừa nằm lên gối liền ngủ .

Tổng Kiêm Gia vốn còn muốn khuyên giải cô, nhưng thấy cô mệt như vậy đành thôi.

Hùng Bảo Đình chẳng còn tâm tư đi chạy bộ, kéo ghế đến gần Tổng Kiêm Gia, nhỏ giọng nói: "Hồi nãy bộ dạng Quả Quả rất đáng sợ a, Thẩm Nham và tiểu Vi đối xử như vậy với cô ấy, cậu nói cô ấy có hay không... Mình nghe nói nhà cô ấy không chỉ đơn giản là có nhiều tiền thôi đâu, hình như còn... liên quan tới Hắc..."

Hùng Bảo Đình rất nhỏ nhẹ nói ra hai chữ cuối cùng.

Tổng Kiêm Gia nhíu mày, "Đừng nói bậy, thời buổi này kẻ có tiền có ai chẳng có những mối quan hệ bí mật, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi. Về phần Tròn Tròn có trả thù hay không, a, quả cầu mềm họ Tiêu kia, nếu cậu ấy thật sự có thể kiên cường như vậy thì càng tốt ..."

"Cứ cho là Quả Quả nể tình bạn bè trước kia không ‘động thủ’, nhưng nếu để cho người nhà cậu ấy biết được, nhất là người anh cực kỳ cưng chiều em gái kia..." Hùng Bảo Đình tặc lưỡi.

"A, đâu chỉ có người nhà Tròn Tròn... Cậu nghĩ vì sao Thẩm Nham tới giờ vẫn không dám công khai quan hệ với Diệp Vi? Về sau hai người bọn họ thế nào cũng gặp rất nhiều phiền toái cho xem! Nhưng mà không phải bọn họ thật sự yêu nhau sao? Chẳng lẽ chút gió thổi cỏ lay ấy đều không chịu nổi? Sợ là trở ngại càng nhiều, càng là lúc thấy tình yêu của mình rất ‘vĩ đại’!" Tổng Kiêm Gia giễu cợt, không nhận được nói, "Đừng tám chuyện nữa, cậu đi chạy bộ đi! Mình cũng muốn ngủ bù !"

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, mình sao còn tâm tư chạy bộ nữa chứ..." Hùng Bảo Đình than thở bò lên giường, Tổng Kiêm Gia cũng không nói nữa, nằm vật vờ một hồi cũng ngủ.

Mãi cho đến hơn tám giờ tối, Tổng Kiêm Gia với Hùng Bảo Đình đã sớm dậy và ăn cơm tối xong, Tiêu Quả Quả vẫn còn ngủ.

Hùng Bảo Đình mới tắm rửa xong, đang thoa kem giảm béo lên đùi, hỏi người ở giường đối diện: "Nhị Nha, có nên gọi Quả Quả dậy ăn cơm không? Đã ngủ cả ngày rồi !"

Nhìn dáng ngủ ngon lành của Tiêu Quả Quả, Tổng Kiêm Gia đang do dự có nên đánh thức cô ấy dậy hay không thì có người gõ cửa phòng ký túc xá, tiếng của Thẩm Nham truyền vào từ ngoài cửa...

"Xin lỗi, chân của tiểu Vi bị thương không thể đi được, anh đã xin đi quản lý cho phép đưa tiểu Vi lên đây, anh có thể đi vào không?"

"Khoan khoan ——" Hùng Bảo Đình vội vàng sửa sang lại váy ngủ, lại đem nội y vắt tùm lùm ở đầu giường cất đi.

Còn Tổng Kiêm Gia ăn mặc bình thường, cũng không vứt đồ riêng tư ở ngoài, Hùng Bảo Đình dè dặt tránh thoát khỏi phạm vi công kích của Tổng Gia Khiêm, bước ra mở cửa cho Thẩm Nham.

Thẩm Nham nói cảm ơn rồi nhìn vào trong phòng, tầng dưới giường bên trái đã có người nằm ngủ, còn giường bên phải thì Tổng Kiêm Gia đang ngồi dựa vào đầu giường. Thẩm Nham do dự trong chốc lát, rồi đỡ Diệp Vi ngồi lên chiếc ghế cạnh bàn học.

Diệp Vi vẻ mặt đầy hạnh phúc, đầu lòng lau mồ hôi giúp Thẩm Nham, "Thật xin lỗi, em nặng lắm phải không?"

"Không có..." Ánh mắt của Thẩm Nham dừng ở trên người đang ngủ say - Tiêu Quả Quả, không yên lòng lên tiếng, đem túi giấy trong tay đưa cho Hùng Bảo Đình, "Anh đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, mua chút Matcha cake!"

Hùng Bảo Đình gãi đầu, "Ui, thật ngại quá..."

"Không cần khách sáo, nhờ các em chiều cố tiểu Vi giúp anh."

"Nên làm mà, nên làm mà..." Hùng Bảo Đình khó xử, hơi lúng túng nói, "Đúng rồi, tiểu Vi thế nào, không sao chứ?"

Diệp Vi hừ một tiếng, "Không chết được."

Tổng Kiêm Gia buồn bã nói: "Dĩ nhiên, da mày dày mà!"

"Tổng Kiêm Gia!"

"La lồi cái gì, không thấy có người còn đang ngủ sao?"

Diệp Vi cười lạnh, "Làm ra chuyện như vậy đối với tao mà còn có thể ngủ ngon lành như thế, đây mà gọi là ‘xem tao như bạn bè’ sao?"

Tổng Kiêm Gia kinh ngạc, "Bạn bè? Ở chỗ nào? Tao chỉ thấy có một con tiện nhân thôi!"

"Mây..."

Thẩm Nham nhủ mày, "Tiểu Vi, em nói ít vài câu đi."

Diệp Vi tỏ vẻ oan ức, nhưng cũng không dám gây chuyện nữa, cô biết chuyện của bọn họ lấy phương thức náo loạn để Tiêu Quả Quả biết được, tâm tình của Thẩm Nham cũng không tốt, huống chi anh còn để ý chuyện cô ‘không cẩn thận’ đem account game cho Tiêu Quả Quả mượn...

Thẩm Nham nhìn Tiêu Quả Quả nằm trên giường, đôi mắt cô hơi sưng, lông mi thật dài khẽ run, hô hấp đều đều, ngủ rất ngoan, đầu giường còn để con gấu nhỏ anh mua tặng cô vào sinh nhật năm ngoái...

Diệp Vi nhìn theo ánh mắt của Thẩm Nham, trong mắt lóe lên một tia phản hận, khẽ rên một tiếng, "Thẩm Nham, đau quá..."

Thẩm Nham hoàn hồn, lập tức an ủi Diệp Vi một lúc, nói cho cô ta mỗi loại thuốc nên uống lúc nào, sau đó đắn đo đi đến trước mặt Tổng Kiêm Gia, lưỡng lự: "Kiêm Gia, tiểu Vi bị thương chân, không có tiện trèo lên trèo xuống, em có thể tạm thời đổi giường với cô ấy được không?"

"Khoan đã, tôi cùng anh quen thân như vậy sao?" Quả nhiên Tổng Kiêm Gia hoàn toàn không nể mặt chút nào.

"Xin lỗi..."

"Sao phải nói xin lỗi với nó, em còn chưa bắt tội nó xin lỗi đâu!" Diệp Vi bất mãn nói.

Thẩm Nham còn muốn nói tiếp, Tổng Kiêm Gia đã mặt lạnh trực tiếp cự tuyệt, không hề chừa tí đường sống nào: "Xin lỗi, không đổi!"

Hùng Bảo Đình thấy tình huống như vậy thì ở một bên hoà giải, "Nhị Nha, bằng không mày đổi giúp đi? Cũng không thể kêu Quả Quả đổi được..."

Diệp Vi lập tức nói: "Vì sao không nói nó đổi? Vốn dĩ nó phải đổi cho tao!"

Mấy người lại cãi vã vài câu, cho đến khi... Tiêu Quả Quả dụi dụi mắt ngồi dậy.

Sau đó, toàn bộ ký túc xá đều yên lặng.

Tổng Kiêm Gia phản ứng đầu tiên, không cam tâm tình nguyện đứng dậy, thúc giục: "Muốn đổi thì đổi lẹ đi!"

Tiêu Quả Quả nửa tỉnh nửa mê ôm lấy gối đầu, liếc nhìn Tổng Kiêm Gia, "Lúc cậu ngủ không khác gì đi đánh nhau cả, cậu mà ngủ tàng trên một đêm sợ là có thể ngã xuống đất tới chục lần đấy, vậy sao người khác an tâm ngủ cho được!"

Nói xong liền cuộn chăn gối ôm xuống.

Thấy Tiêu Quả Quả bị đánh thức, Thẩm Nham luống cuống, sừng sốt trong chốc lát, vội vàng tiến lên đón đỡ, "Anh giúp em!"

Tiêu Quả Quả cũng không lên tiếng, mặc kệ, để anh ta cuộn chăn gối của Diệp Vi ở tầng trên chuyển xuống tầng dưới, sau đó cô đem chăn đệm của mình lên tầng trên, cũng tiện tay lấy con gấu nhỏ ở đầu giường ném vào sọt rác.

Thẩm Nham thấy thế, mặt trắng bệch.

Thấy Quả Quả chuẩn bị leo lên trên, Tổng Kiêm Gia nén giận, thấy cô chuẩn bị đi lên, sắc giọng, "Cậu còn định ngủ tiếp hả! Đã ngủ cả ngày rồi, mình với cậu đi ăn chút gì đi!"

Đờ phai ở trong này nhìn thấy đôi câu nam nữ kia.

Tiêu Quả Quả hơi hoảng hốt, nhìn Thẩm Nham với Diệp Vi ngồi trên giường cũ của mình, Diệp Vi như chim nhỏ nép dưới cánh đại bàng, Thẩm Nham dặn dò cô uống thuốc đúng giờ, trái tim vô tri vô giác đau nhói một cái...

Lúc này, tiếng chuông di động của cô vang lên.

Tiêu Quả Quả vừa tỉnh ngủ còn hơi lơ mơ, tìm nửa ngày vẫn không biết tiếng di động phát ra từ đâu.

"Ồ trong này." Thẩm Nham chiếc túi xách cô tiện tay vứt loạn đưa tới, trong đôi mắt có vài phần bất đắc dĩ.

Tiêu Quả Quả bị ánh mắt quen thuộc của anh ta nhìn càng thêm khó chịu, nhận lấy túi xách, lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy tên người gọi là Phương Cảnh Xán, liền hoàn toàn tỉnh táo.

"Alo, Giám đốc?"

"Cái nào? À là kế hoạch đó, tôi nhớ rồi!"

"Bây giờ sao?"

"Không, không, đương nhiên là có thể, tôi tới liền!"

"Được, tôi đã biết."

Tiêu Quả Quả cúp điện thoại, Tống Kiêm Gia hỏi: "Sao vậy?"

"Nhiệm vụ khẩn cấp, Giám đốc bảo mình đi tăng ca." Tiêu Quả Quả vừa tìm quần áo trong ngăn tủ vừa trả lời.

"Không phải chứ! Bây giờ?" Tống Kiêm Gia oán giận.

Thẩm Nham ở một bên nhủ mảy, "Đã trễ thế này, một mình em đến công ty sao?"

Tiêu Quả Quả cười cười, cố ý liếc nhìn Diệp Vi, hỏi: "Chẳng lẽ anh muốn đưa tôi đi sao?"

Làm Thẩm Nham xấu hổ thế nhưng cô lại không cảm thấy vui sướng như trong dự đoán, cảm thấy không thú vị, Tiêu Quả Quả thân nhiên nói, "Không còn chuyện gì cần nói thì anh có thể đi ra ngoài không? Tôi phải thay quần áo!"

Nhìn thái độ lạnh nhạt dị thường của cô, sắc mặt Thẩm Nham có vài phần không vui: "Vậy anh đi trước ..."

Diệp Vi không nỡ, kéo tay anh lại, "Nhanh như vậy... Em không muốn anh đi, anh ở lại với em xú đi..."

Cô gái làm nũng không muốn xa rời khiến Thẩm Nham trở nên thư thả hơn, nhẹ nhàng dỗ dành: "Anh ở lại không tiện, sáng mai anh tới đón em, nghe lời!"

"Vậy được rồi..." Thẩm Nham ở trước mặt Tiêu Quả Quả bày tỏ sự dịu dàng với mình làm Diệp Vi cảm thấy thỏa mãn cực kỳ, cố ý khiêu khích liếc mắt nhìn Tiêu Quả Quả, lại hôn lên môi của Thẩm Nham một cái.

Sau khi Thẩm Nham rời đi, Tiêu Quả Quả vội vàng vàng thay quần áo, còn bị Tống Kiêm Gia cứng rắn nhét vài miếng bánh mì vào miệng, sau đó vừa "Ngô nga ngô" nói cảm ơn vừa chạy nhanh xuống dưới lầu.

Ở lầu dưới ký túc xá, dưới ngọn đèn mờ, Thẩm Nham vẫn chưa đi, rõ ràng là đang đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đêm hè ở thành phố A oi bức tới độ đến thờ thôi cũng thấy khó khăn rồi, nhưng mà đáy lòng của Tiêu Quả Quả là một mảnh băng tuyết lạnh giá.

Chưa từng nghĩ tới, người đang đứng trước mắt cô lúc này, trừ cha mẹ với anh trai, là người thân thiết với cô nhất, người đã cùng cô trải qua toàn bộ những năm tháng thanh xuân tươi đẹp, một ngày kia lại trở thành người làm cô tổn thương sâu sắc nhất.

Nhìn thấy anh đối xử dịu dàng với người phụ nữ khác, giống như tro mắt nhìn một phần của thân thể mình bị xé rách, huyết nhục bay nhảy.

Lúc ấy đã đau đến chết lặng, rồi sau đó là từng nhát từng nhát dao khoét sâu vào lồng ngực trống rỗng, mùi máu tanh như hòa quyện vào trong không khí.

Cô dồn hết toàn bộ khí lực, mới có thể làm như không thấy, bình thản bước ngang qua trước mặt anh ta.

Vậy mà anh ta vẫn không buông tha cho cô, nhất quyết đi nhanh vài bước đuổi theo, "Quả Quả, để anh đưa em đi!"

Giọng nói đậm đặc trước đây giờ lại mang thêm chút áy náy, bất an, thấp thỏm... quá nhiều tạp chất.

"Không cần." Cô cũng không quay đầu lại.

"Anh đưa em đi." Đối diện với sự lạnh lùng của cô, Thẩm Nham hơi hơi xiết chặt nắm tay, dùng ngữ khí khẳng định, theo sát cô.

Tiêu Quả Quả đột ngột dừng bước, xoay người lại "Thẩm Nham, rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Sắc mặt Thẩm Nham khổ sở, "Quả Quả, anh thật sự không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành thế này, anh vốn định cùng em mừng sinh nhật vui vẻ xong, sau đó mới từ từ nói chuyện với em, anh..."

Tiêu Quả Quả cũng nghe không vào nữa, trực tiếp ngắt lời anh, "Đúng vậy, anh vốn tính toán là đồ tôi thật vui vẻ, sau đó mới dùng lí lẽ, dùng tình cảm để tác động tôi, đem tất cả trách nhiệm đẩy lên người tôi, thậm chí chuyện của anh và Diệp Vi cũng đã chuẩn bị sẵn: đợi nói với tôi rõ ràng xong mới cùng cô ta công khai yêu đương, như vậy sẽ không ai trách anh được! Thật may mắn, chuyện này lại phát triển không như anh mong muốn, nếu không làm sao tôi sao có thể thấy rõ được bộ mặt thật của anh, làm sao có thể thoát khỏi đoạn tình cảm suốt mười hai năm một cách dễ dàng như vậy! Tôi sẽ không làm được như vậy, mà có khi tôi còn đổ lỗi cho chính mình, rồi đau khổ cầu xin anh hồi tâm chuyển ý! Thẩm Nham, đây chính là dự định của anh?"

Từng câu nói của cô như từng lưỡi dao đâm tới Thẩm Nham, sắc mặt anh ta trắng bệch, "Quả Quả, em nghĩ về anh như vậy sao? Ở trong mắt em, anh là loại người đó sao?"

Tiêu Quả Quả không hiểu nổi, cô mới là người bị vứt bỏ, có sao bộ dạng của anh ta so với cô còn thê thảm hơn, cô mệt mỏi quay đầu: "Là anh làm ra chuyện như vậy, tôi không thể nào nghĩ khác đi được! Về phần anh là người như thế nào, tôi cũng từng cho rằng tôi rất hiểu về anh, nhưng sự thật chứng minh tôi sai rồi..."

Thẩm Nham suy sụp nói: "Chuyện đã tới mức này, hiện tại anh có nói cái gì cũng đều là sai, anh sẽ không giải thích gì nữa, anh chỉ hi vọng, cho dù chúng ta làm người yêu không thành, cũng có thể làm bạn bè giống như trước, như vậy cũng không được sao?"

"Bạn bè..." Tiêu Quả Quả cười khê, một tia yếu đuối và dao động cuối cùng trong mắt cũng đã biến mất, "Xin lỗi, tôi và anh làm bạn mười hai năm đã đủ rồi!"

Thấy cô gái từng thích mình tuyệt tình như vậy, trong lòng Thẩm Nham đau nhói, anh cho rằng chuyện sẽ không đến mức như thế này, lại càng không nghĩ đến Quả Quả sẽ quyết tuyệt đến thế...

Tâm tình hoảng loạn, Thẩm Nham đuổi theo, anh đang định giữ lấy tay cô thì một người đàn ông trung niên ở gần cổng kêu tới—— "Trợ lý Tiêu, ở bên này!"

Tiêu Quả Quả kinh ngạc nhìn người vừa gọi, "Lái xe Vương? Sao chú lại ở đây?"

"Phương tổng nói đêm khuya không an toàn, nên bảo tôi tới đón cô." tài xế Vương của Phương Cảnh Xán ân cần mở cửa xe cho cô.

Tiêu Quả Quả hơi bất an, "A? thế này... thế này làm phiền chú quá rồi! Tôi tự mình mở được rồi!"

"Được rồi, được rồi! Trợ lý Tiêu đừng ngại, nhanh lên xe đi!" Lão Vương nhiệt tình nói.

Cô gái có thể làm cho Phương tổng phải ra lệnh để Lão Vương trực tiếp tới đón – tất nhiên Lão Vương sẽ không giống những người trong công ty cho rằng cô ấy chỉ là một tiểu trợ lý bình thường.

Tiêu Quả Quả vốn đang phiền não với sự dây dưa của Thẩm Nham, thì lái xe Vương đến thật đúng lúc, vì thế cô nói cảm ơn rồi lên xe luôn.

Thẩm Nham không còn cách nào khác, chỉ có thể trở mặt nhìn cô rồi đi.

*

Ngồi trong xe chốc lát thì Tiêu Quả Quả phát hiện đường đi không đúng, cô vội hỏi: "Chúng ta không tới công ty sao?"

"Không phải!"

"Vậy đi chỗ nào thế ạ?" Tiêu Quả Quả ngăn người.

"Phương tổng không nói với cô sao? Anh ấy bảo tôi chờ cô đến biệt thự Phương gia!"

"Chưa nói gì hết... Anh ấy chỉ bảo tôi đi tặng ca..."

Tuy rằng ở nhà làm việc cũng có thể hiểu được, nhưng mà...

Tiêu Quả Quả vội vàng hỏi, "Có ai ở biệt thự đó không ạ? Người nhà Phương tổng có đều ở đó đúng không chú?"

"Chủ tịch và phu nhân chủ tịch đều ở nước ngoài, anh trai của Phương tổng sau khi kết hôn thì ở đó, Phương tổng thì ở bên ngoài, nhưng cũng thường xuyên về nhà chính ở vài ngày." Lái xe Vương giải thích.

"Như vậy..."

Trong nhà cũng có nhiều người, như vậy không ổn lắm? Ế, không có ai cả, hai người với nhau hình như càng lúng túng hơn? o(> ____ <)o

Tieu Quả Quả hơi rối rắm. Nhưng mà, dù có lúng túng đến đâu cũng không bằng ở kí túc xá. Nghĩ như vậy, cô bình tĩnh trở lại.

Đưa Quả Quả đến nơi thì lái xe Vương rời đi.

Tieu Quả Quả đứng ngoài cửa, do dự một lúc lâu mới nhấn chuông.

Phuong Cảnh Xán mặc quần áo ở nhà, vừa nhìn thấy cô thì tâm trạng như trút được gánh nặng. "Quả Quả em tới rồi, mau vào đi!" Nói xong liền lấy đôi dép đi trong nhà - màu hồng nhạt, có hai cái tai thỏ, mặt sau còn có cái đuôi hình cầu đưa cho cô.

Tieu Quả Quả nhìn đôi dép trẻ con kia vài giây rồi mới yên lặng mang vào, tò mò tự hỏi đây là thẩm mỹ của ai.

"Xin lỗi, muộn như vậy lại gọi em tới." Phuong Cảnh Xán về mặt áy náy.

Tieu Quả Quả vội vàng bày tỏ mình là một cấp dưới chuyên nghiệp và chăm chỉ, lập tức xem xét căn phòng, nhỏ giọng hỏi: "Giám đốc, anh trai anh cùng chị dâu anh đều ở nhà sao?"

"Đều ở nhà, còn có cháu của anh nữa!" Phuong Cảnh Xán nhìn thấu sự khẩn trương của cô, vỗ nhẹ vai cô an ủi, "Đừng căng thẳng, em cứ coi như là đang ở nhà mình đi!"

Van anh đấy, anh trai, chị dâu của anh - một người là cựu Tổng giám đốc, một người là giám đốc tài vụ của công ty, tất cả đều là lãnh đạo, tiểu trợ lý như cô sao lại không căng thẳng cho được? Còn coi như nhà của mình? Ở đây còn không thoải mái bằng công ty đó nha?

Thật sự là cô theo không kịp suy nghĩ của BOSS - Tieu Quả Quả ôm nỗi khổ khó nói.

"Đi thôi, chúng ta đến thư phòng."

"À, vâng." Ở thư phòng làm việc chắc sẽ không đụng chạm vào các sếp lớn đâu!?

Tieu Quả Quả thể nhưng thật "may mắn", ngay lúc đó gặp được một lớn một nhỏ từ khúc ngoặt hành lang bước ra.

Người nhỏ tóc ướt sũng, chỉ mặc một cái quần đùi bé xinh, khi nhìn thấy Tieu Quả Quả, mắt to đen láy nháy vài cái rồi khuôn mặt nhỏ xinh xấn lập tức ửng hồng, xoay người thật nhanh chui vào trong phòng...

Ách... Hình như không cần thận gặp phải cậu bé mới tắm xong rồi...

Người lớn thì quần áo giống như vừa đi làm về, chắc là bởi vì mới giúp con trai tắm rửa nên tay áo cũng tùy ý cuộn lên, nhìn qua không có nghiêm túc đáng sợ như trong truyền thuyết.

Người này đáng vẻ khá giống Phuong Cảnh Xán, hiển nhiên chính là anh trai của Phuong Cảnh Xán -- Phuong Cảnh Thâm.

Đối mặt với cựu Tổng giám đốc, Tieu Quả Quả rất muốn lễ phép chào hỏi, nhưng cả nửa ngày cũng chưa nghĩ ra xưng hô phù hợp với anh ta, vì thế theo bản năng cô nhìn qua Phuong Cảnh Xán.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của cô, lòng Phuong Cảnh Xán mềm nhũn, vội nói với cô, "Đây là anh hai của anh, em cứ gọi anh hai giống anh là được!"

Tieu Quả Quả đen mặt. Giám đốc, anh thật sự nghĩ thế sao? Đã biết là không nên hy vọng gì ở BOSS nhà cô...

Cuối cùng, Tieu Quả Quả tương đối cứng nhắc gọi một tiếng "Xin chào Phuong tiên sinh".

Phuong Cảnh Thâm gật đầu, "Trợ lý Tieu không cần khách khí, có cái gì cần cứ việc nói. Xin lỗi, A Xán lại mang phiền toái đến cho em!"

"Đâu có đâu có! Anh cứ nói quá! Đây là công việc của tôi!" Tieu Quả Quả cảm thấy Phuong Cảnh Thâm là kiểu người cộc mác 'người lạ chó đến gần', vốn cho rằng anh sẽ không để ý đến mình, không ngờ anh lại còn rất thân thiết nói với cô vài câu, không khỏi có chút 'thụ sủng nhục kinh'.

Tuy rằng xưng hô của Tieu Quả Quả hơi xa lạ, nhưng Phuong Cảnh Thâm hiếm khi nề tình như vậy làm Phuong Cảnh Xán rất là vừa lòng, hướng anh trai nháy mắt cảm kích, rồi lôi kéo Tieu Quả Quả lên lầu.

Nhìn hai người rời đi, Phuong Cảnh Thâm thở dài, thật không biết có nên dung túng tên nhóc này hay không, tốc độ theo đuổi nhanh như gió vậy...

Cũng may là cô gái kia đến bây giờ còn chưa có cảm giác gì...

Trường hợp của hai người bọn họ quả thật nên dành nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm một chút, tóm lại vì cái thẩm mỹ kỳ của em trai anh, bởi vì cô gái này có dáng người như vậy nên cậu ấy mới thích, nếu như không cảm tình cảm sâu sắc tới chóng đờ, ngộ nhớ cô gái kia gây đi thì làm thế nào...

Chương 16

Trong phòng sách.

"Không ngờ vợ chồng Thomas về nước trước thời hạn, những công ty khác chắc cũng nhận được tin tức rồi. Hạng mục này rất quan trọng đối với việc mở rộng thị trường ở Pháp, cho nên trong khoảng thời gian này anh và em đều phải tăng ca thường xuyên..." Phương Cảnh Xán nghiêm túc, đem những việc cần làm giao cho cô.

"Đã rõ." Tiêu Quả Quả gật đầu, nhanh chóng bắt đầu phiên dịch và chỉnh lý tài liệu.

Khi trong đầu hoàn toàn bị những từ ngữ chuyên môn và sự khẩn trương do thời gian gấp rút chiếm giữ, lại bất ngờ làm Quả Quả cảm thấy thoải mái.

Một cái bàn học, hai người chia nhau ngồi hai bên, thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện mấy câu, trong không gian an tĩnh chỉ còn tiếng gõ bàn phím.

Thời gian từ từ trôi qua, Tiêu Quả Quả lấy tay ấn bụng, sắc mặt thoáng xấu hổ, cả ngày nay chưa ăn gì, trước đó chỉ hơi đói nên không cảm giác mấy, lúc này bụng cứ cồn cào từng cơn, cô thật sự sợ nó phát ra tiếng ục ục, vừa ngại quấy rầy Phương Cảnh Xán đang chuyên chú làm việc.

Lại nói đáng về lúc BOSS làm việc và lúc không có ai dứt khoát là hai người khác nhau, sườn mặt chuyên chú lạnh lùng này, nét mặt xa cách kiêu ngạo này, vô hình khiến người ta không dám đến gần...

Phương Cảnh Xán vuốt mũi, khép laptop lại, xoay đầu bắt gặp ánh mắt đang đánh giá mình, trong con ngươi anh lập tức đẩy lên ý cười vui vẻ.

Tiêu Quả Quả quần đến mức vui đầu, BOSS, tôi không cố ý nhìn trộm anh, tôi chỉ quá đói thôi hu hu... Cơ mà, logic này hình như có chỗ nào không đúng?

"Đói bụng chưa? Anh đi lấy chút gì cho em ăn." Phương Cảnh Xán nói.

Tiêu Quả Quả vui mừng, hai mắt bắn ra ánh sáng hưng tợn, cực kỳ thành thực gật đầu.

Phương Cảnh Xán cười khẽ, đứng dậy đi lấy đồ ăn cho cô.

Vào phòng bếp, Phương Cảnh Xán lấy di động ra, tìm kiếm thực đơn, gỡ gỡ đầu, hoàn toàn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đầu tiên, phải chuẩn bị tốt nguyên liệu...

Pạch pạch pạch... Sau một trận âm thanh thái thức ăn, hẹ và tỏi được thái thành kích cỡ không đều, lộn xộn, dưa chuột và thịt hun khói thì có hình thù kỳ quái...

Phương Cảnh Xán nhìn những nguyên liệu đã hoàn toàn mất đi vẻ ngoài kia, trầm ngâm chốc lát, lại tiếp tục thái, thái rất nhiều nữa kia, sau đó lựa thành phẩm có hình dáng đẹp mắt trong đó, mới hài lòng gật đầu, thần phục trước sự nhanh trí của mình.

Tiếp theo là nấu nước, nấu mì.

Nấu một nồi, lấy một đôi đũa ném thử, chưa chín, tiếp tục nấu, cháy rồi, vả lại mì cháy quá nhiều, sau khi nấu chín một nồi lớn hoàn toàn dọa chết người.

Không sai, đây là lần đầu tiên Phương Cảnh Xán – kẻ mười ngón tay không dính nước - xuống bếp nấu mì, nếu không phải lúc trước anh từng bị Phương Cảnh Thâm ép phụ giúp vài lần, chắc ngay cả bếp gas anh cũng không biết đường mở.

Nhìn nhà bếp bị chơi đùa đến mức khói bay mù mịt, Phương Cảnh Thâm vậy xem hơi nhũn mày, thằng này cũng có ngày chủ động xuống bếp ư? Lần này hình như nghiêm túc hơn hẳn trước...

Trong lúc Ngô gia đang cảm thán có em trai vừa trưởng thành, Phương Cảnh Xán bèn xoay đầu qua, bịt ngón tay cực kỳ đáng thương nói, "Anh, có băng cá nhân không..."

"..."

Nhờ có Phương Cảnh Thâm chỉ điểm, sau một phen rối loạn, Phương Cảnh Xán cũng nấu được bát mì đầu tiên trong đời, nhưng đổi lại mười đầu ngón tay bị thương hết phân nửa.

Nấu xong chuyện đầu tiên phải làm là chụp hình post lên Wechat, thêm chú thích: [icon xấu hổ] lần đầu tiên nấu mì, làm không được tốt lắm, sinh nhật vui

về!

Nhóm bạn bè nườm nượp bình luận:

Một ngôi sao mới đang từ từ nổi lên trong giới ẩm thực hắc ám!

Đây là tài nấu nướng từ trường dạy nghề Lanxiang[1] sao?

[1] Lanxiang là trường dạy nghề có quy mô lớn, nơi đã đào tạo không ít chuyên gia máy tính cho quân đội Trung Quốc.

Mình rút lại câu nói lúc trước, cậu vẫn nên dùng sắc đẹp thi hơn, bắt lấy dạ dày người ta làm gì, thật sự không thích hợp với cậu...

Đột nhiên có chút đồng tình với cô gái bị Phương Cảnh Xán nhìn trúng..

Sau này tớ cũng không dám ăn sinh nhật nữa [icon tạm biệt]

...

Hừ, một đám nông cạn! Loại cảm giác khẩn thiết muốn tự tay làm gì đó cho một người, mấy người hiểu sao! Quả Quả chắc chắn sẽ cảm nhận được tình cảm nồng cháy của tôi dành cho cô ấy.

Phương Cảnh Xán kích động bụng tô mì lên lầu.

"Đừng gấp, đến đây ăn mì đã!"

Tiêu Quả Quả nhìn ông chủ tự mình bung tô mì nóng hổi lên, được chiều mà khiếp sợ, "Cảm ơn ông chủ!"

"Nếm thử xem hương vị thế nào!" Phương Cảnh Xán vừa chờ mong lại thấp thỏm nhìn cô.

Khoan nói đến hương vị thế nào, tô mì này xem ra được dụng tâm trang trí, chẳng qua đối với thức ăn mà nói, tạo hình thuộc trường phái dã thú hình như hơi quái sao ấy...

"Vậy tôi sẽ không khách sáo!" Tiêu Quả Quả đã đói cả ngày, đâu còn chú ý đến những thứ này chứ, cầm đũa lên bắt đầu ăn ngon lành.

Phương Cảnh Xán thấy cô ăn vui vẻ thế, nước lèo cũng uống hết không còn một giọt, thậm chí còn lộ nét mặt thòm thèm, trong lòng anh tràn ngập cảm giác thỏa mãn, kim lòng không đậu vờn ngón tay lau giọt nước canh trên mặt cô, dịu dàng nói: "Quả Quả, sinh nhật vui vẻ!"

Một tiếng sinh nhật vui vẻ làm cả người Tiêu Quả Quả cứng đờ, hốc mắt bỗng dưng nóng lên, đồng thời, cô để ý thấy trên ngón tay Phương Cảnh Xán có thêm miếng băng cá nhân, nên càng cảm động tội cùng, đừng nói tô mì này do ông chủ đích thân xuống bếp nhé?

Người đàn ông trước mặt trong nháy mắt được hào quang chiếu rọi, sau lưng biến hóa ra một đôi cánh nhỏ, vỗ phành phạch...

Sinh nhật năm nay, chắc chắn là sinh nhật bi thảm nhất trong đời cô: cãi nhau với anh trai thân thiết nhất, người con trai cô thích mười mấy năm và bạn thân cùng lúc phản bội cô, vì kiếm sống, hơn nửa đêm còn phải tăng ca, song hết thảy đều tan thành mây khói chỉ vì một câu 'sinh nhật vui vẻ' của Phương Cảnh Xán...

Nhân gian thực sự có chân tình tồn tại!

"Ông chủ, anh là ông chủ tốt nhất mà tôi từng biết, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, làm trâu làm ngựa báo đáp anh!"

No, không cần làm trâu làm ngựa đâu, làm vợ được rồi !

Phương Cảnh Xán đang đắm chìm trong hạnh phúc nên không phát hiện, thẻ người tốt của anh sắp thăng cấp thành thẻ VIP!

"Khuya lắm rồi, ăn xong đi tắm rồi ngủ đi! Quần áo chị dâu đã chuẩn bị xong cho em!"

"Hả?"

"Sao? Lần này cũng đâu phải cô nam quả nữ!" Phương Cảnh Xán cười nhạo.

Tiêu Quả Quả nghe vậy sắc mặt chợt lúng túng, uống say mà còn nhớ rõ thế...

Ý tốt không thể từ chối, đành phải ở lại.

Đêm đó, Tiêu Quả Quả ngủ tại căn phòng cách vách anh, lấy cái tính quái gở của Phương Cảnh Xán nếu ngủ được, rõ ràng không thể nào.

Phương Cảnh Xán lăn lóc trên giường hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn tỉnh rụi, cuối cùng anh lén lút bò dậy, kết quả, vừa mở cửa đã bị vật gì đó ngay cửa vương chân suýt vấp ngã...

“Ồi đệt! Cái thứ gì vậy?”

"Pạch" một tiếng, đèn trong phòng khách sáng lên, anh bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng từ phòng đối diện bước ra, trong tay nắm một sợi dây thừng, chính là thứ làm Phương Cảnh Xán suýt vấp ngã.

"Hừ, chú hai, con biết ngay chú sẽ làm chuyện xấu mà!" Thằng nhóc tức giận trừng anh.

"Khuya quá rồi con không ngủ, còn ăn mặc thế này là muốn làm gì? Còn nữa, thứ này là do con bày hả?" Phương Cảnh Xán nhìn Phương Nhạc Trùng mặc màu vàng chói lọi như hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích, bất cứ lúc nào cũng có thể ra sân khấu diễn kịch, dây thừng trong tay cậu nhanh chóng đứt rồi.

Anh bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng đỡ vương miện trên đầu, đặc biệt thâm trầm nói một câu, "Cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị!"

Khóe miệng Phương Cảnh Xán co quắp kịch liệt, vác thằng nhóc lên vai, phớt lờ cậu đang đập loạn xạ, nhét cậu vào phòng Phương Cảnh Thâm.

"Phương Cảnh Thâm, có thể quản tốt con trai anh không?"

Trong phòng vọng lại tiếng dỗ của Phương Cảnh Thâm đang mơ mơ màng màng ngủ, "Con trai, thôi nào, chú hai con một bó tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, rất đáng thương, nhường chú chút đi con..."

“...” Shit!

*

Sau một đêm ngon giấc, sáng hôm sau, tinh thần Tiêu Quả Quả không tệ. Ăn bữa sáng xong, cô bèn theo Phương Cảnh Xán lên xe tới công ty. Hơi lạ là, vì sao sắc mặt Phương Cảnh Xán lại thối thế...

Chắc do áp lực công việc quá lớn đây...

Một ngày bận rộn kết thúc, Tiêu Quả Quả ngồi trên xe buýt, vừa tính toán dựa theo tiến độ tăng ca này, tháng sau cô có thể nhận được bao nhiêu tiền lương, vừa dùng điện thoại xem thông tin phòng trọ gần công ty, đột nhiên, có cuộc gọi gọi đến.

Trên màn hình xuất hiện... Di Thâm...

Sắc mặt Tiêu Quả Quả biến đổi không ngừng, do dự nửa ngày mãi cho đến khi di động không đổ chuông nữa, song cô vừa thở phào nhẹ nhõm, điện thoại lại bèn bi reo tiếp.

Lúc chuông reo đến lần thứ ba, rốt cuộc Tiêu Quả Quả cũng ấn phím nhận cuộc gọi.

"Alo, Di Thâm..."

"Quả Quả! Sinh nhật vui vẻ!"

"Cám ơn di Thâm!" Trong lòng Tiêu Quả Quả hơi nghi ngờ, nghe giọng điệu mẹ Thâm Nham, hình như vẫn chưa biết chuyện giữa cô và Thâm Nham.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Ồi, chớp mắt một cái con đã thành cô gái rồi... Nhớ năm đó con còn bé tí ti, xinh xắn như đứa trẻ trong tranh tết Quan Âm bước ra, cho gì ăn nấy, ăn uống rất tốt, không khóc không quấy, gặp ai cũng cười, ngoan ngoãn đến mức ai gặp cũng muốn ôm con về nhà. Nguyên vọng lớn nhất của di là con gái đến nhà di mau chút..."

Tiêu Quả Quả lắng nghe những hồi ức của di Thâm, trong lòng trào dâng từng đợt chua xót, mà kể cả Thâm Nham có đối xử với cô thế nào, di Thâm và chú Thâm đều thương cô như con gái ruột, cô cũng xem họ như người thân, cho dù có một ngày cô với Thâm Nham trở thành người dưng nước lã, cô cũng không có cách nào rũ bỏ mối thân tình của hai ông bà...

Mẹ Thâm cảm khái một hồi, quan tâm hỏi, "Nghe Thâm Nham nói gần đây con đi làm rồi ư? Con bé này, con muốn ra ngoài rèn luyện là chuyện tốt nhưng đừng cực khổ quá! Con làm ở công ty nào, có cần di giúp con nói một tiếng không?"

"Không cần đâu di, cũng không vất vả lắm, con rất thích công việc hiện tại, mọi người trong công ty đều rất tốt với con..." Tiêu Quả Quả vội nói.

Hồi trước, đang yên đang lành tự nhiên anh cô bắt cô đi coi mắt, cô và Thẩm Nham đều không nói cho hai ông bà biết chuyện này, tránh để bọn họ lo lắng.

Đi tìm việc là do chính miệng cô nói. Tuy Thẩm Nham có thể viện trợ cho cô một lúc, nhưng chung quy không phải là cách lâu dài. Cô cũng tự ái mà, muốn chứng minh cho anh cô thấy, hẳn không uy hiếp được cô, dù có cắt đứt tiền sinh hoạt của cô, cô vẫn có thể tự nuôi sống mình.

Lúc này lại nhớ tới lời ‘Đời này không phải Thẩm Nham em không lấy’ mà cô đã nói với anh trai trong lúc giận dữ kia, thực sự mất mặt đến nỗi chắc cả đời cô cũng chẳng dám đối diện với hắn...

Mẹ Thẩm nghe cô nói vậy mới yên tâm, lập tức hưng phấn hỏi tiếp: "Quả Quả, giờ con tan sở chưa? Tối trường học chưa? Gặp Tiểu Nham chưa?"

"Vẫn chưa ạ, con đang ở trên đường, mà sao thế dì?"

Mẹ Thẩm thần bí nói: "Dì đã chuẩn bị cho con một món quà sinh nhật đặc biệt, bảo Tiểu Nham đưa cho con, đến lúc đó con thấy nhất định sẽ thích!"

Nghe giọng điệu này, món quà chỉ sợ rất quý giá, giờ thân phận cô thật sự không thích hợp để nhận.

Tieu Quả Quả đang suy nghĩ phải từ chối thế nào, mẹ Thẩm thoáng khổ sở nói: "Quả Quả nè, lâu rồi con không ghé nhà dì chơi, cuối tuần này con phải tới thăm dì đó, dì mới học được mấy món ăn, đều là những món con thích, vừa vặn ăn xong thì theo dì đi xem đồ nội thất nhé, dì chuẩn bị tân trang lại nhà cửa một chút, lần trước không phải con nói con rất thích phòng bếp trong album ảnh sao? Chúng ta bên dựa theo bức ảnh ấy làm một cái, chờ sau này con với Tiểu Nham kết hôn..."

Mẹ Thẩm không ngừng vui vẻ dong dài, cho đến khi cúp máy, Tieu Quả Quả cũng không tìm được thời cơ thích hợp để nói rõ việc kia.

Kỳ thật coi như cho cô cơ hội nói, Quả Quả cũng không nỡ nói ra lời khiến bọn họ đau lòng.

Còn nữa, nếu chuyện này do chính cô nói, khó tránh khỏi bị hiểu lầm là cô muốn cáo trạng, chỉ e đến lúc đó cũng bị nói thành cố ý lợi dụng người trong nhà để tạo áp lực cho Thẩm Nham, khiến bản thân rơi vào tình cảnh chưa hết hi vọng, đây đưa đến cùng hồng ép hẳn ở bên mình.

Xuống xe bus, Tieu Quả Quả tâm sự nặng nề đi lại dưới sân trường.

Hôm nay Tổng Kiểm Gia ra ngoài làm rồi, Hùng Bảo Đình cũng gửi tin nhắn báo công ty có việc, tạm thời tối nay không về ăn cơm.

Cũng may nhờ Phương Cảnh Xán biết hôm nay là sinh nhật cô nên cho cô tan tâm sớm, kết quả về nhà cũng chỉ có một mình, ngẫm lại còn không bằng ở công ty tăng ca!

Tieu Quả Quả càng nghĩ càng cảm thấy thê lương, song, nghĩ tới bát mì trường thọ có tạo hình kỳ quái kia của Phương Cảnh Xán, còn có câu chúc ‘Sinh nhật vui vẻ’ đọng tâm ngay 12 giờ ấy, trong lòng lại thoải mái. Mặc kệ anh muốn thu mua lòng người hay xuất phát từ đồng cảm, cô đều rất cảm kích.

Có lẽ một mình ăn cơm không có khẩu vị gì, nên Tieu Quả Quả dạo cả ba căn tin cũng không thấy món gì muốn ăn, cuối cùng quyết định tùy tiện đặt một phần cơm chiên mang về.

Đang đứng ở quầy tính tiền, phía sau truyền tới giọng nói cả lơ phớt phơ quen thuộc —— "Bà chủ, cho tôi một phần cơm chiên dứa! Còn có ô mai..."

Lương Gia Bình vừa trông thấy Tieu Quả Quả, bèn xoay đầu bỏ chạy.

"Ê? Bạn học kia, sao lại bỏ chạy? Cơm chiên dứa của cậu có cần nữa không?" Bác bán cơm hỏi.

Lương Gia Bình đã sớm chạy mất hút.

Tieu Quả Quả liếc mắt nhìn bóng lưng chạy thực mạng của hắn, lập tức phớt lờ thu hồi tầm mắt.

Lương Gia Bình thở hồng hộc chạy hơn nửa ngày, trốn trong góc phòng, thấy Tieu Quả Quả hoàn toàn không đếm xỉa mình, trái lại bản thân tự động chạy về.

"Khụ, đại tiểu thư..."

Tieu Quả Quả không để ý tới hắn.

"Quả Quả, sao cậu lại bơ tở thế..."

"Có chuyện gì?"

Lương Gia Bình nhìn nốt thanh toán luôn phần của Quả Quả, còn ra vẻ thương tâm, "Quả Quả, đừng lạnh nhạt với người ta vậy, chọc cậu giận là Thẩm Nham chứ đâu phải mình, mình cũng đâu có dính líu gì tới cậu ấy, thiệt đó!"

Khoé miệng Tiêu Quả Quả nhếch lên, tràn ngập trào phúng, "Lúc trước tôi vẫn lấy làm lạ, rõ ràng cậu rất thích Diệp Vi nhưng xưa nay không xuống tay, giờ thì tôi đã hiểu, vợ bạn không thể lừa, cậu rất nghĩa khí ha!"

Lương Gia Bình vừa nghe vậy lập tức nói, "Cô ta mà tính là vợ bạn ư! Quả Quả, mình thật sự có biết chuyện cô ta mập mờ với Thẩm Nham, nhưng mình luôn cho rằng Thẩm Nham chỉ chơi đùa với cô ta thôi, mình đâu ngờ sự việc sẽ phát triển thành thế này..."

Tiêu Quả Quả nhận lấy phần cơm chiên bà chủ đóng gói xong, cười như không cười nhìn hắn, "Chơi đùa thôi hả? Vậy tôi cũng có thể chơi đùa với bạn thân của hắn nh?"

Là bạn thân nhất của Thẩm Nham, Lương Gia Bình lập tức hoảng sợ lui về sau vài bước, "Coi... coi như mình chưa nói..."

Tiêu Quả Quả lười tranh luận với hắn, xoay người rời đi.

Phần cơm của mình Lương Gia Bình cũng không lấy, vội vàng đuổi theo giải thích, "Có chuyện này mình phải nói cho rõ, mình không thích Diệp Vi, vì mình đã thấy rõ bộ mặt thật của cô ta từ lâu, được chưa? Thằng nhóc Thẩm Nham ấy suốt ngày nói với mình cô gái đó trong sáng bao nhiêu, hiền lành bao nhiêu. Xin thưa, nếu cô ta mà thuần khiết thì mình là xử nam!"

Tiêu Quả Quả: "..."

"Gia cảnh cô ta cậu cũng biết rồi, Diệp gia cũng là người có máu mặt, đặc biệt nhà mẹ đẻ Diệp phu nhân không dễ chọc, thân phận cô ta như vậy, để ở bên ngoài nuôi còn cho qua, chứ tuyệt đối không thể đón về nhà được!" Lương Gia Bình nói tới đây, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, "Có điều, cậu nghĩ thử xem, nếu cô ta bám Thẩm Nham thì sao? Thế thì hoàn toàn khác nha! Diệp gia luôn muốn hợp tác với Thẩm gia, lại chưa tìm được cơ hội..."

Thấy Tiêu Quả Quả vẫn thờ ơ như cũ, Lương Gia Bình kích động không thôi: "Quả Quả, chẳng lẽ cậu thật sự muốn trở mặt nhìn cô gái khác từng bước thiết kế cậu, cướp đi người đàn ông của cậu, khôi phục thân phận đại tiểu thư nhà họ Diệp, sau đó mặt mày rạng rỡ gả vào nhà họ Thẩm sao?"

Tiêu Quả Quả xoay người nhìn hắn, trong con ngươi không có tia ấm áp nào, "Vậy cậu muốn tôi phải làm thế nào?"

"Đương... Đương nhiên là..."

"Giảm bớt! Bắt chước Diệp Vi yếu đuối nũng nịu như chim én nhỏ vậy! Biến thành loại con gái Thẩm Nham thích, sau đó đấu với Diệp Vi người chết ta sống, giành lại trái tim Thẩm Nham hả?" Tiêu Quả Quả nói ra những lời hắn không dám nói.

Tuy rằng trong lòng Lương Gia Bình muốn vậy, nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh buốt của Tiêu Quả Quả, hắn hoàn toàn không dám nói 'Đúng'.

Thấy Tiêu Quả Quả rời đi mà không ngoảnh đầu lại, hoàn toàn kích thích Lương Gia Bình gấp đến độ tóc sắp rụng sạch.

Lúc trước tốt xấu gì còn có Thẩm Nham để lấy cớ này nọ, ba mẹ hắn mắng hắn, cần nhằn cũng bỏ đi, dù sao cũng không ép đến mức nóng này, giờ hai vị nhà hắn mà biết Quả Quả với Thẩm Nham chia tay rồi, hắn quả thực không dám nghĩ nữa...

Không được, hắn không thể từ bỏ!

*

Sau khi trở lại kí túc xá, Tiêu Quả Quả hoàn toàn không có tâm trạng ăn hết phần cơm chiên.

Trước kia cô chưa bao giờ biết cảm giác nuốt không trôi là như thế nào, hiện tại đã cảm nhận được ba chữ 'Tức no luôn' một cách sâu sắc.

Tiêu Quả Quả nằm trên giường một hồi, trong đầu rối loạn khó chịu không ngớt, cuối cùng trở mình bật dậy mở máy tính, đăng nhập vào trò chơi.

Lần trước hoàn thành nhiệm vụ thuần hóa một con quái thú Tinh có gắn cờ, Tiêu Quả Quả nhấn vào nó giao nhiệm vụ, trong nháy mắt nhân vật xuất hiện một vầng hào quang, thăng cấp rồi.

Nhìn level mình đã vì Thẩm Nham cực khổ thăng cấp, trong lòng Tiêu Quả Quả ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Bất giác, cô cho nhân vật truyền tống tới vực sâu hư không.

Đây là nơi duy nhất có thể 'Tự sát' trong trò chơi.

Ở chỗ này nhảy xuống tự sát không phải chết một lần đơn giản thế, mà tương đương với tự sát xóa acc, sau khi nhảy xuống, level này, nhân vật này, lập tức không còn tồn tại nữa.

Đang muốn cất bước, kênh chat riêng xuất hiện một hàng chữ.

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: Quả Quả, em ở đâu?

Tiêu Quả Quả cuống quýt đưa nhân vật đến chỗ khác, sau đó nói anh biết địa điểm, theo bản năng cô không muốn Phương Cảnh Xán biết mới vừa rồi mình suýt xóa acc.

Cũng chẳng biết Phương Cảnh Xán online lúc nào, nhanh chóng truyền tổng đến gần chỗ cô.

Tiếp đó, trên màn hình Tiêu Quả Quả xuất hiện yêu cầu giao dịch của anh.

Nhìn giao dịch anh gửi cho mình, vẻ mặt Tiêu Quả Quả mờ mịt.

[chat riêng][Độc Cô cầu bại]: những thứ này... là gì?

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: Một ít thức ăn, do anh làm, em ăn xong có thể tăng độ thân mật giữa chúng ta, anh còn làm trang phục cho em! Thử xem ~

Ặc, hết như kiểu thê hiên huệ... Tiêu Quả Quả ôm ý nghĩ quỷ dị này đi thay đồ, quả nhiên vừa anh tuần lại phóng khoáng, đứng chung với tiểu Lạc Y xinh xắn thực sự xứng đôi vô cùng, vì thế Tiêu Quả Quả càng cảm thấy quỷ dị hơn.

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: không đi chơi với bạn bè sao?

[chat riêng][Độc Cô cầu bại]: trùng hợp mấy cô ấy đều có việc...

[chat riêng][Phiên nhiên tuyết hải gian]: Có muốn cùng nhau soát Huyền thiết[1]không? Anh muốn giúp em làm vũ khí ~

[1]Huyền thiết: nguyên liệu làm vũ khí.

Tiêu Quả Quả đang định trả lời, kênh phụ cận bị ‘Ha ha ha’ spam một loạt.

[phụ cận][ha ha ha]: Đại tiểu thư, cậu có thể suy nghĩ kỹ những lời mình đã nói ban nãy không?

[phụ cận][ha ha ha]: Mình thật sự muốn tốt cho cậu! Cậu suy nghĩ chút đi, cậu với Thẩm Nham có tình cảm nhiều năm thế, chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt, không đáng đâu!

[phụ cận][ha ha ha]: Thẩm Nham chỉ nhất thời bị quỷ ám thôi, tin mình đi, nếu cậu ôm bót chắc chắn toàn thắng mà.

[phụ cận][ha ha ha]: Nếu sợ phiền phức, thì hút mỡ cũng được! Còn nhanh nữa! Mình sẽ giới thiệu cho cậu một bác sĩ có danh tiếng tuyệt vời!

[phụ cận][ha ha ha]: O, tiểu Tuyết muội muội cũng ở đây à ~ tiểu Tuyết muội muội, muội nói xem huynh nói có đúng không?

Lời này vừa gửi, chỉ trong một giây tích tắc, bị kiểu thê hiên huệ lập tức biến thành Lạc Y đại ma đầu sát nhân mở hình thức đồ sát[2], giết một cách tàn nhẫn.

[2] Đồ sát: hình thức PK giữa người với người bất chấp cùng phe phái hay bang hội, đều có thể giết nhau.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sau ngày sinh nhật, Tiêu Quả Quả liên tục bận rộn hơn một tháng.

Mỗi ngày, sáu giờ sáng đã vội vàng tới công ty, thường xuyên tăng ca đến mười một mười hai giờ tối, sát giờ ký túc xá đóng cửa mới gấp gấp trở về, sau khi về ký túc xá, tắm rửa xong nằm xuống là ngủ mất. Mỗi ngày, trường học công ty hai nơi cứ thế tới lui.

Có lẽ vì thật sự quá bận rộn, nên một tháng sau khi thất tình vốn phải thống khổ nhất gian nan nhất lại trôi qua trong nháy mắt như vậy.

Ngẫu nhiên suy nghĩ lại, thậm chí ngay cả status tâm trạng trên QQ, Quả Quả cũng chưa gửi nữa.

Trước giờ vẫn chỉ có một câu ‘Tôi béo, vì thế tôi tồn tại’.

Mà trong khoảng thời gian cô bận rộn này, bất kể là hiện thực hay trên mạng, ngày nào Diệp Vi cũng đều trình diễn màn ân ân ái ái.

Hiện tại toàn trường đều biết đôi Kim Đồng Ngọc Nữ nổi tiếng rồi cuộc đã tu thành chính quả, hai người nghiễm nhiên thành một đôi được nhiều người ca ngợi, còn cô trong mắt người ngoài luôn luôn là cô gái mập theo đuổi Thẩm Nham, thất bại cũng là chuyện trong dự liệu, nhận được đánh giá chỉ có không biết tự lượng sức mình.

Vết phồng trên đùi Diệp Vi vốn không nghiêm trọng lắm, hoàn toàn không tới mức chẳng thể đi nổi, có điều lại khiến Thẩm Nham công hơn hai tuần, sau này vì Tiêu Quả Quả đi sớm về muộn, số lần gặp được hần càng ngày càng ít, nên coi như nhắm mắt làm ngơ.

Chẳng qua, rất rõ ràng, hôm nay vận may của cô không tốt lắm.

Gần mười hai giờ rồi, vậy mà còn hai người anh em em em dưới lầu ký túc xá.

Thoạt nhìn tâm trạng Diệp Vi rất tốt, thấy Quả Quả còn lên tiếng chào hỏi, "Quả Quả, lại muộn nữa à?"

Tiêu Quả Quả trực tiếp không để ý cô ta.

Diệp Vi bĩu môi, khẽ xì một tiếng, "Rõ ràng cậu có thể nói rõ với anh trai và gia đình là được, lại còn liều chết, cũng chẳng biết làm cho ai coi..."

Thẩm Nham đuổi theo vài bước, "Quả Quả, anh có bạn mới mở công ty, anh có thể giới thiệu em vào làm, tuy rằng công ty mới mở, nhưng ít ra sẽ không mệt như em bây giờ! Em là con gái ngày nào tăng ca đều trễ thế quá cực khổ, chưa kể còn không an toàn nữa..."

Diệp Vi nghe vậy dậm chân, rất bất mãn, sợ Tiêu Quả Quả thật sự đồng ý.

Bước chân của Tiêu Quả Quả không chậm lại chút nào, cũng chẳng xoay đầu đi thẳng lên lầu, "Chuyện của tôi, còn chưa tới lượt anh quan tâm."

Đối với sự dịu dàng của hần, trước kia có bao nhiêu say mê, hiện tại chỉ chán ghét bấy nhiêu.

Thái độ của Tiêu Quả Quả khiến Diệp Vi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thân mật kéo cánh tay Thẩm Nham làm nũng: "Anh thấy chưa, cậu ấy đối với anh như vậy, chứ đừng nói đối với em, cả ngày bày cái dáng vẻ như mọi người đều thiếu nợ cậu ấy thế, cần gì phải tự chuốc lấy nhục nhã, ôm mặt nóng dãn mông lạnh chứ!"

Thẩm Nham khe khẽ thở dài, nét mặt thoáng mất mát, mấy ngày qua sự lạnh lùng của Tiêu Quả Quả đã tiêu hao hết kiên nhẫn của hần, nếu nói ngay từ đầu hần còn chút áy náy, muốn dốc hết toàn lực bù đắp, thì đến bây giờ chỉ còn lại sự mệt mỏi, có lẽ tới lúc nên buông xuôi hết rồi.

"Đúng rồi, ba em nói muốn gặp mặt anh, khi nào... anh rảnh vậy?" Diệp Vi thử thăm dò một câu.

Nhìn cô gái nhỏ bé yếu ớt, vẻ mặt dè dặt, ánh mắt tràn ngập mong đợi, một lòng ý lại mình, trong lòng Thẩm Nham bỗng nhiên mềm nhũn, dịu dàng nói, "Còn hơn một tháng nữa mới tốt nghiệp, đợi qua đợt này, anh nhất định tự mình tới nhà thăm hỏi!"

Đầu tiên Diệp Vi nhìn hần một cách không thể nào tin nổi, tiếp theo là vui sướng không thôi, sau đó vui vẻ nhón chân lên hôn lên môi hần.

Phản ứng lấy lòng của Diệp Vi cuối cùng đã san bằng tia mất mát còn sót lại dưới đáy lòng hần.

*

Gần đây, thời tiết ở thành phố A càng ngày càng nóng bức, mấy ngày trước còn có sinh viên ôm chăn ra phơi nắng trực tiếp làm cái chăn bị cháy toàn bộ thành tro bụi, việc này còn được lên bản tin địa phương.

Dưới sự kháng nghị của tập thể mọi người, nhà trường bèn mở hết máy điều hòa ở các nơi như sân vận động và thư viện, cung cấp nơi tránh nắng nghỉ ngơi cho sinh viên.

Vì thế sinh viên rất phấn khởi, đây không phải là 'Nam nữ cùng lẫn lộn ở ký túc xá' trong truyền thuyết sao?

Trước đó Tiêu Quả Quả vẫn tăng ca, cho đến cuối tuần này, rốt cuộc Phương Cảnh Xán ban ơn cho cô nghỉ một ngày, trong ký túc xá thật sự nóng đến mức chịu không nổi, cô cũng dọn chăn đệm đến sân vận động.

Chăn đệm của mọi người căn bản lấy ký túc xá làm chuẩn, tuy nam nữ phân sân thể dục ra hai bên trái phải, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho mọi người 'giao lưu' khắp nơi, nhất là cung cấp sự tiện lợi rất lớn cho các đôi tình nhân.

Sau khi trải chiếu xong, Tống Kiêm Gia nằm trên chiếu chơi PSP, Hùng Bảo Đình cùng Diệp Vi còn có mấy bạn nam nữ khác vây quanh nhau đánh bài, Thẩm Nham cũng ở trong đó, hai tay vòng qua Diệp Vi, hai người cùng đánh một tụ, vừa nói vừa cười.

Tiêu Quả Quả trải chiếu xong, dựng bàn để laptop rồi lau mồ hôi ngồi xuống.

Tống Kiêm Gia buông máy chơi game liếc nhìn cô, "Ông chủ mày rút cuộc lương tâm bốc phát thả mày một ngày hả! Trong khi trước đó mày còn nói ông chủ tội mày là người tốt, chuyện này quả thực là dùng phụ nữ thành đàn ông, dùng đàn ông thành gia súc mà bốc lột đấy! Nói chung tao đã biết cái gì gọi là người đẹp rắn rết! Đáng đáp đẹp trai thì có lợi gì, lòng dạ đen tối quá!"

Người đẹp rắn rết? Tiêu Quả Quả dờ khóc dờ cười lắc đầu, "Đừng nói nhảm, ông chủ tội tao là người rất tốt!"

Tống Kiêm Gia đương nhiên không tin, bày nét mặt mày bị tẩy não đến mức hết thuốc chữa rồi.

Tiêu Quả Quả mở những quyển sách chuyên ngành khó hiểu và bản ghi chép chi chít chữ, có lẽ bình thường cô đã quen bận bịu, giờ cho cô nghỉ ngơi,

ngược lại cả người không quen, thừa dịp lúc này tiếp tục nghiên cứu những quyển sách Phương Cảnh Xán để cử cho cô xem.

Cùng lúc đó, mấy người ở chỗ Diệp Vi đang bàn luận xôn xao.

"Này, Diệp Vi, Tiêu Quả Quả cùng phòng với cậu đang thực tập ở tập đoàn Phương thị ư?" Có người hỏi.

"Đúng vậy!" Diệp Vi gật đầu.

"Wow! Thiết hã! Lợi hại quá!" Mấy người chung quanh đều sôi nổi, lộ vẻ mặt hâm mộ không thôi.

Diệp Vi không chút để ý nói: "Cũng không tốt như mọi người tưởng tượng đâu, ngay từ đầu mình cũng tưởng đó là công việc tốt ngàn năm có một, rất vui mừng cho cậu ấy, ai ngờ cậu ấy thoải mái không được mấy ngày, mỗi ngày đã bận rộn như con chó! Liên tục tăng ca hơn một tháng, vất vả lắm hôm nay mới có thể nghỉ ngơi một ngày..."

Mọi người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt lập tức thay đổi, nhất là nghĩ đến dáng người của Tiêu Quả Quả.

Có người nhỏ giọng nói: "Vài ông chủ muốn sa thải nhân viên nhưng chưa tìm được có, thông thường đều dùng cách này ép người ta đi..."

"Á... Khó trách..."

"Cũng phải..."

Lúc này trong lòng mọi người mới cân bằng, đều lộ nét mặt ngẫm hiểu nhau.

Thẩm Nham nghe mọi người thảo luận, khe khẽ nhủ mảy, cuối cùng vẫn không nói gì.

Nét mặt Diệp Vi không biểu hiện ra, song trong lòng khoái chí gần chết, Tiêu Quả Quả, không có sự che chở của gia đình, quả nhiên mảy chẳng có gì cả.

Tiêu Quả Quả đang đắm chìm trong đồng sách vở nên không chú ý tới những lời thảo luận của đám người kia.

Thời gian bất giác trôi qua hơn một tiếng, Quả Quả gặp một vấn đề không hiểu lắm, tự mình cố gắng suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra, vì thế bèn bấm số gọi cho Phương Cảnh Xán.

Một tháng qua, từ lúc mỗi lần Quả Quả xin chỉ giáo đều rất sợ làm phiền anh, đến bây giờ vừa gặp vấn đề bèn rất tự nhiên điện thoại hỏi anh.

Mà loại thay đổi bất tri bất giác này, chính cô hình như còn chưa ý thức được.

Nhận được điện thoại tâm tình Phương Cảnh Xán rất tốt, giống như bình thường kiên nhẫn giải đáp vấn đề của cô.

Phương Cảnh Xán nói một lúc, đột nhiên dừng lại, giọng điệu thoáng hưng phấn đề nghị: "Trong điện thoại khó nói rõ, anh đến tìm em nhé!"

"Hả?" Tiêu Quả Quả ngẩn người, "Anh muốn đến trường học?"

"Ừ, chờ anh, hai mươi phút sau tới ngay."

"Alo..." Tiêu Quả Quả còn chưa kịp nói, Phương Cảnh Xán đã cúp máy.

Tiêu Quả Quả nhìn điện thoại bị cúp thờ dài, ít nhiều tính tình Phương Cảnh Xán đã thành thói quen nói là làm ngay, gửi tin nhắn báo anh mình đang ở sân vận động, sau đó tiếp tục đọc sách.

Tổng Kiểm Gia còn tưởng Quả Quả đang thỉnh giáo giáo sư nào đó, cũng không để ý.

Không biết trôi qua bao lâu, đáng nhẽ sân vận động ồn như cái chợ đột nhiên yên tĩnh.

Ngay sau đó là tiếng nghị luận đê nén và tiếng thét chói tai hưng phấn, âm thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như muốn lật ngược nóc sân vận động.

Tiêu Quả Quả còn chưa biết chuyện gì xảy ra, bên hông đã bị Tổng Kiểm Gia hung hăng néo một cái mới ngẩng đầu lên, sau đó liếc mắt bèn thấy bóng người thành thoi ngay công sân vận động cao lớn.

"Tròn Tròn, đó không phải ông chủ mày sao? Tao chỉ thấy anh ta ở trên tạp chí kinh tế tài chính, hình trên tạp chí hình như không trẻ thế đâu, có phải anh ta không đó?"

Hoàn toàn khác với sự trầm ổn xen lẫn chút trầm lắng nghiêm trang ngày thường, hôm nay Phương Cảnh Xán mặc đồ thể thao thuộc gam màu kẹo, một tay nhàn rỗi hút tui, chẳng qua vô cùng đơn giản đứng ở đấy, cả người lại giống như ánh mặt trời gay gắt mùa hè, lấp lánh đến mức khiến người ta không có cách nào nhìn thẳng.

Tiêu Quả Quả thực sự sững sờ một lúc lâu, vì không ngờ một Phương Cảnh Xán luôn mặc gam màu tối lại có thể mặc gam màu sáng vậy, hơn nữa đặc biệt thích hợp, mê người giống như quả đào mật vừa rửa qua.

"A a a, trời ơi! Phương Cảnh Xán! Phương Cảnh Xán! Là Phương Cảnh Xán đó! Tôi không nhìn nhầm chứ?"

"Ai vậy, ai vậy?"

"Là Phương Cảnh Xán trong truyền thuyết có dáng dấp họa thủy suất bị nhà trường cưỡng chế đuổi học, em trai của bác sĩ Phương, tổng giám đốc tập đoàn Phương thị! Kim cương vương lão ngũ chất nhất toàn thành phố đó!"

"Mẹ kiếp thiệt hay giả? Sao anh ấy chạy tới đây?"

"Hình như đến tìm người..."

"Tìm ai thế? Ở đây toàn là sinh viên mà! Không phải anh ấy đã tốt nghiệp nhiều năm rồi sao? A a a anh ấy đang nhìn bên này kia! Anh ấy nhìn tôi, nhìn tôi kìa!!"

"Bớt tự kỷ đi, hình như đang nhìn Diệp Vi thì phải?"

...

Ánh mắt Phương Cảnh Xán lướt qua đám người Diệp Vi, dừng ngay trên người Tiêu Quả Quả ở phía sau bọn họ, ý cười nơi đáy mắt giống như nước hồ se lạnh dưới ánh mặt trời lần lần từng đợt sóng, chọc cả sân vận động thét hết tiếng này tới tiếng khác.

Anh trực tiếp bước tới chỗ ánh mắt mình dừng lại, lúc đến trước mặt Diệp Vi thì thoáng dừng một chút, ánh mắt nhanh chóng lướt qua mặt cô ta, rồi lập tức dời đến trên người Thẩm Nham.

Diệp Vi bị nữ sinh bên cạnh đùa giỡn xô đẩy một chút, lập tức phát giận liếc cô ta, cổ hết sức bình tĩnh vươn tay vén tóc, trái tim sắp nhảy đến cuống họng rồi.

Mặc dù thời gian đối mặt ngắn ngủi, nhưng không hiểu sao Thẩm Nam lại lạnh cả sống lưng, giống như bị vật gì đó đáng sợ theo dõi, do đó nhìn không được nhìn thêm bóng lưng người kia, tiếp theo... chứng kiến một màn hẳn không thể ngờ nổi.

Chỉ dừng một lát, Phương Cảnh Xán tiếp tục tiến lên phía trước, sau đó dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, anh đặt mông ngồi bên cạnh Tiêu Quả Quả, vừa từ bên ngoài ồm ồm bước vào, đầu nóng hừng hực chảy mồ hôi dán lên bờ vai se lạnh của Tiêu Quả Quả, lộ vẻ mặt thoải mái như con mèo được gãi cảm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tiêu Quả Quả cực kỳ bất đắc dĩ nhìn Phương Cảnh Xán đang bốc hơi nóng giống như một con mèo to ở bên cạnh mình, khiến cả người cô có chút cứng nhắc.

Cũng xây dựng tâm lý hết như trước kia, Tiêu Quả Quả tự nói với mình cái tên này lúc không có ai chính là kẻ cô hoàn toàn không biết, chết không đổi nét khò cần đề ý, trong mắt người ngoài, anh nghiêng ngả dựa vào cô thoát nhìn mập mờ hấp dẫn cỡ nào, bong bóng màu hồng nhanh chóng bay lên tận trời rồi...

"Nóng quá!" Bà vai bị anh tựa nhanh chóng nóng rực một cách dị thường, Tiêu Quả Quả ghét bỏ lấy tay đẩy đầu anh ra, rồi ném cho anh cái đệm nước trong tay.

Phương Cảnh Xán bất mãn chuyển đệm nước từ tay trái sang tay phải, ánh mắt tràn ngập tiếu nhố, vẫn là thích tự nhiên hơn, da dẻ Quả Quả nhà anh láng mịn như dương chi ngọc thượng hạng, mềm mại như quả vải ướp lạnh mới bóc vỏ, khiến người ta muốn cắn một ngụm, nhưng giờ chỉ có thể tro mắt nhìn, ngay cả cọ cọ cũng cọ không đã.

Tiêu Quả Quả đương nhiên không biết anh đang nghĩ gì, lấy khăn tay đưa cho anh, nhìn anh đầu đầy mồ hôi bèn có chút băn khoăn, "Trời nóng vậy, anh không cần đặc biệt chạy tới đây!"

"Dù sao cũng buồn chán mà!" Phương Cảnh Xán không chút để tâm xích lại gần, "Đến đây, có chỗ nào không biết, anh bao chỉ bao hiểu luôn!"

Đã đến cũng đến rồi, Tiêu Quả Quả cũng không khách sáo, hỏi hết tất cả vấn đề bản thân chưa hiểu rõ.

Khi nghiêm túc, dáng vẻ của Phương Cảnh Xán vẫn cực dọa người, nét mặt chăm chú nghiêm khắc vừa bày ra, ngay cả âm thanh ồn ào xung quanh đều nhỏ đi rất nhiều.

Chốc lát sau Phuong Cảnh Xán đã giăng giải xong, một tay chống cằm ngáp một cái, "Chỉ có nhiều đó hả?"

"Vâng, tạm thời chỉ có nhiều đó."

Tieu Quả Quả nói xong cảm thấy có chút khó xử: phải sắp xếp thế nào cho anh đây, cũng không thể để anh từ nơi xa chạy tới chỉ nhằm giăng giải vài vấn đề rồi đi được? Nhưng để anh đợi ở nơi này thì thật sự gây chú ý quá.

Từ này tới giờ Tống Kiêm Gia vẫn dùng ánh mắt bị lừa gạt gắt gao nhìn chằm chằm mình, chưa kể xung quanh còn có tiếng xầm xì khiếp sợ cùng với tiếng máy ảnh lên lên chụp liên tục.

Quả Quả từng cân nhắc đến hậu quả Phuong Cảnh Xán tới đây, nhưng hoàn toàn không ngờ hậu quả lại khoa trương thế...

Có lẽ do sự đối lập hình tượng mãnh liệt giữa mình và anh cũng nên, thực sự quá đặc trưng mà, thế nào ngày mai trên diễn đàn trường cũng sẽ xuất hiện loạt bài post "Mỹ nhân và quái vật" đây...

Ngược lại Phuong Cảnh Xán chẳng có chút khó xử nào, bình thản tự nhiên như ở nhà mình, trực tiếp nằm xuống bên cạnh cô, "Vậy anh ngủ một lát, có chuyện gì cứ gọi anh, buồn ngủ quá..."

Sau đó ngáp một cái nhanh chóng thiếp đi, hoàn cảnh sơ sài thế, cũng may anh không kén chọn.

Sau khi xác định Phuong Cảnh Xán ngủ rồi, Tống Kiêm Gia cẩn thận chạy vòng qua anh đến bên cạnh Tieu Quả Quả, dùng sức lắc cánh tay thịt của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ, "Tròn Tròn! Tròn Tròn đáng chết! Mày dám lừa gạt tình cảm của bà, tao còn tưởng cuộc sống của mày như nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày lạng lẽ thay mày cầu nguyện, kết quả mày ngược lại rất tốt, đây quả thực là ôn nhu hương[1] mà, khó trách ngày nào cũng không thấy ở nhà, chắc chắn mày vui đến quên cả trời đất rồi..."

[1] Cổ nhân xưa, khi nói đến việc trai gái ngủ với nhau, thường tránh những từ ngữ thô tục, mà dùng những từ ngữ văn hoa để thể vào. Ôn nhu (溫柔) có nghĩa là mềm mại. Hương (鄉) là nơi chốn, chỗ. Ôn nhu hương là chỗ mềm mại của nữ sắc làm đắm mê lòng người.

Nghe mấy câu nói linh tinh của Tống Kiêm Gia, Tieu Quả Quả bóp trán, "Tao lừa gạt mày khi nào, tao vẫn bảo ông chủ tội tao là người rất tốt, tại mày không tin bộ!"

Tống Kiêm Gia nhìn Quả Quả như nhìn người ngoài hành tinh, "Mẹ kiếp, hồi này những thứ kia... định vị của mày chỉ có ba chữ "người rất tốt" thôi hả?"

"Chứ sao?" Tieu Quả Quả khó hiểu.

"Anh ấy... anh ấy rõ ràng..."

Thấy Tống Kiêm Gia rồi rầm không thôi, nét mặt y như bị táo bón, Tieu Quả Quả không nói gì, "Rốt cuộc là sao?"

"Không... Không sao hết..."

Thôi, vẫn là không nên nói.

Tuy hết thấy vừa chứng kiến đã chứng minh Phuong Cảnh Xán tuyệt đối có ý với Tieu Quả Quả, nhưng lại nhìn Tieu Quả Quả tròn trịa... chút ý nghĩ này cực kỳ đáng sợ! Việc này hoàn toàn không khoa học nha! Mặc dù Tống Kiêm Gia đã có kết luận, nhưng vô căn cứ, căn bản không có cách nào nói rõ với Tieu Quả Quả, nhìn đầu óc ngốc nghếch của Tieu Quả Quả đi, hiển nhiên chẳng phát hiện được một chút nào...

"A a a! Cơ bụng..."

"Xuống nữa... xuống nữa... xuống tí nữa a a..."

"Sáu múi! Sáu múi..."

Tiếng thét chói tai xung quanh không hiểu sao lại rộ lên.

Tieu Quả Quả mờ mịt liếc nhìn Phuong Cảnh Xán, gương mặt lúc ngủ rất yên bình và vô tội, vạt áo vô tình cuốn lên một chút, mớ hồ lộ ra đường cong cơ bụng cực kỳ quyến rũ...

Nhưng phản ứng đầu tiên của Tieu Quả Quả là: mấy điều hòa ở sân vận động mở thấp thế, cứ ngủ như vậy không sợ lạnh ư...

Do đó tiện tay kéo một tấm chăn mỏng từ trong ba lô ra đắp lên bụng anh.

Chung quanh lập tức truyền đến hàng loạt tiếng thốn thức chán nản, vô số ánh mắt ai oán rơi trên người Tieu Quả Quả.

Tieu Quả Quả thở dài, bắt đầu vô cùng hối hận về việc đã gọi cho anh, nhưng giờ đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể kiên trì chịu đựng thôi.

Một đám người trước mặt Tieu Quả Quả vừa mất tập trung đánh bài vừa hưng phấn trò chuyện.

"Không phải nói ông chủ bọn họ muốn đuổi cậu ấy sao? Mình thấy chuyện này... không giống đâu? Thoạt nhìn quan hệ riêng tư giữa hai người họ rất tốt!"

"Mình nghe nói nhà Tiêu Quả Quả rất trâu bò, so với nhà Thẩm Nham nghe nói còn..."

"Có trâu bò đi nữa cũng không thể bằng Phuong gia!"

...

Nếu đối tượng không phải là Tiêu Quả Quả, thấy Phuong Cảnh Xán vô cùng thân thiết với một cô gái, lúc này mấy cô nàng chắc đã sớm phát điên rồi. Chính vì là Tiêu Quả Quả, cho nên còn tồn tại một chút lý trí, cũng chính vì là Tiêu Quả Quả, rõ ràng liếc mắt có thể nhìn ra chuyện gì xảy ra, nhưng tất cả mọi người đều nghĩ chắc chắn có ẩn tình.

Nghe tiếng nghị luận chung quanh, Diệp Vi cảm bài, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

"Thẩm Nham, Thẩm Nham?"

"Cái gì?"

"Tối lượt chúng ta ra bài rồi."

Thẩm Nham tùy tiện đánh mấy lá bài, ánh mắt hần lại rơi trên người Tiêu Quả Quả lần nữa, bắt đầu từ lúc này vùng xung quanh lòng mày vẫn nhú chặt.

Chỉ có hần mới rõ nhất, căn bản không có ẩn tình gì. Tiêu gia hoàn toàn không có liên hệ với Phuong gia, trước đây Tiêu Quả Quả cũng không có khả năng quen biết Phuong Cảnh Xán, nhưng, xem cách hai người này ở chung, căn bản không giống quan hệ ông chủ nhân viên bình thường.

Dựa vào sự hiểu biết của hần về Quả Quả, thái độ của cô trái lại không có gì đặc biệt khác thường, nhưng khi ánh mắt Phuong Cảnh Xán nhìn Quả Quả, là đàn ông, hần vừa nhìn đã thấy không thích hợp.

Thấy sắc mặt Thẩm Nham khó coi, mọi người đưa mắt nhìn nhau, nháy mắt với nhau.

Còn bên kia, Phuong Cảnh Xán ngủ một hồi tay bắt đầu không quy củ, theo bản năng muốn sờ eo người bên cạnh. Tiêu Quả Quả bắt đắc dĩ đập anh mấy lần, dù sao cũng ở nơi công cộng, sao có thể mặc anh được.

Khoan đã? Chẳng lẽ không phải nơi công cộng thì không thành vấn đề à? Tiêu Quả Quả bị ý nghĩ trong tiềm thức của bản thân dọa...

Cuối cùng, Phuong Cảnh Xán bị đánh tỉnh, lồm bồm ngồi dậy, lừ đừ như con mèo ăn chưa no, ngáy ngẩn một hồi, sau đó chống đầu lìm đim mắt nhìn Quả Quả đọc sách.

Thấy bộ dáng chán gần chết của anh, để anh có chút chuyện làm, Tiêu Quả Quả đành cố tình tìm đại mấy vấn đề đơn giản hỏi hần.

Tiêu Quả Quả vốn để mái ngó, tính đường dài sau đó cắt ngôi giữa, làm vậy có thể khiến gương mặt nhỏ đi, giờ chính là thời điểm đường không ngắn không dài, rất đáng ghét.

Lần nào Phuong Cảnh Xán thấy cái mái ngó kia cũng đều ngứa tay, trực tiếp vươn tay giúp cô vén ra sau tai, kết quả vì quá ngắn, cô hơi động tí lại rút ra phía trước.

Do đó Phuong Cảnh Xán lục lợi vì tiền, vậy mà có thể lấy ra một cây kẹp caravat tinh xảo, vui vẻ giúp Tiêu Quả Quả cố định mái ngó lại.

Thoải mái!

"Gì thế?" Tiêu Quả Quả sờ sờ đầu.

"Cây kẹp ấy mà, kẹp lại cho em." Phuong Cảnh Xán tranh công.

"Anh lấy đâu ra đó?" Tiêu Quả Quả thuận miệng hỏi một câu, cũng không để ý nhiều.

Trong khi ở bên cạnh, Tống Kiềm Gia đang nhìn chăm chăm một hàng kim cương sáng lấp lánh trên cây kẹp caravat, cả người sắp hồng mắt, thế giới kẻ có tiền em không hiểu nổi...

Tuyệt đối không ngờ Phuong Cảnh Xán sẽ ở lại lâu vậy, các bạn nữ sinh tụ tập ở sân vận động càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng nhìn tới mức không có cách nào thỏa mãn, đã chộn rộn rục rã rục rịch từ lâu, rốt cuộc, có mấy người trao đổi với cô gái đang bán một vài cây kem, rồi ngụy trang bán kem, xô xô đẩy đẩy tiến lên.

"Học... Học trường, có muốn ăn kem không?" Một nữ sinh tóc ngắn trong đó đỏ mặt, rụt rè hỏi.

"À, có vị nào vậy?"

"Vị nào cũng có à, học trưởng anh thích vị nào?" A a a, trả lời rồi! Các nữ sinh hưng phấn không thôi.

"Cho anh một cây vị dâu đi!" Phương Cảnh Xán lấy tiền lẻ ra.

"Không... Không cần trả tiền, học trưởng, chúng em mời anh!"

"Thế này sao được, các em đâu dễ dàng gì." Phương Cảnh Xán khẳng khái đưa tiền.

Ba nữ sinh nhao nhao kêu "Rất dịu dàng rất đàn ông!" "Học trưởng đáng yêu quá, lại có thể thích hương dâu" xong vui vẻ chạy đi.

Phương Cảnh Xán cẩn thận xé bao bì kem, sau đó đưa tới mép Tiêu Quả Quả.

Động tác bất ngờ dọa Tiêu Quả Quả càng lúc càng không có cách nào chuyển tâm đọc sách ngửa về sau, ánh mắt rũ xuống, thấy cây kem bên môi mình, vì bình thường ở công ty được Phương Cảnh Xán đút riết quen rồi, thỉnh thoảng cũng sẽ được anh bất ngờ bỏ ít quả vật gì đó vào miệng, do đó cô theo phản xạ có điều kiện cúi đầu cắn một miếng.

Sau khi nghe được tiếng hít khí lạnh ở chung quanh, đã không còn kịp rồi..

Mà càng bết bết hơn là Phương Cảnh Xán không kiêng dè chút nào cũng cắn một miếng ngay cây kem cô vừa cắn...

Tiêu Quả Quả ngậm miếng kem dâu cô thích nhất, nuốt không được mà nhả cũng không xong, cuối cùng ảo não không thôi, vùi đầu xuống bàn nhỏ giả chết.

Trời ơi! Rốt cuộc cô đã làm chuyện ngu xuẩn gì? Tại sao cứ bị dất mũi đi hoài!

Lớp mỡ của cô có dày cỡ nào cũng chịu nổi việc anh ra sức giúp cô báo thù thế đâu...

Kề khỏi xướng ở một bên giống như chưa xảy ra chuyện gì, khi nhìn thời gian trên điện thoại nói, "Có thể ăn tối rồi, đi, dẫn em đi ăn thịt nướng!"

Sau đó, Tiêu Quả Quả bèn cam chịu bị anh kéo tới quán thịt nướng gần trường.

Hai người gọi ít thịt nướng và rau dưa, lại kêu thêm mấy chai bia.

Có lẽ là vì Phương Cảnh Xán, cho nên hôm nay việc buôn bán của quán thịt nướng đặc biệt đắt hàng.

Thấy đáng về Tiêu Quả Quả ỉu xiu, Phương Cảnh Xán quan tâm hỏi: "Sao vậy? Bệnh hả?"

Nói xong đưa tay áp lên trán cô.

Tiêu Quả Quả giống như bị điện giật dựa ra sau một chút, vô lực nói: "Là vậy, giám đốc, có chuyện này, trước đó tôi đã đề cập với anh rất nhiều lần..."

"Hả? Chuyện gì?" Phương Cảnh Xán trở thịt nướng, chớp chớp mắt không hiểu hỏi.

Tiêu Quả Quả đắn đo tìm từ rất nhiều lần, "Vừa... vừa rồi mấy chuyện anh làm... tùy tiện dính trên người một cô gái như tôi đây cũng bỏ đi, kẹp tóc cho tôi cũng bỏ qua luôn đi, nhưng đút... đút..."

"Đút?" Trong mắt Phương Cảnh Xán mang theo ý cười cười nhạo.

Tiêu Quả Quả ảo não lờm anh một cái, bật thốt lên: "Đút kem! Nhất là chuyện ăn chung một cây kem! Anh có biết hành động kiểu này mọi người rất dễ, không, chắc chắn sẽ hiểu lầm..."

"Hiểu lầm cái gì?" Về mặt Phương Cảnh Xán không đổi, chỉ hơi nhú mày, sau đó tiếp tục chuyên tâm nướng thịt.

Bất chấp sẽ bị giễu cợt tự mình đa tình, Tiêu Quả Quả nói rõ từng từ: "Hiểu, lầm, anh, thích, tôi, đó!"

Thật sự sắp hỏng mất thôi, cô đã hoàn toàn xác định ông chủ của cô là kẻ khù khờ trong tình trường, khó trách lớn tuổi vậy rồi mà chưa từng yêu đương!

Tiêu Quả Quả đã chuẩn bị xong tâm lý nói như chưa nói giống hệt dĩ vãng, buồn bực uống một hớp bia.

Phương Cảnh Xán nghe thế buông cây kẹp nướng thịt trong tay xuống, đôi mắt sáng ngời dần dần trở nên u ám, không nhanh không chậm hỏi một câu: "Ai nói là hiểu lầm?"

Tiêu Quả Quả như bị điểm huyết, hớp bia chưa nuốt xuống ứa ngay quai hàm, trợn to hai mắt, thoát nhìn đặc biệt ngốc nghếch.

Phương Cảnh Xán vừa yêu vừa hận vờn một ngón tay chọc chọc quai hàm phồng lên của Quả Quả, giọng nói cực kỳ dè dặt, "Anh vốn thích em..."

Chương 20

“Khụ khụ khụ...” Tiêu Quả Quả ho đến mức phổi sắp văng ra ngoài.

Phương Cảnh Xán lau vết bia trên mặt mình, bắt đầu đi vồ sau lưng giúp cô thuận khí, trong lòng rất khó chịu, có cần sợ tới thế không?

Tiêu Quả Quả thật sự bị giật mình, lòng rối như tơ vò, cố gắng ra vẻ thoải mái cười gượng một tiếng, rồi mới lẩm bẩm nói: “Khụ, thích tôi cái gì... Ông chủ à, để chứng minh bản thân anh không phải kẻ ngu ngơ trong tình yêu có dây thần kinh cực thô EQ thấp, anh cũng không cần hy sinh lớn vậy đâu?”

Phương Cảnh Xán giật giật khoe miệng, ngu ngơ trong tình yêu có dây thần kinh cực thô EQ thấp? Đúng là từng chữ ngọc ngà nhỉ!

Em xác định không phải đang nói chính mình chứ?

Khung cảnh tỏ tình lý tưởng của anh hẳn phải lãng mạn và lộng lẫy, và lại còn phải chuẩn bị chu đáo, bản thân anh cũng chẳng muốn tỏ tình dưới tình huống kiểu này. Sau khi nói xong, anh cũng rất thấp thòm. Có điều, khi nghe được suy nghĩ của cô về bản thân, anh không hối hận chút nào. Cứ để cô tiếp tục nghĩ đi, cũng không nhất thiết trở thành người như cô nghĩ.

Phương Cảnh Xán thong dong gấp miếng thịt nướng đã chấm sốt tương bỏ vào bát cô, “Quả Quả, anh nghiêm túc đấy.”

Tiêu Quả Quả vẫn đắm chìm trong cảm xúc như vừa nhảy Bungee trở về, nói năng lộn xộn, “Ông chủ, ngài... ngài đừng đùa nữa! Có phải anh đã đánh cược với ai đó không? Hay hôm nay là cá tháng tư? Hoặc anh bị kích thích gì? Lẽ nào là tiết mục chính người gì đó? Xung quanh có camera sao?”

Nếu giá trị sắc đẹp của Phương Cảnh Xán bị giảm đến mức chỉ còn 1% hoặc cân nặng của cô xuống còn hai chữ số thì cô còn có chút tin tưởng, bằng không đừng nói là người khác, ngay cả cô cũng không tin nổi!

Nhưng bây giờ, chính miệng anh nói ra...

“Không hề nói đùa, không hề cá cược với người ta, hôm nay cũng không phải cá tháng tư, không hề bị kích thích, càng không phải là tiết mục chính người.” Phương Cảnh Xán nhất quyết đập tan ảo tưởng của cô: “Quả Quả, anh đang rất nghiêm túc tỏ tình với em.”

Tiêu Quả Quả: “...”

“Cho nên, đáp án của em là?”

“Tôi... tôi cần thời gian bình tĩnh chút.”

*

Đây là bữa ăn vô vị nhất từ trước đến nay, chỉ nghe nói thôi đã tức đến no rồi. Hôm nay cô giống như sợ đến no đấy.

Trong sân trường tràn ngập mùi hương tươi mát của cây cỏ, ánh trăng từ kẽ lá loang lổ rơi xuống, tiếng ve sầu vang bên tai, gió mát khẽ lướt qua mặt, bên cạnh là người con trai có gương mặt như tranh vẽ thong thả sóng vai với mình... Cảnh tượng an ổn, năm tháng yên bình vậy, nhưng trong lòng Tiêu Quả Quả lại y hệt ngày tận thế, zombie đang điên cuồng thăm sát dân trong thành.

“Á....” Đột nhiên trán được một bàn tay ấm áp che phủ, khẽ lùi về sau, cả người bèn tiến vào lồng ngực còn lưu lại mùi thịt nướng.

Lúc này Tiêu Quả Quả mới biết nếu không phải Phương Cảnh Xán kịp thời kéo mình, suýt chút nữa cô đụng vào cột điện trước mặt rồi. Ngay sau đó nét mặt cô giữ bình tĩnh lập tức nứt ra, đôi gò má lúng túng tới mức nhanh chóng nóng bừng.

Nhìn hai gò má nhuộm hồng của cô gái trước mặt, trong lòng Phương Cảnh Xán mềm nhũn như kem bị tan chảy, đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm, cả đoạn đường chẳng thấy cô có biểu cảm nào, anh còn tưởng cô thật sự không để tâm gì chứ.

Tiêu Quả Quả vén mái tóc lên, ánh mắt dừng trên mặt anh một giây, bèn không được tự nhiên dời đi, “Anh... anh thích em chỗ nào?”

“Anh thích em béo.” Phương Cảnh Xán trả lời.

Tiêu Quả Quả: “...”

“Thật đấy, cho dù em có nặng 100kg anh cũng thích.” Giọng Phương Cảnh Xán đặc biệt chân thành.

Rõ là lời tỏ tình khiến người ta rơi nước mắt mà...

Có quý mới tin anh ý!

Cũng may anh nói những lời dễ nghe dễ ngọt dỗ lòng thế này mà không bị áp lực tâm lý.

Tiêu Quả Quả vô lực sụp bờ vai, “Ông chủ...”

“Gọi anh A Xán.”

Tiêu Quả Quả: “...”

Cô cảm thấy mình không thể tiếp tục nói chuyện với anh được nữa.

Phương Cảnh Xán cũng sợ mình ép cô quá, đưa cô đến cửa liền rời đi.

Tiêu Quả Quả mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại lập tức bị Thẩm Nham không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình dọa sợ hết hồn, cô che ngực cá giận nói, “Làm gì bất thành lĩnh đứng đằng sau người ta thế! Suýt bị anh hù chết!”

“Em và Phương Cảnh Xán đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Nham đen mặt hỏi.

Về mặt Tiêu Quả Quả không kiên nhẫn: “Chuyện gì là sao?”

“Em tùy tiện để anh ta chiếm tiện nghi vậy à?”

Tiêu Quả Quả vô cùng chán ghét giọng điệu chất vấn này của hắn, tức giận nói, “Dáng dấp người ta như thế, có chiếm tiện nghi thì cũng là tôi hỏi, được chưa? Hơn nữa chuyện này liên quan gì đến anh?”

Thẩm Nham cực kỳ hận mỗi khi cô nói những lời này, kích động nói, “Sao lại không liên quan tới anh! Anh là...”

Tiêu Quả Quả ung dung nhìn hắn, “Là gì? Thẩm thiếu gia, ngay cả ‘bạn trai cũ’ của tôi anh cũng không được tính nữa kìa, hiểu chưa?”

Thẩm Nham xiết chặt nắm đấm, cố nén cơn tức giận, “Quả Quả, em rất đơn thuần, không biết xã hội bên ngoài bây giờ phức tạp bao nhiêu. Em có biết thế giới của tên Phương Cảnh Xán kia lộn xộn cỡ nào không? Người như bọn họ người đẹp nào chưa từng thấy chứ? Đối với em chẳng qua là rảnh rồi nhàm chán tìm cái lạ thôi...”

Tiêu Quả Quả nghe xong, cơn giận lập tức bốc lên, “Còn tìm cái lạ nữa? Tôi là khủng long thời tiền sử hay xác ướp Ai Cập đặc biệt? Chẳng phải tôi chỉ béo chút sao?!”

“Anh... Em biết rõ anh không có ý đó!”

“Vậy thì mời anh chú ý cách dùng từ, ông chủ bọn tôi không phải loại người như vậy!” Hắn nói Phương Cảnh Xán thế này càng khiến cô tức giận hơn cả hai chữ ‘tìm cái lạ’ kia. Bất tri bất giác lại có thể sinh ra một loại cảm xúc muốn bao che khuyết điểm.

Thẩm Nham thấy cô bảo vệ Phương Cảnh Xán vậy, nén giận nói: “Em mới quen anh ta có vài ngày đã nói giúp cho anh ta tới thế ư?”

“Cái này còn phải cảm ơn anh đã dạy tôi, nhìn rõ bản chất của một người không liên quan đến thời gian!”

“Mỗi lần nói chuyện em nhất định phải nói vậy với anh hả?”

“Phải đó! Không muốn bị tôi chọc cho tức chết thì bớt tìm cái chết đi!”

Thẩm Nham bực đến mức cuối cùng chỉ còn lại sự bất đắc dĩ, hít sâu một hơi, mềm giọng nói: “Cuối tuần sau đến nhà anh ăn cơm được không? Ba mẹ anh đều rất nhớ em.”

Tâm trạng Tiêu Quả Quả cũng nặng trĩu, “Chuyện của chúng ta, anh chưa nói với bọn họ sao?”

“Nói...” Sắc mặt Thẩm Nham cũng không tốt, “Bọn họ... rất khó nói... Em cũng biết mà, sức khỏe mẹ anh không tốt lắm...”

Tiêu Quả Quả nhìn hắn, “Cho nên anh muốn tôi đi khuyên nhủ?”

Thẩm Nham không nói gì, hắn muốn thế, nhưng cũng biết điều này thật sự quá làm khó người khác, nên không nói nên lời.

Tiêu Quả Quả cười cười, “Anh bảo tôi phải khuyên thế nào? An ủi làm sao? Nói với bọn họ, Cục Đá chỉ nhất thời hồ đồ, chơi đùa với phụ nữ bên ngoài coi như cho qua đi, con sẽ không để ý. Hay là nói, dù anh ấy không cần con nữa, nhưng con vẫn luôn chờ đợi anh ấy à?”

“...”

Hai người im lặng trong chốc lát.

Tiêu Quả Quả xoay người bỏ đi, “Rảnh tôi sẽ tới thăm một chút.”

“Cám ơn...”

*

Tiêu Quả Quả không trở về sân vận động ngay, mà một mình đến khán đài sân thể dục ngồi.

Tổng Kiềm Gia gửi Wechat hỏi cô đang ở đâu, Tiêu Quả Quả nói mình đang ở sân thể dục, sau đó lại tiếp tục ngẩn người.

Một lát sau, Tổng Kiềm Gia hí hục bò lên, thờ hồng học vịn vào ghế nói:

“Tròn Tròn, mình nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có chuyện này cần nhắc nhở cậu, hình như ông chủ thích cậu đó!”

“Nhị Nha, làm sao giờ, lúc này khi ăn cơm, Phương Cảnh Xán đã tỏ tình với mình!”

Tổng Kiềm Gia và Tiêu Quả Quả gần như nói ra cùng một lúc, sau đó hai người nhìn chằm chằm đối phương, cùng nhau ngây người.

Tổng Kiềm Gia: “Chết tiệt!”

Tiêu Quả Quả: “Hả, ngay cả cậu cũng nhìn ra à?”

Tổng Kiềm Gia khinh bỉ nhìn cô, “Làm ơn đi! Kẻ ngốc mới nhìn không ra.”

Tiêu Quả Quả ngu ngốc không biết phải phản bác thế nào.

“Được rồi, kỳ thật cũng không thể trách cậu, nếu không phải chính miệng anh ta nói, thì ai có thể nghĩ tới mặt kia chứ!” Tổng Kiềm Gia an ủi một câu, sau đó bắt đầu khẩn thiết hóng hớt toàn bộ quá trình tình tỏ.

Tiêu Quả Quả uể oải, kể qua loa một chút, phiền não nói: “Mình còn cảm thấy không có khả năng... Nhị Nha, cậu có thể hiểu cảm giác của mình không? Chính là loại cảm giác... luôn cảm thấy có âm mưu!”

Tổng Kiềm Gia gật đầu mãnh liệt, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hỏi: “Vậy cậu có hỏi tại sao anh ta thích cậu không?”

Tiêu Quả Quả nghĩ đến điều này khóe miệng không nhịn được giật giật: “Có, anh ấy bảo thích mình vì mình béo, cho dù nặng tới 100kg vẫn thích.”

Tổng Kiềm Gia mặt mày đen sì, “Lý do gì nghe giả tạo vậy? Nói lời ngon tiếng ngọt cũng phải có điểm dừng chứ?”

Tiêu Quả Quả khoanh tay, “Cậu cũng cảm thấy thế phải không?”

“Cái này quả thật có chút... không thể tin nổi. Đàn ông bây giờ nếu nói thích cậu béo, đó là chỉ thích cậu hơi mũm mĩm sờ đã tay thôi, chứ không phải thích cậu béo rõ ràng vậy...” Tổng Kiềm Gia cố hết sức nói năng uyển chuyển.

Tiêu Quả Quả vò đầu bứt tóc, “Á... Phiền chết mất...”

Tổng Kiềm Gia hung hăng vỗ sau lưng cô một cái, “Cậu mới là người cần ăn đòn đấy! Có cái gì mà phiền! Phương Cảnh Xán tỏ tình với cậu, cậu phải rõ, đây chính là Phương Cảnh Xán, Phương Cảnh Xán đó! Cho dù có một ngàn một vạn âm mưu, thì đời này của cậu cũng đáng! Dù sao người chịu thiệt tuyệt đối không phải là cậu! Nghĩ như thế có phải thấy vui vẻ tí không?”

Tiêu Quả Quả bày tỏ, cậu ấy nói rất có lý, hoàn toàn không thể phản bác...

Tổng Kiềm Gia cẩn thận lấy cái kẹp cà vạt sắp rớt trên tóc cô xuống, dùng ánh mắt của người tiêu tiền như rác, trừng cô, “Cẩn thận chút được không! Nó toàn là kim cương đó!”

“Cái gì cơ?” Tiêu Quả Quả nhìn vật sáng ngời trong lòng bàn tay Tổng Kiềm Gia, sau đó toàn thân đều không thoải mái, “Này này... cái tên kia lại có thể kẹp cái thứ đắt tiền này lên tóc mình...”

Đây là kẹp cà vạt tuyệt đối làm bằng thủ công, có một không hai mà lần trước cô đích thân đến cửa hàng lấy, nên rất rõ vật này đắt cỡ nào.

Tổng Kiềm Gia chắc chắn tắc lưỡi, “Lúc Phương Cảnh Xán kẹp tóc cho cậu ánh mắt cung chiêu ấy, quả thực đủ để mình bỏ não thêm 120 vạn từ trong...”

Chương 21

PART 21

Editor: Nyankel29

Đêm đó, Tiêu Quả Quả nằm trên chiếu lạnh trần trọc khó ngủ.

cungquanghang.com

Tổng Kiêm Gia nằm bên cạnh không yên, cứ lăn qua lộn lại, nửa tỉnh nửa mê, lẩm bẩm một câu “Gầy quá, ngủ cần chết mình” sau đó lại tiếp tục phì phò ngủ say.

Ngược lại cô không có chút cảm giác gì, nhưng lại không ngủ được.

cungquanghang.com

Sau khi cãi nhau với Thẩm Nham, mấy ngày đó dù rất khó chịu nhưng vẫn ngủ ngon. Vậy mà đêm nay lại mất ngủ. Sự thật này càng khiến Tiêu Quả Quả không ngủ được.

Cuối cùng cô dứt khoát ngồi dậy, lấu di đũa

ra lướt weibo, vô trang cá nhân, lướt từng người một, lướt tất cả bạn bè...

Kết quả là đi đâu cũng thấy cảnh tình cảm của Diệp Vi.

Không phải hình hai người thì cũng là quà Thẩm Nham tặng, còn có hình cùng nhau đi du lịch, cứ như hận không thể nói cho mọi người biết bọn họ hạnh phúc cỡ nào. Thậm chí còn có bằng chứng cho thấy rất lâu trước đây hai người họ đã qua lại với nhau. Vài lần cô hẹn hân, hân nói có việc, hoặc lỡ hẹn, thế mà tất cả đều ở cùng với Diệp Vi.....

Chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, không nên lướt những thứ này. Tiêu Quả Quả chuẩn bị tắt đi động, đột nhiên ngón tay chợt dừng lại, sau đó thoáng trượt xuống một chút, trông thấy một dòng chữ -- (Trừ em ra, cả thế giới đều biết anh thích em.)

Là status Phương Cảnh Xán đăng, thời gian cho thấy cách đây một tiếng, có lẽ sau khi anh ấy rời khỏi trường học.

Nhịp tim của Tiêu Quả Quả đập loạn mấy nhịp, do dự vào trang cá nhân của anh, mở từng status ra xem.

PART 21

Editor: Nyankel29

(Ngày đó, cô ấy đang ngủ trưa thì gọi tên người kia, đáng giận thật! Hừ, có lẽ bận rộn chút sẽ không suy nghĩ vẩn vơ nữa đúng không?)

Nếu là trước ngày hôm nay khi nhìn thấy câu này, chắc chắn cô sẽ không nghĩ lệch. Nhưng giờ cô khó tránh khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ có liên quan đến mình ư? Lẽ nào mấy ngày nay anh giao nhiều việc cho mình như vậy là vì nguyên nhân này?

(Tôi cảm thấy cô ấy cũng thích tôi (biểu cảm xấu hổ))

Không hiểu sao Tiêu Quả Quả cũng đổ mắt theo, ‘cô ấy’ này là nói mình sao? Rốt cuộc mình đã làm gì khiến anh hiểu lầm nhỉ?

((biểu cảm xấu hổ) Lần đầu tiên nấu ăn, làm không được tốt lắm, sinh nhật vui vẻ.)

Tiêu Quả Quả nhìn tấm hình cô mỳ quen thuộc kia, cái này rõ ràng quá... Tìm cô lại đập nhanh hơn vài nhịp.

(Hôm nay rất vui vẻ.)

Câu này rất ngắn, Tiêu Quả Quả không biết có nghĩa gì, nhưng nhìn kỹ thời gian, phát hiện nó được đăng sau buổi tối của ngày đầu tiên cô đi làm, anh và cô nói chuyện điện thoại xong. Cùng ngày đó còn có một bài đăng: (Đều đáng

yêu như nhau.) kết hợp với tam hình cây
mọng nước, chính là chậu cây cô tặng cho anh.

Tiếp tục kéo xuống, là tam hình phòng bệnh
với trạng thái (Không hẹn mà gặp, hết thấy
đều là định mệnh.)

Có vẻ như câu này không có liên quan tới tam
ảnh lắm? Cũng không liên quan đến mình, à,
hình như có cả lỗi chính tả nữa kìa...

Xem ngày tháng mới biết, hèn gì, nội dung

PART 21

Editor: Nyankel29

phía sau đều là trước khi quen biết mình, do
đó không tiếp tục xem tiếp.

cungquanghang.com

Sau khi xem xong tâm tình Tiêu Quả Quả cực
kỳ phức tạp, lúc này mới phát hiện nếu cô
không hiểu lầm ý anh, thì trong khoảng thời
gian gần đây, tâm trạng anh rõ ràng đều liên
quan đến mình.

Cô cũng không thường xuyên lên WeChat, vì vậy trước đây hoàn toàn không chú ý.

Phượng Cảnh Xán... anh thật sự nghiêm túc sao?

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, BOSS, WeChat của anh chắc chắn còn nhiều bạn bè thân thiết khác, mỗi dòng status đều giống như 'Thiếu nữ hoài xuân' vậy, thật sự không thành vấn đề chứ?

Tiêu Quả Quả không nhìn được cong cong khóe miệng, tiếp đó, chẳng biết nghĩ đến điều gì, tầm mắt lại ảm đạm hẳn.

Sáng hôm sau, Tiêu Quả Quả vừa tỉnh lại chợt nghe âm thanh ồn ào nhốn nháo xung quanh.

Đứng dậy nhìn mới biết, hóa ra Thẩm Nham cố ý đi mua bữa sáng tình yêu cho Diệp Vi,

còn tặng cô ta một bó hoa bách hợp xinh đẹp.
Kể từ ngày hôm qua sau khi Phương Cảnh
Xán đến, gương mặt không mấy vui vẻ của
Diệp Vi cuối cùng cũng nở nụ cười.

Nhìn một màn này, nhớ lại khoảng thời gian
Thẩm Nham đặc biệt bận rộn, mỗi ngày cô
đều mua bữa sáng giúp hắn, Tiêu Quả Quả
thực sự muốn tát mình vài bạt tai, bởi tối qua
còn thấy hình hẹn hò của hai người trên dòng
thời gian của Diệp Vi, ngày tháng trên tấm
hình cho thấy chính là khoảng thời gian ấy.

cungquanghang.com

“Hôn đi! Hôn đi! A a...”

“Hai người đúng là khốn kiếp, làm gì cũng vừa

PART 21

Editor: Nyankol29

vừa phải phải thôi, có cho những kẻ độc thân
như chúng tôi một con đường sống không?”

cungquanghang.com

“Đúng vậy, mới sáng sớm đã bày tỏ tình cảm!

Ghét chết đi được!”

“Có bạn trai thì sao, có hay không đều như nhau thôi, vị kia nhà mình khô khan gì đâu à! Hâm mộ quá đi...”

cungquanghang.com

“Đúng vậy, Diệp Vi may mắn quá...”

“Cái gì, điều kiện Diệp Vi tốt thế, không biết có bao nhiêu người theo đuổi, Thẩm Nham mới là người được lợi đó!”

“Đây mới đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi...”

cungquanghang.com

.....

Mọi người phát hiện Tiêu Quả Quả đã dậy, âm thanh xung quanh nhỏ đi một tí.

Thật ra mọi người đều biết Tiêu Quả Quả và Thẩm Nham quen biết trước. Diệp Vi là bạn

cungquanghang.com

Tiêu Quả Quả, đã biết rõ bản mình thích Thẩm Nham, còn ra tay với Thẩm Nham.

Nhưng ai biết Tiêu Quả Quả đơn phương chứ, lại không phải người nào đó của Thẩm Nham, cho nên dù có người cảm thấy chuyện của Diệp Vi và Thẩm Nham làm không phúc hậu lắm, hơi đồng tình với Tiêu Quả Quả, nhưng cũng không tiện nói gì.

Song, tối qua Phương Cảnh Xán đột nhiên xuất hiện, đã khiến suy nghĩ của mọi người thay đổi một chút.

Trước khi đồng tình với người ta, chi bằng đồng tình với mình còn hơn. Người ta có tiền thế, ngay cả Phương Cảnh Xán cũng phải cho mấy phần mặt mũi, muốn tìm tuýp đàn ông thế nào mà không được. Chỉ tiếc hơi mập tí, cho dù có thể tìm được, chắc cũng là 'hàng hạ giá'.

“Này này, Tiêu Quả Quả, cậu và Phương học trưởng quen thân lắm à?”

cungquanghang.com

“Quan hệ giữa hai người trông rất tốt...”

“Đúng đó, tốt với cậu vậy... Chẳng lẽ là họ hàng nhà cậu?”

Tiêu Quả Quả vừa rửa mặt xong, đang thu dọn đồ đạc, lập tức lần lượt có mấy nữ sinh không kìm lòng được vây quanh cô hỏi chuyện.

Hôm qua các cô đã muốn hỏi rồi, nhưng tối qua Tiêu Quả Quả về trễ quá, không có cơ hội trả lời. Đây sớm thế này rồi cuộc người cũng vây lại, nhanh chóng mồm năm miệng mười hỏi.

cungquanghang.com

“Cũng không quen thân lắm, lần đầu tiên gặp

mặt chính là hơn một tháng trước khi mình tới
tập đoàn Phương thị phồng vãn, chỉ là quan
hệ cấp trên cấp dưới bình thường thôi, đâu
phải họ hàng nhà mình...” Tiêu Quả Quả đau
đầu giải thích từng chút một.

“Không thể nào? Thiệt hay giả?” Tất cả mọi
người đều để lộ nét mặt không tin.

“Không có quan hệ sao tốt với cậu vậy, vừa
chạy đường xa tới chỉ bài cho cậu, vừa tự tay
đút kem...”

“Đúng đúng...”

Tiêu Quả Quả cảm thấy đầu càng lúc càng
đau. Dương nhiên cô không ngốc đến mức nói
thẳng cho bọn họ biết chân tướng sự việc, vì
nói ra không chỉ không thể ngăn chặn hết
những nghi vấn của bọn họ, mà còn phát sinh
thêm nhiều vấn đề hơn.

Lúc này, Diệp Vi ở bên cạnh uống một hộp nước, cười tiếc nhìn vẻ mặt rối rắm của Tiêu Quả Quả, “Quả Quả, không phải cậu định nói

PART 21

Editor: Nyankol29

Phượng Cảnh Xán có ý với cậu nên mới tốt với cậu chứ?!”

cungquanghang.com

Xung quanh nhất thời vang lên một trận cười ầm.

Thẩm Nham sầm mặt, kêu một tiếng ‘Tiểu Vi’, ý bảo cô ta đừng quá đáng.

Diệp Vi làm nũng, ‘Chỉ đùa chút thôi!’”

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của một nữ sinh, tiếp theo, tiết tiết chói tai nối tiếp nhau, trong sân vận động dần dần có người tỉnh táo nhìn bên ngoài xem chuyện gì đã xảy ra, sau đó là tiếng thét lớn

hơn...

cungquanghang.com

Trong đám đông hỗn loạn, Tống Kiêm Gia lách qua đám người từ bên ngoài tiến vào, kéo Tiêu Quả Quả bỏ chạy.

“Có chuyện gì vậy Nhị Nha?”

cungquanghang.com

“Có chuyện gì à? Cậu tự ra xem đi!”

“Chuyện gì thế? ... Á á, cậu chậm một chút, không thấy trọng lượng của tớ và cậu chênh lệch sao? Kích cỡ cậu còn chui ra được nhưng tớ chui không ra đó!”

Tiêu Quả Quả vừa oán giận, vừa bị Tống Kiêm Gia cứng rắn kéo ra ngoài. Sau đó bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây người.

Một chiếc xe thể thao mui trần màu hồng cực kỳ phô trương đậu trước cửa, còn phô trương

hơn chiếc xe thể thao kia chính là Phương Cảnh Xán mặc âu phục xám bạc, giày da bóng loáng tựa vào cửa xe, nếu ở đây có một cái máy camera thì có thể trực tiếp quay ML luôn...

Phương Cảnh Xán vừa tiếc mắt đã bắt được bóng dáng cô trong đám người đó, gương mặt

PART 21

Editor: Nyankol29

vốn hơi buồn chán và lạnh nhạt lập tức nở nụ cười điên đảo chứng sinh, xoay người ra sau xe ôm một bó hoa hồng đỏ khổng lồ đi đến trước mặt cô.

“Quả Quả, chào buổi sáng.”

Một bó hoa hồng xinh đẹp ướt át đỏ rực mà nồng nhiệt đột nhiên đập vào mắt Tiêu Quả Quả, khiến đầu óc cô như bị virus tấn công loạn hết cả mã font, hoàn toàn không có bất kì phản ứng nào, chiều hướng vở kịch đã vượt

quá trí tưởng tượng của cô...

Mà tiếng thét chói tai xung quanh sắp làm
thủng màng nhĩ cô rồi.

Phượng Cảnh Xuân nhìn vẻ mặt không mấy vui
vẻ của cô, khẽ rũ mắt xuống, đôi mắt lấp lánh
như sao kia thoáng hiện vẻ mất mát, “Không
thích hoa hồng sao?”

“Aaa! Thích thích!!!” Những nữ sinh vây
xem thay Tiêu Quả Quả gào thét tiếng lòng.

A a a, quả nhiên ngôn cuồng lãnh khốc!
Nhiều năm viết truyện tổng tài cầu huyết như
vậy, cuối cùng đã chứng kiến ngoài đời thật,
Tổng Kiêm Gia kích động đến mức đơng đưa
cánh tay Tiêu Quả Quả sắp đứt luôn.

Vấn đề này hoàn toàn không phải thích hay
không đâu? Tiêu Quả Quả há miêng, lời còn

chưa kịp nói, lập tức đã nhận lấy vô số ánh mắt uy hiếp ‘cậu dám nói không thích dám làm tổn thương nam thần sẽ cắn chết cậu!’

Diệp Vi vừa từ bên trong đi ra, thấy cảnh tượng như thế, nhất thời gương mặt còn trắng hơn hoa bách hợp trong lòng cô ta. Phương Cảnh Xán này rốt cuộc có ý gì?

cungquanghang.com

Hùng Bảo Đình ở một bên cũng kinh ngạc cười toe toét, “Có phải thật không? Có phải mình đang nằm mơ không?”

PART 21

Editor: Nyankol29

Thẩm Nham theo sau Diệp Vi, hai quả đấm càng nắm chặt.

cungquanghang.com

Giờ phút này, Tiêu Quả Quả nhìn ánh mắt vô tội như đang hỏi ‘anh đã làm gì sai sao?’ kia của Phương Cảnh Xán, bèn xoay đầu sang chỗ khác khốn đốn nặn ra một câu, “Anh gây

chú ý quá...

Cô vô cùng bức thiết hy vọng Boss nhà cô có thể tự mình biết mình!

Phương Cảnh Xán chớp mắt, “Hả? Vậy ư?”

Mọi người gật đầu mãnh liệt.

“Màu hồng gây chú ý sao? Vậy mai anh lái chiếc màu đen tối được không? Hay màu xám bạc? Hay màu xanh ngọc? Quả Quả, em thích màu nào?” Phương Cảnh Xán đặc biệt tri kỷ hỏi.

Mọi người: Ào ào ào...

cungquanghang.com

Tiêu Quả Quả: Sóng nào không giống nhau, sao yêu đương đây...

Tiêu Quả Quả bất lực hạ giọng: “Rốt cuộc anh...?”

ăn hay làm gì?

Bày tỏ tình yêu đó!

“Anh đến đón em đi làm!” Phương Cảnh Xán ân cần mở cửa xe, “Đã mua bữa sáng cho em rồi, lên xe ăn đi!”

Thấy Tiêu Quả Quả không có phản ứng gì, Phương Cảnh Xán hơi khở sở, “Quả Quả, anh thích em, nhưng anh sẽ không ép em, em cứ coi anh như bạn bè bình thường là được, đừng áp lực...”

cungquanghang.com

Xung quanh yên tĩnh vài giây, lập tức có tiếng hút khí lạnh đồng loạt vang lên.

PART 21

Editor: Nyankol29

Trời ạ! Bọn họ nghe được cái gì thế?!

Tối qua Tiêu Quả Quả lăn lộn trên chiếu đã

cungquanghang.com

nghĩ đến vô số khả năng, nghĩ rằng hôm sau tới công ty phải đối mặt với Phương Cảnh Xán thế nào, lại tuyệt đối không ngờ sẽ là tình huống lừa bịp vậy... Trong khoảng thời gian ngắn, cô đứng đó tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, đột nhiên sau lưng có một nguồn sức mạnh truyền đến, Tiêu Quả Quả bị đẩy nhào vào lòng Phương Cảnh Xán, cô đỡ eo nghiêng đầu liền thấy Tổng Giám Gia này kích động không thôi, rưng rưng nước mắt vấy tay, “Thần tượng! Em có thể ghi lại câu chuyện của anh vào tiểu thuyết của em không?”

Phương Cảnh Xán cười sáng chói với vị thần trợ giúp này, “Đương nhiên được.”

Tác giả nói: Dám bắt nạt vợ tôi à?! Ha ha

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Chương 22

Editor: Nyankol29

Để tránh bị mọi người tiếp tục vây xem, Tiêu Quả Quả quyết định nhanh chóng lên xe.

Đi được nửa đường, cô chợt nhớ ra một chuyện. Chẳng lẽ anh ấy định một đường cứ phô trương thế này đến công ty à? Thường học coi như bỏ đi, dù sao cô cũng sắp ra trường rồi, nhưng còn công ty thì sao...

Cô cố gắng hồi tưởng lại dáng vẻ đáng tin cậy của Phương Cảnh Xán khi làm việc, rất mong chờ anh có thể giữ đúng chừng mực, ai ngờ... anh thực sự lái một mạch đến công ty như vậy. Bởi vì xe anh là xe muí trần, màu xe lại bắt mắt thế, dường như tất cả các đồng nghiệp ngay cửa tòa cao ốc đều có thể thấy rõ người ngồi trong xe. Cho dù cô có che kín mặt, nhưng thể tích khổng lồ này bày ra đó, liếc một cái là nhận ra ngay!

Tiêu Quả Quả ngồi trong xe, cảm thấy không còn hy vọng nào nữa.

Về mặt Tiêu Quả Quả khiến Phương Cảnh Xán cảm giác rất thất bại, "Anh theo đuổi em, làm em mất mặt lắm hả?"

Tiêu Quả Quả thở dài, "Là em làm anh mất mặt, được chưa? Theo đuổi cô gái như em, anh không sợ bề mặt à? Không sợ... tự hạ thấp giá trị bản thân mình ư?"

"Không sợ." Phương Cảnh Xán trả lời không chút do dự, đơn giản và lưu loát.

"..." Anh trả lời vậy, cô thật sự không biết nên nói gì cho phải.

"Quả Quả, còn nhớ anh từng nói em nghe ví dụ về bao tải rách không?" Phương Cảnh Xán hỏi.

Tiêu Quả Quả cười khan một tiếng, "Ấn tượng cực sâu..."

Phương Cảnh Xán nghiêm túc nhìn cô, "Lúc trước anh nói với em những lời đó không phải nói suôn đâu. Chỉ có những gã đàn ông tự ti mới để ý đến ánh mắt người khác không dám ở cùng em."

Ý anh là anh có thừa sự tự tin đúng không?

Người đàn ông này đúng là mỗi giờ mỗi phút đều không quên tự kỷ mà...

"Anh biết ngôn từ rất giới hạn, cho dù anh nói thế nào em cũng không thể tin anh ngay lập tức được. Anh sẽ dùng hành động chứng minh cho em thấy. Bây giờ anh chỉ hy vọng em không cần vì chuyện

Chương 22

Editor: Nyankol29

anh thích em mà lo ngại nó sẽ khiến anh gặp rắc rối hay phiền não! Không cần tự ti, thích em, theo đuổi em, không tạo ra rắc rối gì cho anh cả, hiểu chưa?"

Tiền Quả Quả bị anh nói đến mức đầu óc choáng váng, lại sợ có người quen nhìn thấy sẽ có ảnh hưởng không tốt, nên cô gật đầu lia lịa cho qua chuyện.

Đồng ý thì đồng ý vậy thôi, chứ làm sao cô có thể không thấy phiền hà được, trong lúc vô tình có mấy phần trốn tránh Phương Cảnh Xán.

Cũng may hôm nay khá bận rộn, thời gian thấm thoát trôi qua.

Bởi vì cô cố ý né tránh nên cả ngày hôm nay chỉ thấy Phương Cảnh Xán đứng một lần trước giờ tan tầm. Phương Cảnh Xán nói điện thoại nói hô kêu.

côngquanghuang.com
cô chờ anh cùng về, anh muốn đưa cô về trường,
Tiêu Quả Quả sợ đến mức canh chừng giờ liền chuồn
thăng.

côngquanghuang.com
Cho dù anh không thấy theo đuổi người như cô có
gì đáng xấu hổ, nhưng cách theo đuổi của anh
khoa trương quá, hơn nữa người theo đuổi lại là
anh, cô thật sự không chịu nổi.

côngquanghuang.com
*

Tiêu Quả Quả lòng đầy tâm sự trở lại trường.

Sau khi Hùng Bảo Đình thấy cô, chạy thẳng ra
ngoài nhìn một vòng mới quay lại, "Này, ông chủ
cậu không đưa cậu về hả?"

Nói xong lộ vẻ mặt ghen ghét và kích động, "Sáng
nay quả thật rất khoa trương, bây giờ cả trường
biết hết rồi, cậu lên diễn đàn trường xem đi, các
bài đăng đầu trang đều nói về cậu, Quả Quả, cậu
nổi giận à..."

Tiêu Quả Quả lên diễn đàn lướt sơ một cái, nội
dung không khác mấy với suy đoán của cô, đều nói
cô là con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nói mất

Phượng Cảnh Xan cô văn đề, còn nói người như cô còn dự đồ được nam thần, bọn họ cũng muốn đến công ty nam thần mỗi ngày cầm cốc ở đó, nói không chừng cũng được nam thần để mắt...

Tuy nhiên điều khiến cô không ngờ nhất là bài post thu hút nhất không phải là những bài trên, mà là một bài có tiêu đề 'Giải mã cô gái học thần[1] béo nhất đẹp nhất Đại học A.'

[1] Học thần chỉ những người có thành tích học tập

Chương 22

Editor: Nyankol29

xuất sắc những cách học rất linh hoạt. Những người này có đặc điểm là không dính khói bụi trần gian, mỗi ngày dạo chơi trong đồng bài khô mà vẫn phong nhã hào hoa như cũ.

Bài đồ đăng những tấm hình cô đại diện cho sinh viên năm nhất phát biểu trong buổi lễ khai giảng cách đây ba năm. Lúc bấy giờ cô còn béo hơn bây giờ mấy kg, nhưng không biết có phải do góc chụp của mấy tấm hình kia hay không, mà ngay cả bản thân cô nhìn lại còn bị kinh diễm nữa.

Bên dưới còn có hình sinh hoạt hằng ngày của cô và hình tham gia các hoạt động, lễ hội giao lưu,

làm tình nguyện. Mỗi tấm đều rất có hồn, cũng không biết rốt cuộc người đăng kiếm đâu ra nhiều hình của cô như vậy.

Nội dung bài đăng đại khái giới thiệu thành tích xuất sắc nhất của cô ở trường, hàng năm đều lấy học bổng hạng nhất gì đó... Sau khi thả con tép bắt con tôm, bên dưới có không ít comment vật vãnh về thân phận dương sự như 'tôi biết cô gái này', 'người này quả thật không tệ', 'ngày đó tôi ăn cơm quên mang tiền cô ấy còn trả tiền giúp tôi', hay 'trong kì thi đã rất nghĩa khí ném đáp án cho tôi', cuối cùng đa số mọi người đều quay nòng súng bày tỏ Nam thần quả nhiên là nam thần! Người ta nhìn trúng cô gái đó chắc chắn có nguyên nhân! Thậm chí còn có người tôn sùng cô thành 'Nữ thần của các nữ thần' gì đó nữa...

Thiên đường tan tành về, Tiêu Quả Quả xem một hồi, nhiều nội dung quả thật khiến cô dở khóc dở cười. Có điều không ít chuyện cô vẫn còn ấn tượng, vài chuyện thì hoàn toàn quên bồng.

"Rốt cuộc là sao?" Hùng Bảo Đình ở bên cạnh thúc giục hỏi.

Tiêu Quả Quả vui đầu lùa mấy miếng cơm cho cô

lệ, "Còn có thể sao nữa? Thì vậy đồ... mình còn chưa nghĩ ra..."

Hùng Bảo Đình gật đầu lia lịa, "Cũng đúng, phải suy nghĩ kĩ càng, mình cảm thấy nên dùng chiêu lật mềm buộc chặt, tuyệt đối không thể để anh ấy có được dễ dàng thuận lợi! Càng dễ dàng có được thì càng không biết quý trọng!"

Trước mặt Diệp Vi ở đối diện là một hộp thức ăn nhỏ, trong hộp chỉ bày vài miếng trái cây cũng là bữa tối của cô ta, trong khi hộp cơm của Tiêu Quả Quả lại gấp đôi thịt, rốt cuộc tạo nên sự chênh lệch rõ ràng. Nghe nói thế, Diệp Vi cười duyên một cái rồi tiếp lời: "Mình thấy cậu cứ như vậy suốt đời đi, chỉ sợ cậu vừa chủ động, người ta có được rồi

Chương 22

Editor: Nyankol29

lập tức vứt bỏ cậu đấy!"

Vốn tưởng rằng lần này Tiêu Quả Quả cũng sẽ như mọi ngày không thèm để ý đến mình, lại không ngờ lúc này đây cô ung dung trả lời một câu, "Ha ha, dù sao cũng còn hơn vài người ngay cả cơ hội bị anh ấy đá cũng chẳng có."

Nét mặt Diệp Vi hốt nhiên lại đỏ như bị nắm đau

hết cả chân, "Câu nói ai muốn bị đá? Phương Cảnh Xán có gì đặc biệt hơn người chứ? Loại đàn ông đó có thể một lòng một dạ với một cô gái sao? Quen với loại người đó có gì hạnh phúc đáng nói hả?"

Sau đó bày bộ dáng tôi không yêu thích chút nào, tôi không giống thứ con gái ham hư vinh như mấy người!

Tiêu Quả Quả nghe vậy, vẻ mặt như rất xin lỗi, nhưng hiển nhiên đáy mắt không có ý xin lỗi nào, "Ôi chao, ngại quá, hiểu lầm rồi, tôi thấy từ hôm qua đến giờ cậu cứ chằm chọc khiêu khích tôi, tôi còn tưởng cậu đang ghen tị với tôi chứ!"

"Tôi ghen tị với cậu? Tốt nhất cậu tự soi lại gương đi!" Diệp Vi nhìn cô từ trên xuống dưới, cười nhạo, "Thái lại là cậu hận tôi đã cướp Thẩm Nham, là cậu ghen ăn tức ở với tôi mới đúng!"

Đuôi mắt Tiêu Quả Quả hơi nhú lại, "Diệp Vi, cậu có dám chắc tôi sẽ không giảm béo không? Có muốn thử xem nếu ba tháng sau tôi gầy xuống rồi đứng trước mặt Thẩm Nham, hẳn sẽ chọn cậu hay chọn tôi?"

Sắc mặt Diệp Vi trắng bệch, "Haha, buồn cười thật!! Thẩm Nham không phải loại người chỉ nhìn bề ngoài!"

Vừa dứt lời, đúng lúc Thẩm Nham mang đồ ăn từ ngoài vào. Tiêu Quả Quả khẽ gọi hắn một tiếng "Cục đá", sau đó ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sự mẹn mộ hèn mọn, khiến lòng người ta đau đến tận xương tủy. "Cục đá, xin lỗi, lúc trước em không hiểu chuyện. Nếu em đồng ý giảm béo vì anh, anh có thể cho em thêm một cơ hội nữa không?"

Đồ ăn trong tay của Thẩm Nham rơi bịch một tiếng xuống đất, giống như hắn đã chờ điều này từ rất lâu vậy, chỉ vì chờ những lời này của cô, không cam lòng nhiều thế, cũng vì muốn nghe cô nói những lời này.

Diệp Vi thấy vẻ mặt Thẩm Nham thì kích động đến mức bùng nổ ngay tại chỗ, "Tiêu Quả Quả, cậu là

Chương 22

Editor: Nyankol29

kẻ không biết xấu hổ!"

Ánh mắt mẹn mộ hèn mọn kia của Tiêu Quả Quả

bất chợt biến mất không chút dấu vết, chỉ còn lại nụ cười trào phúng như cô như không. Thấy bộ dạng kích động không kiềm chế được của cô ta, Tiêu Quả Quả không nói lời nào, nhất đôi đũa lên chọc chọc, dương dương tự đắc tiếp tục ăn cơm.

Tu dương và thói quen đã hình thành từ nhỏ khiến cô cảm thấy cực kỳ mất mặt khi tranh chấp với người khác, cô điều, có một số người ở không thích gây chuyện. Cô đã năm lần bảy lượt nhường nhịn, lại được đằng chân lân đằng đầu, tưởng cô dễ bắt nạt.

Rốt cuộc Thẩm Nham cũng hiểu ban nãy cô chỉ chọc tức Diệp Vi thôi, nhất thời sắc mặt xoay chuyển như đèn kéo quân, cuối cùng hết sức khó coi, bực tức bỏ ra ngoài, Diệp Vi hung hăng trừng cô một cái mới đuổi theo.

Vừa tan tầm về, đúng lúc Tống Kiêm Gia chứng kiến một màn này, cực kỳ không tốt bụng cười ra tiếng, haha, Thờn Thờn rốt cuộc cũng bộc phát! Hiếm thấy hiếm thấy đấy!

"Này, hôm nay sao thế?" Tống Kiêm Gia đứng bả vai cô.

Tiêu Quả Quả thoáng oán trách lầu bầu, "Lái mui trần gì chứ, giờ khiến mọi người trong công ty đều nghỉ ngơi... sau đó cũng không có gì đặc biệt, anh ấy bảo tan tầm muốn đưa mình về trường, giá trị oán hận trên người mình sắp tăng vọt rồi, sao có thể để anh ấy tới nữa, đành tự chạy về trước..."

"Haiz, đối tượng theo đuổi đẹp trai quả cũng phiền lòng nhỉ! Áp lực quá lớn! Cái này gọi là khổ tiêu nhất ân điển của mỹ nhân[2] đấy..." Tổng Kiêm Gia cảm khái nói.

[2] Câu này nghĩa là có được ân huệ của người đẹp thì phải lên núi đao, xuống chảo dầu, được anh Xán thích thì phải bị người ta căm ghét ---

Tiêu Quả Quả cắn cắn dũa, "Mình cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy không có khả năng đó, trừ khi..."

"Trừ khi cái gì?"

"Trừ khi mình gây đi, nếu không mình thực sự không tự tin đứng bên cạnh anh ấy." Tiêu Quả Quả thở dài.

Tổng Kiêm Gia hèn hèn cười, nghĩ nghĩ như vậy có thể

trong khiem gia bay lo loai y nghi nhu bay co me

Chương 22

Editor: Nyanke129

hiếu được, lập tức mở miệng nói tiếp, "À, nói đến bây giờ mình vẫn không thấy cậu đề cập tới trọng điểm nha!"

"Trọng điểm gì?" Tiêu Quả Quả khó hiểu.

"Vớ vẩn, đương nhiên là rốt cuộc cậu có thích anh ta không!"

"À..." Tiêu Quả Quả lưỡng lự. Từ đầu đến cuối cô lại có thể quên mất vấn đề cơ bản nhất này.

Tổng Kiêm Gia cười xấu xa, "Chắc, xem ra là thích rồi, nếu hoàn toàn không có cảm giác, thì những phiền não đó của cậu sẽ không tồn tại! Thực tiếp cự tuyệt là được!"

"Làm ơn đi, người ta lớn hơn mình, ngày thường luôn giúp đỡ mình thế kia, tâm lý mình đều bình thường, cô gái có tâm lý bình thường ai không có chút rung động chứ, không phải là chuyện thường tình sao?" Tiêu Quả Quả tuy nói vậy, nhưng trong lòng dường như vẫn hơi chột dạ.

Bông dưng xao xuyên thế, có thể gọi là thích ư?
Chỉ có thể nói là không ghét...

Cô nhớ lại cô lần Phương Cảnh Xán uống say hỏi
cô có thích anh không. Không ghét với thích vẫn
khác nhau mà! Cô có thể nói không ghét, nhưng
thích thì... không thể tùy tiện nói lung tung
được...

cungquanghang.com

Tiêu Quả Quả đang mãi mê suy nghĩ, đột nhiên di
động vang lên, nhạc chuông lâu lắm rồi không
nghe được đồ dọa cô sợ tới mức hồn bay phách tán.

cungquanghang.com

"Điện thoại ai mà cậu sợ vậy?" Tống Kiêm Gia tò
mò bước qua xem, nhất thời không kịp phản ứng,
"Tiêu Mộ Bạch... Tiêu Mộ Bạch là ai thế? A! A
a! Anh trai cậu!"

cungquanghang.com

Nhưng lỡ như không phải anh cô thì sao? Để tránh
trường hợp di động rơi mất, bị bọn tội phạm nhặt
được, tổng tiền người nhà, nên số người nhà trong
điện thoại cô đều trực tiếp lưu thành họ tên đầy đủ.

Tiêu Quả Quả chết sống không dám nghe điện
thoại, đến khi điện thoại ngừng reo, lập tức có một
tin nhắn gửi đến.

cungquanghang.com

Tay run run mở tin nhắn ra liền thấy —— [Ra đây, anh đang ở cửa sân vận động.]

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tiêu Quả Quả nhảy dựng lên, nhanh chóng gào to hỏi: “Cửa sau sân vận động là ở đâu?”

Tổng Kiểm Gia im lặng nhìn cô, “Cậu đi đâu vậy! Người cũng đã đến, sao không gặp một lần?”

“Minh, minh... minh còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý!” Tiêu Quả Quả bối rối nói.

“Gặp anh trai thì cần gì phải chuẩn bị tâm lý chứ?”

“Cậu không hiểu đâu, cậu không biết trước đây tớ đã nói quá đáng thế nào với anh ấy đâu, ngay cả câu như ‘Sau này nếu em có chia tay với Thẩm Nham thì sẽ giảm ba cân’ cũng nói được đấy? Bây giờ đã chứng minh được tất cả đều là họa từ miệng ra, ở trước mặt anh trai, mình đã vì Thẩm Nham mà đời này mất hết mặt mũi rồi.” Tiêu Quả Quả ảo não, vội vàng nói, “Chẳng may anh mình tìm hỏi mình ở đâu thì các cậu cứ nói không biết, không nói nhiều với cậu nữa, tớ đi trước đây, tạm biệt!”

Mặc kệ, trước hết tìm chỗ trốn đã!

Tiêu Quả Quả nhanh chóng chạy tới cửa sau, kết quả là vừa chạy tới cửa liền thấy một bóng người quen thuộc, đêm hôm khuya khoắt lại mặc quần áo đen khiến cô thiếu chút nữa không thấy rõ, tự mình chui đầu vào lưới...

Tiêu Quả Quả đột nhiên phanh gấp, cả người bị dọa sợ mà đầy mồ hôi lạnh, nhanh chóng trốn phía sau một cây cột ở bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ Tiêu Mộ Bạch vô số lần.

“Em cho rằng với thể hình này của em mà có thể trốn được đằng sau cây cột đó sao?”

Cách đó không xa truyền đến một giọng nam trầm tĩnh.

Tiêu Quả Quả nghiêng răng kèn kẹt, sống lưng cứng ngắc rất không cam tâm tình nguyện mà bước ra.

Ăn nói độc địa! Em là em gái ruột của anh đó!

“Tại sao anh lại ở cửa sau?” Về mặt Tiêu Quả Quả vì bị mắc mưu mà uất ức chất vấn.

Tiêu Mộ Bạch cầm chìa khóa xe trong tay, mang theo túi hồ sơ, không nhanh không chậm đi lên phía trước, mặt không chút thay đổi, hỏi lại: “Anh có nói là đứng ở cửa trước sao?”

Tiêu Quả Quả nhớ lại nội dung tin nhắn, thật đúng là không có, anh ấy chỉ nói là chờ ở cửa, nhưng không có nói cửa nào. Chết tiệt thật, người này khẳng định đã sớm đoán được mình nhất định sẽ chạy trốn từ cửa sau! Kết quả là bị anh ấy bắt quả tang! Xảo trá, xảo trá, thật xảo trá mà...

Tiêu Mộ Bạch mặt lạnh như băng nhìn cô, “Định trốn anh đến khi nào?”

Tiêu Quả Quả ừ ừ, bối rối, ỉu xiu nói, “Em thật sự không biết nên đối mặt với anh như thế nào...”

Nãy giờ Tiêu Mộ Bạch đứng đây ôm cây đợi thỏ, mặc dù đã khiếm tốn lắm rồi, nhưng chỉ cần ai chú ý đến con người này thì sẽ không tự chủ mà dừng bước. So với việc Phương Cảnh Xán này chỉ cần vừa xuất hiện liền tỏa ánh hào quang tràn đầy màu sắc đoạt lấy ánh mắt người khác, thì Tiêu Mộ Bạch như viên ngọc đen xuất hiện trong màn đêm, dễ dàng bị người ta bỏ qua, nhưng nếu bất chợt phát hiện, sẽ có loại mừng rỡ hứng khởi khi nhận được bảo vật.

Bởi vì vẻ ngoài lạnh nhạt giữ khoảng cách người ngoài, vẻ mặt không giận mà uy, khiến một vài nữ sinh tò mò vẫn đứng ở một bên vụng trộm đánh giá mà không dám tiến lên hỏi ‘anh giảng dạy ở khoa nào vậy?’, ‘Tại sao trước kia chưa từng thấy anh?’

Cũng không thể trách sinh viên có hiểu lầm như vậy, Tiêu Mộ Bạch thật sự có khí chất rất giống nho sĩ phong kiến, hơn nữa lại ở trường học thể này, rất dễ dàng bị hiểu lầm thành giảng viên hoặc giáo sư...

Lúc này anh đột nhiên lại nói chuyện với một nữ sinh trẻ tuổi, nội dung lại mập mờ, mấy nữ sinh ở gần đó chú ý anh đã lâu đều vì bất quá mà rất kích động, phản ứng đầu tiên là tự hỏi: thầy trò yêu nhau sao?

Sau khi thấy rõ cô gái kia là ai, thì họ khiếp sợ gấp mấy lần, thậm chí có người còn lớn tiếng nói to!

“A a a, đó không phải là Tiêu Quả Quả sao?”

“Tiêu Quả Quả? Tiêu Quả Quả là ai?”

“Là người mà Phương Cảnh Xán theo đuổi ấy!”

“Trời ạ, không thể nào, đây là tình huống gì? Ngoại tình hả? Ôi trời ạ! Thời buổi này rốt cuộc là làm sao vậy? Khẩu vị các soái ca sao đều khác người hết thế này? Vật vả lắm tôi mới giảm được vài cân, Bây giờ không biết có nên tăng lại vài cân không đây?”

.....

Tiêu Mộ Bạch nhíu mày nhìn bộ dạng trốn tránh mình của Tiêu Quả Quả ở đằng xa, không vui nói: “Tới đây.”

Tiêu Quả Quả đi với tốc độ ốc sên lại gần, thấy Tiêu Mộ Bạch giơ tay lên, bị dọa sợ đến mức vội vàng rút cổ nhắm mắt lại, nhưng mà bàn tay anh chỉ vuốt ve đầu cô nhẹ nhàng như lông chim.

“Gây.” Tiêu Mộ Bạch thở dài một tiếng, “Về nhà đi, anh làm cho em vài món ngon.”

Nhất thời sóng mũi Tiêu Quả Quả hơi cay cay, suýt chút nữa là rơi nước mắt.

Anh trai cô thoát nhìn đặc biệt nghiêm khắc đáng sợ, hơn nữa lại hay nói mấy lời độc miệng, nhưng thật ra là một người rất có nguyên tắc, cô mập thành ra như vậy một phần cũng do anh trai mình.

Lúc đầu Tiêu Mộ Bạch còn rất nghiêm túc muốn làm tròn trách nhiệm của một người anh trai, dạy dỗ cô em gái này một trận, kết quả cũng không biết thế nào anh lại trở thành một người anh trai chuyện gì cũng chiều theo ý cô.

Mọi người có thể tưởng tượng xem. Một cậu nhóc tám tuổi nghiêm mặt muốn dạy dỗ em gái mình, “Không được, hôm nay em đã ăn ba cái bánh ngọt rồi”, cuối cùng cũng đành phải chịu thua trước đòn tấn công bằng nước mắt của tiểu loli, cho cô hết phần bánh ngọt của mình và tất cả đồ ăn vặt còn lại.

Lúc Tiêu Quả Quả hơn mười tuổi đang học sơ trung, là thời kỳ chống đối, ngày nào cũng đối đầu với anh, lúc nào nói chuyện cũng sảng giọng, anh cô bảo đi đồng thì cô đi tây. Sau này anh không quản mặt mũi, đôi chiều với cô, bỏ mấy tháng khổ công học nấu nướng, học xong trở về nấu rất nhiều món ngon, từ đó thuần phục Tiêu Quả Quả thành người biết nghe lời, ngày ngày luôn đi theo anh chỉ mong anh nấu cho cô một bữa cơm.

Quan hệ giữa anh em họ vốn rất tốt, cho đến mấy tháng trước, là trận cãi vã lớn nhất từ trước tới nay của hai người.

Bây giờ nghĩ lại, thấy mình vì một người đàn ông mà làm tổn thương anh trai, trong lòng cô vô cùng áy náy.

Ánh mắt tò mò ở xung quanh càng ngày càng nhiều, trước khi anh trai cô nghe được những lời không nên nghe, Tiêu Quả Quả vội vàng kéo anh đến một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

“Anh, em xin lỗi, em sai rồi...” Tiêu Quả Quả mặt nhăn mày nhíu nói, xong lại nhìn anh bằng ánh mắt oán trách, “Nhưng mà anh cũng sai, tại sao ngay từ đầu anh không nói thẳng cho em biết bộ mặt thật của hắn? Anh đã sớm biết chuyện của Thẩm Nham cùng Diệp Vi phải không!”

“Thẩm gia bên kia vẫn luôn mong hai đứa sau khi tốt nghiệp lập tức kết hôn, còn đặc biệt đến nhà chúng ta bàn bạc. Sau đó, anh ngầm điều tra Thẩm Nham, bởi vì sợ em tức giận, nên mới không muốn nói cho em biết.” Nói tới đây, sợ cô mất hứng, nên liền bổ sung thêm một câu, “Dù sao đối phương cũng là người sống chung với em cả đời...”

“Đây là kết quả điều tra của anh, em muốn xem không?” Tiêu Mộ Bạch đưa ra một túi văn kiện màu nâu cho cô.

Tiêu Quả Quả chần chừ một chút rồi nhận lấy, tiện tay lật lật xem một chút, khiếp sợ khi phát hiện được ngay cả việc mượn phòng đều được ghi lại, từ thời gian tới địa điểm, từ thời điểm đi vào đến lúc đi ra, tất cả đều rõ ràng... Hơn nữa, anh trai cô đã bắt đầu điều tra Thẩm Nham từ nửa năm trước.

Lúc đó cô một lòng một dạ với Thẩm Nham, nếu biết anh trai nghi ngờ hắn ta, còn dùng cách theo dõi này để điều tra quả thật cô sẽ không vui, càng sợ nếu Thẩm Nham biết sẽ không vui, cũng khó trách đến bây giờ anh mới nói cho cô biết...

“Hắn ta vẫn luôn rất bí mật, đến hơn một tháng trước anh mới có được chứng cứ xác thực. Lúc ấy sợ dĩ không nói cho em biết Thẩm Nham bên ngoài... ngoại tình, là vì hy vọng em có thể thông qua việc xem mắt, gặp được người tốt hơn, cho dù sau này có chia tay, cũng không đến phiên hắn mở miệng...” Tiêu Mộ Bạch nói tới đây, giọng nói có phần tức giận, nhưng ngay sau đó bắt đầu nói, “Ai biết em lại có chấp như vậy...”

Tiêu Quả Quả nghe xong nghĩ lại mà thấy sợ, nếu anh ấy biết cho đến tận bây giờ cô vẫn chưa bao giờ trở thành bạn gái chính thức của Thẩm Nham, cũng có thể nói cô chỉ là bạn gái dự phòng mười mấy năm nay, không biết đến lúc đó anh hai sẽ bị chọc tức đến thế nào nữa...

Tiêu Mộ Bạch cẩn thận đánh giá cô một lượt, vẻ mặt mừng rỡ, “Nhìn em mặc dù có gầy một chút, nhưng dù sao cũng không phải gầy đi do giảm cân, anh cũng yên tâm. Cũng may còn không có ngu ngốc đến mức...”

Người này vừa rồi còn tốt tính một chút, giờ lại bắt đầu nói năng độc địa rồi, Tiêu Quả Quả đen mặt nghiêm giọng hỏi: “Làm sao anh biết em không có giảm béo?”

“Người thấy mùi thịt nướng trên người em”

“...” Được rồi.

Tròng kính của Tiêu Mộ Bạch do ánh sáng của đèn đường phản chiếu lóe sáng lên, giang rộng hai tay ra ôm cô, “Là anh không tốt, không nên tức giận với em, làm ra vẻ mặc kệ em, khiến em chịu uất ức, ngày mai trở về nhà đi.”

Hiếm khi Tiêu Mộ Bạch tính tình tốt như vậy khuyên mình về nhà, Tiêu Quả Quả cũng không có cách nào từ chối, bối rối nói: “Thật ra thì em cũng đã tìm được phòng ở rất tốt, đang chuẩn bị đợt này hết bận thì sẽ chuyển qua...”

Tiêu Mộ Bạch nhú mày, “Vẫn còn giận anh sao?”

“Không có! Chỉ là gần chỗ em đi làm thôi!” Tiêu Quả Quả giải thích.

“Vậy thì từ chức đi, anh đã sắp xếp sẵn cho em một công việc tốt rồi.” Tiêu Mộ Bạch thẳng thắn nói.

Tiêu Quả Quả nghe vậy trong lòng hơi khó chịu, cũng không biết là vì giọng điệu cứng rắn trước sau như một của anh, hay là vì anh hai bắt cô phải từ chức, ngập ngừng nói: “Em không muốn từ chức, công việc này em phải vất vả lắm mới giành được, bỏ ra rất nhiều công sức, cũng có thể học được rất nhiều thứ...”

“Công ty nào?” Tiêu Mộ Bạch hỏi. Bởi vì lần trước bị cô chọc tức, trong lúc nóng giận, anh quả thật chẳng thèm quan tâm đến chuyện của cô, cho nên cũng không biết rõ trong khoảng thời gian này cô đã sống thế nào.

“Tập đoàn Phương thị.” Tiêu Quả Quả trả lời.

Tiêu Mộ Bạch nghe vậy, vẻ mặt có chút kinh ngạc, “Chi nhánh nào?”

“Là Tổng công ty...”

Tiêu Mộ Bạch kinh ngạc nói: “Làm nhân viên lao công ư?”

Tại sao tất cả mọi người đều phản ứng như thế này hết vậy!

Tiêu Quả Quả ủ rũ, “Là trợ lý Tổng giám đốc.”

“Không phải anh hoài nghi năng lực của em, chẳng qua là muốn vào Phương thị thật sự không phải dễ, cho dù anh có nhờ vào quan hệ, cũng không nhất định giúp em vào làm ở đó được, huống chi lại làm ở vị trí cao như vậy.” Tiêu Mộ Bạch thành thật nói.

Tiêu Quả Quả tỏ vẻ ‘em gái anh chính là như vậy đó’, “Anh đừng quá coi thường người ta được không! Là vàng thì luôn tỏa sáng! Huống hồ em còn bận như vậy!”

Xem ra tính thần em gái mình không tệ, còn có thể nói đùa, hoàn toàn không nằm trong dự đoán ‘đang sa sút tính thần’ của anh. Về mặt Tiêu Mộ Bạch có chút xấu xa, nói: “Phương thị... em có thể tiếp tục làm, quả thật chỗ đó rất tốt cho em, có điều em vẫn phải chuyển về nhà ở, cùng lắm thì anh đưa đón em đi làm”

Tiêu Quả Quả bắt đầu cãi, “Em không phải là con nít, anh không cần phải khoa trương như vậy được không?”

“Chờ tới ngày em không còn phải để anh bận tâm nữa rồi hãy nói câu này!”

Tiêu Quả Quả làm sao có thể đồng ý để cho anh hai của mình đưa đón đi làm được chứ, bèn nói “Em thấy đi xe bus được rồi mà, dù sao thì từ công ty tới trường học cũng không xa lắm, em quen rồi...”

“Em không gạt anh việc gì đấy chứ?” Tiêu Mộ Bạch đột nhiên dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, giọng điệu quả quyết.

Tiêu Quả Quả nhất thời sợ hết hồn, cô chưa nói gì hết mà, trực giác của ông anh mình cũng đáng sợ thật.

Tiêu Quả Quả nhúc nhích đầu, dè dặt nói, “Nếu em nói ông chủ của em, cũng là người lãnh đạo trực tiếp, chính là Phương Cảnh Xán đó... Anh ấy đang theo dõi em, anh có cảm thấy em bị điên không?”

“Không có.” Tiêu Mộ Bạch trả lời.

“Thật sao?” Tiêu Quả Quả thật là có chút ngoài ý muốn khi thấy anh hai của cô có lòng tin với cô như vậy.

Tiêu Mộ Bạch vuốt vuốt mi tâm, “Em đang nói tới cái người đang đứng sau lưng em, dùng ánh mắt tình địch nhìn chăm chăm anh này giờ cũng gần 10 phút rồi đó!”

Trong lúc đó còn phá hư đồ của công, tay vịn ghế dựa sắp bị anh ta nắm hông rồi...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Phuong Cảnh Xán có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng mình sẽ có tình địch. Khi anh thấy Quả Quả nhà anh được người đàn ông khác ôm vào ngực, toàn thân trở nên bối rối, anh cố gắng kiềm chế nội tâm đang tức giận bùng bùng chờ Quả Quả dùng bàn tay múp míp của mình tát bay người kia. Nào ngờ cô không chỉ ngoan ngoãn đứng yên mà mặt mày còn ngây thơ vừa nói vừa cười với người đàn ông đó.

Mất đi lý trí, Phuong Cảnh Xán thiếu chút nữa giống tên rồi cung lao thẳng tới chỗ Quả Quả, nhưng ở vừa nhắc chân lên thì bị kịch phát hiện rằng thân phận của mình bây giờ căn bản không có tư cách chất vấn, Quả Quả còn chưa phải của anh.

Nghĩ tới việc hôm nay tan tầm cô không nói một tiếng nào đã bỏ đi, nhắn tin thì không trả lời, điện thoại cũng không nhận, Phuong Cảnh Xán càng thêm hốt hoảng, chẳng lẽ cô thật sự không có cảm giác với mình, thậm chí còn chán ghét sao? Nếu lúc này tùy tiện bước thêm một bước, liệu cô ấy có thấy mình phiền phức không?

Khi phát hiện Tiêu Quả Quả xoay người nhìn đến mình thì phản ứng đầu tiên vòng ra phía sau người đàn ông kia tránh né mình, trái tim bằng thủy tinh bảy màu của trai tơ Phuong Cảnh Xán nhất thời như rơi xuống mặt đất vỡ thành những mảnh vụn...

Thấy vẻ mặt Phuong Cảnh Xán chuyển từ Hòa Diệm son bồng bồng sang núi Phú Sĩ xanh mét, cuối cùng hai tay nắm chặt siết chặt lại, hôn bay phách lạc rồi đi, Tiêu Mộ Bạch đẩy đẩy kính, liếc mắt nhìn cô em gái đứng bên hỏi: “Không đi giải thích sao?”

Lúc thấy anh quay lưng rồi đi, quả thật lúc đó thiếu chút nữa Tiêu Quả Quả đã đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh trở lại, “Cố ý đuổi theo để giải thích này nọ, cứ thấy là lạ sao ấy...”

Tiêu Mộ Bạch trầm ngâm nói: “Phuong Cảnh Xán, người này cũng không tệ như lời đồn...”

Nghe giọng điệu đánh giá nghiêm túc của anh hai, Tiêu Quả Quả khẽ mĩa mai: “Anh đừng nghĩ nhiều, em cùng anh ta căn bản là không thể nào, bất kể là phương diện nào đều chênh lệch quá lớn! Anh ta hẳn có tám phần là thấy em nhất thời mới mẻ, xong rồi lại đầu vào đó thôi...”

“Không hẳn là vậy...” Tiêu Mộ Bạch lẩm bẩm.

Người trong giới đều biết, mấy năm nay bên người Phuong Cảnh Xán không có người phụ nữ nào, cũng chưa từng nghe nói anh ta có quan hệ mập mờ với ai đó, chứ đừng nói là chủ động theo đuổi. Một thời gian dài, trừ bỏ việc xung quanh không có ai, ánh mắt lại khát khe... cùng với ngoại hình ấn tượng như vậy, cũng khó tránh khỏi việc có người hoài nghi giới tính anh ta có vấn đề. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, anh lại có suy đoán mới, trừ bỏ những yếu tố ngoại nhân khác, có phải hay không là bởi vì mất thẩm mỹ của anh ta có chút khác biệt?

Lúc Quả Quả không để ý, anh đón nhận tầm mắt của Phuong Cảnh Xán, giống như khiêu khích anh ta, anh ôm em gái mình một lát, kết quả là ánh mắt người kia như sắp phát hỏa, không chút nào che dấu sự ghen tị, hẳn là vì rất thích đi. Nhưng sau đó anh ta không có kích động xông lên đánh mình một phát, mà nhân lúc chưa mất khống chế đè nén lửa giận rồi đi, đây là để ý đi...

Người đàn ông này quả thật thích Quả Quả, điểm này anh có thể khẳng định.

Chẳng qua là phản thích này có mấy phần thật lòng thì còn cần thời gian để kiểm nghiệm...

Tiêu Quả Quả mới vừa rồi không nghe rõ lời nói của anh mình, hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

Tiêu Mộ Bạch vỗ nhẹ đầu cô, “Không có gì, anh nói em còn nhỏ, những chuyện như vậy không cần phải gấp, hoàn toàn có thể xem xét thêm một chút. Lúc trước Thẩm gia vẫn thúc giục hai đứa kết hôn, anh đã không đồng ý, bây giờ thì ngược lại, bớt lo rồi...”

Lời nói lộ rõ ý ghét bỏ.

Đối với người từ nhỏ đã tranh đoạt em gái cùng mình, lại nhiều lần khiến mình và em gái cãi vã ầm ĩ đến mức ở nhà không có được ngày yên ổn, dĩ nhiên Tiêu Mộ Bạch hoàn toàn không thể có ấn tượng tốt được.

Về phần Phuong Cảnh Xán, tuy rằng tạm thời không có biết nhiều, nhưng chỉ dựa vào ánh mắt của anh ta, thì phải khiến anh nhìn anh ta với cặp mắt khác xưa vài phần.

“Tôi nay đem đồ đạc thu dọn, ngày mai tan tầm anh sẽ giúp em chuyển nhà.” Tiêu Mộ Bạch dặn dò.

“Ừm, em biết rồi, anh về nghỉ ngơi sớm đi!” Tiêu Quả Quả gật đầu, vẻ mặt có chút không yên lòng.

*

Trong phòng KTV

Phương Cảnh Xán uống say như chết, gào thét cả đêm, “Tình yêu đến quá nhanh giống như ốc xoáy... Thế giới của ta như mưa rền gió dữ...”

Gào đến khản cả giọng, lại bắt đầu giống như ruồi bọ cứ ở trong phòng đi qua đi lại, “Làm thế nào, làm thế nào, nên làm gì đây... Làm sao mới khiến người đàn ông đó chịu thua? Bữa tối lãng mạn dưới ánh nến? Đèn LED ở quảng trường trung tâm đưa tới thông báo? Hay là trực tiếp đưa cho cô ấy một chiếc nhẫn kim cương to bằng quả trứng bồ câu để cầu hôn? Quả Quả có phải hay không không thích dạng người như mình, cảm thấy không an toàn? Mình có cần đi Hàn Quốc chỉnh dung toàn bộ, làm mặt xấu hơn một chút? Hay là mình trực tiếp còi nằm trên giường cô ấy là được...”

“Dừng dừng, dừng lại ngay cho tở - đừng có vòng vo qua lại nữa!” Mục Dao không thể nhìn được nữa, một đá đem anh vấp ngã.

Phương Cảnh Xán nằm trên sô pha, không động đậy, giống như chó con không nhà để về, cúi đầu trông rất đáng thương, “Mình bị Quả Quả chán ghét rồi...”

“Cậu cứ dính người ta cả ngày như keo 502, hận không thể 24h mỗi giây mỗi phút đều ở bên người ta, cho dù là thần tiên cũng cảm thấy cậu phiền lắm! Cũng không phải là con nít, đã là người lớn rồi, còn giống như mấy đứa nhóc, gặp chuyện như vậy lập tức đại loạn, đến ngày hôm nay chỉ có một cô bé mà cũng không cura đồ được, mình cũng phục cậu rồi đây!” Mục dao chống nạnh, nước miếng bay tứ tung, giống như súng máy mà quét anh.

“Mình lại không biết phải theo đuổi con gái nhà người ta như thế nào...” Phương Cảnh Xán rơi lệ, ra vẻ như mình rất thuần khiết.

“Cậu chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa thấy heo chạy hả? Có trường hợp thành công điển hình ngay trước mắt cậu mà cậu còn không học được một cọng lông nào sao!”

Phương Cảnh Xán hừ một tiếng: “Trường hợp thành công điển hình? Cậu nói ông anh mặt than của mình ấy hả?”

Mục dao thờ dài, thôi coi như bỏ qua mất lời lúc nãy đi, “Bỏ đi, mình cũng không trông cậy cậu học tới level như vậy. Cao quý lạnh lùng, xuất trần thoát tục gì đó, đời này cũng không liên quan đến cậu. Cậu là đóa hoa tú cầu cả đời này cũng không thể biến thành Thiên sơn tuyết liên được...”

“Hoa tú cầu thì sao? Không cho phép cậu làm nhục hoa tú cầu...” Phương Cảnh Xán say khướt nói.

“Mặc kệ là hoa gì, mình hỏi cậu, cậu có biết thế nào là lạt mềm buộc chặt không?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Phương Cảnh Xán lẩm bẩm.

Mục Dao nhẫn nại thành khẩn nói: “Tình yêu giống như một nắm cát, cậu càng nắm chặt, cát càng trôi nhanh. Ngàn y trăm thuận để tán gái chỉ là hạ sách. Như gần như xa mới là vương đạo.”

“Như gần như xa?” Phương Cảnh Xán nâng trán, hai mắt lơ lơ mê ly, “Nhưng mà mình không nhìn được... Chỉ mỗi việc kiếm chế không bỏ nhào vào người cô ấy thôi mình cũng đã hết sức tự chủ rồi... Mình rất muốn lăn qua lộn lại với Quả Quả ở trên giường a...”

Mục Dao chết lặng, liếc nhìn cái đồng đang lăn qua lăn lại trên sofa, hoàn toàn từ bỏ chuyện khuyên nhủ.

*

Phương Cảnh Xán xoắn xuýt cả đêm, vẫn cảm thấy mình không làm được như trước. bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy cô, anh đã không nhìn được mỉm cười, làm sao có thể đối xử lạnh nhạt với cô được...

Mãi đến sáng hôm sau, anh thấy Tiêu Quả Quả từ trên xe người đàn ông tối hôm qua bước xuống, bắt gặp cô cười tươi như hoa với người đàn ông khác...

Sau chuyện tối qua, Tiêu Quả Quả thấy Phương Cảnh Xán có chút lúng túng: “Xin chào, giám đốc...”

“Ừ.” Phương Cảnh Xán nhanh chóng phục hồi tinh thần vô cùng hỗn loạn của mình, anh hơi gật đầu với cô một cái rồi không ngừng bước nhanh về phía trước.

Thấy anh có vẻ lạnh lùng với mình, Tiêu Quả Quả hơi sững sốt một chút, thầm nghĩ rằng tại anh có việc gấp nên mới đi nhanh như vậy, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn để ý.

Tối hôm qua, sau khi anh hai rời khỏi, cô vốn tưởng rằng với tính cách của anh, anh nhất định sẽ gọi điện thoại cho cô hỏi rõ đầu đuôi sự việc, lại không ngờ suốt cả đêm qua điện thoại cô không có chút động tĩnh nào.

Sáng nay, cô vẫn lo lắng anh sẽ lại xuất hiện phô trương như trước, ngồi đầu trước cửa sân trường từ đầu đến cuối đều rất an tĩnh. . .

Lúc ngồi trên xe anh hai, cô vẫn còn lo lắng sau khi đến công ty, anh sẽ quẩn lấy cô hỏi lung tung này kia, nhưng không ngờ anh chẳng hỏi gì cả. . .

Tất cả những chuyện quá nhiều cô thường ngày đều không có phát sinh, đáng lý cô phải thấy thả lỏng chứ, sao lại cảm thấy hơi nặng nề thế này.

Mấy ngày nay hạng mục bận rộn hôm trước cuối cùng cũng kết thúc, công ty họp nguyên buổi sáng, cô và Phương Cảnh Xán không có cơ hội nào để nói chuyện riêng.

Mọi việc đều giống như thường ngày, nhưng không biết tại sao ở hội nghị hôm nay cô lại cảm thấy mình bị đè nén một cách kì lạ.

Vốn cho rằng dù là một cuộc hội nghị nghiêm chỉnh, anh cũng sẽ ngẫu nhiên đến gần cô, dặn dò cô ghi chép lại những điểm quan trọng, hoặc hay nói những lời dạy bảo cô, còn thường xuyên giữ về mặt nghiêm túc đó, rồi lại gõ lên laptop những lời như “Đầu bọn họ to như vậy chỉ để trưng ra thôi sao”, “Anh biết có một nhà hàng lẩu rất ngon, tối nay cùng đi ăn đi” “Quả Quả, hôm nay đôi giày em mang rất đẹp”, “Sáng mai mua dùm anh bánh rán và trái cây ở căng teen trường.” Toàn là những câu nói lảm nhảm. Có lúc còn ấu trĩ vừa nghe nhân viên báo cáo, vừa nhảm chán về nguyệt ngọc, còn hỏi cô anh về hình cô nhóc mập mập đó có giống cô hay không. . .

Mà hôm nay, cả một buổi họp suốt hai tiếng rưỡi, Phương Cảnh Xán đều không thèm liếc cô lấy một cái, những lúc đề cập đến vấn đề công việc, anh cũng chỉ dùng giọng điệu lạnh lùng để giải quyết vấn đề.

Cô cố gắng tự nói với mình, chỉ là vì hạng mục lần này rất quan trọng nên anh mới nghiêm túc như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn khó mà không cảm thấy khác thường.

Cuối cùng hội nghị cũng kết thúc, Tiêu Quả Quả đem tài liệu đã chỉnh sửa qua cho anh, nghe thấy giọng nói của anh có chút khàn khàn, nên cô lo lắng hỏi: “Giám đốc, có phải cổ họng anh không được thoải mái hay không? Anh bị cảm sao? Tôi đi mua thuốc cho anh nha?”

“Không cần đâu.” Phương Cảnh Xán cầm văn kiện trong tay của cô xong thì đi vào phòng làm việc.

“...”

Tiêu Quả Quả cũng không biết rốt cuộc cô đã chịu đựng thế nào cho đến giờ tan tầm.

Sáng nay cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, Phương Cảnh Xán không hề nghiêm túc với cô, cô cũng chưa từng ôm bất kỳ mộng tưởng với anh. Nhưng không ngờ dưới tình huống này, cô lại cảm thấy suốt cả buổi chiều đều không thể điều chỉnh lại tâm tình của mình. Thậm chí cô còn ôm mong đợi một giây nào đó anh sẽ tìm cô, vịn eo bẻ cổ dùng giọng nói nũng nịu nói với cô: “Quả Quả, anh mệt quá, tối đây cho anh ôm đi. . .”

Hôm nay phải tăng ca, Phương Cảnh Xán xử lý công việc với tốc độ cực nhanh, sau bữa tối, Tiêu Quả Quả bắt đầu ở bên cạnh hỗ trợ cho anh, trong căn phòng to như vậy, chỉ có tiếng gõ bàn phím, thỉnh thoảng có hai ba câu đối thoại, hoàn toàn không có chút trao đổi nào khác ngoại trừ công việc.

Lúc này, di động của cô reo lên, là anh hai cô gọi.

Tiêu Quả Quả cẩn thận nhìn anh một cái xin chỉ thị: “Giám đốc, tôi có thể nghe điện thoại không?”

“Được.” Phương Cảnh Xán thuận miệng đáp lại một tiếng, tiếp tục vui đùa vào đồng văn kiện.

Tiêu Quả Quả đi xa ra một chút, nhỏ giọng nói điện thoại: “Alô, sao ạ? Anh đã đến đây rồi ư? Chẳng phải em nói với anh tối nay em phải tăng ca, không biết khi nào mới về được sao, hay là hôm khác đi! Được được được, em biết rồi. . .”

Tiêu Quả Quả vừa mới nói điện thoại xong về lại bàn làm việc, trong văn phòng đột nhiên tối đen.

“Á. . .” Tiêu Quả Quả kinh hãi hô lên một tiếng “Cúp điện rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

“Đề tôi đi xem sao. . .”

Không khí trong văn phòng quá nặng nề, cúp điện đột ngột như vậy ngược lại khiến cô thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng có cơ hội chạy khỏi đây tìm một nơi yên tĩnh một chút.

Chỉ là cô vừa định xoay người thì đột nhiên eo cô bị siết chặt từ phía sau, thân thể cô lao đảo nghiêng về trước một bước. Phương Cảnh Xán vẫn giữ tư

thế ngồi trên ghế, bất ngờ kéo cô vào lòng, đầu áp sát vào bụng của cô.

“Giám đốc...” Tiêu Quả Quả bối rối, phản ứng đầu tiên của cô là tự hỏi “Tại sao lại ôm bụng! Tại sao lại là bụng! Trên bụng là chỗ nhiều mỡ nhất đóooo!” ㄣ(ㄣ ㄣ)

Đây là khuyết điểm lớn nhất, là chỗ không muốn bị lộ trước mặt người khác nhất của cô lại bị anh ta tiếp xúc một cách thân mật như vậy. Tiêu Quả Quả chìm đắm trong sự ngại ngùng cực hạn của mình, thấy anh hoàn toàn không có ý định buông tay, lần này cô thật sự nổi giận, quát anh một tiếng: “Phương Cảnh Xán! Buông tay!”

Phương Cảnh Xán run nhẹ một cái, lại dán sát vào người cô thêm một chút, khàn giọng nói: “Đừng đi, anh sợ tối...”

Tiêu Quả Quả: “|||...”

Cảm giác giống như vừa biết được một chuyện không tưởng vậy... Một người đàn ông to đầu như vậy mà sợ tối ư?

Lúc đầu cô còn hơi nghi ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại nếu như không phải thật sự sợ tối, sẽ không có người đàn ông nào tự nguyện thừa nhận mình có nỗi sợ này. Hơn nữa sau khi bình tĩnh lại, cô cảm nhận được thân thể anh đang run rẩy, hình như là sợ thật...

Tiêu Quả Quả nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể do dự an ủi anh, “Xin lỗi, tôi không biết... Anh yên tâm, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Nói xong, cô nhìn thấy khu đối diện đèn đuốc sáng trưng, hình như chỉ có tòa nhà này mới bị cúp điện vậy, vì thế cô hỏi: “Giám đốc, anh có số điện thoại của bên sửa chữa không?”

“Không có.” Phương Cảnh Xán trả lời không chút do dự.

“! ! !” Tiêu Quả Quả nhất thời không biết nói sao, sao lại không chứ!

Vì thế hai người cứ im lặng một hồi lâu, Tiêu Quả Quả đang nghĩ cách làm thế nào cho anh buông tay ra thì đột nhiên anh lên tiếng hỏi: “Anh ta là ai?”

“Ai chứ?” Tiêu Quả Quả nhất thời không phản ứng kịp.

Phương Cảnh Xán lại im lặng.

Lúc này Tiêu Quả Quả mới kịp phản ứng, “Anh nói người tới qua ấy hả?”

Phương Cảnh Xán gạt đầu, cái đầu của anh dao động, cọ sát vào bụng của cô. Tiêu Quả Quả bị anh cọ cọ nên hơi mất tự nhiên, “À người đó... là anh tôi...”

Trong bóng tối, gương mặt Phương Cảnh Xán ngẩn ra, hơi chần chừ hỏi: “... Anh ruột hả?”

“Anh ruột...” Tiêu Quả Quả nói xong, lập tức phát hiện thân thể Phương Cảnh Xán cứng ngắc một cách kì lạ, dường như cả hơi thở của anh cũng dừng lại, cô lo lắng hỏi một câu: “Anh làm sao vậy...?”

“Chết tiệt... Vậy mà anh lại ăn dấm chua với anh trai em một ngày một đêm...” Phương Cảnh Xán phiền muộn không thôi, lại đập nhẹ đầu mình hai cái vào bụng cô, rầu rĩ nói: “Không biết vì sao vừa gặp chuyện của em, thì trong lòng anh vô cùng rối loạn, trở thành người chẳng giống anh tí nào...”

Nói xong, anh còn xấu hổ chôn sâu đầu mình vào bụng cô, cô có thể cảm nhận được trán và gò má của anh nóng dần lên...

Tim Tiêu Quả Quả đập loạn nhịp, ăn dấm? thì ra anh khó chịu cả ngày là vì ghen sao?

“Quả Quả, xin lỗi, chỉ là anh muốn giúp em hạ giận, nên mới cố ý phô trương như vậy, không ngờ lại gây phiền phức cho em, đừng giận anh được không?” Phương Cảnh Xán thành khẩn nhận lỗi.

Tiêu Quả Quả cảm thấy tim của mình đập càng lúc càng nhanh. Lắm bả lấy lệ: “Thật ra tôi cũng không giận...”

“Anh sợ em chán ghét anh...” Phương Cảnh Xán than nhẹ, giọng nói tràn đầy lo lắng bất an.

Một Phương Cảnh Xán thiếu tự tin như vậy khiến cho đáy lòng cô như ra thành nước, bất giác cô dịu dàng an ủi anh: “Sao có thể thế được chứ! Anh như vậy ai này đều thích!”

“Vậy còn em, em có thích anh chút nào không? Dù chỉ một chút thôi...” Anh hỏi vặn.

Từng giây từng phút trôi qua, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Tiêu Quả Quả cũng nói ra một chữ.

“Có...”

Nói xong, cô cũng phát hiện vành tai mình nóng ran, vì thế cô cảm thấy căn phòng tối đen như bây giờ quả là may mắn cho cô, giờ phút này anh không thể thấy được gương mặt đỏ ửng của cô.

Nhận được một câu trả lời khẳng định, cơ thể căng cứng của Phương Cảnh Xán cuối cùng cũng thả lỏng, anh thở ra một tiếng: “Quả Quả, anh thật sự rất vui, thật sự rất vui... Anh sẽ tiếp tục cố gắng, mỗi ngày sẽ khiến cho em thích anh thêm một chút... Đúng rồi, lần trước không có chào hỏi đằng hoàng với anh trai của em, liệu anh ấy có ấn tượng không tốt về anh không?”

Chỉ sợ là anh vợ tương lai không dễ dàng đối phó, đêm qua rõ ràng là cố ý thăm dò mình.

“Không đâu, có vẻ như anh ấy có ấn tượng rất tốt với anh. Anh ấy nói rằng anh được giới thương nhân nhận xét rất tốt.” Tiêu Quả Quả ăn ngay nói thật.

Phương Cảnh Xán lập tức tỏ ra mình trong sạch “Ừ, Quả Quả, em cũng biết anh mà, phần lớn thời gian chúng ta đều ở gần nhau, ban ngày cùng đi làm, tối đến cùng nhau chơi trò chơi. Anh vẫn luôn giữ mình trong sạch, cuộc sống riêng tư rất đơn giản. Bên cạnh không có phụ nữ bừa bãi nào, tất nhiên cũng không có đàn ông bậy bạ khác, hơn nữa người ta đến nay vẫn chưa từng yêu đương...”

Nghe anh nói thế, Tiêu Quả Quả thật không biết phải làm sao, cô vội vàng nói: “Ừ ừ, em biết rồi... anh có thể buông em ra trước được không...” Ôi cái bụng của cô!

“Nhưng anh sẽ sợ...” Phương Cảnh Xán như đang ôm chặt bảo bối của mình không muốn buông. Ui, bụng của Quả Quả mềm mại, rất thoải mái!!

Tiêu Quả Quả khẽ quát: “Anh buông ra trước đã!”

Phương Cảnh Xán sợ cô nổi giận, lưu luyến không rời ngồi thẳng dậy.

Tiêu Quả Quả do dự cầm một bàn tay của anh, ho nhẹ một tiếng: “Như vậy được chưa?”

Phương Cảnh Xán hoảng hốt, lập tức nắm lấy cái tay múp múp của cô đang phủ lên tay mình, nắm trọn vào lòng bàn tay anh. Ngay lúc này, đèn chột sáng lên, văn phòng khôi phục lại vẻ sáng sủa ban đầu.

Tiêu Quả Quả chưa kịp thích ứng với ánh sáng nên neho mắt lại, rút tay cô về: “Có điện rồi...”

Phương Cảnh Xán mắt mắt nhìn bàn tay trống không của mình, thuận miệng hỏi một câu, “Quả Quả, anh của em đã đi chưa?”

“Ừm, vì không biết phải tăng ca đến lúc nào, nên em đã kêu anh ấy về trước, chuẩn bị ngày mai dọn đi.”

“Em muốn chuyển nhà?”

“Phải.” Tiêu Quả Quả gật đầu, “Em vốn đã tìm được phòng trọ gần công ty, sắp thuê phòng thì anh hai kiên quyết muốn em về nhà ở.”

“Con gái ở một mình không an toàn, ở nhà mình vẫn tốt hơn.” Nói xong, anh cầm áo khoác lên, “Đi thôi, tan làm!”

“Hả? Công việc đã làm xong đâu?”

“Cũng gần xong rồi, anh đem về nhà sửa soạn một chút là được.”

“Ừm”

Khóa cửa xong, Phương Cảnh Xán vừa đi vừa nói: “Bây giờ vẫn còn sớm, anh đến trường giúp em dọn đồ.”

“Hả? Không cần, không cần đâu, ngày mai anh em sẽ đến phụ một tay.” Tiêu Quả Quả liên tục xua tay, ngại sẽ làm phiền anh, đồng thời cũng cảm thấy sau sự việc này, giữa hai người có chút gì đó thay đổi, làm cho cô có cảm giác không ổn lắm. tim cô vẫn đập thành thịch loạn nhịp, càng đến gần anh, cảm giác này càng mãnh liệt, làm cho cô hoảng sợ mà có xu hướng muốn né tránh anh.

“Dù sao cũng tại giúp anh tăng ca mà em không kịp chuyển đồ. Chắc là tối qua em đã đóng gói hết đồ dùng hàng ngày và mấy thứ khác vào thùng rồi, nếu tối nay không chuyển đi thì mấy cái kem đánh răng sửa rửa mặt gì đó lại phải lôi ra một lần nữa, vậy thì phiền lắm. Em yên tâm, hôm nay anh lái xe nghiệp vụ thông thường, hơn nữa cũng sẽ không chạy vào trường.”

Phương Cảnh Xán đã nói như vậy, Tiêu Quả Quả cũng chỉ còn cách đồng ý.

Vào thang máy, Tiêu Quả Quả nhàm chán nhìn những con số thay đổi để phân tán sự chú ý của mình, Phương Cảnh Xán hơi nhăn nhó kêu cô một tiếng: “Quả Quả.”

“Sao?”

“Có thể nắm tay em được không?”

“...” Mặt Tiêu Quả Quả đỏ bừng lên.

“Anh sợ đột nhiên mất điện...”

“Vậy khi nào mất điện hãy nắm...”

“À...”

“Anh làm bầm gì đó?” Nghe thấy Phương Cảnh Xán hình như đang lầu bầu gì đó, Tiêu Quả Quả hỏi.

“Anh đang nghĩ hay là gọi cho bảo vệ trị an cúp cầu dao điện xuống.” Phương Cảnh Xán nghiêm túc trả lời.

“...”

*

Sau sự xuất hiện hoành tráng của Phương Cảnh Xán vào buổi sáng hôm đó. Ngày hôm sau, hơn phân nửa sinh viên đều cố ý dậy sớm chuẩn bị xem náo nhiệt, kết quả người ta không có xuất hiện.

Mọi người thất vọng không thôi, thậm chí quả nhiên anh cũng chỉ là yêu thích nhất thời. Nhưng khi bọn họ người thì đang đồng tình, người thì đang muốn xem phản ứng của Tiêu Quả Quả, lại không ngờ rằng nhìn thấy cô lên xe của một người đàn ông khác. Có người nhận ra người lái xe chính là người đàn ông đêm qua đến sân vận động tìm Tiêu Quả Quả. Trong một khoảng thời gian ngắn, những lời đồn đại có liên quan đến cuộc sống riêng tư của Tiêu Quả Quả bị truyền ra khắp trường...

Thế là ngay khi Tiêu Quả Quả tan làm xuất hiện trong trường, mọi người đều không nhịn được ném cho cô những ánh mắt xem thường và uất hận. Phương học trưởng thật sự rất đáng thương, khi không lại bị một cô mập đá bay...

Nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt khinh bỉ của họ đều biến thành kinh ngạc.

Bởi vì Phương Cảnh Xán xuất hiện ngay sau Tiêu Quả Quả, hơn nữa hai người còn sóng vai đi với nhau, trò chuyện rất vui vẻ.

“Vãi! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Mình không thể hiểu được thế giới này nữa rồi!! Bắt cả hai tay mà cũng chấp nhận được hả?[1] Tối hôm qua rõ ràng là mình đã lên báo tin cho học trưởng biết rồi mà!”

[1] Nguyên văn là *Tề nhân chi phúc*: phúc của người Tề, ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp. Nhưng cho phù hợp với văn cảnh nên đã đổi sang Bắt cả hai tay cho dễ hiểu.

“Sao cậu có được số vậy? Có phải đã lộn số rồi không? Nhìn thái độ của học trưởng nhất định là vẫn chưa biết!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Đáng ghét thật! Tuyệt đối không thể để học trưởng bị lừa gạt vậy được!”

...

Đến dưới lầu ký túc xá nữ.

Tiêu Quả Quả xoay người nói: “Anh chờ ở đây, em lên lầu đem hành lý xuống.”

Phương Cảnh Xán không đồng ý, “Sao có thể để con gái làm việc nặng được, để anh nói với quản lý, anh lên giúp em.”

Tiêu Quả Quả thờ dãi, “Xin anh đó, anh nhìn xem rõ ràng em là một cô gái thân thể ‘cường tráng’ đúng không? Em làm được, hơn nữa anh cũng không thể lên...”

Nếu như không có chuyện gì đặc biệt, ký túc xá nữ tuyệt đối không để đàn ông đi vào. Nhưng không biết Phương Cảnh Xán đã nói gì với dì quản lý, chỉ mới hai ba câu, dì đã cười rục rờ như hoa. Có điều cuối cùng dì vẫn không cho Phương Cảnh Xán lên trên...

Dì nói, không phải lo các nữ sinh gặp nguy hiểm, mà là lo anh sẽ có chuyện, nên dì nói để đảm bảo an toàn của anh, kiên quyết không cho anh vào ký túc xá.

Phương Cảnh Xán về mặt chán nản, Tiêu Quả Quả vỗ vai anh: “Dì nói có lý đấy! Anh ở đây đợi em đi!”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Sự thật chứng minh, Phương Cảnh Xán không cần phải lên trên đó.

Chỉ cần cô cùng Tổng Kiềm Gia cũng dư sức, còn có Hùng Bảo Đình nhiệt tình hỗ trợ xách đồ này nọ, thậm chí ngay cả Diệp Vi cũng xán lại cố ý muốn giúp đỡ, đoạt từ tay Hùng Bảo Đình một cái hộp, cũng không biết rốt cuộc là cô ta có ý gì.

Tiêu Quả Quả đang định nói, thì Tổng Kiềm Gia giữ cô lại, vẻ mặt như con hổ ly nhỏ, kẻ sát tai cô nhỏ giọng nói: “Không có việc gì thì cậu cứ để cô ta bẽ.”

Bốn người bao lớn bao nhỏ xuống dưới lầu, nhìn tình cảnh trước mắt nhất thời hoảng sợ.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy toàn bộ cửa sổ của ký túc xá hình chữ U đều được mở, tầng trên đông nghìn nghịt người đứng xem, còn có đủ loại khăn tay, khăn mặt đầy màu sắc, thậm chí ra trải giường, vô chần trước cửa sổ còn phe phẩy... Còn thiếu mỗi câu “Đại gia mời ngài vào trong” mà thôi.

Di quản lý ký túc xá nhàn nhả cắn hạt dưa, vẻ mặt như thể muốn nói biết ngay là sẽ như vậy mà.

Tiêu Quả Quả co rút khóe miệng, đang chuẩn bị chạy nhanh rời khỏi nơi thị phi này, lại thấy đột nhiên có vài nữ sinh chạy tới trước mặt Phương Cảnh Xán.

Trong đó có một người vẻ mặt tràn đầy căm phẫn, lớn tiếng nói: “Học trưởng, Tiêu Quả Quả lén lút ngoại tình với người khác đó, anh có biết không?”

Tổng Kiềm Gia tức giận cực kỳ, “Sh*t! Nữ sinh kia có phải điên rồi hay không vậy? Tôi hôm qua mình đã nói đó là anh trai cậu, như thế nào còn có người chạy tới nói nhảm vậy!”

Hùng Bảo Đình lo lắng nói: “Mình cũng đã giải thích, chỉ là bọn họ nói thế nào cũng không chịu tin...!”

Diệp Vi nhếch miệng, vẻ mặt như đứng xem kịch vui, “Ai biết có phải hay không, nhìn cũng không giống một chút nào...”

Tổng Kiềm Gia vốn định xắn tay áo xông lên mắng chửi người, lại phát hiện sắc mặt Tiêu Quả Quả bình tĩnh, nghĩ đến chắc cô cũng đã sớm giải thích với Phương Cảnh Xán, vì thế liền dừng chân, nhường cơ hội biểu hiện cho nam chính.

Phương Cảnh Xán khẽ nhắm mắt lại, trông mắt hiện lên một tia sáng lạnh, nhưng rất nhanh liền biết mắt không thấy, ánh mắt bình tĩnh hỏi: “Biết thì sao?”

Mấy nữ sinh nghe vậy đều ngây ngẩn cả người, kích động không thôi nói, “Đã biết thế, vậy mà anh còn...”

“Cho dù cô ấy có ngoại tình với người đàn ông khác ở trước mặt tôi thì tôi vẫn thích cô ấy như cũ.” Phương Cảnh Xán không nhanh không chậm nói, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Quả Quả vô cùng dịu dàng.

Vừa dứt lời, chung quanh nhất thời im lặng đến quý dị.

Tâm tình Tiêu Quả Quả lúc này thật khó có thể nói thành lời, tuy rằng rất cảm động khi thấy anh bảo hộ mình như vậy, nhưng cái gì gọi là ‘cô trước mặt anh nói chuyện yêu đương với người đàn ông khác’ vậy? Có thể đem đưa ra giả thiết kinh khủng như vậy được hay không?

Quay đầu vừa nhìn thấy Tổng Kiềm Gia, con nhóc kia hoàn toàn không ý thức được câu nói của Phương Cảnh Xán có cái gì đó sai sai ở đây, đã triệt để muốn quỳ gối dưới chân ‘tổng tài đại nhân’ mà cúng bái, còn các nữ sinh vậy xem cũng giống điên rồi mà hét chói tai...

Hai mắt Hùng Bảo Đình lưng tròn đầm lệ, “Trời, cậu khiến người ta hâm mộ chết đi được...”

Diệp Vi lộ vẻ mặt khinh thường, nhỏ giọng nói thảm một câu: “Loại đàn ông như vậy mình thấy nhiều rồi, thời điểm theo đuổi con gái thì cái gì cũng đều nói ra được hết!”

.....

Ba người vẫn đưa Tiêu Quả Quả đến chỗ dừng xe của Phương Cảnh Xán ở bên ngoài trường học.

Phương Cảnh Xán chịu trách nhiệm đem toàn bộ hành lý bỏ vào cốp xe.

Lúc đưa cái hộp thì đột nhiên Diệp Vi ‘A!’ lên một tiếng, ném thứ đồ trong tay đi, xòe lòng bàn tay thì thấy hình như bị cái gì đó lòi ra cắt qua.

Phương Cảnh Xán nghe tiếng thì ngẩng đầu dờ đi tầm mắt, sau đó là khăn trương bước nhanh tới lấy... Nhặt lên cái hộp mà Diệp Vi ném xuống đất, vỗ vỗ bụi bẩn, giọng điệu không vui nói, “Cầm không được thì đừng cầm, đừng làm hư đồ của Quả Quả.”

Diệp Vi choáng máng đứng ngây ngốc ở đó, vẻ mặt không thể tin được.

Tổng Kiềm Gia quay đầu bật cười, “BOSS nhà cậu thật độc đấy! Sợ là đời này của Diệp Vi cũng chưa từng bị người đàn ông nào đối xử bằng thái độ đó!”

Tiêu Quả Quả: “...” Được rồi, thật ra thì cô cũng có chút vui sướng đấy.

*

Đọc theo đường đi, Tiêu Quả Quả cảm thấy Phuong Cảnh Xán dường như hơi bất ổn.

“Sao vậy? Anh có tâm sự à?” Lúc dừng đèn đỏ, cô không nhận được mà hỏi.

Về mặt Phuong Cảnh Xán có chút nghiêm trọng, quay đầu, điềm đậm đáng yêu nhìn cô, “Quả Quả, em không được ngoại tình đâu đấy! Anh là vì tức giận bọn họ nên mới nói như vậy!”

Tiêu Quả Quả: “...”

Hóa ra là còn rối rắm việc này hả trời!

“Anh cũng tưởng tượng nhiều thật, đôi bự thế này thì ngoại tình thế nào được...” Tiêu Quả Quả lẩm bẩm, nói xong lại phát hiện lời này của mình dường như không đúng lắm, cô làm gì mà phải cam đoan mình không đi ngoại tình chứ? Rõ ràng hai người bọn họ còn không phải là loại quan hệ kia mà!

Vừa nghiêng đầu, lại thấy Phuong Cảnh Xán lộ ra biểu tình như con mèo tỉnh ranh, cô mới biết mình lại bị người này đùa giỡn, bắt đắc dĩ thở dài.

Đến tiểu khu, vừa đứng dưới lầu đã nghe thấy mùi thơm từ cửa sổ nhà mình, vịt nấu sen, gà Đồng Tử, cá chép sốt chua ngọt, chân giò hầm ngũ vị, tôm xào rau củ, Phật nhảy tường ... Phuong thức nghênh đón đầy nhiệt tình lần này của anh cô, khiến Tiêu Quả Quả cảm động muốn khóc.

Từ phía cầu thang có một bóng người cao to đi xuống, Tiêu Quả Quả vào một phát cùng với thể hình hoàn toàn không thích hợp của cô, nhanh nhẹn nhảy nhảy lên, thật sự cô yêu chết mùi đồ ăn từ người anh, “Anh hai, anh... Từ nay về sau em không bao giờ chọc anh tức giận nữa!”

Tiêu Mộ Bạch giật giật khoe miệng, bắt lấy quả cân đang bầu vuu trên cổ mình xuống, liếc mắt nhìn cô nằng một cái, “Mùi của e thánh thật!”

Nói xong tầm mắt lướt qua hướng Phuong Cảnh Xán.

Hai người nhìn nhau vài giây thì Phuong Cảnh Xán bước tới mỉm cười chào hỏi: “Tiêu tổng, ngưỡng mộ đã lâu, không nghĩ tới Quả Quả lại là em gái anh.”

“Tôi cũng không nghĩ tới nơi thực tập của Quả Quả lại là quý công ty, cô nhóc này rất ương bướng ngu ngốc không có năng lực, phiền Phuong tổng khoan dung.”

Hai người từng gặp mặt vài lần, nhưng chỉ là quen biết xã giao, nói không được bao nhiêu câu.

Phuong Cảnh Xán cười nói: “Tiêu tổng quá khách khí rồi, Tiêu lão tiền bối là ngôi sao sáng của giới, nắm đó tài hoa của Tiêu phu nhân lại càng danh chấn kinh sư, con gái của hai vị dĩ nhiên cũng là nhân trung long phượng[1].”

[1] Nhân trung long phượng: rồng phượng trong biển người.

Tiêu Mộ Bạch là người khá cứng nhắc, ghét nhất chính là xu nịnh, nhưng Phuong Cảnh Xán này chỉ nói mấy câu khen ngợi ngắn gọn thật sự rất có kỹ xảo, không trực tiếp khen ngợi Tiêu Quả Quả, cũng không nịnh hót Tiêu Mộ Bạch, mà lấy phong thái của người đi sau biểu đạt kính ngưỡng đối với người bề trên, gián tiếp tỏ vẻ khẳng định với Quả Quả, dù người nghe là Tiêu Mộ Bạch, thì trong lòng cũng thấy cực kỳ hưởng thụ.

“Hôm nay tôi vốn định qua giúp Quả Quả chuyển nhà, không nghĩ tới cuối cùng lại làm phiền Phuong tổng.”

“Không có gì, tiện tay giúp đỡ mà thôi, cũng vì Quả Quả tặng ca giúp tôi nên mới khiến việc chuyển nhà bị chậm trễ...”

.....

Hai người đàn ông một mực đứng nói chuyện, còn tâm tư của Tiêu Quả Quả sớm đã bay đến phòng bếp, đứng một bên gấp đến độ như kiến bò trên chảo.

Lại trôi qua thêm vài phút đồng hồ, Tiêu Quả Quả rốt cục cũng không nhận được nữa, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn chằm chằm Phuong Cảnh Xán, giọng nói thậm chí còn mang theo vài phần làm nũng cầu xin: “Đừng đứng ở đây nữa, lên lầu rồi nói sau được không?!”

Lần đầu tiên Quả Quả dùng ánh mắt ‘Khát khao’ như thể nhìn mình, hai tròng mắt Phuong Cảnh Xán đột nhiên sáng ngời. Ôi, đây là Quả Quả đang ám chỉ cho anh điều gì sao?

Anh vốn không định chuẩn bị đi gặp cha mẹ cô ấy sớm như vậy...

Tiêu Quả Quả lại nhìn về phía Tiêu Mộ Bạch, lời kéo tay anh lắc lắc, “Đi thôi anh, đi nào!”

Tiêu Mộ Bạch đương nhiên biết được trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì, khẽ cười, cũng không vạch trần cô, nhìn Phuong Cảnh Xán nói: “Phuong tổng chắc hẳn còn chưa có ăn tối, tối nay tôi có làm vài món, nếu không chê thì cùng nhau ăn bữa cơm được chứ?”

Nhìn ánh mắt mong chờ của Tiêu Quả Quả, Phuong Cảnh Xán gật đầu, “Được.”

Ba người lên lầu, mẹ Tiêu vừa mở cửa nhìn thấy con gái thì hốc mắt liền đỏ lên, vỗ nhẹ lên người cô, “Con bé nhẩn tâm này, mẹ còn tưởng rằng con

thực sự định cả đời này không trở về nữa chứ!”

“Con làm sao có thể bỏ ba mẹ được đây ~”

“Theo mẹ thấy thì con đây là luyện tiếu thức ăn anh con làm thì có!” Mẹ Tiêu tức giận liếc nàng một cái, vừa oán giận vừa đau lòng. “Chuyện lớn như vậy sao không nói với người trong nhà? Mẹ lo lắng gần chết, sợ con lẩn quẩn lại xảy ra chuyện gì, mới giục anh con nhanh chóng đi tìm! Lúc trước khi Cục Đá nói chuyện nhiều hơn một câu với cô gái khác là con cả đêm ngủ không yên rồi, hiện tại...”

Tiêu Quả Quả xấu hổ nhanh chóng cắt đứt lời mẹ, “Mẹ à... Chút nữa chúng ta lại nói chuyện, lúc này còn có khách mà!”

“Khách nào?”

“Chào bác.” Phương Cảnh Xán tiến lên từng bước, nhẹ nhàng mở miệng chào hỏi.

“Người này là?” Vừa rồi một lòng đều đặt lên người con gái nên không để ý, lúc này lại thấy Phương Cảnh Xán vừa đến, mắt mẹ Tiêu lập tức sáng ngời.

Tiêu Quả Quả vừa định giới thiệu thì Tiêu Mộ Bạch đã mở miệng trả lời trước: “Đây là đồng nghiệp trong công ty của Quả Quả.”

“À, ra thế... Vậy thì mau mời người ta vào đi chứ! Đúng lúc ăn cơm...”

“Ai tới vậy?” Trong phòng truyền đến thanh âm của ba Tiêu.

“Là Quả Quả trở về.”

Ba Tiêu đeo kính viễn thị, về mặt chuyên chú nhìn bàn cờ vây mình đang chơi, nghe thấy con gái mình trở về, lúc này mới vội vàng đứng dậy.

“Chào bác, xin lỗi đã quấy rầy.”

“Đây là?”

“Là đồng nghiệp của Quả Quả, đúng rồi, nên xưng hô với cậu thế nào đây?” Mẹ Tiêu hỏi.

“Bác cứ gọi con là Tiểu Phương là được rồi.” Ánh mắt Phương Cảnh Xán dừng lại ở trên cổ tay mẹ Tiêu một chút, thuận miệng nói một câu: “Vòng tay của bác được làm thủ công rất tinh xảo, là bác tự làm sao?”

Đang âm thầm đánh giá Phương Cảnh Xán, đột nhiên nghe vậy, gương mặt mẹ Tiêu lập tức lộ ra biểu tình cực kỳ vui vẻ như Thiên Lý Mã gặp được Bá Nhạc, “Thật không? Quả thật là tự bác làm đấy, về hưu rồi ở nhà không có việc gì làm, gần đây vốn chuyển qua thích mấy thứ nho nhỏ này. Bác có làm một cái cho ba của Quả Quả, nhưng ông già ấy ghét bỏ bác làm khó coi nên không có đeo, tên nhóc kia cũng chẳng cần...”

Ba Tiêu lẩm bẩm, “Đồ chơi con nít, bà để người một bó tuổi như tôi đeo thì làm sao ra ngoài...”

Tiêu Mộ Bạch than thở, “Trên tay con trai mà đeo mấy cái đồ thì còn ra dáng gì nữa...”

Tiêu Quả Quả ôm bà vai mẹ Tiêu an ủi, “Ày, không phải con đã trở về rồi sao? Mẹ làm cho con đeo đi!”

Mẹ Tiêu liếc nhìn cổ tay toàn thịt của cô một cái, “Tay con to như vậy, mẹ phải tốn bao nhiêu vật liệu...”

Tiêu Quả Quả im lặng một hồi, lại nói: “Còn không phải do mọi người cho con ăn nhiều sao! Từ lúc con trọ ở trường đến nay thì giảm được 10 kg đấy!”

Chết rồi! Cân nặng của mình bị bại lộ mất tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Bữa cơm này vô cùng vui vẻ hòa thuận, cũng nhờ Phương Cảnh Xán với mẹ Tiêu trò chuyện rôm rả, mẹ Tiêu chuyên chú gấp đồ ăn cho Phương Xán Xán, đến cô con gái lâu ngày chưa về Tiêu Quả Quả cũng không được đối đãi nhiệt tình như vậy.

Nhưng mà Tiêu Quả Quả hoàn toàn không rảnh để ý tới những chuyện này... cô đang hoàn toàn đắm chìm trong cao lương mỹ vị, đến mức Phương Cảnh Xán gấp đồ ăn cho cô mấy lần cũng đều không biết, dù sao ai gấp thức ăn đến bát của mình, cô chỉ lo vùi đầu ăn...

Nhưng mà, mẹ Tiêu vẫn luôn chú ý lại cảm thấy kì lạ.

Ngay từ đầu, mẹ Tiêu đã cảm thấy cậu bé hiểu biết lễ phép này nói chuyện cùng mình vô cùng hợp ý, lại thấy được đáng về chiều cổ Quà Quà như vậy, nếu có thể thành một đôi với Quà Quà thì tốt biết bao, nhưng mà ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất. Tưởng mạo người ta xuất sắc như vậy, năng lực lại rất tốt, đi làm ở tập đoàn Phương thị, chỉ sợ là sớm đã có bạn gái. Nhưng càng về sau bữa cơm, bà càng nhận thấy có chút bất đồng.

Những món tiểu Phương gấp đầu là những món con gái bà thích, hơn nữa cá thì lọc hết xương, tôm thì lột vỏ, rất ân cần, còn chưa nói đến mỗi lần nhìn con gái bà trong ánh mắt không hề che dấu yêu thích...

Đây rõ ràng là có hi vọng nha!

“Tiểu Phương năm nay bao nhiêu tuổi? Có bạn gái chưa?” Mẹ Tiêu thử thăm dò hỏi.

“28, còn chưa có...” Phương Cảnh Xán có chút ngưng ngừng trả lời.

Mẹ Tiêu trong lòng vui vẻ, còn nói: “Điều kiện con tốt như vậy, tại sao đến tuổi này còn chưa tìm bạn gái? Muốn đi giới thiệu cho con không?”

Phương Cảnh Xán liếc nhìn cô gái bên cạnh lắc lắc đầu nói “Cảm ơn dì, không cần đâu ạ, con đang thích một cô gái, hiện tại đang theo đuổi...”

“À, như vậy a...” Mẹ Tiêu lúc này đã hoàn toàn xác định cậu nhóc này đối với con gái mình có ý, chỉ là khuê nữ nhà lại...ai ôi!

“Khụ khụ khụ, sao mẹ lại véo con?”

“Ăn ít một chút! Ăn nữa sẽ không tìm thấy eo của con nữa đâu!”

“Không về nhà thì mỗi ngày gọi điện nói nhớ con, vừa trở thì lại ghét bỏ con...” Tiêu Quả Quả bất mãn lắm lắm.

Phương Cảnh Xán gấp cho cô miếng thịt, an ủi nói “Quả Quả như vậy rất tốt rồi.”

Tìm được đồng minh, ba Tiêu lập tức phụ họa nói “Tôi cũng cảm thấy rất tốt, Quả Quả mập chỗ nào, bây giờ đám con gái mỗi ngày không có việc gì ngoài giảm béo, cái này không ăn, cái kia không ăn, một đám con gái gầy đến mức một trận gió cũng có thể thổi bay, hôm qua con gái lão Vương còn bởi vì uống thuốc giảm cân bị choáng thiếu chút nữa mất mạng. Quả Quả, con trăm ngàn lần không thể học theo, lúc này con đang tuổi ăn tuổi lớn, đừng để bị đói bụng...”

Mẹ Tiêu trừng mắt lão bạn già, “Các người quen chiều con bé! Để xem sau này làm sao gả được ra ngoài?”

“Không ai lấy thì không gả, chúng ta lại cũng không phải không nuôi nôi...” ba Tiêu Quả Quả không phục phản bác.

Mẹ Tiêu nhìn về phía Phương Cảnh Xán, muốn anh phân xử: “Tiểu Phương cháu nói một chút, nếu con gái quá mập, sẽ có người đàn ông nào thích không?”

“Người khác cháu không rõ, cháu ngược lại rất thích Quả Quả...như bây giờ”

Tiêu Quả Quả nghe thế thiếu chút nữa đem cơm trong miệng trực tiếp phun ra, may mà Phương Cảnh Xán không nói trắng hết ra là anh thích cô, Tiêu Mộ Bạch ngồi bên cạnh bình tĩnh vỗ vỗ sau lưng cô.

Sau bữa cơm tối, Phương Cảnh Xán cùng ba Tiêu chơi cờ, Tiêu Quả Quả bung một tô đậu tằm rang mà anh cô làm, vừa ăn vừa ngồi trên băng ghế cạnh Phương Cảnh Xán xem anh chơi cờ.

Kết quả, Phương Cảnh Xán liên tục thua ba trận, ánh mắt ba Tiêu mừng rỡ híp lại nhìn không thấy mất luôn.

Ván thứ tư lại thua nữa, Phương Cảnh Xán bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Tiêu Quả Quả nói “Quả Quả... em qua chỗ khác chơi đi.”

“Sao vậy?” Tiêu Quả Quả khó hiểu.

“Em tiếp tục ngồi bên cạnh, anh bại cả buổi mất.”

“Em có làm ồn gì sao...Lại không phải đánh bài, cần gì phải xem vận khí...” Tiêu Quả Quả bị ghét bỏ phòng miệng nói thầm rồi bê cái tô đi chỗ khác.

Đón nhận ánh mắt thông thấu của ba Tiêu, hai tai Phương Cảnh Xán đỏ bừng, vẻ mặt bất đắc dĩ cười cười.

Hai người lại tiếp tục chơi cờ, có thắng có thua, cho tới khi mẹ Tiêu đến mới ngừng, ba Tiêu về mặt như cũ chưa muốn dừng, bị mẹ Tiêu mắng một hồi mới thông suốt nhanh chóng thu bàn cờ lên.

Nhìn đồng hồ, mẹ Tiêu đề nghị: “Trễ thế này rồi, hay là tiểu Phương tối nay ngủ lại đây đi, trong nhà đi có sẵn phòng cho khách đó.”

“Không cần đâu dì, làm phiền mọi người rồi.” Phương Cảnh Xán dè dặt nói.

Thấy Phương Cảnh Xán kiên trì muốn đi mẹ Tiêu đành phải nói “Vậy để Quả Quả đưa cháu xuống nhà.”

Tiêu Mộ Bạch đứng dậy đi tới: “Để con đi.”

Hai người đi xuống lầu, Phương Cảnh Xán đứng bên xe nói cảm ơn với Tiêu Mộ Bạch.

Tiêu Mộ Bạch tặng cho người đối diện ánh mắt ‘tự cầu phúc’: “Cũng chỉ lừa gạt được nhất thời thôi.”

Phương Cảnh Xán lộ ra một nụ cười khổ.

*

“Quả Quả con cảm thấy tiểu Phương là người như thế nào?”

Sớm biết sẽ bị hỏi như vậy, Tiêu Quả Quả không chút do dự đánh gãy ảo tưởng của mẹ mình: “Mẹ, đừng suy nghĩ lung tung, bọn con không có khả năng.”

“Sao lại không có khả năng, mẹ nhìn thấy cậu ấy đối với con có ý, lại nói điều kiện nhà chúng ta cũng không kém! Con thành thật nói cho mẹ biết, có phải con còn chưa bỏ được Cục Đá xuống hay không?” mẹ Tiêu vẻ mặt mất hứng hỏi.

“Không phải mà mẹ, anh ấy thật sự không được, mẹ không biết anh ấy là ai sao?”

“Không phải là đồng nghiệp của con sao?”

“Anh ấy là sếp của con, là tổng giám đốc công ty chúng con!”

“Cái gì?” mẹ Tiêu lập tức trở bên kinh ngạc, “Con nói, sếp của con là tổng giám đốc Phương thị sao?”

“Đúng ạ”

“Nhưng tổng giám đốc tập đoàn Phương thị không phải là con trai út của Phương Trạch Minh sao?”

“Là một...” Tiêu Quả Quả gật đầu “Anh ấy tên đầy đủ là Phương Cảnh Xán”

Bà chỉ nghĩ rằng Phương Cảnh Xán là một nhân viên văn phòng bình thường, mẹ Tiêu không ngờ cậu ta lại có địa vị lớn như vậy, hơn nửa ngày trời vẫn không thể tiếp thu được sự thật này, oán giận nói: “Con, con bé này, con sao không nói sớm cho mẹ biết!!”

Tiêu Quả Quả đưa mắt nhìn anh trai mình vừa tiễn Phương Cảnh Xán xong vừa mở cửa bước vào, “Con định nói như vậy, nhưng còn không phải do anh đột nhiên giành lấy nói trước sao...”

Tiêu Mộ Bạch sắc mặt không đổi nói: “Chỉ để cho ba mẹ có cái nhìn so sánh khách quan một chút thôi, đối đãi với người này, nếu ba mẹ phản ứng quá nhiệt tình, cũng có thể làm cậu ta cảm thấy hai người vì thân phận của cậu ta mà có ý nịnh bợ”

Tiêu Quả Quả tâm phụ khẩu phục nhìn anh trai mình một cái, “Mẹ, mẹ thật thiên vị, vì sao sinh ra anh trai cơ trí như vậy, sinh con lại ngu xuẩn như vậy...”

"Bởi vì bao nhiêu tình hoa đều cô đọng hết cho anh con rồi."

“...” Mẹ, người thật sinh con ra là để bôi xấu con trăm năm đúng không.

Mẹ Tiêu uể oải không thôi “Ai, thật đáng tiếc, cậu bé tốt như vậy...”

Ba Tiêu im lặng nãy giờ, nghiêm túc nói: “Nếu là như vậy, con vẫn nên giữ khoảng cách với cậu ta một chút, gia thế cậu ta như vậy, hôn sự xem chừng không thể chính mình làm chủ được. Hướng chỉ các con bây giờ vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới, truyền ra cũng gây ảnh hưởng không tốt với con.”

Tiêu gia cũng được xem như thư hương môn đệ, mẹ Tiêu sẽ không nói, ba Tiêu cũng là nửa đường theo thương, ông luôn có chút văn nhân thanh cao cùng cô hủ, cực kì đề ý đến thanh danh bản thân, quan niệm truyền thống môn đăng hộ đối cũng là thâm căn cố đế.

Tuy rằng những điều này cô cũng không rõ ràng, nhưng nghe được lời ba mình nói, Tiêu Quả Quả cảm thấy hơi khó chịu một cách khó hiểu, thấp giọng nói “Ba, trong lòng con đều biết mà.”

“Anh ngược lại cảm thấy vấn đề không nằm ở chỗ Phương Cảnh Xán, phần lớn là thuộc về em.” Tiêu Mộ Bạch mở miệng nói.

“Em?” nằm không cũng trúng đạn, Tiêu Quả Quả tỏ vẻ khó hiểu.

“Từ khi em có đủ tự tin ở bên cậu ta, bằng không nếu các em thành đôi, em cũng sẽ không vui vẻ”

Bị nói trúng tâm sự, Tiêu Quả Quả im lặng.

Nhìn thấy bộ dạng rối rắm của em gái, Tiêu Mộ Bạch an ủi: “Trên đời cũng không phải chỉ có một hai người đàn ông, anh sẽ an bài cho em xem mắt, em

có thể đi thử, anh cho em lựa chọn, người đầu rất tốt, nói không chừng sẽ gặp được người thích hợp.”

“Em suy nghĩ một chút đã....”

*

Buổi sáng ngày hôm sau, bởi vì Tiêu Quả Quả đêm qua ngủ không đủ giấc, nửa tỉnh nửa mê đến công ty. Vừa đi tới sảnh liền đụng phải Phương Cảnh Xán từ bên trong đi ra.

Phương Cảnh Xán vốn đang cùng Mục Dao thảo luận vấn đề gì đó, thần thái vô cùng nghiêm túc, nhưng nhìn thấy Quả Quả lập tức bỏ mọi việc phía sau đầu, nhanh chóng đi tới, nhưng mới đi được nửa đường đã bị Mục Dao dùng tay cứng rắn kéo caravat lại.

“Kính mong cậu làm việc xong thì mới tán gái, OK?”

Tiêu Quả Quả không nghe thấy Mục Dao nói gì, chỉ thấy Mục Dao hùng hùng hổ hổ thúc dục anh lên xe, sau đó nhanh chóng rời đi.

Một lát sau, Quả Quả nhận được tin nhắn WeChat: [Quả Quả, chờ anh trở về, anh có chuyện muốn hỏi em.]

Tiêu Quả Quả nhấn tin lại, “Được”.

Buổi chiều, Phương Cảnh Xán cùng Mục Dao nhận được tin tức tốt từ bên kia truyền tới, bận rộn một tháng, cuối cùng hạng mục đàm phán với bên Pháp đã hoàn thành, toàn bộ công ty đều vui mừng khôn xiết, nhưng mà, khi Tiêu Quả Quả vào căn tin, lại thấy vẻ mặt mọi người vô cùng ảo não như nhà có đám tang, không khỏi hỏi, “Mọi người làm sao vậy?”

Tiêu Lý phòng tài vụ vẻ mặt thảm thiết đem tờ báo trong tay đưa cho Quả Quả nói “Anh Xán của mình... đã không còn là anh Xán của mình nữa rồi...”

“Cái gì vậy?” Quả Quả cầm tờ báo xem, tiêu đề tờ báo lập tức đập thẳng vào mắt cô - “Phương Cảnh Xán cùng thiên kim qua đêm tại biệt thự cao cấp ở ngoại ô, người biết chuyện cho hay ‘họ đang sắp kết hôn’”. Căn cứ trên báo chí nội dung, sự tình là phát sinh vào buổi tối ngày hôm kia, Phương Cảnh Xán nói anh ăn dấm ăn cả một đêm hôm đó...

Tiêu Quả Quả cảm thấy không khí xung quanh mình càng lúc càng mỏng manh, có một nguồn áp lực khiến cô có chút không thở nổi, hơn nửa ngày mới bình thường trở lại.

Bởi vì giá trị dung mạo của Phương Cảnh Xán rất cao, cả trong giới giải trí lẫn giới tài chính kinh tế, ngẫu nhiên một vài ảnh đồn thổi bên lề đều có thể chiếm được một trang báo dài, huống chi một tin tức lớn như vậy, hơn nữa còn có chứng cứ thật luôn nữa.

“Mọi người vẫn nên nén bi thương đi, Phương tổng cùng Mục tổng là thanh mai trúc mã, hai người bọn họ ở cùng một chỗ cũng là thuận lý thành chương mà thôi” Có người nói.

Tâm tình Quả Quả từng chút, từng chút chìm xuống.

Tiêu Lý phản bác: “Không phải chính miệng Phương tổng nói, Mục tổng không phải là kiểu người anh ấy thích sao? Tôi còn tưởng rằng tôi còn có cơ hội tại sao lại trở thành như vậy...”

Tiêu Quả Quả nghe thế trong lòng lại hiện lên một tia mong chờ.

"Cho tôi xin đi, Mục tổng có khuôn mặt ma mị như vậy, đáng người ưu tú như vậy... Anh cảm thấy câu nói kia của Phương tổng có thể tin được sao?"

Mọi người nhất trí lắc đầu.

Tiêu Quả Quả cũng yên lặng lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sau khi tan làm, Tiêu Quả Quả không yên lòng, một mình hướng về trạm xe bus.

Những năm gần đây, trong thế giới của Quả Quả, không phân biệt rõ đàn ông hay phụ nữ, chỉ phân biệt Thẩm Nham và những người khác, cô từ nhỏ đã nhận định tương lai phải gả cho anh ta, chưa từng liếc mắt nhìn người đàn ông nào khác, cũng chưa từng nghĩ có một ngày Thẩm Nham sẽ rời bỏ mình. Sau khi Thẩm Nham rời đi, thậm chí cô còn bị quan cho rằng mình sẽ không bao giờ yêu được một người đàn ông nào khác, bởi vì cô đã đem hết nhiệt tình của một đời người dành cho anh ta.

Cho tới một ngày, Phương Cảnh Xán như một cột pháo không hề báo trước bắn thẳng về phía cô, bừa bãi xâm nhập vào thế giới của cô khiến nó trở nên vui vẻ, còn từng giây từng phút không như bình thường xuất hiện, đem sự tuyệt vọng của cô, đau lòng cùng với những thương tâm thất tình của thiếu nữ quật tung lên không còn một mảnh, còn khiến cho cô không biết nên khóc hay nên cười khi dần dần quen thuộc với sự tồn tại đặc biệt của anh, cuối cùng còn phát hiện ra cô để ý tới anh rất nhiều. . .

Hôm nay tại phòng trà, những tin tức báo chí kia, khiến cô không còn biện pháp trốn tránh sự thật này.

Trong đầu dường như có một chiếc đèn đỏ báo nguy hiểm, liên tục vang lên tiếng bí bo.

Dưới tình trạng tâm hoảng ý loạn, không biết từ lúc nào Tiêu Quả Quả đã lấy di động ra, vừa đi vừa gọi điện cho anh cô.

“Không phải anh nói sẽ tìm người cho em xem mắt sao? Hôm nay em rảnh nè.”

“Em chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

“Tốt nhất là không nên ở những tình huống xúc động quyết định việc này.” Tiêu Mộ Bạch nhắc nhở.

Tiêu Quả Quả dường như cảm thấy bị người ta nhìn thấu tâm can, chột dạ, mạnh miệng chống đối: “Em đã suy tính rất kĩ càng.”

“Vậy được rồi, anh giúp em hẹn gặp người ta, đợi một lúc nữa anh đem thời gian và địa điểm gửi cho em.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Quả Quả cảm thấy như nút thắt cảm xúc buộc chặt bấy lâu nay cuối cùng cũng được phát tiết ra, trong lòng hơi thư thái. Nhưng cái cảm giác này cũng không tiếp tục được bao lâu, cuối cùng tâm tình ngược lại càng thêm không tốt, khó chịu dưng sức đá mấy hòn đá nhỏ dưới chân.

"Quả Quả —— "

Phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc, lưng Tiêu Quả Quả nhất thời cứng đờ.

“Quả Quả chờ anh!” Phương Cảnh Xán một thân giày da comple, thờ hồng hộc đuổi theo sau, kéo lỏng caravat, nói xin lỗi, “Xin lỗi, hôm nay có quá nhiều việc, anh vừa mới vội xong.”

Tiêu Quả Quả há miệng thở dốc, thiếu chút nữa không nhận được trực tiếp hỏi thẳng Phương Cảnh Xán chuyện trên báo chí là như nào, lời đã đến miệng lại thành: “Anh buổi sáng có chuyện muốn nói với em, là muốn nói gì?”

Phương Cảnh Xán lập tức lộ vẻ mặt thấp thỏm, do dự thật lâu mới mở miệng: “Khụ, cái kia, ba mẹ em ấn tượng với anh như nào?”

Tiêu Quả Quả không nghĩ tới, Phương Cảnh Xán chạy đuổi theo cô một đoạn đường dài chỉ là vì hỏi cái này, cô trả lời: “Rất tốt nha.”

“Thật sự?” Con người Phương Cảnh Xán sáng lên.

“Chỉ là sau khi biết anh là Tổng giám đốc, cảm thấy em vẫn nên giữ khoảng cách nhất định với anh. Mọi người trong nhà đều hi vọng em tìm đối tượng có gia thế tương đương.” Tiêu Quả Quả hít một hơi nói xong, không dám nhìn vào mắt người đối diện.

Phương Cảnh Xán nghe xong lòng mảy may nhú lại đến mức có thể kẹp chết con ruồi “Vậy ý em như thế nào?”

“Em...” Tiêu Quả Quả hít sâu một hơi, “Phương Cảnh Xán, em đã suy nghĩ kỹ, thấy chúng ta không thích hợp, anh không cần lãng phí thời gian với em đâu.”

Về mặt Phương Cảnh Xán như bị người khác kì thị cùng bắt công, giận giữ kích động hướng về phía Tiêu Quả Quả cao giọng nói: “Không thích hợp? Nơi nào không thích hợp? Chỉ vì thấy anh lớn lên đẹp trai lại có gia thế tốt. Những thứ này không phải do anh quyết định! Vì sao em không thể đối xử công bằng với anh một chút?”

Lời nói phát ra từ nội tâm phần nộ cùng với vẻ mặt ủy khuất, thật sự là khiến cho người ta áy náy đến tâm đều nát, nhưng mà, lời này nói ra, nghe như thế nào cũng giống như muốn ăn đòn vậy...

“Xin lỗi...” Tiêu Quả Quả né tránh tầm mắt của anh, “Những điều nên nói em đã nói, cứ như vậy đi, em còn có việc, đi trước.”

“Có việc? Việc gì?” Rađa nhỏ trong thân thể Phương Cảnh Xán cực kì mẫn cảm.

“Anh em an bài cho em xem mắt.”

Phương Cảnh Xán lập tức cảm thấy vũ trụ lúc này đang bùng nổ, nghiêm túc chặn kín đường đi của cô, “Không cho đi ! Tiêu Quả Quả, em nghe cho kĩ giúp anh, nếu em dám đi, anh sẽ nói cho đối tượng hẹn hò của em biết, nói cho hần ta biết em đối xử bội tình bạc nghĩa với anh...”

Tiêu Quả Quả hoàn toàn không hề bị uy hiếp, vẻ mặt tỉnh bơ nhìn anh, “Ai sẽ tin a...”

Người này lớn lên nhìn mặt là biết chỉ có bội tình bạc nghĩa nghĩa người khác, làm sao có khả năng bị người khác bội tình bạc nghĩa nha.

Phương Cảnh Xán mở to hai mắt, trừng trừng, tức giận đến mức con ngươi đều đỏ. Chết tiệt, con thỏ nhỏ, thật sự muốn cắn chết em!

Sau đó, anh thật sự làm như vậy.

Một ngum cắn xuống, cảm nhận được bờ môi mềm mượt vô cùng giống thạch hoa quả. Phương Cảnh Xán tính cắn một cái mãnh liệt phát tiết lửa giận, nhưng lúc chạm xuống thì lại mềm nhẹ như lông chim, cho tới khi Tiêu Quả Quả trọn tròn mắt bắt đầu giãy dụa, khiến hỏa khí của anh lại nổi lên, một tay giữ gáy cô hướng về phía mình, sau đó tùy ý làm nộ hôn này sâu hơn...

Thảm, làm thế nào bây giờ, nhất thời xúc động hôn mất rồi, đây coi là cưỡng hôn đúng không? Nhất định sẽ làm hồng hình tương mắt! Thôi, hôn thì đã hôn rồi! Hôn! Hôn đến cùng!

“Phương... Ummm...” Tiêu Quả Quả cảm giác như cô vừa xoay tròn một trăm vòng, toàn bộ thế giới đều xoay tròn, cảm giác tê dại khi mới chạm vào nhau, dường như có một dòng điện truyền tới mọi chỗ trong cơ thể, toàn thân như một thanh chocolate phơi dưới ánh nắng mặt trời, tan chảy mềm nhũn.

Người kia quả thực hết như sư tử đói bụng bị nhốt trong lồng sắt 10 năm vừa được thả ra, rốt cuộc đã được ‘khai trai’, càng ngày càng dùng sức, sâu tới trong họng cô, đầu lưỡi nóng hừng hực quấy quần long trời ở đất trong miệng cô, bàn tay đặt bên hông cô kích động không ngừng xoa nắn, gần như đem hông cô xoa bóp tới đỏ bừng...

Tiêu Quả Quả giãy dụa không được liền đem chân mình đạp cho chân người này một phát, Phương Cảnh Xán rên lên một tiếng, Tiêu Quả Quả lập tức dùng sức đẩy anh ra, con ngươi đã tràn ngập hơi nước, oán giận trừng mắt, “Phương Cảnh Xán, anh xem tôi là thứ gì?”

“Bà xã tương lai.” Nhìn cô nàng hung hăng nhắm nhắm nhìn mình, trong ánh mắt chỉ có mình, đôi môi ướm át sung đỏ, quả thực là quá đẹp. Phương Cảnh Xán ánh mắt khóa chặt Quả Quả, sáng tới kinh người, giống như trong bầu trời đen tối có một vì sao sáng rực.

Tiêu Quả Quả nhất thời bị câu trả lời hợp tình hợp lý của anh làm cho nghẹn họng, “Bà xã tương lai của anh là người khác đi!”

“Người khác? Ai?”

“Biết rõ còn có hỏi?”

“Anh thật sự không biết được không? Bà xã tương lai chẳng lẽ không phải do anh tự quyết định? Anh như thế nào lại không biết trừ bỏ em ra còn có khả năng có người khác.”

“Mục tổng đó?” Rốt cuộc... vẫn là hỏi ra miệng! Lời nói vừa thoát khỏi miệng, Tiêu Quả Quả liền hận không thể tự vả miệng mình một cái, như thế nào vẫn không quản được miệng mình, vì sao cứ mỗi khi đứng trước mặt người này, bao nhiêu tức giận tự ti lời nói đều tràn ra hết... “Mục Dao?” Phương Cảnh Xán lộ ra vẻ mặt kinh khủng, giống như nữ sinh nhìn thấy trong hộp bút mình có con sâu lông vậy, kích động nói, “Anh điên rồi hay sao mà tìm đến cô ấy làm bà xã, bộ dạng khó coi như vậy, nhìn thôi liền cảm thấy đau đầu rồi.”

“Phương Cảnh Xán, anh thật sự mù à?” Tiêu Quả Quả lúc này không thể nhịn được nữa.

Cho dù là ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ thì cũng không thể khoa trương đến mức này đi!

“Vậy coi như anh mắt mù mới thích em được chưa.”

Tiêu Quả Quả bóp bóp trán, đang muốn nói, thì trước mắt có một ánh sáng trắng chột lóe lên, bèn đưa mắt nhìn về hướng ánh sáng đó, lại thấy một người đàn ông mặc áo màu đen, đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trong cầm trong tay một con dao sắc nhọn đột nhiên hướng tới Phương Cảnh Xán đang hoàn toàn không phòng bị lúc này đâm tới...

“Phương Cảnh Xán, cẩn thận!” Tiêu Quả Quả vẻ mặt hoảng sợ, nhanh chóng đi lên một bước, dùng sức đẩy Phương Cảnh Xán ra.

Giờ phút này, trong đầu Tiêu Quả Quả hiện lên hình ảnh lúc cô phỏng vấn với bài diễn thuyết khí thế ngất trời của mình.

Chỉ là không nghĩ đến, cô thế nhưng thật sự có một ngày thay Boss chần một dao cừu hận này.

Nhưng mà, không giống như dự đoán trong đầu, không hề có đau đớn nào truyền đến.

Phương Cảnh Xán che bụng, từ khe hở của ngón tay máu tươi trào, đem Tiêu Quả Quả gạt gao bảo hộ sau người, một cước đem kẻ hành hung đá xuống đất.

Hung thủ cũng không muốn tiếp tục đánh nhau, thấy đã đâm được liền lập tức bỏ chạy quay đầu bỏ chạy, lúc này đối diện đường cái có hai hộ vệ áo đen cao lớn cản hẳn ta, chế trụ hung thủ.

Ngay sau đó, Mục Dao từ sau lưng hộ vệ, đi trên đôi giày cao 12 phân nhanh chóng chạy từ bên kia đường sang đây, nhìn thấy Phương Cảnh Xán bị thương thì lập tức mắng xối xả: “Phương Cảnh Xán, cậu vẫn ổn chứ? Chỉ nói chuyện yêu đương thôi mà sao phải giống mấy cảnh trên phim thần tượng vậy hả? Vừa rồi còn dặn cậu mấy ngày này vạn lần cẩn chú ý, không được rời khỏi vệ sĩ, cậu giỏi rồi, quay qua quay lại liền bị người ta đâm, lời lão nương nói đều từ tai nọ qua tai kia rồi! Cậu nói xem sao hần không đâm sâu hơn vài phần nhỉ?”

Phương Cảnh Xán đỏ mặt hồi lạnh, toàn thân suy yếu, đem đầu chôn ở bả vai mềm mại của Tiêu Quả Quả, nói: “Cậu đừng có tới gần mình, mình nhìn thấy cậu liền đau đầu, đều tại cậu làm hại mình bị Quả Quả hiểu nhầm, cậu nhanh chóng trả lại sự trong sạch cho mình. . .”

“Trả lại cái con khi.” Mục Dao đáp một cước tới.

Tiêu Quả Quả cẩn thận che chở Phương Cảnh Xán tránh được một cái đập này của Mục Dao, vẻ mặt lo lắng nói: “Đừng cãi nhau nữa, cần phải nhanh chóng đưa anh ấy tới bệnh viện trước đã.”

“Yên tâm đi, cậu ta là cái tai họa ngàn năm, không dễ chết như vậy đâu!” Mục Dao tuy miệng nói như vậy nhưng vẫn khẩn trương đem xe chạy tới.

*

Một dao kia đâm xuyên qua dạ dày Phương Cảnh Xán, nhưng may mắn không nguy hiểm đến tính mạng, phẫu thuật cũng thành công, chỉ là tạm thời không thể ăn, chỉ có thể truyền dịch cung cấp dinh dưỡng cho cơ thể.

Trong phòng bệnh, nhìn khí sắc hiện tại của Phương Cảnh Xán, đôi mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, trong lòng Tiêu Quả Quả khó chịu vô cùng.

“Đừng lo lắng, không có gì đáng ngại cả.” Mục Dao ngồi bên cạnh an ủi.

“Đều tại em không tốt...”

“Mục tiêu của đối phương chính là cậu ấy, không liên quan tới em.” Mục Dao liếc mắt nhìn Quả Quả một cái, hỏi: “Em cùng cậu ấy cãi nhau à? Vì tôi?”

Tiêu Quả Quả không đáp lại.

“Coi như lần này nhìn ở mặt mũi của cậu ấy, tôi sẽ đem trả lại sự trong sạch của cậu ấy, trên báo chí đều là viết lung tung, đêm hôm đó cậu ấy nhìn thấy em cùng một người đàn ông khác thân mật, liền uống say như chết, tôi đành đưa cậu ta về nhà mà thôi. Mặt khác từ khi biết em đến nay, chỉ số thông minh cậu ấy quả thật rơi rớt rất nhiều, xem ra, cậu ấy thật sự thích em...”

Mục Dao nói xong liền có điện thoại, nhìn Quả Quả một cái thật thâm sâu, sau đó mới đi ra ngoài.

Tiêu Quả Quả bị ánh mắt kia liếc nhìn liền ảo não không thôi, đưa tay bưng kín mắt, làm sao lại thành chính mình có tình ghen tuông gây sự đâu?

Một lát sau, Phương Cảnh Xán mờ mịt tỉnh lại, thấy người bên cạnh giường bệnh thì vui sướng, một giây sau lại là giận dữ, “Ai bảo em chần chừ cho anh, em cho rằng mình chính là kim cương à? Đồ cứng đầu! A đau...”

“Anh đừng làm loạn!” Tiêu Quả Quả giữ anh nằm xuống xong, oán giận nói, “Còn không bằng em bị đâm đâu, em mờ dầy như vậy, nếu người bị đâm là em, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến nội tạng...”

Phương Cảnh Xán cực kì nghiêm túc nhìn cô, cầm bàn tay Quả Quả đặt lên tim mình. Tiêu Quả Quả muốn giãy một chút, không giãy được, cách một lớp vải màu xanh nhạt cảm nhận tới nhịp đập thành thực của trái tim.

“Ai nói không đủ thương đến nội tạng, nơi này cũng là nội tạng... cũng bị thương.” Phương Cảnh Xán nói.

Phòng bệnh đầy mùi thuốc sát trùng không hề có một chút lãng mạn nào, lại khiến cho Quả Quả cảm thấy có một loại ảo giác như những cánh hoa đoá anh đào tháng ba rơi xuống tung bay.....

Thành thực thành thực... là tiếng tim đập của Phương Cảnh Xán, như đem cô đang sợ hãi chết đuối cố chạy gắng lên bờ một lần nữa lại bị anh kéo lại vào bể tình.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, giống như hòn đá nhỏ đánh vỡ ảo giác trong đầu cô.

Tiểu Quả Quả vội vàng rút tay về, lấy đi động trong túi ra, là số lạ, chắc là đối tượng hẹn hò mà anh cô giới thiệu gọi tới.

Chàng thanh niên Phuong Cảnh Xán vừa mới cùng mối tình đầu thắm thiết nói yêu đương, vừa nhìn di động kia hiện số lạ, lập tức hấp hối giống như bệnh nặng gần đất xa trời nhìn Quả Quả...

Tiểu Quả Quả đứng nhìn di động cũng không nói chuyện, cho tới khi tiếng chuông kết thúc, gọi cho anh mình, đem buổi hẹn tối nay từ chối.

Phuong Cảnh Xán mắt thấy Quả Quả đem buổi hẹn gặp mặt từ chối đi, lập tức trong lòng lại dào dạt gió xuân lay động.

Tiểu Quả Quả cúp điện thoại nhìn anh, trong mắt dường như có điều gì đó không như bình thường, như bầu trời trong sáng sau cơn mưa, hơn rất nhiều, hỏi anh, “Còn đau không?”

Phuong Cảnh Xán vừa mừng vừa lo, “Không đau nữa.”

Tiểu Quả Quả lo lắng nói tiếp “Hôm nay anh bị thương, có phải là do xí nghiệp Phong Dương gây ra không? Bởi vì hạng mục kia...”

“Chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi, không cần lo lắng, việc này đã được giải quyết.” Phuong Cảnh Xán nói hai ba câu cho qua, khó có khi không khí tốt như vậy, anh không muốn vì chuyện này mà bị phá hỏng.

Tiểu Quả Quả biết ngày thường Phuong Cảnh Xán không nghiêm túc nhưng lúc làm chính sự vẫn rất đáng tin, nếu lúc đó không phải do cô làm cho anh phân tâm, chắc cũng không bị thương như vậy, áy náy gật đầu nói, “Vây là tốt rồi.”

Sau đó hai người liền không nói chuyện, Phuong Cảnh Xán liên tục nửa muốn nói nửa thôi nhìn Quả Quả, không nói ra được, thấy Quả Quả cũng không nói chuyện, trong lòng gấp đến mức không chịu được, lúc trước Quả Quả còn nói ra lời thề son sắt muốn cùng mình nhất đao đoạn tuyệt, cả đời không qua lại với nhau, thật sự là khiến cho anh tức giận so với bị dao đâm khi này còn đau hơn. Bây giờ anh bị đâm thật, cũng coi như là anh hùng cứu mỹ nhân đi, đã moi tim đào phế đến mức tổn thương dạ dày, cô ấy như thế nào mà không có phản ứng gì a?

Phuong Cảnh Xán trong lòng đột nhiên có chút nhàn nhạt ưu thương, anh đã đem hết vốn liếng, triển khai toàn bộ công kích dụ dỗ một lần, cô nhóc này dưới tình huống như vậy lại có thể bình tĩnh như thế, chẳng lẽ anh thật sự già rồi sao?

Không biết trầm mặc bao lâu, Tiểu Quả Quả thay anh kéo kéo góc chăn, “Phuong Cảnh Xán, anh để cho em suy nghĩ một chút, sáng sớm ngày mai em sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.”

“Được.” Phuong Cảnh Xán nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi của mình. Mặc dù không phải bị cảm động ào ạt tới đòi lấy thân báo đáp, nhưng ít ra cũng khiến cho Quả Quả thay đổi chủ ý lúc đầu, nguyện ý suy nghĩ lại một lần nữa.

“Vây em đi về trước, ngày mai trở lại thăm anh, anh nghỉ ngơi cho khỏe”.

“Ừ” mắt Phuong Cảnh Xán như chú chó nhỏ nhìn chủ nhân Quả Quả rời khỏi phòng bệnh.

*

Rời khỏi bệnh viện, Tiểu Quả Quả đi về tiểu khu nhà mình, từ xa đã nhìn thấy dưới lầu nhà mình có một chiếc xe thể thao mới tinh màu trắng, bên cửa xe là một bóng người thân thuộc, dưới chân còn có đồng tàn thuốc lá, dường như người kia đã đợi cô rất lâu.

Thẩm Nham nhìn thấy Quả Quả đi đến, ném điếu thuốc lá trên tay xuống, lấy chân đi đi, ngược mắt nhìn cô rồi nói, “Biết là gọi điện thoại cho em, em cũng không nghe, nên anh đành ở chỗ này chờ em.”

"Có chuyện gì sao?"

Thẩm Nham mở cửa xe, từ trong xe lấy ra một phong bì màu trắng đưa cho cô.

Tiểu Quả Quả nhìn anh ta một cái, đem phong bì cầm lấy, mở ra nhìn, thấy bên trong là một xấp tiền mặt khá dày.

“Anh có ý gì?”

“Trước đây, tiểu Vi không cẩn thận làm hư dụng cụ phòng thí nghiệm, nghe nói là em giúp cô ấy bồi thường.” Thẩm Nham đáp lại, hí mắt nhìn biểu tình của Quả Quả.

Tiểu Quả Quả không chớp mắt, trực tiếp đem tay sờ sờ phong bì, số tiền khi ấy cô bỏ ra gấp ba số tiền trong phong bì này, hỏi tiếp “Còn có việc gì khác không?”

Ánh mắt Thẩm Nham nặng nề hỏi: “Hôm nay em đã đọc báo chưa?”

Tiểu Quả Quả tự nhiên hiểu anh ta muốn nói gì, về mặt bình thân hỏi lại, “Đã đọc, rồi sao?”

“Quả Quả, cho dù chúng ta không thể ở cùng một chỗ, anh cũng hi vọng em có thể sống tốt, không cần vì anh mà làm những việc tổn hại bản thân.”

Tieu Quả Quả lập tức hướng về phía cầu thang đi tiếp, quay lưng về phía Thẩm Nham phát phát tay, bây giờ ngay cả mịa mai cãi cộ với anh ta cô cũng khinh thường lắm.

Về đến nhà, Tieu Mộ Bạch thật đúng là tri kỉ, cái gì cũng không hỏi cô, đáp lại cho cô một bữa ăn vô cùng ngon.

Tieu Quả Quả com nước xong xuôi, tắm rửa sạch sẽ, ngồi xuống bàn tìm giấy bút nghiêm túc viết cái gì đó, một hơi viết xong lại gấp kín lại, sau đó tắt điện đi ngủ sớm.

Buổi tối hôm nay, cô phá lệ ngủ ngon vô cùng.

Sáng hôm sau tỉnh lại, thần khí thanh sáng, Quả Quả lười biếng duỗi eo, tiện tay mở điện thoại, hoảng sợ.

Nháy mắt, trên di động xuất hiện mấy chục tin nhắn, tất cả đều đến từ Phương Cảnh Xán.

Gửi nhiều tin nhắn như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Tieu Quả Quả vội vàng mở đồng tin nhắn từ dưới lên.

[Quả Quả, anh hối hận, không nên hiền lành để cho em rời đi, em vừa đi, anh liền hoảng hốt, tức ngực khó thở, còn buồn nôn.]

Nhìn thấy tin nhắn thứ nhất, Tieu Quả Quả mặt đen như đáy nồi, hoảng hốt, tức ngực khó thở, còn buồn nôn, anh cho rằng anh đang mang thai sao?

[Quả Quả, sáng sớm mai em có đến đây hay không đến đây?]

[Quả Quả, không thì em hiện tại nói cho anh biết đáp án được hay không? Anh, anh cảm giác không đợi được đến ngày mai.”]

[Nói anh anh biết đi, nói cho anh biết đi, nói cho anh biết đi, nói cho anh biết bây giờ đi...]

[Được rồi, được rồi, anh hối hận, em vẫn là không nên nói cho anh biết.]

[Quả Quả, anh bụng đau, tâm đau, lòng đau, toàn thân trên dưới đều đau! Em nhanh đến đi.]

[Quả Quả, anh đi tìm em, nửa giờ sau đến.]

[Anh muốn xuất viện đi tìm em, anh hai cảm thú của anh thế nhưng tiêm thuốc an thần cho anh!]

[Quả Quả, anh tỉnh lại rồi, Quả Quả anh nhớ em...]

[Đã 4h rồi, trời đã sáng, Quả Quả, em làm sao còn chưa tới?]

[5h, sáng thật rồi đó.]

....

Thật ra, Phương Cảnh Xán cũng biết, lúc đó Tieu Quả Quả chắc chắn là đã tắt máy đi ngủ không nhìn tới, nhưng mà trong lòng khẩn trương quá độ không có chỗ phát tiết, không nhịn được không có việc gì làm mà thôi.

Tieu Quả Quả đọc từng tin nhắn, thẳng cho tới lúc bật cười, ôm gối trên giường lăn một vòng. So với tên Thẩm Nham kia mặc kệ muốn làm việc gì đều để ý ánh mắt người khác, từng ánh mắt, từng câu nói đều muốn nghĩ 100 lần mới nói ra. Cùng với chuyện từ trước đến nay luôn không tỏ rõ thái độ, hành động mập mờ đối với cô, Phương Cảnh Xán lại không biết xấu hổ sống chết theo đuổi, không tỏ tình rụt rè một chút nào, ngược lại khiến cho cô cảm thấy rất rất chân thực.

Anh giống như hoa trong gương, trắng trong nước, lung linh mỹ miều, xa vời ấy vậy mà từng ngày từng ngày hóa thành thực thể.

Một người tưởng như gần ngay trước mắt xa tận chân trời, với tay không tới, ấy thế mà cô lại thực sự có thể chạm được vào anh.

Tieu Quả Quả dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị xong mọi việc, đem phong thư tới qua viết xong nhét vào túi, tùy ý cầm theo một cái bánh mì và một lọ sữa chua vội vàng đi tới bệnh viện.

Mặt trời nhô cao chiếu sáng, không khí sớm mai vô cùng tươi mát, Tieu Quả Quả đến bệnh viện vừa lúc 7h sáng, cô tính toán một chút, nói chuyện một lúc với Phương Cảnh Xán một lúc rồi tới công ty là vừa đúng giờ.

Đi ra khỏi thang máy, Quả Quả bắt gặp Phương Cảnh Thâm mặc áo blouse trắng đang đứng.

“Bác sĩ Phương, chào buổi sáng!” Tieu Quả Quả lên tiếng chào hỏi anh.

Phương Cảnh Thâm một tay dứt trong túi áo, một tay xoa xoa mi tâm, thoát nhìn trông vô cùng mệt mỏi, dưới mắt là một quầng thâm nâu nhàn nhạt, nhìn

thấy Quả Quả vỗ vỗ vai cô, “Đi xem nó một chút, khổ sở cả một đêm, liên lụy tới mọi người đều không ngủ được.”

“Ách...”

Tuy rằng Quả Quả đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng khi chân chính mở cửa phòng bệnh nhìn thấy Phương Cảnh Xán vẫn bị anh làm cho hoảng sợ.

Sáng sớm, trong phòng bệnh tất cả rèm cửa đều che kín, một tia nắng đều không lọt qua được, Tiêu Quả Quả vừa từ bên ngoài tiến vào, thích ứng một hồi lâu thì mới nhìn rõ tình huống bên trong.

Phương Cảnh Xán tựa vào đầu giường, tóc rối bời, râu ria xồm xàm, môi tái nhợt khô khốc, một đôi mắt mở to tràn đầy tơ máu, trang phục bệnh nhân cũng nhàu nhĩ không biết như thế nào mặc lên người được, sọt rác bên cạnh giường bệnh đổ xuống đất, cánh hoa rơi loạn đầy sàn, trông giống như bị người túm giật xuống...

Nếu như nói tới qua lúc Phương Cảnh Xán nghe được chuông điện thoại của cô vang lên trông như gần đất xa trời, thì bây giờ trông anh như xác chết ngàn năm tuổi nằm trên giường...

Tiêu Quả Quả bước vào, tiện tay túi xách buông xuống, sau đó đi đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra, nâng sọt rác bên giường lên, quét sạch cánh hoa, đem bàn ghế đồ ngang dọc đặt về vị trí cũ...

Trong lúc cô làm việc, mắt anh đều dán lên người Quả Quả không chớp tí nào.

Thu dọn xong xuôi, Tiêu Quả Quả ngồi xuống mép giường, từ trong túi xách lấy một phong thư đưa cho anh.

Thư? Chẳng lẽ là thư tình?

Về mặt Phương Cảnh Xán cuối cùng cũng cử động, hơi mím môi, tiếp nhận phong thư, vừa nhìn thấy trên bì ghi 3 chữ “Đơn Từ Chức”, chưa mở ra đã xé nát nó.

Vì thế, trên sàn nhà Quả Quả vừa mới quét xong lại đầy mảnh vụn giấy.

Tiêu Quả Quả nhìn thấy đau lòng không thôi, “Em viết mất nửa tiếng, anh tốt xấu gì cũng nên xem một chút a...”

“Anh không chấp nhận!” Phương Cảnh Xán gắt gao nhìn chằm chằm cô, về mặt giống như trẻ con, trong lòng tràn đầy vui vẻ chờ mẹ đi làm về mua quà cho mình, kết quả lại là quyển sách tham khảo Toán học, “Anh nôn nóng bất an giống như người điên chờ đợi cả một đêm, liền chờ đợi được trò đùa này?”

“Anh đừng kích động được không?”

Phương Cảnh Xán dường như nghĩ tới điều gì đó, đôi mắt dấy lên hi vọng, “Là người trong nhà ép em phải không? Có phải là bọn họ ép em từ chức, ép em rời xa anh!”

“Không phải, là quyết định của em, em...”

Không đợi Tiêu Quả Quả nói xong, Phương Cảnh Xán lập tức biểu hiện như thiếu nữ ngây thơ bị người đàn ông căn bã vứt bỏ, “Chính là em quyết định như vậy...a, được, được, được...là anh quá ngây thơ rồi, là anh luôn luôn lừa mình dối người, ngay từ ban đầu em vốn không thích anh, em luôn luôn đùa bỡn anh!”

Cái từ “đùa bỡn” nghe cũng quá nghiêm trọng đi? (= __=!!)

Tiêu Quả Quả đỡ trán, “Anh bình tĩnh một chút nghe em nói!”

Phương Cảnh Xán che lỗ tai đánh gãy lời cô, “Anh không nghe! Dù sao anh cũng không nhận! Em tốt nhất nên suy nghĩ lần nữa!”

Tiêu Quả Quả thở dài một tiếng, “Anh hãy nghe em nói có được không?”

“Anh không muốn nghe, anh không nghe, không nghe!” Phương Cảnh Xán trực tiếp nằm vật xuống, ngây thơ dùng chân che kín đầu.

Đủ rồi!

Tiêu Quả Quả không nhịn được nữa, dùng sức đem chân kéo ra, trong lúc Phương Cảnh Xán còn mãi lải nhải không ngừng, nhanh chóng cúi xuống, ngăn chặn cái miệng của anh... bằng đôi môi của mình

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Tiểu Quả Quả quỳ một chân trên giường, cẩn thận không đụng vào vết thương của Phuong Cảnh Xán, ban đầu vốn là bị tên này làm cho nhất thời xúc động, sau khi tiếp xúc đôi môi khô nứt lại không lập tức rời đi, mà là không kìm lòng được là lưỡi liếm liếm, thân thể Phuong Cảnh Xán lập tức trở nên càng cứng nhắc, khiến cho cô có loại cảm giác như mình đang ép buộc thiếu nữ hoàng nhà người ta làm chuyện cấm...

“Nhất định muốn em suy nghĩ một lần nữa?” Tiểu Quả Quả hỏi.

Mỗi nam nào đó mới ban nãy còn bị nam chính trong tác phẩm của Quỳnh Dao nhập hồn, giờ trở nên hoàn toàn bối rối, “Em, ý của em là... Vậy sao em lại muốn từ chức?”

Lo lắng anh lại muốn nháo ầm lên, Quả Quả lập tức giải thích rõ ràng nguyên nhân, “Để cho tiện cùng anh yêu đương, đáp án này được chứ?”

Phuong Cảnh Xán ngẩn ngơ, lập tức kéo chân chậm rãi che mặt mình lại, chỉ để lại hai con mắt chớp chớp nhìn Quả Quả, hai bên tai cũng bắt đầu hồng lên.

Trông thấy bộ dạng này của anh, Quả Quả bất đắc dĩ nói: “Anh thấy thế nào?”

Phuong Cảnh Xán che mặt, “Quả Quả, em đột nhiên nhiệt tình như vậy, người ta rất thẹn thùng...”

Diễn sâu quá rồi...

Tiểu Quả Quả đưa mắt nhìn di động, “Được rồi, thời gian không còn sớm, em phải đi rồi, anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng náo loạn nữa.”

Phuong Cảnh Xán lập tức vươn tay từ trong chăn ra, kéo kéo vạt áo của cô, liên tiếp bắn ra một tràng hỏi: “Em đi đâu? Đi gặp ai? Lúc nào trở về? Lúc trở về... còn yêu anh không?”

Đối mặt với biểu cảm đáng thương của anh, Quả Quả không còn cách nào khác, lại ngồi xuống trấn an anh, “Tất nhiên là tới công ty rồi!”

“Em không phải từ chức sao? Anh phê chuẩn ngay lập tức, em ở lại với anh nha.”

“Từ chức cũng phải về bàn giao lại công việc không đúng sao? Em hoài nghi anh bị thương ở đầu chứ không phải dạ dày...”

Phuong Cảnh Xán nghe xong che tim, “Vừa mới đối với người ta như vậy, chơi xong quay đầu bỏ đi, còn ghét bỏ nói người ta đầu óc không tốt, thật quá đáng, hừ hừ hừ.”

Tiểu Quả Quả: “...Em vẫn nên suy nghĩ một lần nữa đi.”

Ánh mắt Phuong Cảnh Xán lóe lên, từ đằng sau mạnh liệt ôm lấy Quả Quả, kéo cô vào trong ngực mình, cầm dán vào cổ cô, giọng nói trầm khàn: “Anh sẽ không cho em có cơ hội suy nghĩ lần nữa.”

Nói xong đột nhiên giơ tay lên, cầm di động để trước mắt cô nói: “Bảo bối, nhìn nơi này!”

“Click” một tiếng, Phuong Cảnh Xán thực hiện được âm mưu, trong ảnh anh sáng lạn mỉm cười còn cô ngạc nhiên vô cùng, ánh mắt trời tà tà xuyên thấu qua ô cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt của hai người, bức ảnh trông đẹp để mộng mơ một cách kì lạ...

Phuong Cảnh Xán ôm cô, kích động đăng ảnh lên nhóm bạn bè trên WeChat, kèm theo dòng chữ —— Vợ nhà mình đây!

Chính là đang lúc đắc ý, quay đầu nhìn sang thấy vệt nước mắt trên hai má Tiểu Quả Quả.

Phuong Cảnh Xán lập tức hoang mang hoảng sợ “Quả Quả... Quả Quả em làm sao vậy? Ôi, em đừng khóc, anh chỉ muốn mọi người chia sẻ niềm vui với anh thôi, được rồi, anh chính là kẻ đáng đánh đòn quái đản thích ân ái ái ái mà, em đánh anh đi, anh lập tức xóa đi, em đừng khóc...”

Đang muốn đem bức ảnh vừa đăng xóa đi, đột nhiên Tiểu Quả Quả dùng sức đè anh xuống, ánh mắt ướt sũng phản chiếu hình ảnh nhỏ nhỏ của Phuong Cảnh Xán, cúi đầu hôn anh một cái, khiến cho hai mắt Phuong Cảnh Xán vốn mở to khẩn trương trở nên vô cùng kinh ngạc, con ngươi long lanh nước mắt của cô hiện lên một nét cười dịu dàng, Quả Quả lại cúi người hôn thêm một chút...

Toàn thân Phuong Cảnh Xán như có dòng điện chạy qua, tâm động như không có thuốc chữa, vừa dùng lực đem Quả Quả áp đến dưới thân, tất nhiên, làm không nổi, rửa thậm một tiếng, sau đó trực tiếp dùng tay áp chế đầu Quả Quả, dùng sức đem nụ hôn này trở nên sâu hơn.

“Ồ ưm... A...”

Tiểu Quả Quả rất cẩn thận không ép đến Phuong Cảnh Xán, nhưng cố tình chính anh tìm đường chết, càng hôn càng dùng sức ôm hông cô hướng lên người mình, kết quả là động đến miệng vết thương, đau đến mức gào lên, bị vậy vẫn còn không chịu buông tay, cuối cùng bị Tiểu Quả Quả đem tay anh kéo khỏi người, thẳng người đứng lên, kết thúc nụ hôn này, lườm anh một cái trách cứ.

Phuong Cảnh Xán vẫn chưa thỏa mãn, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt mang tính chiếm hữu mạnh, hơn nửa ngày trời mới chậm rãi dập tắt ánh lửa trong đôi

mắt đỏ, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, cẩn thận hỏi; “Quả Quả, em làm sao thế?”

Tiểu Quả Quả khịt khịt mũi lắc lắc đầu, “Không có việc gì...”

Từ lúc gặp Phương Cảnh Xán, cô càng ngày càng phát hiện ra, khi xưa mình ngốc nghếch biết bao nhiêu.

Từ lúc lên đại học, Thẩm Nham luôn luôn không muốn cùng cô chụp ảnh, càng miễn bàn tới việc đem ảnh chụp của cô đăng lên cho bạn bè xem, cũng chưa bao giờ cho cô đặt chân vào cái vòng quan hệ của anh ta...

Cô luôn luôn cho là bọn họ vẫn thân thiết, lại không phát hiện ra Thẩm Nham sớm đã từng chút từng chút một bài xích cô ra khỏi thế giới của anh ta, cô giống như một con diều, bị anh ta điều khiển trong tay, thật ra sự liên kết của hai người chỉ mong manh như sợi dây kia mà thôi...

Cô biết thành đôi với Phương Cảnh Xán có bao nhiêu mạo hiểm, nhưng mà, thành công chỉ đến với người dám mạo hiểm, cô nguyện ý cùng người trước mắt này ném thử một lần.

Tấm hình kia vừa được đăng lên, di động Phương Cảnh Xán lập tức vang lên không ngừng, trong vài phút ngắn ngủi, đã nhảy ra mấy chục bình luận.

Phương Cảnh Xán vô cùng hưng phấn, đem đồng bạn này giải thích cùng giới thiệu cho cô.

[Lúc nào thì thưởng hồng bao cho bà mối tôi đây?]

“Đây là Mục Dao, ừ, quả thật phải cho cô ấy một chiếc hồng bao lớn mới được.”

[Chúc mừng Nhị thiếu cuối cùng cũng cáo biệt được Năm ngón tay cô nương.]

Phương Cảnh Xán đen mặt: “Người này em không cần để ý...”

[Em gái, em đã xả thân nhảy hố, phở độ chúng sinh, đảng cùng nhân dân vĩnh viễn sẽ nhớ kĩ em!]

Phương Cảnh Xán mặt càng đen hơn, “Người này em cũng không cần biết...”

[Mẹ nó! Tôi không nhìn lầm đi? Nhị thiếu gia cậu thế mà cũng thích nữ nhân? Một huynh đệ của tôi đã thâm mến cậu suốt ba năm, lúc trước tôi còn bảo đảm với cậu ta Nhị thiếu cậu thích đàn ông, bây giờ cậu nói xem tôi biết ăn nói thế nào với cậu ta!!!]

Phương Cảnh Xán trực tiếp đem người này liệt vào danh sách đen tiếp tục không nhìn tới... thế loại bạn bè gì vậy, sao ai cũng muốn dìm hấn.

“Móa móa móa! Chị dâu đẹp quá! Chị dâu còn có chị em gái nào khác không a? Cầu giới thiệu!”

Phương Cảnh Xán nhếch môi, “Ánh mắt thẳng thắn này không tệ, nhưng mà không cần để ý đến nó, là cái loại ‘đại củ cải’ hoa tâm thôi...”

[Cô bé này bộ dạng thật ngoan, bảo bối à, tìm thời điểm đem về nhà cho mẹ xem nha.]

Phương Cảnh Xán xém chút nữa lại thuận miệng nói không cần để ý, may mà ngừng đúng lúc “A, người này phải để ý! Đây là mẹ anh! Đột nhiên nói chuyện dịu dàng với anh như vậy, làm hại anh thiếu chút nữa không nhận ra được...”

Tiểu Quả Quả: "... (= __ =!)

Một mực bị Phương Cảnh Xán lấy các loại lí do không thể tưởng tượng nổi, thiên hình vạn trạng lý do lôi kéo không thả cô đi, Quả Quả cuối cùng cũng đem anh dỗ ngủ được thì cũng đã đến buổi trưa.

Đi ra khỏi cửa phòng bệnh, cô nặng nề thở dài một tiếng, thật là... so với đi đánh trận còn mệt hơn, nhưng trong lòng lại có chút ngọt ngào.

Đang đi kiểm tra phòng bệnh, Phương Cảnh Thâm đi ngang qua thấy cô đi ra, hỏi một câu, “Nó còn náo loạn nữa không?”

“Đã ngủ rồi ạ.” Lúc này nhìn thấy Phương Cảnh Thâm, Quả Quả hơi ngượng ngùng, không biết Phương Cảnh Thâm có thấy mấy tin Phương Cảnh Xán đăng không.

“Thằng nhãi kia trước mặt người thân càng tùy hứng hồ nháo, em đừng chiều nó.” Phương Cảnh Thâm vô cùng nhu hòa nói với cô.

Quả nhiên là đã biết, Quả Quả đỏ mặt gật gật đầu.

“Có rảnh tới nhà ăn cơm nhé.”

Cậu em khiến mình không bớt lo trong cái nhà này cuối cùng đã có người quản. Phương Cảnh Thâm bước chân nhẹ nhàng đi rất nhiều.

*

Lúc Tiểu Quả Quả trở lại công ty đúng giờ nghỉ trưa, vừa đi tới bàn làm việc liền bị một đám người xông tới vây quanh.

“Quả Quả! Quả Quả cô cuối cùng đã tới!”

“Trợ lý Tiêu, cô từ chỗ Phương tổng đến đây à?”

“Ách, đúng vậy...” Bọn họ bởi vì quan tâm Phương Cảnh Xán bị thương như thế nào sao? Nhưng mà vì sao ánh mắt một đám người sáng quắc như đèn 500Watt vậy.

“Phương tổng, anh ấy thế nào?”

“‘Anh bạn nhỏ’ của Phương tổng có phải không được hay không?”

Tiểu Quả Quả càng nghe càng chẳng hiểu gì, “Mọi người từng người nói một đi, tôi nghe thấy loạn một đoàn rồi, anh bạn nhỏ nào cơ?”

Một nữ đồng nghiệp gấp đến mức dẫm chân xuống nền nhà, “Chính là ‘cậu nhỏ’ ý, tiểu Phương Cảnh Xán ấy, hiểu không?”

Quả Quả lắc đầu.

Cuối cùng, tiểu Lý từ trong đám người không chịu nổi, chen vào nhón chân đến gần bên tai cô nhỏ giọng nói vài chữ.

Sắc mặt Tiêu Quả Quả lập tức giống như đèn kéo quân, đỏ cam vàng lục lam chàm tím biến ảo, “Mọi người nói bậy gì đấy, Phương tổng anh ấy... cậu nhỏ của anh ấy không xảy ra vấn đề gì!”

Mọi người nghe xong, ánh mắt cảm thấy có gì đó, “Làm sao cô biết?”

“Bởi vì lúc đấy em đứng bên cạnh Phương tổng, tận mắt nhìn thấy chỗ bị thươn của anh ấy là dạ dày!” Tiêu Quả Quả bắt đầu đi giải thích.

Mọi người thế này mới “Ồà” tỏ vẻ thì ra là thế, tản đi hết.

“Cô có nhìn thấy Alma không?” Quả Quả kéo Tiểu Lý lại hỏi.

“Hôm nay ra ngoài đăng thông báo tuyển dụng, hình như còn chưa trở về đâu.”

“Vậy... lát nữa tôi lại tìm cô ấy!”

“Quả Quả, cô tìm cô ấy làm gì?”

“Tôi chuẩn bị từ chức.”

Tiểu Lý tròn trĩnh hai mắt, vẻ mặt không thể tin được, “Hả! Cô điên rồi!”

“Chắc là vậy...” Thế mà thật sự thành đôi với Phương Cảnh Xán, cô cũng cảm thấy chính mình điên rồi.

Sắc mặt Tiểu Lý do dự lại đồng tình nhìn cô hỏi: “Quả Quả à, có phải cô thích Phương tổng không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Trong công ty nhiều nhân viên nữ trẻ đều thích Phương Cảnh Xán, Tiểu Lý hỏi cô như vậy, cô ngược lại không cảm thấy gì, chỉ là kì quái vì sao mình từ chức lại có quan hệ tới vấn đề này.

“Bởi vì tôi xem cô ngày hôm qua nhìn thấy tin tức kết hôn của Phương tổng cùng Mục Tổng, vẻ mặt không đúng lắm nha, khẳng định là cô đối với Phương tổng nhất kiến chung tình, với cả Phương tổng lại dịu dàng, cho dù biết không có khả năng bên nhau, cũng không có cách tự kiềm chế được. Nhưng mà Phương tổng đối với cô rất tốt, đáng thương cho cô dần dần cho rằng bản thân có hy vọng. Ngay lúc này, cô lại thấy được bản tin tàn nhẫn trên báo kia, ngày hôm qua thật vất vả mới có cơ hội xả thân cứu giúp, thế nhưng lại bỏ lỡ, hiện tại, khẳng định là tâm cô như tro tàn. Cho nên công việc tốt như vậy cũng không cần, chuẩn bị từ chức chữa trị vết thương lòng...”

Tiểu Quả Quả tỏ vẻ: “Cô suy nghĩ nhiều quá rồi đó...”

Sự thật chứng minh tài bất quá của đám con gái trong vài phút có thể viết thành một bộ tiểu thuyết tình cảm cầu huyết!!

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Từ khi làm quyết định thành đôi với Phương Cảnh Xán xong, Tiểu Quả Quả cảm giác như hai mạch âm dương[1] của mình đều được đả thông, mấy ngày giăng đầy mây đen cuối cùng cũng bị xua tán đi.

[1] Nguyên văn là hai mạch Nhâm Đốc: .

- Mạch Nhâm (任脉) là mạch của cửa các kinh âm

- Mạch Đốc (督脉) thấu tóm tất cả các kinh dương.

Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm).

Lúc cô đang sắp xếp công việc cần chuyển giao. Mục Dao gõ cửa bước vào, chế nhạo, “Chuẩn bị từ chức?”

Lúc trước còn hiểu nhầm người ta, Quả Quả hơi ngượng ngùng nói: “Khụ, đúng vậy...”

“Còn tưởng rằng tên ngu xuẩn kia cả đời khó có thể đem em đuổi tới tay, thật không ngờ người ngốc có cái phúc của người ngốc!”

Tiểu Quả Quả cười gượng.

Mục Dao đem một chồng văn kiện thật dày trong lòng mình để lên bàn của Quả Quả, “Làm phiền em giúp tôi đưa cho cậu ta, đừng tưởng rằng bị thương là có thể đem công việc đẩy cho người khác, tôi xem tinh thần cậu ta rất tốt đấy.”

Nhìn Mục Dao đáng người yếu điệu rồi đi, Quả Quả có chút sợ sệt, đáng người kia, ngay cả phụ nữ như mình còn không thể dòi mắt nhìn, Phương Cảnh Xán lại còn nói người ta bộ dạng “Xấu xí”, hơn nữa lúc nói trông biểu lộ của anh rất thật...

Phương Cảnh Xán đại khái là vừa tỉnh ngủ, cô lúc này đang bận rộn bên công ty, anh lại nhắn tin liên tục, điện thoại liên tiếp reo vang, bắt đắ dĩ cô phải mang theo công việc tới bệnh viện.

Lúc cô đến, trông thấy Phương Cảnh Xán đang tựa vào đầu tường, ngẩng đầu, vẻ mặt nhàm chán, vừa nhìn thấy bóng dáng cô, đỉnh đầu tựa như có một bông hoa nhỏ nở ‘chóc’ cái, nở rộ, hướng về phía cô lắc lư.

Tiểu Quả Quả lại là một bụng nổi giận chạy tới, nhìn thấy khuôn mặt kia lập tức tiêu tán hơn phân nửa, “Cho anh nè.”

“Cái gì vậy?” Phương Cảnh Xán còn thương là thứ gì tốt, hí hửng mở mồm.

“Mục tổng nhờ em mang tới cho anh xử lí.”

Vốn là đau lòng Phương Cảnh Xán bị thương, sợ anh làm lụng vất vả, hiện tại nhìn đến, tinh lực của ‘hàng’ này quá dư thừa rồi, tìm một ít chuyện cho anh làm cũng tốt.

Phương Cảnh Xán tức giận ném đồng văn kiện trong tay đi thật xa, “Cô ấy không thể thông cảm cho người ta đang thời kì tân hôn sao?”

Tiểu Quả Quả giật giật khóe miệng, “Xin anh đừng dùng loạn thành ngữ... đúng rồi, anh có rảnh rồi nói với Alma một tiếng, bảo cô ấy nhanh chóng tuyển trợ lý mới cho anh.”

“Được!” Phương Cảnh Xán nói xong lập tức gọi điện cho Alma.

“Quả Quả chuẩn bị từ chức, cô giúp tôi lưu ý, một lần nữa tìm trợ lý mới... ừ, nhanh lên, cô tự mình xem rồi làm...a đúng rồi, tôi muốn trợ lý nam.”

Nếu Phương Cảnh Xán có cái đuôi, khẳng định lúc này sẽ lắc lắc ở phía sau rồi sủa gâu gâu, biểu lộ “Anh ngoan như vậy mau khen ngợi anh đi” nhìn Quả Quả.

Tiểu Quả Quả không để ý đến anh, anh vẫn nhìn cô, cuối cùng bị anh cuốn lấy không có biện pháp nào khác, đành phải xoa nhẹ cái tổ quạ trên đầu Phương Cảnh Xán tỏ vẻ khích lệ.

Phương Cảnh Xán đương nhiên là không hài lòng, đem cái mặt tới gần đòi hôn “Hôn hôn đi ~”

Tiểu Quả Quả cuối cùng cũng bị chọc phiền, “Anh đủ rồi a! Em còn phải chuyển giao công việc, hơn nữa mấy ngày nữa cũng sắp phải nộp luận văn, một đồng việc lớn, anh không có việc gì đừng có sán lại gần em được không!”

Phương Cảnh Xán đặc biệt thức thời lập tức ngồi nghiêm chỉnh trở lại, đem đồng văn kiện to đùng nhặt về, bắt đầu ngồi đọc.

Tiểu Quả Quả cuối cùng nhẹ nhàng thở một hơi.

Hai người, một dựa vào đầu giường, một cúi xuống bàn, ai làm việc nấy, phòng bệnh yên tĩnh, chỉ có tiếng loạt xoạt của giấy cùng tiếng sột xoạt của bút viết.

An tĩnh như vậy cũng không duy trì được bao lâu, Phương Cảnh Xán mới yên ổn không được một tiếng bắt đầu ở trên giường uốn éo tới lui “Quả Quả, Quả Quả, trên người anh bẩn chết đi được, không thể tắm rửa thật là khó chịu!”

“Em đi tìm y tá...”

“Không muốn không muốn! Em chịu được để người phụ nữ khác nhìn thấy thân thể anh sao?”

“Chịu được.”

....

Cuối cùng, tất nhiên vẫn là Quả Quả chịu trách nhiệm vượt lòng cho ai đó đang xù lên, sau đó tự mình lau người giúp anh. Trong lúc đó, không cần phải nói cũng biết Phương Cảnh Xán có bao nhiêu ngoan ngoãn, nói nhắm mắt liền nhắm mắt, nói nhấc chân là nhấc chân, nói giờ tay liền giờ tay...

Lau xong vẫn làm nũng, “Quả Quả, dạ dày anh đau không thể tự mặc quần áo!”

Tiểu Quả Quả đành phải giúp anh mặc quần áo, bề ngoài thì cô rất bình tĩnh, nhưng thật tim đập liên hồi như vừa mới chạy 800m xong.

Hết lần này tới lần khác tên kia vẫn tiếp tục quấy nhiễu, “Quả Quả, dạ dày anh đau, em giúp anh cạo râu.”

Dạ dày đau chứ không phải gãy tay gãy chân! Đủ chưa!

Tiểu Quả Quả cố nén, tự nhủ, anh vẫn đang là bệnh nhân, không nên cùng bệnh nhân so đo, với cả mình hiện tại là bạn gái người ta, chiều cổ anh là điều nên làm. Vì thế cắn chặt răng, dẫn Phương Cảnh Xán đến phòng vệ sinh, đem cái ghế nhỏ giúp anh ngồi xuống, sau đó hết sức chuyên chú cạo râu cho anh. Trong lúc đó bị anh đánh lén một lần, quệt đi màu trắng trên mặt bị anh bôi, tròng mắt liếc anh một cái, thế này mới yên ổn, Quả Quả cạo râu xong, lại nhân tiện gội sạch đầu cho Phương Cảnh Xán.

Từ đầu đến chân cuối cùng cũng được xử lý sạch sẽ thơm ngát, Phương Cảnh Xán nằm trên giường, nhiệt tình phát ra lời mời gọi "Quả quả, có muốn lên giường cùng anh không?"

Tiểu Quả Quả bị đùa giỡn đến sắp phát hỏa: "Cút!"

*

May là bây giờ Phương Cảnh Xán còn chưa ăn được, cô chỉ còn thiếu một bước là cho anh ăn cơm nữa thôi. cô ăn cơm tại nhà ăn của bệnh viện rồi lại quay lên ở cùng anh.

Lúc hơn 9h tối, Quả Quả nhận được một cuộc điện thoại.

Phương Cảnh Xán thấy sắc mặt cô không tốt, quan tâm hỏi một câu “Ai gọi thế, làm sao vậy?”

Sắc mặt Quả Quả nghiêm trọng, “Là Thẩm Nham, dì Thẩm đột nhiên té xỉu...”

Sắc mặt Phương Cảnh Xán lập tức như áng mây đen ập tới, giọng nói lạnh lùng “Không được đi.”

“Em đi là vì dì Thẩm luôn đối xử tốt với e, cũng không phải vì Thẩm Nham” Quả Quả nhìn anh giải thích.

Mặt mày Phương Cảnh Xán vẫn bí xị như ông cụ như cũ.

Quả Quả đành phải đi tới gần anh, hôn một cái, nói: “Anh ngoan a, phòng bệnh của dì Thẩm ở ngay bên cạnh chúng ta, em đi một lát rồi trở lại.”

Khóc lóc om sòm lẫn lộn cả một đêm, cuối cùng cũng được bạn gái hôn một cái, Phương Cảnh Xán lúc này một chút cũng vui không nổi.

Thì ra là ở sát vách? Cũng thật biết chọn địa điểm!(Ồ ⅢⅢ Ó ⅡⅡ)

Thấy Phương Cảnh Xán vẫn không nói lời nào, chắc là không phản đối, Quả Quả thấy thế mới rời đi.

Vừa mới mở cửa phòng bệnh, đã thấy trên băng ghế đối diện có hai người ngồi.

Xem ra hôm nay Diệp Vi ăn mặc rõ ràng có chuẩn bị tí mĩ một phen, cô ta mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt chấm hoa, chân đi dép xăng đan, tóc dài thẳng, nhìn trông vô cùng ôn nhu nhã nhặn, chỉ là tóc cùng trước ngược cô ta đều ướm nhẹp một mảng, mặt còn dính vài lá trà, rõ ràng là bị người ta hắt. Thẩm Nham ngồi bên cạnh đang dùng khăn giúp cô ta lau đi, hai người nhìn thấy Tiểu Quả Quả từ phòng bệnh đối diện mở cửa đi ra đều sững sờ.

Thẩm Nham nhìn Quả Quả từ trên xuống dưới, “Quả Quả, sao em lại ở đây? Thân thể có chỗ nào khó chịu sao?”

“Anh hồ đồ rồi, nghe nói Phương Cảnh Xán bị người ta đâm, nhất định là ở đây chăm sóc người bệnh rồi!” Tròng mắt Diệp Vi tràn đầy khinh thường, bốn chữ chăm sóc người bệnh nói ra cực kì đen tối.

Tiểu Quả Quả cẩn thận khép cửa phòng lại, hỏi Thẩm Nham “Di thế nào rồi?”

Về mặt Thẩm Nham vô cùng mệt mỏi, “Em tới thăm bà một chút! Không ăn không uống, ai cũng không nhìn, sợ là chỉ có em mới khuyên được bà...”

Diệp Vi bất mãn thì thầm, “Cái gì mà chỉ có cậu ta mới khuyên được...”

Tiểu Quả Quả là tới thăm di Trầm, lười nói nhiều cùng họ, trực tiếp gõ cửa phòng bệnh, bên trong truyền đến thanh âm yếu ớt của di Thẩm, “Không đem Quả Quả đưa về, người đừng tới tìm ta, ta không có đứa con trai như người!”

“Di, là con...” Tiểu Quả Quả đẩy cửa đi vào.

Mẹ Thẩm nghe được tiếng của Quả Quả, lập tức toàn thân kích động không thôi, vội nắm lấy tay cô nói “Quả Quả... Quả Quả con đã tới, di cũng bị con tiện nhân kia làm cho tức chết rồi! Con ngàn vạn lần chớ nên vì cô ta mà cùng Cục Đá chia tay! Di cam đoan với con, con dâu nhà họ Thẩm chúng ta chỉ có thể là con, những người khác đừng có nghĩ đến việc tiến chân vào cửa Thẩm gia.”

Tiểu Quả Quả ngồi xuống bên giường, bưng bát cháo ở đầu giường lên, “Di, người ăn một chút đi.”

Mẹ Thẩm che ngực, “Di bị tức đến no rồi, làm sao nổi nổi!”

Tiểu Quả Quả múc một muỗng cháo đưa đến miệng bà, bà không ăn, cô vẫn giữ tay, mẹ Thẩm đành phải ăn vài miếng, cũng có chút khí lực, sau đó là cùng cô oán giận Diệp Vi kia có bao nhiêu tâm cơ, phá hư người khác.

“Di, thật ra trong lòng người cũng biết, vấn đề không hoàn toàn bởi cô gái đó.” Tiểu Quả Quả lắng lắng nghe bà nói, chờ đến khi mẹ Thẩm nói xong mới nói một câu.

Mẹ Thẩm vốn còn tự tin chỉ cần Quả Quả đến đây, bà nhất định có thể khuyên được cô, nhưng mà, nhìn thần sắc Quả Quả bình tĩnh nói chuyện như vậy, trong lòng lập tức hoảng hốt, vội vàng nói: “Thằng ngốc kia! Nó là đầu óc mê muội! Quả Quả, con cho nó một cơ hội đi! Hai đứa ở bên nhau nhiều năm như vậy, con còn không biết tính tình của Cục Đá sao? Nó đối với con một lòng một dạ, đều là do con bé đó, con bé đó quá ghê tởm, chờ Cục Đá tỉnh táo lại, nhất định sẽ suy nghĩ rõ ràng. Không phải đi khoe khoang con trai nhà mình, Cục Đá nhà di mọi thứ đều tốt, con người cũng thành thật, đều là bị con bé đó dạy hư, con đi đâu tìm được người tốt hơn Cục Đá? Chẳng nhẽ con bỏ được để Cục Đá rời đi sao? Quả Quả, con bé kia trừ việc gây hơn một chút so với con, không có nửa phần bằng với con, chỉ cần con...”

Dưới ánh mắt trông mong của mẹ Thẩm, Quả Quả đành phải đánh gãy lời bà, “Không cam lòng... làm có thể can tâm đây, di, con biết ý của người, con không phải chưa từng nghĩ đến thay đổi bản thân một chút, nhưng, di, cho dù con có làm như vậy, cũng không phải là vì cướp lại Cục Đá, đó là vì trả thù anh ấy...”

Tia hi vọng trong mắt mẹ Thẩm ảm đạm xuống, nhưng vẫn không buông tha, “Di biết, di cũng là phụ nữ, di biết trong lòng con hận, Quả Quả, con hiện tại hận nó, ta có thể lý giải, nhưng, nhưng không thử một chút, làm sao biết không thể bắt đầu được lần nữa, ai mà không có lúc phạm sai lầm...”

Tiểu Quả Quả lắc lắc đầu, trong con người không có một chút do dự: “Cho dù như vậy, chúng con thành đôi lần nữa, cũng không thể trở về như lúc trước, trong lòng con thủy chung sẽ có một câu hỏi không lời kết, anh ấy vì con thay đổi mới trở lại bên con. Anh ấy thích không phải là con, chỉ là một thứ xinh đẹp lấp lánh, sáng chói lóa mắt, mang ra bên ngoài có thể giúp anh ấy thắng được ánh mắt hâm mộ của mọi người, anh ấy mong muốn không phải là con, mà là người phù hợp với anh ấy, đứng chung có thể tăng thêm sức mạnh, như một món đồ trang sức tô điểm thêm vậy.

Thật sự có người phụ nữ cam nguyện tồn tại như vậy, nếu con cùng Thẩm Nham không phải có mười mấy năm cảm tình, có lẽ con cũng sẽ chấp nhận sự thật, dùng cách thức như vậy giữ anh ấy lại, dù sao trên đời này làm gì có nhiều chân ái, Nhưng mà, anh ấy không phải người khác, là Thẩm Nham, là người con từng phó thác tình cảm một đời người cho, từng là vị thần trong lòng con, con không thể chấp nhận... không thể tiếp thu con người như vậy của anh ấy.

Tương lai con có thể cùng một người đàn ông xa lạ không thích không ghét kết hôn, cứ như vậy đến già, bởi vì con chưa từng đối với người đó có chờ mong, nhưng Thẩm Nham, không được... di à, con xin lỗi...”

Quả Quả đã nói tới mức này, mẹ Trầm á khẩu không đáp lại được, thần sắc cùng tinh thần suy sụp không thôi, miệng thì thảo nói đi nói lại một câu “Là Cục Đá nhà di không có phúc khí, là Thẩm gia nhà di không có phúc khí...”

Tuy rằng Quả Quả đã nói rõ ràng, nhưng mẹ Thẩm cuối cùng vẫn nói: “Quả Quả, mặc kệ như thế nào, di vẫn hi vọng con có thể suy nghĩ thật kỹ một chút, di vĩnh viễn đứng bên con, về phía Cục Đá di nhất định sẽ cố gắng khuyên nhủ nó.”

Tiểu Quả Quả đi ra khỏi phòng bệnh.

Rất hiển nhiên, Thẩm Nham đứng bên ngoài đã nghe được đối thoại của hai người, lúc Quả Quả đi ngang qua, không không chế được giữ tay cô “Quả Quả...không phải như thế...anh...”

Quả Quả nhắm mắt, “Thẩm Nham, nếu anh trực tiếp thừa nhận ý nghĩ chân thật trong nội tâm, em sẽ tán thưởng anh, nhưng anh có biết hành vi của anh bây giờ gọi là gì không? Đừng để em nói ra những lời khó nghe! Buông tay...”

Thẩm Nham chán nản buông lỏng tay ra, tim đau đến mức không thể thở nổi, dường như có một vật gì đó hoàn toàn bị nhổ tận gốc từ trong nơi đó, trong đầu tràn đầy hình ảnh thừa thiếu thời, cô bé tóc buộc đuôi ngựa đứng dưới nhà mình kêu hai chữ “Cục Đá”.

Vừa mới ra ngoài nhận điện thoại, Diệp Vi về mặt hưng phấn chạy tới, “Cục Đá, ba em vừa mới nói sẽ tới thăm đi!”

Lời nói của Diệp Vi kéo hẳn ra khỏi những thống khổ, chỉ là thần sắc vẫn như trước có chút sợ sệt, “Cái gì? Ba em không phải...”

Diệp Vi kéo tay hẳn vui vẻ nói: “Em kể với ông chuyện của dì, ông cố tình suốt đêm từ nước ngoài bay về. Cục Đá, anh đừng lo lắng, có cha em ra mặt, dì nhất định sẽ thay đổi tâm ý, còn nữa...ba em vừa rồi trong điện thoại có nói, năm nay ở đại thọ của ông sẽ giới thiệu em với tất cả bằng hữu thân thiết...”

Thẩm Nham nghe vậy, lòng mảy cũng giãn ra vài phần, lập tức lại nhủ lại hỏi: “Đây không phải là công khai thừa nhận thân phận tiểu thư Diệp gia của em sao, Diệp phu nhân đồng ý?”

“Bà ta không đáp ứng cũng phải đáp ứng, không nhìn một chút xem bạn trai em là ai a!” Diệp Vi vênh mặt, không quên hướng phía Quả Quả đang rời đi ánh nhìn khiêu khích.

Quả Quả cũng không quay đầu lại đi thẳng vào phòng bệnh Phươg Cảnh Xán, đem hai người đang đứng ngoài kia ngăn cách sau cánh cửa.

Vào trong phòng, không thấy Phươg Cảnh Xán trên giường bệnh, cô nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy, đang muốn mở miệng gọi một tiếng, nhưng lại nhìn thấy anh đang từ ban công đi vào.

Ách, không nằm yên trên giường bệnh, đi ra ngoài ban công làm cái gì?

Đang kì quái nghĩ, Phươg Cảnh Xán hướng về phía cô “Hừ” một tiếng, sau đó lại bò lên giường, đưa lưng về phía cô nằm xuống.

Nhìn phản ứng kiêu ngạo này của Phươg Cảnh Xán, Quả Quả lập tức hiểu rõ “Anh nghe lén à?”

“Hừ, phở thác tình cảm cả đời dành...” Phươg Cảnh Xán cũng không che dấu, tái diễn lại những câu cô vừa nói, ngữ khí chua như dấm* “Hừ, vị thần trong lòng con...”

“Anh quên chữ quan trọng nhất em nói rồi, là “từng” nhớ không?”

“Vậy, bây giờ thì sao? Hiện tại anh là người đàn ông em phở thác suốt đời, là vị thần của em sao?” Phươg Cảnh Xán không cam lòng hỏi lại.

Tiểu Quả Quả thật sự không có biện pháp liên tưởng người đàn ông đang giận dữ này với vị thần nào đó, dù gì thì bọn họ cũng vừa mới xác định quan hệ, nói thật, phở thác chung thân đại sự cái gì đó, cô thật sự chưa nghĩ xa như vậy đâu.

Thấy cô không nói lời nào, Phươg Cảnh Xán càng tức giận hơn.

Tiểu Quả Quả khuyên nhủ trong chốc lát thấy không hiệu quả, đành phải thu dọn một chút, chuẩn bị rời đi, ngày mai đợi anh bớt giận rồi nói sau.

“Muộn rồi, em về trước, anh ở đây có việc thì kêu y tá. Sáng sớm mai em phải tới công ty, đại khái khoảng giữa trưa mới có thể đến thăm anh, con nữa, đừng tùy tiện xuống giường đi loạn, cẩn thận miệng vết thương vỡ ra...”

Tiểu Quả Quả vừa nói xong, chuẩn bị rời đi, Phươg Cảnh Xán lại lập tức xuống giường, theo sát phía sau cô, ôm lấy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trung lai e sẽ không cùng một người đàn ông xa lạ không thích cũng không ghét kết hôn, cứ như vậy đến già, em sẽ cùng với một người đàn ông yêu em đến không có thuốc chữa, bị em làm cho thần hồn điên đảo, đời nay trừ em ra sẽ không nhìn một người phụ nữ khác, cùng một người đàn ông tuyệt thế tốt đẹp đến đâu bạc răng long, sau đó sinh nhiều con!”

Anh biết, em không tin anh, anh cũng biết em đối với anh không có chờ mong, thậm chí chỉ là thử nhìn một chút em với anh thành đôi ra sao. Nhưng mà, Quả Quả, anh thật sự rất cảm kích, cảm ơn em đã tiếp nhận anh, em sẽ không biết anh có bao nhiêu vui vẻ, giây phút em hướng tới anh hôn một cái kia, là thời khắc vui vẻ hạnh phúc nhất đời anh!”

(*) Bình thường mọi người đọc truyện đều biết chua như dấm hay ăn dấm nghĩa là ghen. Nhưng nó có điển tích nên mình mạn phép sưu tầm cho một số bạn không biết hiểu rõ hơn.

Dưới thời Hoàng Đế Đường Thái Tông có vị tể tướng tên là Phòng Huyền Linh nổi tiếng sợ vợ. Mặc dù vợ của ông độc đoán và nóng nảy, nhưng cô luôn chăm sóc chồng rất chu đáo mà không cần đến gia nhân.

Một ngày nọ, trong buổi tiệc với các quan nhất phẩm, vua cao hứng với mọi người. Sau vài ly rượu tất cả đã ngà ngà say. Phòng Huyền Linh khoe khoang với mọi người rằng ông chẳng sợ vợ. Vị hoàng đế cảm thấy hài lòng vì điều đó nên đã ban tặng hai người đẹp cho tể tướng làm thê thiếp. Khi Phòng tể tướng tỉnh rượu, ông lo sợ vợ sẽ giận dữ vì sự mất tự chủ của bản thân.

Các quan lại trong triều đã cố gắng động viên an ủi ông và nhắc nhở rằng hai người phụ nữ đẹp đó là ơn trên của Hoàng Đế, vợ ông liệu dám đụng vào không? Phòng Huyền Linh bình tĩnh thu xếp cẩn thận đưa hai người phụ nữ về nhà. Như dự đoán, vợ của ông vô cùng tức giận, la hét, mắng mỏ và buộc chồng phải đưa hai người đẹp trả lại.

Khi vua nghe tin, ông muốn gây áp lực với vợ tể tướng để trị tính nóng nảy của bà ta. Ông triệu hồi hai vợ chồng tể tướng. Khi tất cả đến vãn an, Hoàng Đế chỉ tay vào hai người đẹp và một bình rượu độc rồi nói với vợ tể tướng: “Trẫm không cần phải nhắc lại tội kháng chỉ nữa. Người chỉ có hai lựa chọn:

Một là đưa hai người phụ nữ này trở về, hai là uống rượu độc tự vẫn. Như vậy người sẽ không thể ghen tuông với ai nữa”

Quan tể tướng biết vợ của ông rất bốc đồng vì thế ông quỳ lạy cầu xin Hoàng Đế. Đường Thái Tông giận dữ nói: “Đường đường là một tể tướng mà dám không tuân lệnh Trẫm lại còn leo mép”. Phòng phu nhân quan sát hai người đẹp và nhận ra mình sẽ không bao giờ cạnh tranh được với họ, một khi họ về làm thiếp, cô sẽ không thể sống được ngày yên ổn. Bằng cách này hay cách khác, cô cũng sẽ thất bại. Cô suy nghĩ một vài giây và quyết định uống rượu độc.

Sau khi Phòng phu nhân cầm bình rượu và uống một mạch không do dự, quan tể tướng ôm vợ và khóc nức nở. Tất cả quan lại đều cười ồ lên vì đó chỉ là vở kịch. Từ chai rượu tưởng là có độc chỉ đựng toàn giấm. Đường Thái Tông chứng kiến và thảng thốt: “Đến Trẫm còn phải sợ cô ấy, huống gì là Phòng Huyền Linh”.

Vợ của Phòng tể tướng hài lòng và mỉm cười. Rượu độc chỉ là hình phạt giả. Kể từ câu chuyện đó, trong tiếng Trung Quốc “uống giấm” là từ đồng nghĩa với từ “ghen tuông”.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Phuong Cảnh Xán cả một ngày hôm nay đều đắm chìm trong liều buff mang tên “Quả Quả cuối cùng cũng đáp ứng làm bạn gái ta”, toàn thân giống như đang lên dây cót, phần khởi trong lòng căn bản không ngừng lại được, hơn nữa lại vừa rồi lại bị Thẩm Nham chích thêm một phát, buff càng tăng cấp, nhiệt huyết lại càng sôi trào mạnh hơn.

Kết quả của việc phần khởi này là miệng vết thương bị vỡ ra, đau đến mức gào thét.

Vì thế Tiêu Quả Quả dĩ nhiên không đi được, nhanh chóng đi tìm bác sĩ.

Phuong Cảnh Thẩm cũng bị kinh động đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn vị bác sĩ đang bôi thuốc cho em trai, sau đó nói với Quả Quả, “Quả Quả, đi về nghỉ ngơi đi, không cần để ý đến nó.”

Phuong Cảnh Xán dùng ánh mắt ‘Vị bác sĩ này thật đáng sợ’ liếc nhìn Phuong Cảnh Thẩm, khàn khàn nói: “Quả Quả, em đừng nghe lời anh ấy, đây không phải anh ruột của anh!”

“Đừng nói lung tung!” Tiêu Quả Quả vỗ anh một cái, “Được rồi, em vẫn nên ở lại chăm sóc anh ấy.”

Tránh khỏi nửa đêm anh lại gây ra chuyện gì, xem như cô sợ anh rồi.

Phuong Cảnh Xán cảm động hai mắt ngấn lệ, quả nhiên vợ vẫn thương anh nhất!

“Bên gia đình nhà em không sao chứ?” Phuong Cảnh Thẩm hỏi.

“Không có việc gì, em sẽ gọi điện nói với anh trai em một tiếng”.

Một lát sau Phuong Cảnh Thẩm rời đi, vết thương lại một lần nữa được xử lý tốt, Phuong Cảnh Xán lại mặt nặng mày nhẹ hừ hừ.

“Anh sao vậy?” Quả Quả bắt đầu dĩ hời.

Phuong Cảnh Xán bĩu môi quay mặt đi, mắt húng lầu bầu: “Phụ nữ bọn em có phải đều thích kiểu người như Phuong Cảnh Thẩm không?”

Quả Quả nháy nháy mắt, trả lời: “Người khác sao thì em không biết, nhưng em thì không thích.”

Phuong Cảnh Xán không quá tin tưởng quay đầu lại hỏi tiếp, “Thật?”

Quả Quả không chút do dự gật đầu, “Ừm, cảm giác rất nghiêm chỉnh, em thích người giống anh hơn, trong sáng tự nhiên, thoải mái đáng yêu”.

Nhưng còn lại là hung hăng can quấy, cố tình gây sự. . .

Phuong Cảnh Xán nghe xong hết sức vui mừng, trong lòng thỏa mãn, thoải mái, tiếp theo đều không người đỡ chính mình ngoan ngoãn đi ngủ.

Sau khi Phuong Cảnh Xán ngủ, Quả Quả sợ đánh thức anh, liền đi ra ngoài gọi điện cho anh cô.

Trầm Nham cùng Diệp Vi lúc này đã không còn ở hành lang, không biết đã trở về chưa hay còn đang trong phòng bệnh.

Tiêu Mộ Bạch lập tức nhận điện thoại, giọng nói có chút vội vàng hỏi: “Quả Quả, em ở đâu? Có bị thương không?”

“Ách...em ở bệnh viện, anh sao lại biết...”

“Vừa mới nhận được tin tức, đang muốn gọi điện thoại cho em thì em gọi tới, chuyện lớn như vậy tại sao không nói cho người nhà biết? Ba mẹ cũng biết, đều đang rất lo lắng cho em”.

“Em không phải đang nói đây sao, không có việc gì lớn, tuy rằng lúc ấy em có mặt ở hiện trường, nhưng không bị thương. Những người đó cũng đã được giải quyết, để bảo đảm an toàn bệnh viện hiện giờ cũng phải người bảo vệ, không cần lo lắng cho em”.

“Nghe nói Phương Cảnh Xán bị thương rất nặng?” Tiêu Mộ Bạch hỏi, nhưng trong giọng nói cũng không có bao nhiêu lo lắng, hiển nhiên là không quá tin câu trả lời này.

“Đó cũng là do đối thủ cạnh tranh có ý thả tin đồn, gây nhiễu loạn lòng người. Phương Cảnh Xán không có việc gì lớn, bị đâm vào dạ dày, đã trải qua phẫu thuật, không có gì đáng ngại, em lúc này đang ở bệnh viện chăm sóc anh ấy, ách, cái kia, em gọi điện cho anh cũng vì việc này, buổi tối nay em muốn ở lại bệnh viện, có khả năng không về nhà, anh đừng nghĩ nhiều nha, chỉ bởi vì anh ấy là tổng giám đốc của em, cho nên em mới...”

“Ban đầu anh cũng không suy nghĩ nhiều” Nghe cô giải thích như vậy, muốn không nghĩ ngợi nhiều cũng không được.

“Ách, dù sao anh cũng nói giúp em với ba mẹ một tiếng, bảo ba mẹ đừng lo lắng. Chuyện khác, chờ ngày mai gặp mặt em sẽ nói rõ với anh...”

Chuyện cùng Phương Cảnh Xán xác lập quan hệ yêu đương không thể nói rõ ràng qua điện thoại được ngay.

Vừa mới cúp điện thoại, phía sau truyền đến một thanh âm chanh chua của Diệp Vi.

“A, thật sự đúng là thức trắng đêm bồi bên giường bệnh nha! Cậu không biết xấu hổ, muốn làm tình nhân của người ta, người nhà cậu có biết không?”

Tiểu Quả Quả liếc mắt nhìn cô ta một cái, nhẹ nhàng nói một câu: “Câu này nên dành cho cô mới đúng.”

Diệp Vi cắn răng hừ một tiếng, “Cậu bớt dốt vàng lên mặt mình đi, tôi cùng Thẩm Nham quang minh chính đại kết giao, cậu và Phương Cảnh Xán thì sao? Mục Dao mới là vợ anh ta, cậu nghĩ mình là gì? Người tình? Hay bạn giường?”

Thẩm Nham mới từ trong phòng bệnh đi ra vừa vặn nghe thấy thế, cực kì không vui, thấp giọng gầm một tiếng, “Tiểu Vi em đang nói bậy bạ gì đấy?”

“Sao em lại nói bậy? Sự thật đều bày ra trước mắt, anh còn muốn vì cậu ta mà nói chuyện! Cậu ta trong lòng anh chính là ánh trăng sáng, một câu em nói đều không đúng, đúng không?” Diệp Vi đại khái đã có chỗ dựa, ngay có nói chuyện cũng có chút khích bác.

“Anh bây giờ một muốn chết, em có thể dùng cổ tình gây sự được không?”

“Em như thế nào là cổ tình gây sự, rõ ràng anh bị em nói trúng tâm thẹn quá hóa giận...”

"Vợ chồng son phải lý giải cho nhau chứ, cả ngày cứ cãi nhau ồn ào ra thể thống gì nữa, để cho người ta chế giễu à." Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp đầy uy nghiêm của nam giới.

“Ba...”

“Bác Diệp.”

Hai người lập tức ừ rừ.

Người đàn ông trung niên đi đến trước mặt Quả Quả, mỉm cười xã giao, “Vi này chắc là trợ lý Tiêu phải không?”

Quả Quả không trả lời mà nhìn ông, “Ngài là?”

Theo như xưng hô ban nãy của Diệp Vi, người này chính là ba của Diệp Vi, nhưng cô không nhớ rõ mình đã từng tiếp xúc với ông ấy, vì thế cẩn thận hỏi lại một câu.

“Ha ha, trợ lý Tiêu không biết tôi, lúc trước tôi ở một vài tiệc rượu đã thấy qua trợ lý Tiêu với Phương tổng cùng tham dự với nhau. Hôm nay vừa vặn có việc tới đây, nghe nói Phương tổng ở phòng bên cạnh, không biết có tiện vào chào hỏi với Phương tổng hay không?” Ba Diệp khách khí nói.

Lúc này, Tiểu Quả Quả tự nhiên muốn hoàn thành trách nhiệm của một trợ lý, từ chối nói: “Thật ngại quá, Phương tổng vừa mới nghỉ ngơi, không bằng sáng mai vào thời gian thăm bệnh ngài lại đến?”

“Như vậy a...thật không khéo rồi! Vậy không quấy rầy Phương tổng nghỉ ngơi, tôi ngày khác lại tới”.

Diệp Vi đứng bên cạnh khinh thường nhỏ giọng thầm thì: “Kiểu ngạo cái gì, chẳng qua chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ không ai biết...”

“Tiểu Vi...” Ba Diệp cảnh cáo một tiếng.

Diệp Vi lập tức không nói tiếp .

“Vậy tôi cáo từ trước, hi vọng Phương tổng sớm khôi phục sức khỏe”.

“Ba, con đưa ba xuống lầu”.

Cha con hai người đi xuống tầng dưới.

Sắc mặt ba Diệp hiện lên vẻ bất mãn trách cứ: “Tiểu Vi, như thế nào càng sống càng như trẻ con vậy? Ba bình thường dạy dỗ con như thế nào?”

Diệp Vi tranh cãi, “ Ba, ba không biết, cô ta chính là bạn gái trước kia của Thẩm Nham, hiện tại lại qua lại cùng Phương Cảnh Xán, khắp nơi đều đánh vào mặt con, thật sự khiến con tức giận...”

“Ba mặc kệ cô ta trước kia là ai, bây giờ cô ta là người của Phương Cảnh Xán, đánh chó phải ngó mặt chủ, chút đạo lý này mà con cũng không hiểu? Đắc tội với cô ta đối với con có lợi gì?”

Ba Diệp nhìn đứa con gái vô luận là đáng người hay dung mạo đều là trăm dặm mới tìm được một người, trong con người hiện rõ vài phần tiếc hận.

“Cô ta chỉ là...”

“Mặc kệ cô ta có thân phận gì chẳng nữa, hiện tại cũng là người Phương Cảnh Xán cưng chiều, là người có thể ở bên cạnh cậu ta có thể nói chuyện được. Đến ta đều phải cho cô ta ba phần mặt mũi!” Ba Diệp nhìn thần sắc con gái mình còn tức giận, hừ một tiếng, “Như thế nào? Không phục? Con nếu có bản lĩnh đem Phương Cảnh Xán bắt lại trong tay, toàn bộ thành phố A này con đều có thể đi ngang đi dọc được, cũng không cần phải nhìn sắc mặt ta mà làm việc! Cũng không cần ta phải hao hết tâm lực thu phục dư luận thừa nhận con là đại tiểu thư Diệp gia?”

Diệp Vi hai tay nắm chặt lại, sắc mặt tái mét, che giấu ánh mắt không cam lòng nói, “Ngay cả loại người như Tiêu Quả Quả mà anh ta cũng có thể trèo lên người, con còn không trị được? Con cùng Thẩm Nham là yêu nhau thật lòng, sao giống nhau vậy được, với cả, Thẩm Nham cũng không kém a”.

Ba Diệp thở dài một tiếng, “Gia thế của Thẩm Nham không kém, nhưng đặt cạnh Phương Cảnh Xán thì chẳng là cái thá gì, ba lần này vì con mà ra mặt, cũng là do con thật tâm yêu thích con người cậu ta”.

“Ba, con biết ba thương con, lần này con gái cảm ơn ba...”

.....

Sau khi Diệp Vi cùng ba mình rời đi, Thẩm Nham vẫn như trước đứng nguyên tại chỗ.

Tiêu Quả Quả thấy anh ta cũng không cùng đi, có chút kì quái, cũng không để ý, đang chuẩn bị tiến vào phòng bệnh, Thẩm Nham đột ngột mở miệng

“Em cùng Phương Cảnh Xán thật sự kết giao?”

Tiêu Quả Quả ngừng chân, chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh đạm, nhìn vào ánh mắt đang đè nén cảm xúc phức tạp kia, thần nhiên nói “Đúng thì sao?”

Thẩm Nham nghe xong thì lập tức bùng nổ, “Tiêu Quả Quả, em điên rồi! Em có biết anh ta là ai không? Em đang lãng phí bản thân mình đó!”

“Thành đôi với anh thì không lãng phí bản thân mình sao?”

Thẩm Nham không thể tin được, nhìn Quả Quả, “Sao em lại có thể đem anh ta so với anh?! Mặc kệ em tin hay không, ít nhất trong lòng anh vẫn luôn đem em trở thành vợ của mình, nếu không phải... Nếu không phải sự việc náo loạn đến mức này... Nhưng Phương Cảnh Xán sẽ không? Anh ta sẽ cưới em sao? Em sao lại hồ đồ như vậy!”

“Kẹt kẹt” một tiếng, cửa phòng bệnh phía sau lưng Quả Quả được đẩy ra

Đôi mắt vẫn còn nín ngừ của Phương Cảnh Xán híp lại, khuôn mặt lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông đang phẫn nộ ở đối diện, cánh tay duỗi ra, đem Tiêu Quả Quả ôm vào lòng.

Tiêu Quả Quả đầu tiên là giật mình, sau đó nhận ra hơi thở quen thuộc của người nào đó, lập tức nổi giận đùng đùng quay đầu trừng mắt mắng, “ Phương Cảnh Xán, sao anh lại chạy loạn xuống giường rồi!”

Phương Cảnh Xán học theo bộ dạng trừng mắt của cô, nói một cách đương nhiên: “Còn không phải vì em chạy loạn trước! Anh không nhìn thấy em, đương nhiên muốn tìm em trở về... đều là em sai...”

Quả Quả nhúc nhúc không thôi, đem người này đẩy mạnh vào phòng, “Dạ dạ dạ, là lỗi của em, anh mau trở về giường đi”

“Vậy em về nằm cùng anh!”

“Năm cái đầu anh á!”

“Không về với anh, anh sẽ không năm!”

“Anh gây sự nữa em đi gọi anh trai anh!”

“Gọi thì gọi! Anh muốn cáo trạng, em nửa đêm trốn anh ra ngoài đi gặp người đàn ông khác!”

“Anh đừng nháo nữa, có tin em thật sự nửa đêm đi ra ngoài tìm người đàn ông khác không?”

“Oa, em không thương anh...”

....

Ngoài cửa, toàn thân Thẩm Nham run rẩy, đấm mạnh lên tường.

Trong phòng, Phương Cảnh Xán giăng co nửa ngày rồi cục không cam lòng nằm trên giường, Tiêu Quả Quả ngồi ghé bên giường, nâng tài liệu lên đọc.

Phương Cảnh Xán nhắm mắt một lúc lại mở ra, “Quả Quả...”

“Làm sao?”

“Anh sẽ cưới em!” Ngữ khí vô cùng nghiêm túc trịnh trọng.

“...”

“Chỉ cần em gật đầu, ngày mai chúng ta đến cục dân chính làm giấy đăng kí kết hôn.”

“Mau ngủ đi.”

“Ồm”.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, dưới ánh đèn vàng ấm áp, trong đôi mắt của cô gái hiện lên ánh nhìn ôn nhu dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Mấy ngày nay, Quả Quả đều bận rộn cả qua lại giữa công ty lẫn bệnh viện, ban ngày ở công ty bàn giao công việc với trợ lý mới, buổi tối lại đến bệnh viện chăm sóc Phương Cảnh Xán. Cùng lúc thân thể Phương Cảnh Xán dần dần hồi phục, chuyện chuyển giao công việc của cô cũng sắp hoàn thành, nháy mắt đã thấy đến ngày chính thức rời khỏi công ty.

Mặc dù mới làm việc không lâu, nhưng đồ đạc cá nhân trong phòng làm việc của cô lại rất nhiều, lúc cô sắp xếp lại đồ đạc phát hiện ra đều là những đồ bình thường Phương Cảnh Xán kín đáo đưa cho cô, nhiều nhất là các loại đồ ăn vặt, còn có gối ôm, thảm, ống đựng bút nho nhỏ.

Tiêu Quả Quả đem tất cả đồ đạc cho vào một chiếc thùng giấy lớn, ôm đi ra ngoài chào tạm biệt đồng nghiệp.

Tiểu Lý luyến tiếc kéo tay cô, “Quả Quả, cô thật sự không suy nghĩ thêm một chút sao? Công việc tốt như vậy, cứ thế mà từ chức sao, đáng tiếc quá, cho dù không có đàn ông, ít nhất còn có một công việc tốt, cô bây giờ chẳng phải là cả hai thứ đều không có sao...”

“Đúng thế, đúng thế! Cô còn quá trẻ, dễ dàng xử lí theo cảm tính...”

“Cũng chỉ trách Phương tổng của chúng ta, không hề có một chút tự giác, luôn luôn ôn nhu với Quả Quả như vậy, là phụ nữ đều sẽ hiểu làm không phải sao?”

“Haiz, đừng nhắc tới Phương tổng, ngài ấy chắc đã biết mình làm không đúng, vì thế không phải tân trợ lí đều là nam sao! Mập mập cũng không chống cự nổi mị lực của Phương tổng a...”

“Không phải là bởi vì sắp kết hôn, sợ Mục tổng mất hứng mới tuyển trợ lí nam chứ?”

“Đáng thương quả táo nhỏ Quả Quả, khẳng định là thương tâm đến chết, luôn luôn phải gượng cười...” Nhân duyên của Quả Quả ở công ty rất tốt, lúc này không ít người bệnh vực cô...

Người nhiệt tình hòa giải nhất trong đám người ở công ty là Chủ nhiệm Trương vỗ vỗ tay Quả Quả, an ủi cô, “Quả Quả, đừng quá khổ sở, cô gái nhỏ như em đối với người đàn ông như Phương tổng có điều ảo tưởng, tất cả mọi người đều có thể lý giải, bây giờ suy nghĩ rõ ràng là tốt rồi, chút nữa chị sẽ giúp em giới thiệu một người đàn ông tốt...”

Đối mặt với ánh mắt đồng tình từ mọi phía, còn có sự nhiệt tình của vị Trương chủ nhiệm này, Tiêu Quả Quả bó tay toàn tập, đúng lúc bầu không khí lên mức cao nhất, đang nghĩ xem nên nói như thế nào để họ tin mình không phải như vậy, nói sao để làm giảm sự chấn động của họ tới mức thấp nhất, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đứng sau đám người, cũng không biết anh đứng đó từ bao giờ. Lúc này anh khẽ ho một tiếng, nhẹ nhàng nói ——

“Chủ nhiệm Trương, việc này không cần chị phải nhọc lòng.”

“A! Phương tổng! Phương tổng ngài đã xuất viện rồi!”.

Tất cả mọi người nhìn thấy Phương Cảnh Xán tới, lập tức như ong vỡ tổ kích động vây quanh anh ân cần hỏi han.

Phương Cảnh Xán mỉm cười chào hỏi qua đám nhân viên, sau đó đẩy đám nhân viên bên người ra đi đến trước mặt Tiêu Quả Quả, không nói hai lời đem thùng giấy trong lòng cô cầm lấy .

Quả Quả nhú mày muốn đoạt lại, “Nặng lắm, vết thương của anh vừa mới tốt một chút...”

“Anh không có yếu ớt như vậy, anh ngay cả em đều ôm được, có tin anh ôm cho em xem không!” Đối với việc lần trước muốn xoa người phản công chủ động ôm hôn cô trong bệnh viện không được, đến bây giờ anh vẫn thấy canh cánh trong lòng.

Không còn cách nào khác, Tiêu Quả Quả đành phải để anh cầm.

Đám nhân viên nhìn tình hình này không khỏi đưa mắt nhìn nhau, ơ a ề... Có gì đó sai sai ở đây?

Mắt Phương Cảnh Xán quét qua đám người vừa an ủi Tiêu Quả Quả một lần, đuổi mắt khẽ nhướn lên, “Về chuyện của tôi và Quả Quả, hiện tại có muốn nghe một phiên bản khác không?”

Mọi người vội vàng gật đầu như trống bỏi. Quả Quả đột nhiên có một loại dự cảm xấu...

“Sự thật là, tôi nhất kiến chung tình với Quả Quả, đem cô ấy an bài ở bên cạnh hoàn toàn là tư tâm, đối tốt với cô ấy là vì tôi đang theo đuổi cô ấy...”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người tại đó đều ngây ngốc, Phương Cảnh Xán rõ ràng đang nói tiếng người, sao bọn họ nghe xong lại không hiểu nhỉ?

Quả Quả kéo kéo gấu áo anh ý bảo hẳn nên có chừng có mực.

Trong từ điển của những nào đó hiển nhiên không có bốn chữ này, còn con thỏ mồm mỉm cười một cái, vẻ mặt sùng nịnh rồi lại bắt đầu tiếp tục nói: “Chỉ là cô nhóc này quá tri thức, tôi theo đuổi cô ấy lâu như vậy mà cô ấy hoàn toàn không biết, một chút phản ứng đều không có, còn hiểu lầm tôi là người ai cũng đối tốt nữa.”

Tiêu Quả Quả: “...” Giờ quay qua trách mình?!

Trong não mọi người như bị lược xoáy quét sạch một lần: Làm ơn đi!!! Bọn tôi hoàn toàn không biết đó!

“Cho nên tôi trực tiếp nói rõ với Quả Quả, kết quả khiến cô ấy sợ chết khiếp không nói, còn ghét bỏ tôi thích gây chú ý, khiến người khác thù hận cô ấy...” Nói đến đây, Phương Cảnh Xán lại có chút ai oán nhìn Quả Quả một cái.

Mà Tiêu Quả Quả lại nhìn mọi người với ánh mắt ‘Mời mọi người chủ trì công đạo cho tôi’.

Tất cả mọi người đáp lại ánh mắt với vẻ: ‘Phương tổng quả thật rất gây chú ý! Còn nữa, chúng tôi cũng bị dọa đến chết đó!’.

“Chuyện sau đó mọi người đều biết, Quả Quả nhìn thấy tin trên báo, hiểu nhầm tôi cùng Mực tổng có quan hệ, may mắn là trời cao chiếu cố cho tôi có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, Quả Quả mới bị tôi làm cho cảm động, cuối cùng đồng ý thành đôi với tôi. Sau khi xác định quan hệ, Quả Quả lo lắng vì yêu tôi sẽ ảnh hưởng đến công việc, cho nên mới từ chức...” Phương Cảnh Xán nói một hồi, sau đó gằn từng chữ hỏi, “Hiện tại, mọi người đều hiểu rõ rồi chứ?”

Mọi người đồng loạt gật đầu, sau đó lại đồng loạt lắc đầu.

Phương Cảnh Xán hơi cúi người, hôn lên khóe môi Quả Quả một cái, ánh mắt tràn ngập uy hiếp nhìn mọi người, “Rõ chưa?”

Mọi người sợ tới mức gật đầu thật mạnh.

Lúc này Phương Cảnh Xán mới hài lòng, chịu để cô bạn gái sắp nổi giận nhà mình kéo đi.

Thế là, tất cả nhân viên nghẹn họng trố mắt đứng nhìn vị Phương tổng anh minh thần võ của bọn họ như chú cún con đi theo sau cô trợ lý nhỏ múp míp, anh còn ngây thơ kẻ sát vào người ta tranh công, "Quả Quả, Quả Quả, mới vừa rồi anh thể hiện tốt không, em mau khen anh đi nha"...

Tốt cái gì mà tốt, cô sắp đi rồi, anh lại chạy tới đây gây sóng gió...

Trong thang máy.

Tieu Quả Quả bắt đầu hỏi: “Không phải sáng mai anh mới xuất viện sao?”

“Em không có ở đó, anh ở bệnh viện một mình không có ý nghĩa gì cả, cho nên lập tức tới đây đón em.” Phương Cảnh Xán vừa nói vừa đảo mắt nhìn thùng giấy to đựng đều là những đồ dùng nhỏ mình đưa cho cô ấy, thấy Quả Quả đều đem tất cả về nhà tâm tình bỗng chốc trở nên rất tốt.

“Anh còn có lý do nào đáng tin hơn chút không, bệnh viện cũng không phải nơi để anh chơi đùa!” Cô rất hoài nghi có phải người này mắc bệnh tăng động không, không có một phút nào chịu ngồi yên cả, bảo anh ngoan ngoãn nằm im một chỗ điều dưỡng vết thương còn khó hơn lên trời.

“Quả Quả, giờ em không cần đi làm, đến nhà anh chơi đi mà~” Phương Cảnh Xán hưng phấn đề nghị.

“Ba ngày sau em phải bảo vệ luận án, làm sao có thời gian chơi a!” Quả Quả thờ dãi.

“Vậy em đến nhà anh chuẩn bị là được~” Phương Cảnh Xán tiếp tục bám dính.

Quả Quả không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt: “Không được, anh sẽ em phân tâm”.

“Sẽ không, anh thề tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến em.” Phương Cảnh Xán lập tức thề son sặc, sau đó gặp phải ánh mắt hoài nghi của Quả Quả, trong lòng lập tức chột da, yếu ớt sửa lại “Anh sẽ thật cẩn thận, tận lực không quấy rầy đến em..”

“Đừng có chỉ nghĩ đến chơi, mấy ngày nay anh ở nhà chú ý điều dưỡng thân thể, còn nữa không cần liên tục gửi tin nhắn cho em, để cho em yên lặng mấy ngày làm cho xong”.

Phương Cảnh Xán vô cùng thất vọng cúi đầu, “Ừ”.

Tieu Quả Quả ho nhẹ một tiếng “Những lúc em rảnh sẽ gọi điện thoại cho anh”.

Nghe thấy điểm này, Phương Cảnh Xán lập tức vui vẻ ngẩng đầu nhìn cô.

Tieu Quả Quả nhìn lên trời, hai tai có chút nóng lên, nói ấp úng, “Ừm, chờ luận văn hoàn thành cùng nhau đi xem phim được không?”

Đây chính là hẹn hò trong truyền thuyết sao?

Phương Cảnh Xán ngẩn người, sau đó vội vàng gạt đầu, hai tròng mắt lấp lánh.

Quả Quả bật cười lắc đầu, người này quả thật giống trẻ con, hay cáu kỉnh, cũng may dễ dỗ, sống chung cũng không quá khó.

Phương Cảnh Xán lái xe đưa Quả Quả về nhà.

Sau khi xuống xe, giúp cô mở cửa xe, lại theo sau cốp xe lấy đồ ra, nói “Anh giúp em mang đồ lên”.

Quả Quả vội vã xua tay “Không cần, em tự làm được”.

Phương Cảnh Xán biết cô không muốn vì anh đang bị thương, rầu rĩ không vui đứng cạnh cửa xe “Quả Quả, khi nào em đem anh về gặp ba mẹ em?”

Tieu Quả Quả trừng mắt, “Không phải anh đã gặp rồi đấy thôi!”.

“Lúc đó không giống...”

Tieu Quả Quả thật kiên nhẫn giải thích cho anh: “Phương Cảnh Xán, hai chúng ta mới chỉ quen nhau không được mấy tháng, chính thức xác nhận quan hệ mới được vài ngày mà thôi, ba mẹ em bên này khi biết thân phận anh đều nhất trí cho rằng bộ dạng anh làm họ bất an, cho nên vẫn là chờ cho quan hệ chúng ta ổn định một chút rồi nói cho bọn họ biết thì tốt hơn, nếu không khi bọn họ hỏi tới, ngay cả chính em cũng không có đủ sức mạnh thuyết phục bọn họ”.

Cùng Phương Cảnh Xán qua lại, cô chỉ nói cho anh trai mình biết, ba mẹ vẫn không biết, nhị vị phụ huynh từ sau khi Phương Cảnh Xán đến nhà vẫn lo lắng một hồi chưa yên, nếu bất chợt biết bọn họ kết giao, còn không biết sẽ lo lắng đến mức nào nào đâu.

Phương Cảnh Xán đặc biệt bị phần: “Anh gây bất an chỗ nào chứ!”

Tieu Quả Quả liếc mắt nhìn khuôn mặt ngay cả giận vẫn khiến hoa nhường nguyệt thẹn kia, gờ tay chặn trước anh, “Mời anh trở về soi gương trước đi...”

Phương Cảnh Xán thật sự lấy di động ra, mở camera trước lên, nhìn trên màn hình thấy khuôn mặt đẹp trai của mình, vẻ mặt đặc biệt u buồn, biểu cảm ‘Mình tại sao phải đẹp như vậy, đẹp như vậy’ xót xa thương cảm cho bản thân, biểu cảm thật khiến người khác không nhìn được nghĩ muốn đánh cho

anh một trận.

Tiểu Quả Quả liếc nhìn bóng dáng của mình trên cửa kính xe, “Hơn nữa, tướng mạo của em còn như vậy...”

Phương Cảnh Xán cắt di động xuống, về mặt thành thật: “Tướng mạo em thì làm sao? Toàn thế giới chỉ có diện mạo của em là xứng đôi với anh. Những người khác đều làm anh chướng mắt!”

“...” người này lại bắt đầu ‘tà thuyết mê hoặc người khác’ rồi. Nhưng mà, nghe vẫn rất lọt tai...

Tiểu Quả Quả ôm thùng giấy nói, “Được rồi, không nháo với anh nữa, em lên đây, anh cũng trở về nhà sớm đi”.

“Nga, bye, nhớ gọi điện cho anh nha, còn có cùng nhau đi xem phim...”

“Biết rồi!”

Tiểu Quả Quả ôm thùng đi vào, đi được vài bước, lúc tới cửa nhện không được ngoái đầu nhìn lại, trông thấy Phương Cảnh Xán vẫn đứng im chỗ đó đưa mắt nhìn mình rồi đi, thấy cô quay đầu, hơi ngạc nhiên, tiếp theo lại vui vẻ hướng cô vẫy vẫy tay cười cười.

Quả Quả cũng không biết giây thần kinh nào của mình bị xúc động, trong lòng bất chợt mềm nhũn thành một bãi, đặt thùng giấy xuống, lạch bạch chạy về. Nhân lúc ánh mắt Phương Cảnh Xán còn đang ngạc nhiên, vịn bờ vai anh, nhón chân, hôn lên môi anh một cái, chạm một cái thật nhanh, sau đó lại nhanh chóng chạy về phía cửa, ôm lấy thùng giấy, lấy chìa mở cửa vào nhà.

Phương Cảnh Xán cúi đầu, sờ sờ môi mình, ánh mắt lóng lánh... a, hóa ra đây chính là mùi vị của tình yêu sao! Cảm giác cả người đều say rồi...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edít: thuythuy2203

Phương Cảnh Xán trở về nhà, vừa mở cửa ra, nhìn thấy một người đang ngồi dựa trên ghế sofa, tay cầm quyển tạp chí, trên bàn là một chén trà xanh nóng bốc hơi nghi ngút.

“Anh, sao anh lại ở đây?”

Phương Cảnh Xán nhiệt tình chào hỏi Phương Cảnh Thâm, một bên huyết sáo giai điệu bài “Hãy Để Chúng Ta Nhấc Mái Chèo Lên, để chiếc thuyền nhỏ tạo ra những gợn lăn tăn”[1] một bên cời caravat, toàn thân như thuyền nhỏ giữa hồ nước, không chỉ bệnh phổi, còn hoàn toàn không giống người bị thương mới khỏi vừa ra viện, giống như anh mới nghỉ phép trở về, cả người tràn đầy gió xuân.

[1] Hãy Để Chúng Ta Nhấc Mái Chèo Lên, để chiếc thuyền nhỏ tạo ra những gợn lăn tăn (让我们荡起双桨, 小船儿推开波浪)

Là 2 câu đầu trong bài hát 让我们荡起双桨/ Hãy Để Chúng Ta Nhấc Mái Chèo Lên, bạn có thể nghe tại đây

Phương Cảnh Thâm buông tạp chí trong tay xuống, “Em vừa mới ra viện, chuyện ăn uống cần chú ý mấy điều quan trọng, anh ở lại đây dặn dò thím Vương một chút.”

Nếu đề tự thăng nhãi này lưu ý thì không được chắc luôn.

“Vậy à?”

“Thím Vương có nói với anh Tiêu tiểu thư cũng từng nói với bà, mấy ngày nay nguyên liệu nấu ăn đều là cô ấy tự mình đi siêu thị mua về.” Phương Cảnh Thâm nói.

Phương Cảnh Xán vừa nghe xong lập tức hí hửng tự mình ra mở tủ lạnh, chỉ thấy trong tủ lạnh đầy tràn đồ, thức ăn được sắp xếp vô cùng trật tự.

Phương Cảnh Thâm hôm nay tới đây còn tiện thể xem đứa em trai không tin cậy của mình kết giao cùng con gái người ta có thuận lợi hay không, bây giờ nhìn thấy nó phát xuân, tâm tình nhộn nhạo, dĩ nhiên là không cần phải hỏi rồi.

Phương Cảnh Xán xem xong tủ lạnh lập tức chui vào phòng ngủ, nhìn đồng quần áo trong tủ mà phát sầu, đem từng thứ ra ném lên giường, hướng về phía người bên ngoài hỏi một câu, “Anh, lần đầu tiên hẹn hò mặc cái gì được, giúp em tham khảo một chút đi!”

Mặc dù còn ba ngày mới tới ngày hẹn hò, Phương Cảnh Xán đã đợi không kịp bắt đầu chuẩn bị quần áo cho ngày hôm đó.

Phuong Cảnh Thâm nhìn đồng quần áo màu sắc hoa hòe hoa sói trên giường, không chút lưu tình đâm vào nỗi đau của anh, “Tuổi đã cao còn già bộ nai tơ.”

Phuong Cảnh Xán trong đồng quần áo màu sắc chọn tới chọn lui, “Quả Quả nhỏ hơn em 6 tuổi, ở trường học đâu đâu cũng đều là tiểu thịt tươi[2], chẳng may Quả Quả ghét bỏ em già thì làm sao bây giờ?”

[2] Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot của TQ.

Phuong Cảnh Thâm thật sự nhìn không nổi nữa, tùy tiện với tay vào ngăn tủ lấy ra một bộ áo màu trắng nền nã đưa cho hắn.

“Bộ này? Có phải đơn giản quá hay không?”

“Không đâu.”

“Được rồi, em tin anh một lần.”

“Hai đứa thành đôi có vẻ ổn đó?” Phuong Cảnh Thâm hỏi một câu.

Phuong Cảnh Xán lập tức kiêu ngạo, “Đương nhiên! Quả Quả rất nhiệt tình với em!”

Phuong Cảnh Thâm tựa người vào cạnh cửa, không nhanh không chậm hỏi: “Cô ấy biết sở thích đặc biệt của em chưa?”

Bàn tay đang treo quần áo của Phuong Cảnh Xán khẽ khựng lại, “Em từng nói với cô ấy em thích cô ấy mập...”

“Cô ấy tin?” Phuong Cảnh Thâm nhiu mày.

“...Có vẻ không tin.”

Phuong Cảnh Thâm chậm rãi nói: “Em xuất hiện lúc cô ấy vì thân hình mà bị người đàn ông khác bỏ, hoàn toàn không quan tâm tới khuyết điểm của cô ấy, nhiệt tình theo đuổi, trong mắt cô ấy, em có lẽ là nam thần cứu thế...”

Phuong Cảnh Xán nghe vậy lập tức phản kích vô cùng, “Thật không? Anh nói ở trong mắt Quả Quả em là nam thần?”

Phuong Cảnh Thâm bắt đầu dĩ day trán, thẳng thắn này lúc nào cũng chỉ để ý những cái không phải trọng điểm.

“Em có nghĩ tới hay không, hiện tại em ở trong lòng cô ấy địa vị cao như vậy, đến một ngày cô ấy biết em vì thích những cô gái mập mập mới để ý đến cô ấy, không phải vì thích bản thân cô ấy, giống như những người đàn ông khác chỉ thích những nữ nhân gầy, ...” Phuong Cảnh Thâm nói đến đây thì dừng lại, những lời còn lại không cần nói cũng biết.

Phuong Cảnh Xán hơi kích động phản bác: “Ban đầu chú ý đến cô ấy, đúng là bởi vì ngoại hình của Quả Quả rất hợp khẩu vị em, nhưng, em tuy thích mập mập, nhưng cũng càng ưa thích cô ấy nha, ở chung lâu như vậy cảm tình đều là giả sao? Chẳng lẽ trên đường tùy tiện kéo một người mập nào đó là em có thể cùng người ta yêu đương sao? Tương tự, nếu về sau cô ấy có gầy đi, em cũng sẽ không vì chuyện đó mà chia tay với cô ấy, như vậy em thành loại người nào?”

Tuy rằng lời này anh nói vô cùng hợp tình hợp lý, nhưng nếu thật sự bảo anh nói trực tiếp cho Quả Quả nghe, anh lại nói không được, dù sao rất vất vả và Quả Quả mới thừa nhận anh. Hơn nữa gần đây cô đối với anh càng ngày càng tốt, lỡ như về sau cô ấy biết rồi để những chuyện vụn vặt này luan luan trong lòng, sau đó nghĩ lung tung, trở nên hoàn toàn thất vọng với anh thì làm sao bây giờ?

Không thể không thừa nhận, ban đầu anh không nghiêm túc giải thích rõ ràng với Quả Quả, là vì trong lòng còn có một chút tâm tư, nhưng như vậy không khác nào nói năng lập lờ, giấu diếm sự thật cả.

Tình huống hiện tại là, nếu như nói ra thì danh tiếng nam thần sẽ đổ vỡ, thậm chí Quả Quả sẽ phỉ nhổ rồi vứt bỏ anh, nếu không nói, lại cảm thấy chột dạ...

Phuong Cảnh Xán phiền chán không thôi, xoa đầu liên hồi, “Phuong Cảnh Thâm, anh nhất định là ghen tị với em!”

Giờ lại đổ lỗi cho người khác. (=__=|||)

“Bập bênh quá thuyền sẽ lật, anh tốt bụng nên mới nhắc nhở em thôi.”

Buổi tối, Phuong Cảnh Xán nằm dài trên giường, liếc mắt nhìn tờ giấy nhắc nhở anh đi ngủ sớm một chút, trước khi ngủ nhớ uống cốc sữa, còn có đúng giờ phải uống thuốc, trong lòng ảm áp.

Nằm trong chốc lát, tiếng chuông di động reo lên, là Quả Quả đã xong việc, gọi điện nói chúc ngủ ngon với anh.

Thế là buồn rầu trong lòng Phuong Cảnh Xán lập tức tiêu tán toàn bộ.

Mình đúng là thích con gái mập mạp, mà Quả Quả lại giống hình mẫu lí tưởng của mình, cô ấy thích ăn, mình nguyện ý bón, nên hai người chính là trời sinh một đôi, rầu rĩ, suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì.

*

Tiêu Quả Quả ở nhà chuyên tâm chuẩn bị ba ngày, buổi biện chứng luận văn tiến hành tương đối thuận lợi.

Hoàn thành một nhiệm vụ.

Ra khỏi phòng học, hít thở cô cây hương mùa hè, không khí mát mẻ, thần khí thanh sáng.

Tổng Kiêm Hà ngay sau đó từ phòng thi đi ra, duỗi lưng hết cỡ một cái, “Cuối cùng cũng xong, buổi tối đi ăn thịt nướng đi?”

Tiêu Quả Quả ngượng ngừng nói: “Chuyện này, mình có hẹn rồi”.

Tổng Kiêm Hà vỗ đầu một cái, “Suýt nữa mình quên, cậu hiện tại đã có bạn trai! Lúc trước báo chí đưa tin mình còn vì cậu mà lo lắng, thật không nghĩ tới hai người lại phát triển nhanh như vậy! Nhưng mà, hi hi, Tròn Tròn làm tốt lắm! mình thật sự sợ cậu nhất thời ngớ ngẩn bỏ lỡ một người đàn ông tốt như vậy!”

Tiêu Quả Quả thở dài, “Cậu thật sự cảm thấy Phương Cảnh Xán rất tốt sao?”

Tổng Kiêm Hà tựa như anh em, quàng vai cô, nói nghiêm túc: “Mình nói với cậu nhé, đàn ông vốn không ai không thích mỹ nữ, khác nhau ở chỗ có một loại là bao nhiêu tuổi cũng đều chỉ thích những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nhìn thấy gái đẹp mắt đều dính vào người ta, chờ người ta không còn đẹp nữa thì một cước đá văng người ta. Còn một loại khác là cho dù dung nhan vợ mình không hề xinh đẹp nữa, cũng như trước không xa không rời. Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, đây là chuyện bình thường, loại trước là cận bã, còn loại thứ hai mới là đáng ông chân chính.”

Tổng Kiêm Hà nói tới đây thì hơi đổi giọng, có hơi kích động, “Mà người giống như Phương Cảnh Xán nhà cậu, có thể xuyên qua đồng mỡ thật dày để yêu con người bên trong cậu, chính là cực phẩm trong cực phẩm, anh ấy đối với cậu tuyệt đối chính là loại tình yêu thực sự đã tuyệt chủng đó, kiếp trước cậu chắc chắn đã cứu vớt toàn nhân loại, nên kiếp này mới gặp được anh ấy, đừng có suốt ngày sống trong hạnh phúc mà không biết mình hạnh phúc.”

Tiêu Quả Quả: “...” Được rồi.

Hai người đang tán gẫu, phía đối diện là một đám nữ sinh, hưng phấn líu ríu thảo luận cái gì đó, thanh âm càng lúc càng lớn.

“Diệp Vi, hôm nay ai đưa cậu đến thế? Còn lễ độ mở cửa xe cho cậu”.

“À, cái kia a, là lái xe nhà mình”.

“Còn có lái xe đưa đón, tiểu Vi cậu không phải giấu chúng mình nhà cậu là phú thương đấy chứ?”

Tổng Kiêm Hà khoanh tay trước ngực theo thói quen, nhìn Quả Quả nói: “Cậu mấy ngày nay không đến trường nên không biết, hiện tại mỗi ngày đều có xe đưa đón cô ta, khiến cho tất cả mọi người nghĩ rằng cô ta là đại tiểu thư Diệp gia. Ai mà hiểu biết nghe ngóng tìm hiểu, sẽ biết Diệp gia chỉ có một cô con gái, năm nay mới học cấp ba...”

Tiêu Quả Quả cũng nghe anh trai mình đề cập qua một lần, nói là Diệp gia đón Diệp Vi về nhà nhận tổ quy tông, mà thái độ của Thẩm gia đối với cô con dâu này cũng thay đổi.

Hai nhà Tiêu Thẩm bởi vì chuyện hôn nhân mà trở mặt với nhau, Tiêu Mộ Bạch vì để cô hết giận, trên thương trường chèn ép Thẩm gia không ít, mà lúc này, Diệp gia lại đưa ra cảnh ô liu giúp đỡ, tuy rằng thực lực của Diệp gia cùng Tiêu gia tương đương nhau, nhưng dù sao Diệp Vi cũng là con gái riêng, làm sao có thể so sánh với đại tiểu thư chính thống nhà người ta. Ngoài mặt Thẩm gia cũng áy náy, nên bây giờ cũng vẫn phải chịu trận thua thiệt này.

“Diệp Vi, vòng ngọc này của cậu thật là đẹp, chắc cũng không rẻ?” Có người hỏi.

“Cái này à?” Bị mấy nữ sinh vây xung quanh, Diệp Vi sờ sờ vào mặt ngọc trước ngực, “Thứ này cũng không thể đem tính ra tiền được! Thẩm Nham tặng mình, là gia truyền chi bảo nhà anh ấy”.

“Oa, gia truyền chi bảo! Hai người đã gặp gia đình nhau rồi sao?”

Nghe đến đây Quả Quả nhủ mày, gia truyền chi bảo? Cô nhớ tới ngày sinh nhật mình hôm đó, di Thẩm có nói qua với cô trong điện thoại, bảo Thẩm Nham mang cho cô lễ vật này, rồi sau đó Thẩm Nham cũng không mang cái gì đến cho cô, lúc ấy Quả Quả cũng không nghĩ nhiều. Nếu cô đoán không nhầm, rất có khả năng đó chính là gia truyền chi bảo này.

“Đúng vậy!” Diệp Vi vừa nói, vừa liếc thoáng qua chỗ Quả Quả, “Tháng sau mình cùng Thẩm Nham sẽ đính hôn”.

“Chúc mừng, chúc mừng nha! Hai người phát triển quá nhanh...”

“Mình cùng Thẩm Nham thành đôi lâu như vậy, đính hôn cũng là rất bình thường a”.

“Thế cũng sắp kết hôn rồi nhĩ?”

“Ha ha... còn chưa định ngày đâu, đến lúc đó mọi người phải tới nha!”

“Các cậu đúng là kim đồng ngọc nữ tu thành chính quả, thật khiến cho người ta hâm mộ.”

“Mình à, không quan tâm gia thế của anh ấy thế nào, có tiền hay không, chủ yếu là anh ấy là người đáng tin cậy, toàn tâm toàn ý đối với mình”.

“Đúng thế, đúng thế! Mình cũng chán ghét loại người thấy người sang bắt quàng làm họ...”

Nói xong ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về phía Tiêu Quả Quả.

Tổng Kiêm Hà buồn bã nói: “Một đám người, rảnh rồi không có việc gì làm chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói cái mà chán ghét a, thật ra thì ngầm ghen tị đến nghiêng răng sắp nát! Các người từng người một, có dám vỗ ngực nói rằng, nếu Phương Cảnh Xán theo đuổi, khẳng định rằng sẽ như gió thu cuốn hết lá vàng cự tuyệt anh ấy không? Đồng đặc rõ ràng nói cho anh ấy biết không nên quấy rầy mình, nên theo đuổi hạnh phúc chân chính không?”

Một đám nữ sinh che lại khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn, “Phương học trưởng theo đuổi tôi? Mới ảo tưởng thôi cũng không chịu nổi rồi, chỉ cần một đêm abcdxyz với anh ấy cũng đủ mãn nguyện lắm a...”

“Mình cũng vậy, chỉ cần một giờ cũng được!”.

“10 phút cũng được á!”

“Ghét ghê, Phương học trưởng nào có nhanh như vậy.”

(Beta-er: Khụ khụ, nhanh này là nhanh trong chuyện quan hệ ý a)

....

Tiêu Quả Quả: "..."

Ai nói cho cô biết vì sao đang êm đẹp không khí lại trở thành như vậy? Quả nhiên là sắc đẹp trước mặt, thế diện cái gì cũng là mây bay a!

Đúng lúc này một tràng chuông xe đạp đình linh linh từ xa lại gần.

Dưới bóng hai hàng cây, Phương Cảnh Xán mặc một bộ quần áo trắng nhũn nhặn đơn giản, đi xe đạp, như một trận gió mát ngày hè tới. . .

Một tay anh nắm ghi đông xe đạp, tay kia cầm một que kem mát lạnh, bóp phanh loẹt xoẹt dừng lại trước mặt Quả Quả, đưa que kem cho cô, “Đã bảo vệ luận văn xong chưa?”

“Ừm, vừa xong.” Tiêu Quả Quả nhìn anh một cái, miệng khẽ liếm kem, sau đó không khỏi ngẩng đầu lên nhìn anh vài lần.

Phương Cảnh Xán nhìn lại mình, “Ách, làm sao vậy? Có gì kì quái sao?”

“Không có, rất đẹp trai!” Tiêu Quả Quả hào phóng khen ngợi

Mặc kệ là màu sắc sở nổi trội tới đâu, anh đều có thể kiềm chế nó xuống, để nó tôn mình lên, dù anh mặc đơn giản một màu cũng vẫn khiến anh trở nên thu hút. Như thể châu báu chói sáng trong bóng tối vậy.

Từ ánh nhìn mãnh liệt đầy tình triều màu đỏ của đám nữ sinh xung quanh cũng có thể chứng minh điều này.

Phương Cảnh Xán nhẹ nhàng thở ra, may mắn lần này Phương Cảnh Thâm không lừa dối anh.

“Chiếc xe đạp này...”

Phương Cảnh Xán vỗ vỗ đệm sau, “Mượn của một học đệ, lên đây đi, anh chờ em”.

Tổng Kiêm Hà ghé miệng vào tai Quả Quả, vụng trộm cười, “Đại Boss thật là lãng mạn a!”

Tiêu Quả Quả bất đắc dĩ: “Xin anh đó, anh chơi trò lãng mạn cũng nên cân nhắc một chút đến cân nặng của em chứ...”

Phương Cảnh Xán lập tức thề son sắt, “Không sao, anh chờ được”.

“Đây là thứ yếu, còn có vấn đề quan trọng hơn, anh mới cắt chỉ được vài ngày, bác sĩ nói anh không thể vận động mạnh, anh quên rồi à?” Quả Quả không đồng ý nhìn anh.

“Vậy đạp chậm là được?”

“Không được”.

“Vậy làm sao bây giờ?” Thần sắc Phương Cảnh Xán có chút uể oải, đi xe đạp chờ bạn gái trong sân trường, thật là tốt đẹp lãng mạn biết bao nha! Mất công anh suy nghĩ hành trình hẹn hò lần này rất lâu...

Cuối cùng Quả Quả nghĩ nghĩ “Anh xuống ghế sau đi.”

“Hả?”

Quả Quả đem que kem cho Phương Cảnh Xán cầm, chính mình ngồi lên yên xe, “Để em chở anh là được”.

Đoàn fan cuồng vây xem Phương Cảnh Xán tỏ vẻ, ‘Đừng làm vậy a, như vậy rất tổn hại đến hình tượng anh minh thần võ huy hoàng của Phương học trưởng đó’.

Kết quả vị Phương học trưởng anh minh thần võ không hề bận tâm, nhảy lên ngồi ghế sau, một tay ôm chặt lấy eo đầy thịt của bạn gái, điều anh mơ tưởng đã lâu.

Oa, thật là mềm~ cuối cùng có thể quang minh chính đại ôm eo được rồi!

Sắc đẹp trước mặt, thể diện cái gì, thật sự đều là mây bay hết ~

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

edit: thuythuy2203

Phương Cảnh Xán ngồi phía sau, một tay ôm eo một tay giữ kem dứt cho Quả Quả ngồi trước đạp xe, cảm thấy được 100% người nào xung quanh mình cũng ngoái lại nhìn, trong lòng yên lặng gào lên hồng бет, như thế nào lại cảm giác lần này càng gây sự chú ý rồi?

Đang đi xe, gặp được hai người quen.

Lương Gia Bình vẻ mặt như gặp quý “Mọc! Cục Đá, mình hoa mắt à? Mình nhìn thấy gì...đại tiểu thư...phía sau đại tiểu thư là cái gì á...”

Thẩm Nham dừng bước, bên tai là thanh âm bàng hoàng hô lên của Lương Gia Bình, hần trăm mặc nhìn cô gái quen thuộc ngày nào càng ngày càng gần, đi qua người mình, sau đó lại dần dần đi xa...

Lương Gia Bình cả người giống như bị sét đánh “Trời ạ! Việc này là thật à, mình vẫn còn cho rằng đó là tin đồn! này Mình không hiểu nổi Thế giới bây giờ nữa rồi! Nhưng mà, hai người này thoát nhìn... xứng đôi một cách không ngờ đó! Rất khí phách... Nói sau đây, kiểu như hợp một cách kì dị... đúng không Cục Đá!”

“Cậu có thể cầm miệng lại hay không!”

“Ách, sao lại phát hỏa vậy...” Lương Gia Bình không dám trêu chọc hần nữa, hi hi ha ha gọi điện cho ba mình thông báo ‘tin vui’.

Năm phút sau, Lương Gia Bình nổi giận đùng đùng cúp điện thoại.

“Bà nó! Mình cùng bà lão nhà mình nói đại tiểu thư tìm kiếm tình yêu mới, bạn trai tân nhậm chức là Phương Cảnh Xán tổng giám đốc tập đoàn Phương thị, bảo ba mình đừng làm khổ mình nữa, thế mà ba mình lại mắng mình xối xả, nói mình ăn nói lung tung!” Nói xong còn buồn bực không thôi, một bên tâm sự, một bên hỏi bạn tốt, “Này, Cục Đá, cậu có biết chuyện bên trong không. Mau tiết lộ một chút cho mình đi? Hai người bọn họ rốt cục xảy ra chuyện gì? Đến mức này vẫn thật sự chỉ là chơi đùa sao?”

Thẩm Nham tức giận nói “Thế cậu cho là như thế nào?”

Lương Gia Bình ho nhẹ một tiếng, “Mình cũng hiểu là không nên quá tin chuyện này, vẫn nên để một thời gian quan sát xem sao đi! Không được, không được, mình không thể ngồi chờ chết, mình phải đi hỏi thăm ngay xem rốt cục chuyện là như thế nào, đây chính là chuyện liên quan đến chung thân đại sự của mình...”

*

Quả Quả tay nắm chặt ghi động, thẳng cho tới một khúc quẹo ra khỏi trường học mới có cảm giác hô hấp thông thuận một chút.

Đằng sau xe, Phương Cảnh Xán chân chừ hỏi: “Quả Quả, em không vui sao?”

Quả Quả nhẹ nhàng nói “Không có, sao vậy?”.

Giọng Phương Cảnh Xán lo lắng, “Không có?”

Quả Quả thờ dài, “Được rồi, có một chút, nhưng không phải vì anh”.

Giọng nói Phương Cảnh Xán trở nên buồn rầu, “Bởi vì Thẩm Nham? Vì chuyện cậu ta đính hôn cùng Diệp Vi sao?”

“Đúng là bởi vì anh ta, nhưng không phải như anh nghĩ, chỉ là chuyện mười mấy năm em không thể làm được, người ta lại dễ dàng làm được, nói không thêm để ý, làm sao có thể... sao có thể không cảm thấy thất bại chứ...”

Quả Quả nói xong thờ dài, đến trước rạp chiếu phim ở sát cạnh trường học thì dừng lại, xoay người khóa kĩ xe đạp.

Phương Cảnh Xán đứng trước mặt cô, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, “Nhưng chuyện người khác cả đời đều không làm được thì em lại làm được!”

Tiêu Quả Quả ngẩng đầu nhìn hắn, nhíu mày, “Việc người khác cả đời đều không làm được, không phải ý anh là ...”

“Chính là ý này.” Phương Cảnh Xán cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

“...” Có cần tự ki một cách đàng hoàng như vậy không.

Một đường nghe Phương Cảnh Xán thuyết phục “Mất ở góc Đông, thu lại góc Tây. Tái ông mất ngựa, sao biết không phải phúc”[1] làm cô yên tâm đi vào rạp chiếu phim.

Quả Quả nhìn những poster phim, lịch chiếu đến hoa cả mắt, hỏi “Xem gì đây?”

Phương Cảnh Xán hẳn là đã học qua một khóa hướng dẫn hẹn hò, không chút do dự chỉ sang một bên, “Cái này!”

Nói xong lại nhấp nhồm không yên mong đợi nhìn Quả Quả.

Quả Quả nhìn poster phim kinh dị, không có phá vỡ tiểu tâm tư này của anh nói: “Được, chọn phim này đi!”

Phương Cảnh Xán bảo Quả Quả ngồi một bên chờ, sau đó anh đi xếp hàng mua vé, cũng mua thêm chút đồ uống cùng đồ ăn vặt.

Hai người ngồi trong chốc lát, một lúc là tới giờ chiếu phim, sau khi xét vé đi vào tìm phòng số 6, đưa mắt nhìn xung quanh, trong phòng chiếu phim tất cả đều là cặp đôi tình nhân, Phương Cảnh Xán lựa chọn ngồi ở giữa.

Sau khi ngồi xuống, Quả Quả vụng trộm liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh mình đang hưng phấn, trong lòng yên lặng thờ dài.

Làm sao bây giờ? Cô chỉ sợ làm anh thất vọng rồi...

Lúc còn ở thời kì thiếu niên phản nghịch, cô thường xuyên lôi kéo Thẩm Nham cùng cô đi xem phim kinh dị, một kì nghỉ hè xem đến trăm bộ phim, lúc đầu còn giật mình kích thích, càng về sau thì càng giống như uống nước lọc vậy. tất cả đều là lừa đảo, chỉ cần liếc mắt nhìn cô đều biết hình ảnh tiếp theo là gì, thật sự là một chút sợ hãi cũng không có a!

Cùng nhau đi xem phim kinh dị, cùng tới khu vui chơi, cùng nhau ngắm mưa sao băng cái gì đó, đây là chuyện nam nữ yêu đương đều làm, lúc còn nhỏ tuổi, phần lớn những việc này cô và Thẩm Nham đều đã làm, nghĩ tới đó, dường như rất không công bằng với Phương Cảnh Xán.

Dù sao, người này chính là kiểu người thuần khiết lần đầu tiên yêu đương!

Quảng cáo qua đi, phim mới chiếu, từ trong phòng chiếu vang lên tiếng hét liên tục. Nữ chính đang lái xe, đột nhiên nhúng vào biển trong xe thấy một gương mặt đầy máu, sau đó nữ chính đầy mồ hôi từ trên giường tỉnh lại, thì ra gặp ác mộng.

Tiêu Quả Quả không yên lòng bóc hai que kẹo, đưa cho Phương Cảnh Xán một cây, Phương Cảnh Xán ngẩng đầu vừa đúng lúc thấy trên màn hình gương mặt đầy máu, cắn nát que kẹo đang ngậm.

Trên màn hình lớn đã chuyển tới khung cảnh buổi đêm, âm nhạc kinh hoàng vang lên, nữ sau sau khi tắm xong đi ra, trong lúc đang soi gương, nhìn thấy trên bả vai có một dấu tay máu, nữ chính dùng tay lau đi, nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được, sau đó nhìn thấy dấu vai ảm ảm hiện hiện một gương mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt dai ra như đứa trẻ u oán.

Lại giống như trong dự liệu, những đôi tình nhân ôm nhau thành một đoàn gào thét chói tai.

Tiếp theo, nữ chính bị đám quỷ xung quanh đuổi theo, trong phòng chiếu la hét một tiếng lớn. Phía trước có một cặp đôi còn mặc đồng phục học sinh ôm chặt lấy nhau, bên cạnh họ là soái ca mỹ nữ nào đang hôn nhau không biết bao lâu rồi...

Quả Quả lấy ra hai hộp sữa tươi, bóc ống hút, đưa cho Phương Cảnh Xán một hộp, trong lòng đang nghĩ mình có nên phối hợp một chút không nhỉ.

"Ha ha, bản năng của con người có thể cảm nhận được nguy hiểm, khi người cảm thấy sợ hãi, rùng mình, đó là bởi vì bên cạnh người thật sự có thứ không sạch sẽ tồn tại, tuy nhiên người nhìn không thấy được bọn hắn." Giọng nói âm trầm của linh hồn trong phim kèm theo tiếng gió ào ào vang lên bên tai mỗi người.

A a a ——.

Phía sau lại một trận hét chói tai tới tận trời, Quả Quả cuối cùng hạ quyết tâm, cảm thấy không thể để cho Phương Cảnh Xán thất vọng, đang chuẩn bị nhào vào lòng anh, đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng hét hoảng sợ, ngay sau đó, trong lòng cô có thêm cái đầu đầy tóc...

Đại khái là trong một đồng tiếng hét chói tai của chị em lại có giọng đàn ông, quá đột ngột, khiến cho không ít người chú ý tới.

Quả Quả lung túng không thôi, hướng tới mọi người cười cười ý xin lỗi, sau đó sờ sờ đầu trấn an người đang run lấy bầy trong lòng mình.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra Phương Cảnh Xán sợ bóng tối...

Sợ tối còn muốn kéo cô đi xem phim ma, có cần liều như vậy không? Anh ấy không sợ trước khi cô bị hù dọa, thì chính bản thân mình cũng bị dọa thảm trước sao?

Quả Quả thật hết chỗ nói, một hồi lâu ho nhẹ một tiếng "Này, Phương Cảnh Xán, anh có khỏe không?"

Phương Cảnh Xán ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt ướt nhẹp giống hệt nai con, yếu ớt muốn nói gì đó, kết quả không cẩn thận nhìn thấy màn hình, lại hét lên một tiếng chui trở về...

"...."

Một tảng nhiệt lớn dính vào người, hơn nữa hô hấp của đối phương còn mập mờ thờ vào khu vực nhạy cảm, Quả Quả không tránh khỏi có chút xấu hổ, nhưng mà anh sợ đến như vậy, cũng không thể đẩy anh ra...

Quả Quả không phát hiện ra, hai tai Phương Cảnh Xán trong ngực mình đang dần đỏ nóng, ánh mắt lấp lóe, anh dường như đã phát hiện ra được một nơi còn mềm mại hơn cả eo...

Oa, chiếm tiện nghi kiểu này có vẻ không tốt, nhưng mà, thật sự không bỏ được a! Một lúc thôi, một lúc thôi...

Phía bên cạnh truyền tới giọng nói thăm thì của một đôi tình nhân.

Nữ nói: "Đàn ông con trai lại sợ như vậy thật không ra gì đi! Bạn gái anh ta không cảm thấy mất mặt sao?"

Nam đáp: "Thế nào? Vẫn là bạn trai em đem lại cảm giác an toàn đi! Ha ha ha..."

Cô gái về mặt then thùng dựa sát vào người yêu làm nũng.

Quả Quả như mẹ bao che cho con, bĩu môi, "Chẳng qua là không sợ ma mà thôi, đặc ý như kiểu ta cứu vớt thế giới làm gì..."

Bộ phim chấm dứt, cô gái vừa mới nói chuyện giễu cợt kia chăm chú nhìn Phương Cảnh Xán, đột nhiên sợ đến ngây người.

Sau một lúc lâu, cô nàng kích động đến mặt đỏ bừng, gút gao bóp tay bạn trai dùng sức lay động, "A a oa, dễ thương, quá dễ thương a!"

Bạn trai cô nàng lộ vẻ ghen tuông, "Em vừa mới nói là người ta không có ra gì mà!"

Cô gái lúc này hoàn toàn không để ý tới người yên, hưng phấn gọi điện thoại cho bạn thân, "Vừa rồi xem phim kinh dị, gặp được một đôi tình nhân siêu cấp! Một là siêu cấp soái ca cùng với một cô nàng mập mạp, cô gái kia đặc biệt bình tĩnh, sau đó soái ca cố ý tỏ ra sợ hãi yêu thương nhưng nhớ a a a, máu mũi của mình..."

Xin hỏi... vì sao nội dung câu chuyện lại hoàn toàn thay đổi thế!?

Ra khỏi rạp chiếu phim, Quả Quả nhìn thấy sắc mặt Phương Cảnh Xán không được tốt lắm, đưa tay sờ lên trán anh, lo âu hỏi: "Bị bệnh sao? Mặt sao lại hồng như vậy?"

Phương Cảnh Xán chột dạ vội vã xua tay, "Không có, không có..."

Quả Quả oán trách giận dữ liếc anh một cái, "Anh cũng thật là, nếu sợ như vậy, tại sao còn chọn thể loại kinh dị này".

Phương Cảnh Xán thành thật trả lời: "Nhưng mà anh xem trên mạng nói muốn thành công theo đuổi bạn gái là phải xem phim kinh dị khi hẹn hò nha!"

"Trừ bỏ cái này ra, trên mạng còn dạy làm cái gì?"

Phương Cảnh Xán chỉ chỉ từng cái, "Cùng ăn một cây kem, cái này chúng ta đã làm rồi, còn có cùng đi tới công viên, chơi đu quay, cùng lên đỉnh núi

ngắm mưa sao băng...”

“...” Quả nhiên đều là cái này. (= __=!!!)

Mặt trời chiều ngã về Tây, trông mắt Phương Cảnh Xán nhuộm đầy ánh nắng chiều tà, phản chiếu thân ảnh nho nhỏ của Quả Quả, khát khao nhìn Quả Quả nói: “Quả Quả, chờ chúng ta đem tất cả những điều này làm xong, chúng ta lập tức kết hôn được không?”

Khi nào đàn ông khiến bạn động tâm? Không thể nghĩ ngờ đó là lúc anh ta nói về chuyện tương lai...

Trầm mặc một lúc lâu sau, Quả Quả thuận theo bản năng gật đầu, “Được”.

[1] Nguyên văn “*Thất chi đông ngưu, thu chi tang du. Tái ông mất ngựa, yên tri tri phúc.*”

Giải nghĩa:

- Thất chi đông ngưu, thu chi tang du (失之東隅, 收之桑榆) nghĩa là: Mất ở góc Đông, thu lại góc Tây, ý nói mới ra lầm lỡ sau lại đền bù được vậy.

- Tái ông mất ngựa, yên tri tri phúc: Trong cuốn "Cổ Học Tinh Hoa" có chuyện "Tái Ông Mất Ngựa". Câu chuyện như sau:

Tái Ông có một con ngựa rất quý. Một hôm bỗng nó biến mất. Bà con lối xóm hay tin kéo đến chia buồn. Tái Ông nói: "Mất ngựa chưa chắc đã là điều rũi, biết đâu lại là điều may".

Ít ngày sau, con ngựa quý của Tái Ông trở về, dắt theo một con ngựa cái. Nghe tin đó, lối xóm lại rủ nhau tới chia vui. Tái Ông bảo: "Được ngựa chưa chắc đã là may; biết đâu lại là họa". Hàng xóm thất vọng lại tiu nghỉu ra về.

Tái Ông có cậu con trai. Từ khi có con ngựa mới rất hay, cậu ta thích lắm, ngày nào cũng cỡi ngựa vào rừng săn bắn. Chẳng may bữa nọ cậu ta té ngựa gãy tay. Tin đồn nhanh, bà con xa gần lục tục kéo tới chia buồn. Tái Ông vẫn tỏ ra kỳ dị: "Con trai tôi gãy tay, chưa chắc đã là họa, biết đâu lại là may".

Ít lâu sau trong nước có chiến tranh, thanh niên ai nấy phải lên đường làm nhiệm vụ bảo vệ Tổ quốc, và nhiều người phải bỏ thân nơi chiến trường. Trong lúc đó cậu con trai của Tái Ông vì gãy tay nên được ở lại hậu phương phụng dưỡng cha già.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

edit: thuythuy2203

Tiêu Quả Quả nghỉ ngơi vài ngày sau đó đến công ty nhà cô, Tiêu Mộ Bạch đem cô theo người tự mình chỉ dạy, anh khá bất ngờ khi phát hiện ra nền tảng Quả Quả không tệ, vì thế có thêm mấy phần hảo cảm với người dạy lớp vỡ lòng cho cô là Phương Cảnh Xán. Khiến cho anh cảm thấy người này cũng đáng tin, em gái bảo bối của mình sau một khoảng thời gian kết giao cũng không bị gãy đổ, lại trở về bé mập vui vẻ trước đây.

Sau khi tan làm, Quả Quả chạy tới cửa phòng làm việc của anh cô, “Anh, hôm nay cùng nhau về nhà đi!”

Nhìn thấy em gái tinh thần phấn chấn, sau một ngày công tác sự mệt mỏi của Tiêu Mộ Bạch đều tan đi phân nửa, chế nhạo nói: “Hôm nay sao lại rảnh tới tìm anh a, không đi hẹn hò?”

“Hi hi...” Quả Quả ngượng ngùng gãi đầu, gần đây cô cùng Phương Cảnh Xán gặp mặt quá nhiều.

“Chờ anh một chút, một lát nữa thôi.”

“Ờm.” Quả Quả ngồi xuống ghế salon, mở miệng nịnh nọt, “Anh, em thương lượng với anh chuyện này nha”.

Tiêu Mộ Bạch ngẩng đầu liếc cô một cái, “Chuyện gì?”

Quả Quả chấp hai tay cầu xin nói: “Tuần này nghỉ hai ngày, em muốn đi dã ngoại với Cảnh Xán, phía cha mẹ anh có thể giúp em nghỉ lý do được không?” Gần đây thường xuyên hẹn hò, mọi lý do có thể sử dụng cô đều đã dùng hết rồi, đành phải đi cầu cứu anh cô.

Tiêu Mộ Bạch ngừng công việc lại, hơi nhíu mày, “Đi dã ngoại?”

“Đúng, đúng!”

“Đi đã ngoại thì được, nhưng... buổi tối không được ngủ chung một lều.” Tiêu Mộ Bạch lạnh nhạt nói.

Hai gò má Quả Quả ửng đỏ lên, “Anh, anh nghĩ gì vậy? Cho dù ngủ cùng một lều cũng sẽ đắp chăn bông nói chuyện phiếm trong sáng không được sao! Phương Cảnh Xán là người thành thật! Còn nữa, chúng em đều là người lớn...”

Anh trai cô cái gì cũng tốt, nhưng lại rất truyền thống, nhất là phương diện này, quân cô rất nghiêm khắc, lúc cô ở tuổi quấy rối, cô thích nhất là đối nghịch với anh, tuy thế nhưng cô cũng không dám cùng Thẩm Nhambước qua một bước kia.

Quả Quả tuy miệng còn oán trách, nhưng biết trước khi cưới không thể XXOO, đây là nguyên tắc không có khả năng thỏa hiệp của anh cô, vì thế cô chỉ có thể đồng ý: “Biết rồi, không ngủ chung là được chứ gì.”

Tiêu Mộ Bạch lúc này mới đồng ý, “Về phía ba mẹ, anh có thể nói giúp em. Nhưng mà, em định khi nào thì nói cho hai người biết chuyện này?”

Quả Quả nghĩ nghĩ “Ày, để em công tác chuẩn bị đã, mấy ngày nữa đi!”

Tiêu Mộ Bạch hơi bất ngờ nhìn em gái, “Nghĩ kĩ? Xác định là cậu ta?” Còn tưởng con bé ít nhất vẫn sẽ rối rắm một thời gian nữa chứ.

Quả Quả gật đầu khẳng định “Vâng, tuy bây giờ em vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc sẽ thuyết phục được ba mẹ. Nhưng anh ấy đối với em rất tốt, có lẽ giống như Nhị Nha từng nói, đời trước em giải cứu toàn bộ thế giới mới gặp được anh ấy, em không muốn bỏ qua.”

Có thể là vì Phương Cảnh Xán có tình yêu bất bình thường với em gái mình, nên tuy nhìn Quả Quả hạnh phúc ra mặt, Tiêu Mộ Bạch dù chúc phúc nhưng nội tâm vẫn có chút bồn chồn bất an.

Nhưng mà, dù kết giao với ai đi nữa, đều khó có khả năng thuận buồm xuôi gió hoàn toàn, không có tí nguy cơ nào. Anh cũng không thể vì sợ em gái mình bị thương, mà đem con bé bảo vệ cả đời, ngăn cản con bé theo đuổi hạnh phúc được. Bất kể như thế nào đi nữa, mặc kệ là khi nào, con bé vẫn còn có người anh trai này là đường lui, là chỗ dựa cho Quả Quả.

*

Thành công giải quyết chuyện bên này, Quả Quả gọi điện thông báo cho Phương Cảnh Xán.

“Anh em đồng ý rồi.”

“Tốt quá! Anh sẽ nhanh chóng sắp xếp công việc bên này.” Phương Cảnh Xán tràn đầy nhiệt tình đáp lại.

Quả Quả chần chừ nói: “Thật ra cũng không cần gấp như vậy, nếu anh bận rộn, chúng ta đợi lúc rảnh rồi rồi đi.”

Phương Cảnh Xán ngọt ngào không thôi, “Vợ đau lòng cho anh sao, anh vui lắm! Nhưng mà không cần lo lắng, chút việc này không là gì cả”.

Từ ngày Quả Quả đáp ứng lời cầu hôn “Được” đến nay, có được lời hứa hẹn của cô, Phương Cảnh Xán như ăn phải kẹo Stride, không ngừng không nghỉ, về tới nhà, dốc hết tâm huyết lập ra một bản « 100 sự kiện phải làm khi yêu », sau đó lại tiếp tục không ngừng nghỉ hướng tới mục tiêu vĩ đại là kết hôn, chưa hết, mỗi ngày đều phải hẹn hò thăm thiết...

Chưa hết đâu, quán quân đa dạng hóa phương pháp thăm thiết bên nhau – Phương Cảnh Xán tiên vừa điện thoại xong với nàng dâu của mình liền vô si đăng lên nhóm bạn bè —— Ngày kia sẽ cùng vợ đi dã ngoại $\sim((\geq \nabla \leq))\sim$

Phía dưới comment sôi nổi, nào là mong anh sớm bị thận hư, hay nhắc nhở anh chú ý giữ gìn thân thể...

[Ban nãy mới nói với tiểu Nam, sao hôm nay anh hai không đăng bài. Chắc. Đăng rồi đó!]

[Anh hai, anh hai, anh muốn đi đâu a! Dẫn người nhà cùng đi thôi ~]

[Mình nói sao bỗng nhiên cậu lại chăm chỉ làm việc thế, còn tưởng rằng cậu đổi tính rồi, hóa ra là đến chết cũng không đổi mà, chăm chỉ để đi chơi!]

[Cố lên con trai! (o^^)oo(^^o)]

....

Sáng thứ bảy, Phương Cảnh Xán chuẩn bị mọi việc ổn thỏa, đang muốn cùng Quả Quả hẹn gặp, nghe thấy phía bên ngoài có người ầm ầm, đi đến ban công nhìn xuống, sắc mặt lập tức từ trời quang mây tạnh biến thành mây đen đầy trời.

Phương Cảnh Xán đi nhanh xuống lầu, nhìn vào căn phòng âm ỉ, hai người đang hi hi ha ha kia, tức giận nói: “Hai thằng nhãi các người sao lại chạy tới đây? Không thấy anh đăng bài nói hôm nay bận sao?! Từ đầu đến thì về chỗ đó đi, hôm nay anh không rảnh tiếp khách!”

Một cô gái mặc váy hoa, tóc buộc chõm, không thuận theo kéo kéo tay Phương Cảnh Xán, “Anh hai, tui em không phải tới làm khách, em cũng muốn đi cắm trại, mang em đi chơi chung đi!”

Phuong Cảnh Xán bất động, “Muốn chơi thì gọi Lâm Vũ nhà em đưa đi!”

“Không, không muốn đâu, đi cùng anh ấy nhằm chán chết, nhiều người mới náo nhiệt!”

Phuong Cảnh Xán nhìn giờ trên di động, không nhận được nói với chàng trai đang đứng một bên, “Lâm Vũ, đem nó về, đừng làm phiền anh”.

Lâm Vũ vội vã xua hai tay, lùi lại, “Anh hai, anh đừng nói đùa, em không quản được cô ấy. Cô ấy đang tò mò muốn chết, muốn tận mắt nhìn xem chị dâu trông như thế nào mới được.”

Chu Tiểu Nam nghe thế liền nhéo thắt lưng Lâm Vũ, cắn răng nói: “Ai bảo anh vạch trần mục đích chính của em! Anh dám nói chính anh không muốn nhìn không?”

Phuong Cảnh Xán đang định nói thì di động reo lên, ấn nút nghe, lập tức giọng nói trở nên dịu dàng như nước, khác hoàn toàn so với người cáu gắt ban này.

“Xin lỗi em, Quả Quả, anh đã chuẩn bị ra đến cửa, gặp chút chuyện ngoài ý muốn...”

“Chuyện ở công ty sao?”

“Không phải, là em họ anh, vợ chồng son bọn họ, đòi theo chúng ta đi chơi”.

Chu Tiểu Nam nhanh nhẩu chạy lại hét lên: “Chị dâu, chị dâu! Anh họ bắt nạt em, không chịu mang tội em theo! Chị dâu, chị làm chủ cho em a!”

Quả Quả đầu bên kia: “Ách..”

Phuong Cảnh Xán nhức đầu không thời, né tránh em gái, nói tiếp, “Quả Quả, em chờ anh một lát, để anh xử lý hai người này xong sẽ gọi lại cho em.”

Quả Quả do dự trong chốc lát: “Hay là cùng nhau đi đi, nhiều người cũng sôi nổi hơn mà.”

Dù sao cũng là em họ của anh, cũng không phải là người ngoài, người nhà tìm đến cửa mà đuổi đi có vẻ không ổn lắm.

Vẫn liên tục xán lại gần nghe lén, Chu Tiểu Nam bật dậy, đoạt lấy điện thoại, hôn Chụttttt một cái, “A a, vạn tuế! Chị dâu em yêu chị! Anh họ mau lên đây đi, chúng ta đi chiếc xe này, xe tụi em rộng rãi, ở bên trong lẩn lộn cũng không có vấn đề gì, Lâm Vũ làm tài xế!”

Phuong Cảnh Xán không có cách nào khác đành phải lên xe.

Hừ, chi vì tiếng “chị dâu” kia thôi.

Đến địa điểm hẹn gặp, xe chậm rãi dừng lại.

Chu Tiểu Nam hạ kính cửa xe, hướng ra ngoài thò đầu, giờ tay ngấm “Ồ đâu đây, ở đâu vậy?”

Phuong Cảnh Xán sớm đã thấy Quả Quả, mở cửa xe chạy tới trước mặt cô, hai người nói chuyện mấy câu, sau đó cùng đi lại phía chiếc xe, Phuong Cảnh Xán tự mình mở cửa xe.

Lên xe, Phuong Cảnh Xán giới thiệu: “Đây là Chu Tiểu Nam, em họ anh, còn có chồng con bé, Lâm Vũ”.

Chu Tiểu Nam nhìn Quả Quả, hai con người dường như đều muốn rút ra ngoài, lúc trước quả thật Phuong Cảnh Xán đã đăng ảnh chụp chung hai người lên, nhưng tấm hình là chân dung, không phải dáng người, cô gái trên ảnh gương mặt hơi bụ bẫm, đặc biệt còn có nét đẹp cổ điển, trước kia cũng nghe người khác nói anh họ đang kết giao với một cô gái khá mập, nhưng bọn họ chỉ nghĩ là hơi đầy đặn mà thôi, hoàn toàn không tưởng tượng ra là mập thật...

Chu Tiểu Nam cùng Lâm Vũ ôm suy nghĩ kì quái chào hỏi.

“Chào chị dâu”.

“Chào chị dâu”.

Tiêu Quả Quả tự nhiên hào phóng cười cười, “Chào hai em”

Nụ cười kia nở khi cửa kính xe chưa kịp đóng lại, ánh mặt trời chiếu rọi vào, Chu Tiểu Nam cảm thấy ấm áp, thất thần trong chốc lát, sau đó hưng phấn nói: “Woa, chị dâu, chị nếu gây đi tuyệt đối là một đại mỹ nữ a!”

Chu Tiểu Nam vừa dứt lời đã bị Phuong Cảnh Xán gõ đầu cảnh cáo, vì thế ôm đầu lẩm bẩm: “Em nói thật mà, làm sao lại đánh em... Mặc dù bây giờ cũng rất đẹp, nhưng gây hơn tí nữa chắc chắn là đẹp hơn a, a, em biết rồi, anh có phải sợ chị dâu thay đổi đẹp hơn sẽ không cần anh nữa không, chắc chắn là như vậy...”

Phuong Cảnh Xán lạnh lùng nói: “Lâm Vũ, dừng xe”.

“Anh họ, em sai rồi, em không nói, không nói nữa!” Chu Tiểu Nam vội vàng làm động tác kéo khóa miệng giữ im lặng.

Phương Cảnh Xán làm mặt lạnh còn hơn đáng sợ hơn khi nghiêm túc, Quả Quả liếc anh một cái khề giận nói: “So đo cùng cô nhóc làm gì! Nhìn mắt anh thâm quầng hết rồi, tối hôm qua mấy giờ đi ngủ?”

Phương Cảnh Xán lập tức như băng tuyết tan rã, một tay khoát lên ghế dựa sau lưng Quả Quả, thả lỏng dựa vào, lười biếng nói: “Anh không nhớ nữa...”

“Anh ngủ một lúc đi! Đến nơi em gọi anh” Quả Quả nói.

Phương Cảnh Xán không vui bĩu môi, “Không cần, hai ngày nay anh không thấy em. Chúng ta nói chuyện phiếm đi”.

Quả Quả chịu nhịn khuyên nhủ: “Lát nữa sẽ có khối thời gian nói chuyện, anh hãy nghỉ ngơi cho khỏe trước đi đã, nếu không đi chơi sẽ không có tinh thần”.

Phương Cảnh Xán hoàn toàn không nghe lời cô khuyên bảo, “Không...”

Tiêu Quả Quả trừng mắt một cái, tức giận nói: “Nhắm mắt lại...”

Phương Cảnh Xán lập tức ừ ừ, “Ừm”.

Quả Quả trực tiếp kéo đầu anh dựa vào vai mình nói: “Ngủ”.

Không dám chọc giận vợ, Phương Cảnh Xán ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Ngồi ghé lái phụ phía trước, chứng kiến một màn này, ánh mắt Chu Tiểu Nam lấp lánh, sùng bái không thôi, “Chị dâu, chị thật lợi hại, chị đúng là ngôi sao trong giới mũm mĩm chúng ta!”

Tiêu Quả Quả bật cười, Chu Tiểu Nam nói “giới mũm mĩm chúng ta”, hơi cường điệu quá. Chu Tiểu Nam tuy rằng không được gọi là thon thả, nhưng tuyệt đối không phải là rất béo, chỉ có thể nói là hơi tròn một chút mà thôi, cùng người mập chân chính như cô là một thế giới khác.

“Chị dâu, làm sao chị cura đồ được anh họ em? Có phải lúc hai người quen nhau chị rất gầy không?” Chu Tiểu Nam tò mò hỏi.

“Không có, lúc bọn chị quen nhau, chị còn béo hơn mấy cân so với bây giờ.” Quả Quả trả lời.

“Thật không đó?! Chị dâu, chị dạy em một chút đi, rốt cục làm như thế nào dụ được anh họ!”

Tiêu Quả Quả không biết trả lời cô bé như thế nào, bởi thật sự cô chưa làm gì hết a.

Đang buồn rầu, Phương Cảnh Xán đang dựa vào vai cô, mơ mơ màng màng thấp giọng lẩm bẩm một câu, “Chu Tiểu Nam, ăm ỉ nữa sẽ ném em xuống...”

Chu Tiểu Nam cuối cũng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

edit: thuythuy2203

Xe văng vàng chuyển bánh, mấy giờ sau dừng lại trước một khu du lịch.

Chu Tiểu Nam cùng Lâm Vũ hưng khởi chạy tới góp vui nên không chuẩn bị gì, trong khi đó Phương Cảnh Xán lại sắp xếp mọi thứ hoàn hảo.

Xe vừa dừng lại, vài nhân viên đường như đã chờ lâu tiến lên ân cần tiếp đón.

Quản lý nhiệt tình hô: “Phương tổng, ngài đã tới!”.

Phương Cảnh Xán hí hóp, nửa người dựa vào Quả Quả, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, “Thêm hai người nữa, ông xem rồi thu xếp thêm!”.

“Tôi sẽ ngay lập tức chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng dụng cụ hơn, Phương tổng còn yêu cầu gì nữa không?”

Phương Cảnh Xán ngáp một cái, nghiêng đầu nhìn Quả Quả, “Hỏi vợ tôi ấy!”

“Phương phu nhân cần gì thêm không?” Quản lý ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong nội tâm đang vũ bão ào ào, trăm triệu lần không nghĩ tới, bạn gái trong truyền thuyết của Phương tổng đáng người lại có thể... *muọt* mà như vậy.

“Khụ, đến lúc đó lại tính tiếp đi.” Tiêu Quả Quả bị một tiếng Phương phu nhân làm cho xấu hổ, Phương Cảnh Xán thì ngược lại, anh khẽ cười, rất hài lòng.

“Được, vậy tôi đi trước chuẩn bị”.

Chỉ chốc lát sau, nhân viên đem cần dụng cụ đánh bắt cùng vỉ nướng tới, còn một thùng đông lạnh, bên trong là ít thịt tươi cùng các loại gia vị nấu nướng.

“Cá cá rất chán! Em muốn đi bắt tôm!” Chu Tiểu Nam cời giày một cái liền tiến đến bờ sông.

Lâm Vũ bắt đắc dĩ cũng cời giày theo sau.

“Vậy chị đi câu cá!” Quả Quả đứng dưới bóng cây mở cần câu cá.

Phương Cảnh Xán ngồi xuống cạnh cô.

Nhìn thấy dáng vẻ như mộng du của anh, Quả Quả bật cười, “Anh chưa ngủ đủ thì ngủ tiếp đi!”

“Anh nhắm mắt một lúc là được rồi...” Phương Cảnh Xán cọ cọ cổ cô.

Ghế nằm cũng không lớn, hơn nữa với thể trọng của Quả Quả, hai người ngồi còn khá chật chội, Quả Quả bắt đắc dĩ quay đầu liếc nhìn Cảnh Xán một cái, “Anh qua bên kia nằm ngủ không phải thoải mái hơn sao?”

Phương Cảnh Xán nhắm mắt nỉ non, “Không cần, dựa vào em cảm thấy thoải mái hơn”.

Quả Quả thờ dãi, đành nghe theo anh.

Câu được một lúc, Quả Quả thu hoạch được không ít, Chu Tiểu Nam cùng Lâm Vũ cũng bắt được không ít tôm.

Thấy Phương Cảnh Xán vẫn đang ngủ say, Quả Quả cẩn thận nhắc đầu anh xuống, sau đó cùng Chu Tiểu Nam ra vườn hái rau.

Quả Quả vừa đi không lâu, Phương Cảnh Xán liền tỉnh, trong lúc mơ hồ câu đầu tiên anh hỏi là: “Gối đầu của anh đâu rồi?”

Lâm Vũ đang dựng lều vải, cười nói: “Ha ha, anh hỏi chị dâu sao? Chị cùng Tiểu Nam đi hái rau! Anh mau tới đây giúp em dựng lều trại a!”

Phương Cảnh Xán đút tay vào túi quần, sau đó đi bộ tìm nằng dậu của mình, hoàn toàn không nghe thấy lời thỉnh cầu của người nào đó.

Nửa đường gặp Chu Tiểu Nam cùng Quả Quả xách rổ trở về, Phương Cảnh Xán một tay nhận lấy rổ rau của Quả Quả, một tay kéo cô ôm vào lòng, tiếp tục đi về phía trước.

“Anh tỉnh rồi!” Quả Quả cầm một quả cà chua từ rổ rau xanh đưa cho anh, “Em rửa qua rồi!”

Phương Cảnh Xán cũng không đưa tay nhận mà trực tiếp cúi đầu há mồm ngậm lấy.

Chu Tiểu Nam đứng một bên nhìn xem, chắc lưỡi lắc đầu, “Anh họ, anh bám chị dâu quá. Cẩn thận chị dâu cảm thấy phiền nha!”

“Nhóc con không biết xấu hổ xán xỏ đi theo còn dám nói người khác, có ai nói em rất đáng ghét chưa!”

“Em đáng ghét chỗ nào?!”

“Chỗ nào cũng đáng ghét hết!”.

...

Quả Quả nhìn hai người đấu võ mồm phì cười, thật ra cô cũng thấy Phương Cảnh Xán hôm nay hơi lạ, tuy bình thường anh cũng như keo dán lấy cô, nhưng hôm nay còn dính người hơn nhiều.

*

Màn đêm buông xuống, bốn người bắt đầu nướng thịt.

Thịt nướng trên vỉ phát ra những tiếng “Xì xèo...” tuyệt vời. Tiêu Quả Quả rắc rắc gia vị chính cô mang tới lên, chớp mắt, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa...

Chu tiểu Nam xán tới, thèm rỏ dãi, "Chị dâu, chị cho cái gì đó? Thom quá!"

"Này a? Là gia vị anh chị làm! Chị mang theo một ít thôi." Tiêu Quả Quả trả lời.

Chu Tiểu Nam ngạc nhiên, "Anh trai chị tự mình làm? Anh của chị trâu bò quá đi. Nhà chị toàn người tài a."

"Ha ha, anh chị nấu nướng rất giỏi..."

"Chả trách chị dâu lại mập mập như vậy!" Chu Tiểu Nam cảm thán.

"Quả thật không thể bỏ qua công lao của anh ấy!" Quả Quả cười khê, đem một xiên thịt đã nướng xong đưa cho Chu Tiểu Nam.

"Cảm ơn, cảm ơn chị!" Chu Tiểu Nam vui vẻ thổi thổi, kết quả còn chưa đưa tới miệng đã bị Lâm Vũ cướp mất.

Chu Tiểu Nam nóng nảy, "Sao lại lấy thịt của em!"

Dưới ánh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi của Chu Tiểu Nam, Lâm Vũ cắn một miếng lớn, "Không phải em muốn giảm béo sao? Còn ăn nhiều thịt như vậy..."

Chu Tiểu Nam lập tức trở mặt tại chỗ, "Em biết anh ghét bỏ em béo! Anh còn ép em giảm cân! Em muốn nói cho ba mẹ anh biết anh bắt nạt em!"

"Em nói chuyện có đạo lý chút đi, rõ ràng chính em muốn giảm cân, còn vạ lần cắn cắn anh nhất định phải chú ý kỹ tới em..."

"Em giảm béo còn không phải vì anh, anh không cho em ăn thịt, chính là ghét bỏ em béo! Anh nhìn anh họ em đi, hiền lành hơn anh nhiều! Đều là đàn ông, sao lại khác nhau nhiều như vậy chứ!" Chu Tiểu Nam thở hồng hộc chạy đi.

Lâm Vũ xoa đầu, "Càng ngày càng khó tính..."

Quả Quả nhìn đôi vợ chồng trẻ đột nhiên âm ỉ, hoàn toàn không phản ứng kịp, "Ày, hai người họ không việc gì chứ? Có cần đi khuyên nhủ không..."

Phương Cảnh Xán chuyên tâm thổi thổi thịt nóng, dứt cho cô, về mặt thờ ơ, "Không cần để ý đến hai đứa nó, hai người này từ nhỏ đến lớn đều âm ỉ như vậy, anh quá quen rồi!"

"Từ nhỏ đã vậy?"

"Đúng vậy, hai người họ ở cùng một trọng đại viện, coi như thanh mai trúc mã đi, năm nay mới vừa đủ tuổi kết hôn đã đi lĩnh giấy chứng nhận hôn, kết hôn xong vẫn như trẻ con, mỗi ngày đều âm ỉ không ngừng".

"Thanh mai trúc mã a..."

Phương Cảnh Xán nhíu mày, "Lại nghĩ đến Thẩm Nham à?"

Tiêu Quả Quả nhìn bầu trời đêm, nhẹ giọng cảm khái một câu, "Chẳng qua là cảm thấy đời người thật không thể nào đoán trước được, anh vĩnh viễn cũng không biết được một giây sau sẽ phát sinh chuyện gì".

Chuyện của Thẩm Nham vẫn ảnh hưởng đến cô, từ lúc kết đôi với Phương Cảnh Xán đến nay, cho dù anh đối xử rất tốt với cô, lại còn cố gắng xây dựng kế hoạch tương lai của hai người để cho cô có cảm giác an toàn, nhưng sâu trong lòng cô vẫn giữ lại chút tâm tư, không trao hết cho anh.

Vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên nổ tung những tràng pháo hoa lớn, thế giới trước mắt bỗng tỏa sáng lấp lánh, nhưng còn lung linh hơn pháo hoa chính chính là đôi mắt ngập tràn sao đêm của anh.

Dưới bầu trời nổ rộ pháo hoa, Phương Cảnh Xán đem Quả Quả còn đang ngạc nhiên ôm vào lòng, "Từ nay về sau, anh sẽ cố gắng mang đến cho em mỗi giây cuộc sống đều là hạnh phúc".

Lâm Vũ bị bà xã vứt bỏ ghen hòng trên trời đứng một bên nhìn hai người, khâm phục vạn phần, đồng thời cũng nhúc nhích đầu không thôi. So với Phương Cảnh Xán như vậy thì anh liền trở thành cận kề, Lâm Vũ có thể dự cảm được, sau khi trở về, những ngày sau đó anh sẽ trải qua chuyện gì. Nói xem, rốt cuộc hôm nay mình tới đây làm chi? Để tự ngược à? Lâm Vũ thở dài, chấp nhận số phận, đi tìm vợ thôi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Quả Quả cùng Phương Cảnh Xán ngọt ngào ngào ngào bên nhau, còn bên này Chu Tiểu Nam cùng Lâm Vũ cũng vượt qua vụn vặt.

Buổi tối, Phương Cảnh Xán nhìn hai cái lều trại đã dựng xong trước mặt, trầm ngâm một lát, nói với Chu Tiểu Nam "Đêm nay em ngủ chung với Quả Quả đi, anh ngủ cùng Lâm Vũ".

Quả Quả hơi ngạc nhiên liếc nhìn Phương Cảnh Xán một cái, cô đã đáp ứng anh cô buổi tối không ngủ cùng Phương Cảnh Xán, nếu chỉ có Phương Cảnh Xán ở đây, nói thẳng với anh không quá khó, nhưng mà, tình huống hiện tại còn có người khác, đề xuất như vậy, chẳng phải là khiến Phương Cảnh Xán mất mặt sao? May mà trong lúc cô còn đang khó xử, thì anh đã chủ động lên tiếng trước rồi.

Chu Tiểu Nam nháy mắt hỏi: "A? Vì sao?"

“Bảo em làm thì em làm theo đi, hỏi nhiều như vậy làm gì?” Giọng nói Phương Cảnh Xán có hơi nghiêm khắc.

“Anh họ, anh đơn thuần quá...” Chu Tiểu Nam cười trộm một tiếng, cố ý thân mật kéo tay Lâm Vũ, “Không được, anh họ, em lạ giường, em muốn ngủ cùng Lâm tiểu Vũ nhà em, không có Lâm tiểu Vũ, em không ngủ được!”.

Cho dù biết vợ mình cố ý, Lâm Vũ vẫn cảm động nhìn Chu Tiểu Nam.

Chu Tiểu Nam hơi mất tự nhiên nói, “Chứ không phải là vì anh đâu, anh họ!”.

“Con nhóc xúi quẩy này...” Phương Cảnh Xán khẽ rủa một tiếng, gọi điện thoại để người ta lại mang thêm một chiếc lều vải nữa tới.

Mà Quả Quả thờ phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời không hiểu sao cô cũng có cảm thấy hơi mất mát.

Sau khi chúc nhau ngủ ngon xong, mọi người đều tự đi về lều của mình.

Quả Quả nằm trong lều, xoay trái phải không ngủ được, mắt cứ mở to, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ trên đỉnh lều nhìn ngắm những ngôi.

Nhìn một lúc, vẫn là không ngủ được, lại nhàm chán sờ soạn di động.

Đột nhiên có cảm giác xúc động muốn gửi một tin nhắn cho Phương Cảnh Xán hỏi anh đã ngủ chưa, nhưng sau đó cô lại từ bỏ ý nghĩ này, giờ cũng hơn hai giờ rồi, nói con gì a.

Nhắm mắt lại trong chốc lát, Quả Quả rốt cục vẫn phải xoay người ngồi dậy, kéo cửa lều đi ra ngoài.

Kết quả, cô vừa mới mở cửa lều đi ra lập tức ngăn cả người, trước cửa lều Phương Cảnh Xán nghe được tiếng cũng quay đầu lại, nhìn Quả Quả, sững sờ.

Quả Quả hồi phục tinh thần, hỏi “Anh... hơn nửa đêm rồi anh không đi ngủ, ngồi chỗ này làm cái gì?”

Phương Cảnh Xán nháy mắt, trong con ngươi dường như có vài phần tủi thân, nhưng rất nhanh liền biến mất, “Em muốn đi vệ sinh sao? Anh đưa em đi!”.

“Ách... Không phải...” Quả Quả ngồi quỳ trước cửa, gãi đầu một cái, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại mở miệng nói: “Muốn vào ngủ cùng hay không?”

Dưới ánh trăng, Phương Cảnh Xán ngần ra, sau đó tủi thân trong con ngươi lại lập tức trời dậy.

Quả Quả thờ dài, rõ ràng chính anh muốn tách ra ngủ riêng, sao bây giờ lại trở nên uất ức do bị cô nhấn tâm bỏ vậy?.

Tieu Quả Quả đem lều vải mở ra lần nữa, nắm tay anh bước vào, sau đó kéo cửa lều lại.

Hai người sóng vai nằm xuống, không gian trong lều rất rộng, đủ sức cho hai người ngủ.

Phương Cảnh Xán một tay ôm hông Quả Quả, gát gao kéo cô vào lòng.

Quả Quả sờ lên tóc của anh, “Anh hôm nay làm sao vậy? Tại sao lại dính người như vậy?”

Giọng nói Phương Cảnh Xán buồn rầu, “Ngày mai anh phải sang Pháp công tác, một tuần sau mới trở về. Hơn nữa còn là hội nghị kín, ngay cả điện thoại cũng không được gọi”.

“Em còn tưởng là chuyện gì, không phải chỉ có một tuần thôi sao, anh đừng nên làm như cả đời không gặp vậy được không?”

Phương Cảnh Xán nghiêm túc nói: “Anh không có cảm giác an toàn!”.

Tieu Quả Quả méo miệng, lời này phải là cô nói mới đúng chứ, phụ nữ Pháp đều nóng bỏng như lửa vậy!

Im lặng một lúc, Quả Quả nhẹ giọng nói: “Chờ anh đi công tác về, em sẽ đưa anh tới gặp ba mẹ em”.

“Thật?”.

"Ừm, ngủ đi, ngủ ngon."

"Anh hưng phấn lắm, không ngủ được!"

"Ngủ mau!"

"Ồ."

Chương 38

edit: thuythuy2203

Ăn cơm một mình, đi dạo phố một mình, cũng không có tinh thần để tìm bạn bè cùng nhau chơi đùa, tan tầm là về nhà ngồi xem tivi một mình. Được ăn ngon, được chơi vui, nhưng không có Phương Cảnh Xán ở bên, sự vui sướng đều giảm một nửa...

Lúc ở chung với Phương Cảnh Xán, hầu như phần lớn thời gian anh ấy mới là người kề cận mình, nhưng mà sau khi tách ra lại phát hiện rằng, trong vô thức, mình đã ý lại anh ấy nhiều đến vậy.

Hôm kia ba mẹ cô đi nghỉ phép du lịch, anh cô mấy ngày nay việc xã giao tương đối nhiều, thường xuyên nửa đêm mới trở về nhà, cô hoàn toàn thành người cô đơn.

Nhìn xuống lịch, Phương Cảnh Xán ngày kia mới trở về, đêm dài đằng đẵng, Quả Quả nằm trên giường, cảm thấy ảo não, Phương Cảnh Xán mới rời đi có vài ngày thôi, mà cô trong đầu cũng nghĩ đến anh, đây không phải là tín hiệu tốt.

Quả Quả nhìn giờ, đã rất trễ, mười hai giờ đêm, nhưng mà lúc này con mèo đêm Tống Kiêm Hà kia chắc chắn còn chưa ngủ, vì thế liền gọi điện thoại cho cô bạn thân.

Quả nhiên, chuông vừa vang lên một tiếng, Tống Kiêm Hà đã nhận điện thoại, giọng nói vẫn rất tỉnh táo: “Trể thế này mà lại gọi điện cho mình, chắc chắn, nhất định là nhớ đến Boss nhà cậu không ngủ được đúng không?”

Quả Quả cười khẽ một tiếng, “Ừ, nhớ anh ấy”.

Đầu di động bên kia Tống Kiêm Hà lập tức oán trách ào ào, “Ôi, mợ! Tròn Tròn, cậu có phát hiện ra rằng cậu hiện tại càng ngày càng nữ tính không!”.

Quả Quả mặt đầy hắc tuyến, cô rốt cục đã làm cái gì khiến Tống Kiêm Hà nghĩ như vậy chứ? Không phải chỉ thừa nhận đang nhóanh ấy thôi sao?

“Thôi được rồi, thanh niên nghiêm túc, cậu tìm mình có việc gì?”

“Ngày mai cuối tuần có rảnh không? Đi dạo phố với mình”.

“Được! Nhưng mà buổi sáng mình không dậy nổi đâu, hẹn buổi chiều gặp chỗ cũ nha!”

“Ok, cậu đi ngủ sớm một chút đi, đừng thức đêm muộn quá, ngủ ngon”.

“Biết rồi, biết rồi! Ngày mai gặp”.

*

Chạng vạng tối ngày hôm sau.

Chỗ hẹn cũ của Quả Quả cùng Tống Kiêm Hà là một phố ẩm thực ở rìa trung tâm thành phố.

Hai cô nàng từ lúc có việc làm thì đã rất lâu không tới đây, vui vẻ đi ăn từ đầu đường tới cuối phố. làm việc về sau rất lâu không có cùng một chỗ tới bên này, vui vẻ đến từ đầu đường ăn vào cuối phố. Cuối cùng mỗi người hài lòng cầm một ly rượu đậu đỏ vừa uống vừa đi tản bộ tiêu cơm.

“A, ăn no quá!” Tống Kiêm Hà vừa đi vừa thuận tay mua thêm một gói hạt dẻ rang đường.

Quả Quả nhìn cô nàng rồi than thở, “Mỗi lần ăn cậu đều ăn nhiều hơn mình nhưng không thấy béo lên, không biết thức ăn đi đâu rồi!”

“Ai da, hai chúng ta không giống nhau, cậu là kiểu mẫn tính, mình là kiểu bạo phát, mình thỉnh thoảng mới có vài bữa ăn nhiều một chút, bình thường thì một người lười ăn lắm!”

Có loại người đến ăn cũng lười sao... Quả Quả lười nói chuyện cùng cô nàng.

Tống Kiêm Hà đột nhiên nhìn chằm chằm Quả Quả, “Lúc cậu thất tình vất vả lắm mới gầy đi được một chút, bây giờ lại béo trở lại rồi!”

Quả Quả thờ dãi, “Đừng nói nữa!”

“Bình thường Phuong Cảnh Xán có ám chỉ với cậu không, bảo cậu giảm béo một chút?” Tống Kiêm Hà hơi hơi lo âu nhắc nhở một câu.

Quả Quả lập tức dở khóc dở cười, “Giảm béo? Anh ấy không ép mình tăng cân đã là tốt lắm rồi!”

“Hà? Ý cậu là sao?” Tống Kiêm Hà mê man.

Quả Quả lập tức khởi động máy hát, oán giận kể lể với bạn thân: “Đừng nói giảm cân, bình thường chỉ cần mình ăn thiếu một miếng cơm, anh ấy đều cuống quýt cả lên, nếu mình lộ ra ý muốn giảm cân một xiu thôi, anh ấy lập tức trở nên cực kì khắt khe, mỗi ngày đều trưng ra gương mặt oán phụ, lại nhai đau cả đầu.

Còn mang đủ các loại thức ăn ngon đến gần mình, cứ một câu ‘Thân ái, bảo bồi mau tới ăn, em không béo tí nào hết’.

Cứ như mình mà giảm béo là như cắt đi thịt trên người anh ấy vậy.

Người ta nói ‘Không sợ kẻ thù mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo’. Có đồng đội như anh ấy quấy rối, mình cảm thấy cả đời này cũng không gây được...”

Nhắc tới chuyện này, Quả Quả liền nói liên tục không ngừng, mãi tới khi Tống Kiêm Hà GATO đủ rồi, bóng nạt cái ly trong tay, “Oa, Tròn Tròn, số cậu tốt quá! Đây chính là tú ân ái đó! Chính là hành động yêu đương ngọt ngào của các cặp đôi đó! Cậu để cho thiếu nữ FA sắp luống tuổi như mình sao có thể chịu được đây!”

“Ách, đây cũng coi là tú ân ái sao...”

“Cái này còn không phải yêu đương ngọt ngào à?” Tống Kiêm Hà không nhịn được hát lên, “Nếu đây không là tình yêu, ta sao phải bi ai...”[1]

“Cậu đủ rồi...”

...

[1] Bài hát Nếu đây không là tình yêu – của Jacky Cheung (如果这都不算爱 -张学友)

Các bạn có thể nghe tại: (Theo baidu.com và google.com)

Vốn đang định đi dạo thêm một lúc, bỗng nhiên gió càng lúc càng lớn, bầu trời cũng nhanh chóng tối đen, nhìn như sắp mưa, vì thế hai người tạm biệt nhau, nhanh chóng trở về nhà sớm.

Quả nhiên, Quả Quả vừa về tới nhà, sấm rền vang liên tục, mấy phút sau, ngoài cửa sổ mưa xối xả, gọi điện cho Tống Kiêm Hà, may mắn cô ấy cũng vừa về đến nhà trước trời mưa.

Cái này có tính là nhà dột còn gặp mưa không nhì? Trong buổi tối gió táp mưa sa thế này, nỗi nhớ càng trở nên dạt dào...

Quả Quả mở nhạc, trong lòng cũng không hề yên tĩnh một chút nào, tập yoga một lát, sau đó đi tắm.

Tắm rửa xong, cô cầm di động lên, vừa cầm lên đã thấy ba cuộc gọi nhờ, đều là Phuong Cảnh Xán gọi tới, nhìn kĩ lại lần nữa mới xác nhận đúng là anh.

Tìm Quả Quả đập dồn dập, sau đó nhanh chóng gọi lại.

“Alo, xin lỗi, em vừa mới tắm, không biết có điện thoại...”

Vừa mới dứt lời, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một trận sấm sét ầm ầm, mà Quả Quả cũng nghe thấy tiếng sấm bên kia di động, vẻ mặt sững sờ, “Anh... về rồi à?”

“Ừ, vừa trở lại thành phố A”.

Như này, cho dù ban đêm ầm ầm giống tổ cũng đột nhiên trở nên thân thiết dễ thương, Quả Quả nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi: “Công việc đều thuận lợi chứ?”

“Ừ, rất tốt, em đang ở nhà sao?” Phuong Cảnh Xán hỏi.

“Ừm! Hôm nay cuối tuần, buổi chiều em hẹn Nhị Nha đi dạo phố, sau đó thấy trời như sắp mưa nên về nhà sớm! Đúng rồi, không phải anh nói tới mai mới về sao...” Quả Quả liền miên một hồi, đột nhiên theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi lại, nhìn xuống dưới lầu.

Ánh mắt xuyên thấu qua ô cửa kính mờ hơi nước, một chiếc xe màu đen quen thuộc lẳng lẳng đứng trong màn mưa, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, trông hơi cô đơn.

Anh rõ ràng đang ở dưới nhà, nhưng lại không nói.

Hồ hấp hơi chút kiềm hãm, Quả Quả khề gọi: “Phương Cảnh Xán...”

“Làm sao vậy?”

Quả Quả do dự một chút, sau đó nói tiếp: “Anh lên đây đi, ba mẹ em đi du lịch rồi, anh hai em chưa về, ừm... trong nhà không có người...”

Nói xong cũng lập tức cúp điện thoại, sau đó khề vuốt vuốt khuôn mặt đang nóng bừng, vội vàng sửa sang lại phòng ngủ, lại tìm quần áo ngủ thích hợp thay ra...

Chuông cửa vang lên, Quả Quả vội vàng ra mở cửa, nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc, trong lòng sợ sệt một lúc, sau đó vội vàng cầm một đôi dép đem đến.

“Mau vào! Người anh ướt hết cả rồi, trên xe không có sẵn ô sao? Sao không nói với em một tiếng, em xuống đón anh a!”

Phương Cảnh Xán không để ý vuốt vuốt mái tóc ướt nước, “Không sao mà”.

“Vào trong phòng ngồi đi, em lấy cho anh chén trà nóng” Quả Quả chỉ hướng phòng của mình cho anh, sau đó lập tức đi pha trà.

Một lát sau, Quả Quả bưng một tách trà nóng thơm đi tới, “Anh cởi áo khoác ra đi, ướt hết cả rồi, uống chén trà cho ấm người, em lấy khăn khô cho anh...”

Còn chưa kịp xoay người, Phương Cảnh Xán không nói một lời nào đã đi tới giữ tay cô.

“Sao vậy?” Quả Quả không hiểu nhìn anh.

Phương Cảnh Xán đón lấy tách trà trong tay Quả Quả, để lên bàn, sau đó cánh tay vươn ra sau lưng cô, “Cạnh” một tiếng, cửa phòng ngủ khép lại, cùng lúc đó, Quả Quả khề lùi về sau tránh anh, tựa lưng vào cánh cửa...

Về mặt Quả Quả đầy nghi hoặc, hơi hé môi muốn nói gì đó, lại vừa đúng lúc nghênh đón nụ hôn của anh, mang theo vị ướt của nước mưa.

Phương Cảnh Xán vẫn duy trì tư thế một tay chống cánh cửa, tay kia ôm eo Quả Quả càng ngày càng chặt, giống hệt như sự từ chối lâu ngày, hôn thật sâu, so với những lần trước đó đều mạnh mẽ hơn rất nhiều, tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài hòa cũng tiếng thở dốc của anh...

Thời điểm Quả Quả bị hôn đến sắp không thở nổi, anh rút cục ngừng lại. Kết quả, vừa nhẹ nhàng thở ra, thân thể đột nhiên lơ lửng, một giây sau đó, lưng Quả Quả đã đặt trên chiếc giường hồng xinh xắn.

Vừa mới tắm xong, tóc Quả Quả còn hơi ướt, trải dài sau lưng cô, về mặt đầy kinh ngạc nhìn Phương Cảnh Xán, tình huống phát hiện hậu kết anh đang chuyển động, khề giật giật nuốt nuốt....

“Ách, anh giỏi thật, có thể ôm bổng em lên...” Quả Quả hơi bối rối, tìm đề tài nói lái đi.

Cũng không biết cô nói sai chữ nào chạm đến dây thần kinh của anh, anh tiếp tục ấn cô xuống, cúi đầu, kích động hôn cô, bàn tay thuận theo hông cô rà xuống đầu gối, đem vấy ngủ Quả Quả vén càng lúc càng cao lên... rất nhẹ nhàng, lại rất chắc chắn...

Lúc này, thế giới của Quả Quả đều bị hơi thở ướt át nước mưa của anh vây quanh, đầu óc giống tờ cháo sùn được ninh nhừ, thần trí dần dần đi xa...

Mãi cho đến lúc có một tiếng cọt kẹt, cửa phòng đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, truyền theo tiếng kinh hô của mẹ Quả Quả.

“Quả Quả, mẹ mang cho con...A —— này... đây là...” Mẹ Tiêu theo bản năng đóng cửa phòng lại lần nữa.

Một phút sau, thiếu chút nữa bị dọa đến mất mật, Phương Cảnh Xán như ngồi trên đống lửa, gọi điện thoại cho anh của mình, “Anh! Cứu em! Đường XX, khu XX, nhà số 2.”

Quả Quả sửa sang lại quần áo, đỡ trán, ngồi ở mép giường, nhức đầu không thôi hỏi, “Anh gọi anh trai anh tới làm gì?”

Phương Cảnh Xán vô cùng nghiêm túc nói: “Ba mẹ anh lúc này đang ở nước ngoài, nước xa không cứu được lửa gần, chỉ có thể nhờ anh trai đến đây giúp anh hỏi cưới”.

Quả Quả lắp bắp kinh hãi “Hỏi cưới?” (* O□O) !

“Đúng vậy!” Phương Cảnh Xán không nói hai lời, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt cô, “Quả Quả, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Quả Quả trán đầy gân xanh giật giật, “Anh nhân lúc cháy nhà đi hỏi của phải không?”

Phương Cảnh Xán vô tội nói: “Nhưng mà chỉ có như vậy mới chứng minh tấm lòng của anh là thật, em hãy nhắm mắt nhìn anh ra khỏi cửa bị ba mẹ em đánh chết sao?”

Quả Quả tròn mắt trắng nhìn anh, “Ba mẹ em không phải kiểu người không biết đạo lý như vậy”.

Phuong Cảnh Xán nhìn cô thật lâu, hỏi lại: “Vậy anh trai em thì sao...”

Quả Quả ngẩn ngơ: “Xong phim...” Nếu như anh cô biết cô bằng mặt không bằng lòng, thiếu chút nữa cùng Phuong Cảnh Xán làm cái gì đó...

Phuong Cảnh Xán giang hai tay, “Anh cảm thấy chỉ có anh trai anh mới thu phục được anh trai em!”

Quả Quả suy sụp, “Anh trai của anh cũng không chấn được anh trai em thì sao?”

Đáng thương cho hai bạn nhỏ, đều có một anh trai khó trị..

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

edit: thuythuy2203

Việc cần đối mặt thì sớm muộn cũng phải đối mặt, hai người sửa soạn một chút sau đó đi ra ngoài.

Hai vợ chồng già đang xì xào bàn tán nhìn thấy hai đứa nhỏ đi ra lập tức ngồi ngay ngắn, vẻ mặt phức tạp nhìn bọn họ.

Quả Quả vụng trộm cầm tay Phuong Cảnh Xán, nắm chặt lại nói: “Ba, mẹ, giới thiệu lại với hai người. Đây là bạn trai con Phuong Cảnh Xán.”

Phuong Cảnh Xán nghe thế lòng run lên, nắm chặt tay, “Cháu chào bác trai, bác gái.”

Mẹ Tiêu oán trách nhìn con gái, “Ai, cái đứa này... như thế nào một chút cũng không tiết lộ ra vậy! Đây là muốn hù chết mẹ con sao? Anh trai con cũng vậy, mẹ vừa gọi điện thoại cho nó hỏi chuyện này, thì ra nó đã biết lâu rồi, lại còn giúp con lừa gạt chúng ta nữa!”

“Xin lỗi mẹ...” Quả Quả thè lưỡi.

“Hai đứa quen nhau được bao lâu rồi?”, ba Tiêu nghiêm mặt hỏi.

Quả Quả gãi gãi đầu, “Hơn ba tháng ạ.”

Phuong Cảnh Xán nghiêm túc trả lời: “Hôm nay vừa tròn một trăm ngày.”

Quả Quả kinh ngạc, “Hả? Phải không? Thảo nào anh lại về sớm một ngày...”

Nhị vị phụ huynh đối với Phuong Cảnh Xán lộ ra tia tán thưởng, sau đó lại nhìn đứa con gái vô tâm vô phé nhà mình.

Phuong Cảnh Xán thành khẩn nói: “Xin lỗi đã để hai bác thấy được chuyện ban nãy, con vừa mới từ nước ngoài trở về, một tuần không gặp, con rất nhớ Quả Quả, cho nên mới hơi thất lễ...”

Mẹ Tiêu nhìn thấy bộ dạng này của anh, lập tức mềm lòng, “Không sao, chúng ta không phải người không hiểu chuyện, tiểu biệt thắng tân hôn, lý giải được mà, chỉ là hai con không nên giấu chúng ta lâu như vậy, con xem chúng ta cái gì cũng không biết, bị hoảng sợ đó...”

Quả Quả chủ động thừa nhận sai lầm, “Việc này là lỗi của con, anh ấy luôn muốn con dẫn về gặp ba mẹ, nhưng do con lo lắng ba mẹ có ý kiến với anh ấy, cho nên muốn chờ cho quan hệ ổn định một chút mới nói cho ba mẹ biết, con định đợi anh ấy trở về sau chuyến công tác này sẽ nói, nào biết... ách, đúng rồi, ba mẹ không phải nói muốn đi chơi một tuần sao? Sao lại trở về sớm như vậy?”

Mẹ Tiêu trừng mắt tức giận liếc con gái một cái, “Còn không phải lo cho con ở nhà một mình không có ai chăm sóc sao?”

Quả Quả thờ dãi, “Con đã lớn như vậy rồi, còn luôn xem con là trẻ con, chẳng lẽ con ở nhà còn có thể chết đói được...”

Phuong Cảnh Xán lần này lại không thuận theo ý bạn gái, phản bác: “Dù lớn tới đâu thì trong lòng ba mẹ, em vẫn là trẻ con.”

Mẹ Tiêu gật đầu, “Tiểu Phuong nói trúng tâm ý của bác rồi.”

Phuong Cảnh Xán tiếp tục nói xin lỗi: “Xét đến cùng vẫn là lỗi của con, là con làm chưa tốt, nên mới khiến các bác không yên tâm gửi gắm Quả Quả cho con”.

Ba Tiêu này giờ vẫn trầm ngâm lúc này mới nói: “Thực ra, sau khi cháu đi, chúng ta có nghĩ đến chuyện của hai đứa, nhất là sau khi Quả Quả đột ngột từ

chức, bác cùng mẹ nó vẫn hơi lo lắng, muốn quản lí Quả Quả thật chặt, dù sao chúng ta là cha mẹ, đều đứng ở góc độ khách quan nhìn nhận vấn đề mà chưa từng hỏi ý kiến của Quả Quả...”

Quả Quả nhân cơ hội thể hiện tấm lòng của mình, “Con cũng thích anh ấy”.

Phuong Cảnh Xán lập tức cảm động không thôi nhìn cô, như thể đây là lần đầu tiên cô chính miệng nói thích anh vậy.

Gặp cặp vợ chồng son tình ý triền miên nhìn nhau, mẹ Tiêu ho nhẹ một tiếng, “Quả Quả, con có thể nói lý do vì sao đột nhiên đồng ý quen với Tiêu Phuong không?”

Vì thế Quả Quả bắt đầu nói lại thời điểm hai người quen nhau, từng chuyện từng chuyện...

Đây cũng là nguyên nhân cô dự tính thẳng thắn nói với ba mẹ chuyện của hai người họ, những câu chuyện được tích lũy trong quá trình hai người quen nhau, đây chính là lý do mà cô định dùng để thuyết phục ba mẹ.

Bên này Phuong Cảnh Xán đang cùng ba mẹ vợ làm thành một hội, dưới lầu, hai ông anh trai cũng bắt đầu chạm trán nhau.

Tiêu Mộ Bạch sau khi nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, đầu tiên là giải thích với bà một phen, sau đó nhanh chóng trở về nhà, vừa đến dưới lầu, cùng lúc gặp phải Phuong Cảnh Thâm đang từ trong xe bước ra.

Tiêu Mộ Bạch hơi nhíu mày, không ngờ được Phuong Cảnh Thâm sẽ tới, còn đến nhanh như vậy, “Có thể nói chuyện riêng được không?”

Phuong Cảnh Thâm gật đầu, “Đương nhiên”.

Vì thế hai người đi đến quán cà phê gần đó ngồi xuống.

“Đúng là đã lâu không gặp, không nghĩ tới từ lần gặp cuối, Phuong tổng hoàn toàn quy ẩn giang hồ.” Giọng nói Tiêu Mộ Bạch mang theo chút rầu rĩ cũng tiếc nuối.

Khi đó tập đoàn Phuong thị vẫn do Phuong Cảnh Thâm quản lý, hai người đã qua lại mấy lần, rất tán thưởng đối phương, nhưng mà quân tử chi giao đạm như nước[1], hai người bình thường cũng không thường xuyên qua lại nói chuyện.

“Chi là chuyện công việc càng thích hợp với tôi hơn thôi.” Phuong Cảnh Thâm thoải mái nói.

[1] Quân tử chi giao đạm như thủy (君子之交淡如水): Tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã. Nghĩa là sự giao thiệp giữa những người bạn (trong hàng quân tử) là như nước lã, tình hữu nghị này được xây dựng trên cơ sở của sự nhất trí về tư tưởng, lý giải với nhau, nên nó bằng phẳng, nhạt nhẽo như nước lã nhưng mưa gió lại cùng thuyền, sóng chết không thay đổi.

Nhớ tới danh tiếng của Phuong Cảnh Thâm trong giới y học, Tiêu Mộ Bạch thán phục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lập tức sửa lại xưng hô, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Bác sĩ Phuong lần này tới đây có phải vì chuyện của hai đứa nhóc kia không?”

“Đúng vậy, tôi cũng không vòng vo nữa, nói thật chắc là Tiêu tổng đã điều tra rõ ràng Phuong gia từ trong ra ngoài, đứa em này của tôi, cái khác tôi không dám nói, nhưng tác phong lối sống tuyệt đối là từ tế.” Phuong Cảnh Thâm nói.

Tiêu Mộ Bạch cũng không phủ nhận, “Đúng vậy”.

Đây là sự thừa nhận anh đã điều tra qua Phuong Cảnh Xán, thừa nhận Phuong Cảnh Thâm nói không sai, kết quả điều tra cho thấy, Phuong Cảnh Xán không chỉ tác phong lối sống đỉnh đặc từ tế, mà thậm chí phương diện tình cảm cũng chỉ như một tờ giấy trắng.

“Cảnh Xán từ nhỏ đều đối địch với tôi, rất ít khi cầu xin tôi việc gì, có thể thấy được là nó rất để ý Quả Quả.”

“Điều này tôi không phủ nhận...” Tiêu Mộ Bạch nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt khẽ chớp dưới ánh đèn vài lần, ngừng một chút, sau đó nói, “Chỉ là gần đây, tôi nghe được một tin đồn, không biết có phải là thật hay không?”

Phuong Cảnh Thâm hơi nheo nheo mắt, “Tin đồn?”

Tiêu Mộ Bạch cười cười, “Nghe nói thâm mĩ của em trai anh không bình thường?”

Mặc dù đã hơi đoán được, nhưng nghe Tiêu Mộ Bạch nói ra sự thật, Phuong Cảnh Thâm cũng vẫn giật mình, dù sao việc này trừ anh cùng ba mẹ ra, ngay cả vợ anh Tô Tiêu Đường cũng không biết, làm sao có thể tùy tiện “nghe được”? Rốt cục Tiêu Mộ Bạch tra được điều này ở đâu?

Nhưng mà, Phuong Cảnh Thâm rất nhanh chóng tỉnh táo lại, về mặt thân nhiên, “Đúng vậy, nhưng điểm này, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng mà?”

“Đương nhiên, đây cũng phải chuyện gì xấu, cũng có thể coi đó là sự may mắn của Quả Quả, nhưng mà, khi bắt đầu quen nhau, em trai anh vẫn không nói rõ điều này, có gì đó không ổn ở đây đúng không?” Ánh mắt Tiêu Mộ Bạch đầy bức bối hỏi tiếp.

Phuong Cảnh Thâm về mặt không thay đổi, “Trong chuyện này, Cảnh Xán đúng là vì cái lợi trước mắt một chút, có tâm tư nhỏ dấu dếm. Xin hãy tha

thứ cho nó, bởi vì một người 28 năm trời lần đầu tiên thích một cô gái, khó tránh khỏi việc IQ của nó bị tụt dốc thành thẳng đứng. Tôi lấy nhân cách của tôi cùng y đức bản thân ra đảm bảo, Sau này Cảnh Xán tuyệt đối sẽ không làm ra những việc tổn thương Quả Quả, nếu không, người làm anh này đánh gãy chân nó.”

Tiêu Mộ Bạch không còn cách nào thờ dài, không thể không nói, bác sĩ Phương rất biết nói chuyện, anh tức giận ngập tràn đến đây, lại không phát hỏa được, “Bác sĩ Phương nói quá lời, chỉ là, chuyện này, nếu tôi đã biết rồi, như vậy tôi phải trở về cùng Quả Quả thương lượng một chút, nghe xem ý tứ của Quả Quả ra sao, dù sao mọi quyền quyết định đều là của em ấy”.

“Được.” Phương Cảnh Thâm nhẹ nhàng thờ ra.

Thằng nhóc chết tiệt, đúng không để cho người khác bót lo được mà, anh cũng chỉ giúp chú được tới đây thôi..

Hiện tại phải xem Quả Quả sẽ quyết định thế nào đã.

Nhưng mà anh vẫn không nghĩ ra, Tiêu Mộ Bạch từ đâu biết được chuyện này?

*

Phương Cảnh Xán được ba mẹ Quả Quả đồng ý cho quen, khi về đến nhà tràn ngập vui sướng, chờ đợi tin tức từ phía anh trai.

Đang ở trong phòng tắm thì chuông cửa réo rất vang lên như đòi mạng.

Phương Cảnh Xán còn tưởng là anh trai đến, cũng không thèm để ý mình mới tắm rửa được một nửa, vội vàng mặc quần áo, nhanh chóng chạy đi mở cửa, kết quả, cửa vừa mở ra nhưng lại thấy Mục Dao đang thờ hồng học, ướt sũng.

Mục Dao cũng không chờ đợi Cảnh Xán mở miệng đã la lên: “Phương nhị thiếu, sao không nhận điện thoại của mình, xảy ra chuyện lớn rồi! Quả Quả đã biết được bản chất thật của cậu rồi!”

Đêm hôm khuya khoắt, cô đột nhiên chạy tới, dáng vẻ còn trông như vậy, Phương Cảnh Xán vẫn chưa kịp thích ứng, không hiểu chuyện gì xảy ra hỏi: “Bản chất thật gì cơ?”

“Chính là việc cậu thích mập mạp á!” Mục Dao vừa thờ vừa nói.

Phương Cảnh Xán giống như bị điểm huyết, cứng ngắc tại chỗ, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, “Cậu nói cái gì? Quả Quả làm sao mà biết?”

“Bởi vì anh trai cô ấy biết!”

“Anh của cô ấy làm sao mà biết được?”

Mục Dao ho nhẹ một tiếng, “Mình nói cho anh ấy biết...”

Phương Cảnh Xán quả thực sắp điên rồi, “Mẹ! Giỏi thật! Thừa nhận đi Mục Dao, cậu có phải là vì yêu sinh hận cố ý trả thù mình phải không?”

Về mặt Mục Dao so với Cảnh Xán còn kích động hơn, “Thối lắm! Lão nương là trứng kẻ mới kích động nói ra!”

Phương Cảnh Xán một chữ cũng không tin, “Cái kẻ gì có thể khiến cậu phun ra toàn bộ vậy hả?”

Mục Dao về mặt đầy khúat nhục “Mỹ nam kế.”

Phương Cảnh Xán nóng nảy vòng đi vòng lại một chỗ, “Cậu lừa ai chứ? Cậu nhìn gương mặt của mình nhiều năm như vậy mà vẫn còn bị người khác dùng mỹ nam kế?”

“Mình nhỏ vào! Cậu có cái khí chất khiến cho đối phương vừa nhìn thấy đã nghĩ đến việc xé quần áo sao? Biết cái gì gọi là khí chất cấm dục không?” Mục Dao hừ anh một tiếng.

Phương Cảnh Xán gào lên: “Nhưng cậu không phải đã nói đối với đàn ông không có hứng thú sao?”

“Cho nên mình mới càng thất vọng đây? Lần đầu tiên bị người ta dùng mỹ nam kế, lại còn dùng thành công nữa chứ. Mẹ nó! Cậu không biết à, anh vợ tương lai của cậu về mặt thì vô hại, bên trong thì một bụng xấu xa, anh ta ở quán bar mình thường tới ngồi hơn một tuần lễ, mỗi ngày đều không làm gì cả, chỉ gọi một ly rượu đỏ ngồi trong góc mặt đầy u buồn, mẹ nó, mỗi ngày không có biết bao nhiêu ong bướm bỏ mình quỳ rạp dưới quần anh ta, sau đó một tối mình cùng bạn bè uống quá say liền đánh cược nhau xem ai có thể giải quyết được anh ta, một đám con gái, có cả con trai luôn, ai cũng không thành công...”

Phương Cảnh Xán cười lạnh, trưng vẻ mặt 'Cậu đúng là đồ ngu ngốc' rồi nói: “Sau đó tới cậu hả?”

Mục Dao lau nước mưa trên mặt, “Thì tới mình, mình vừa mới đứng lên lại gần, anh ta đã chủ động đáp lời à! Cậu có biết anh ta nói với mình cái gì không?”

“Nói gì?”

“Nói anh ta chờ mình rất lâu rồi ! Con mẹ nó, toàn thân mình đều mềm nhũn đó? Giọng nói kia quả thật như đã đợi mình mấy đời rồi ỹ! Nhưng cái quan trọng nhất là anh ta cự tuyệt toàn bộ mọi người trong phòng, duy nhất chọn mình, cậu có hiểu niềm vui này không?”

Phương Cảnh Xán đỡ trán, anh có thể nghĩ đến tình huống tiếp theo rồi đó.

“Sau đó mình cùng anh ta tới khách sạn, đem người ta áp lên giường, đang cần xé nút áo trên người anh ta, mình tiện thuận miệng hỏi một câu, soái ca, còn không biết anh tên là gì...”

—— Tiêu Mộ Bạch, anh trai Tiêu Quả Quả.

Anh trai họ Tiêu trả lời y như vậy.

Mục Dao vừa nói, vừa hoảng loạn cầm tay bạn thân, “Mẹ nó, quần áo của lão nương đều cởi rồi, anh ta lại nói với mình điều này! Mình cảm thấy đây sẽ là bóng ma cả đời mình, Phương Nhị à, mình thật sự là bị cậu hại chết rồi...”

“Rốt cục là ai hại ai đây?” Phương Cảnh Xán gào lên, suy sụp ngồi xuống ghế sa lon, ôm đầu, mặt xám như tro tàn thì thảo, “Mình lần này thật sự là xong rồi...”

“Cậu không hiểu à, bây giờ Quả Quả sẽ khẳng định mình và Thẩm Nham là cùng một loại người, cảm thấy mình thích cô ấy chỉ vì bề ngoài, ở tình huống không biết yếu tố này, mình làm tất cả mọi chuyện, đều là lành mạnh, không lợi ích, hoạt bát đáng yêu, lúc này bị vạch trần, mình hoàn toàn từ một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc biến thành tác phẩm cây nhà lá vườn, Quả Quả nhất định sẽ chia tay mình...”

Nói cái gì mà không thẹn với lương tâm, kết quả sự thật bị vạch trần còn không phải là chốt dạ muốn chết, đủ mọi áp lực lo lắng trong lòng lúc này tất cả đều bùng lên.

Mục Dao nhìn thấy bộ dạng này của Cảnh Xán, cảm thấy rất có lỗi, dù sao họa này cũng do chính mình gây ra, an ủi khuyên nhủ một câu: “Cũng không cần phóng đại như vậy chứ?”

Phương Cảnh Xán cười khò, “Thật ra trong lòng mình hiểu rõ, nếu lúc trước mình nói với cô ấy, mình trời sinh thích người mập mạp, nhìn thấy người gầy đều đau đầu, cô ấy chắc chắn sẽ không quen mình...”

Mục Dao phản bác: “Mình cảm thấy không đến mức như vậy đâu, nhiều lắm là ảm ỹ một trận, yêu đương nào không có gây gổ, làm gì tới mức chia tay nghiêm trọng như thế chứ! Cậu cũng không phải làm chuyện gì quá đáng, ra ngoài tìm tiêu tam gì đó, những chuyện lớn gì đó... cậu nghĩ quá nghiêm trọng rồi, Quả Quả sẽ không vì chuyện này mà ghét bỏ cậu đâu...”

Phương Cảnh Xán ôm đầu, “Hạnh phúc của mình bây giờ đều là trộm được, sớm biết như vậy mình từng bước từng bước chân thật theo đuổi, không nên dùng mấy trò qua mặt này, bây giờ nói cái gì cũng không còn kịp rồi, nếu ông trời cho mình thêm một cơ hội...”

Mục Dao nhúc nhích không thôi nhìn cái người nào đó hoàn toàn đắm chìm trong đại dương bi thương, không thể tự kiềm chế, “Này này này, cậu rốt có nghe mình nói hay không vậy? Không cần tự bỏ nỗ lực bằng mấy chuyện tào lao đó, được không? Lúc này tốt nhất vẫn là nghiêm túc gọi điện thoại cho Quả Quả tâm sự đi?”

Đang nói chuyện, đột nhiên “Cốp” một tiếng.

Phương Cảnh Xán cùng Mục Dao đồng thời xoay đầu lại, nhìn thấy Chu Tiểu Nam đang đứng ở cửa, vẻ mặt khiếp sợ, di động rơi xuống đất.

“Em... em cùng Lâm tiểu Vũ gây gổ, muốn tìm tới chỗ anh ở nhờ, em... không nghe thấy gì hết!”

Mục Dao “...” biểu cảm kia của em rõ ràng là nghe thấy hết rồi, đúng không?

“Anh họ, anh yên tâm, em sẽ không nói ra ngoài đâu!”

Đã biết chuyện tình khó nói, lo lắng bị giết người diệt khẩu, Chu Tiểu Nam như một lần khói chạy biến đi, vừa chạy vừa gọi cho Lâm Vũ, “Ông xã, em sai rồi, anh mau tới đón em...”

Phương Cảnh Xán không có thời gian chú ý đến người khác, dường như đang đắm chìm trong sự kiện bị Quả Quả vứt bỏ, một lần nữa biến thành câu độc thân, sống quãng đời còn lại trong thế giới cô độc bị thăm...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

edit: thuythuy2203

Cùng lúc đó ở Tiêu gia, sau khi đỡ được nhị vị phụ huynh vui vẻ nghỉ ngơi, Quả Quả còn ngồi ở phòng khách chờ anh cô về.

Một lát sau, cửa chuông vang lên, Quả Quả bò dậy chạy ra.

“Anh về rồi!”

Quả Quả một tay cầm dép lê, một tay cầm khăn nóng, ân cần tiếp nhận cặp xách từ tay Tiêu Mộ Bạch, giúp anh thay dép xong, hai tay dâng khăn cho anh lau mặt, sau đó lại sốt sắng chạy tới rót cho anh tách trà nóng, Tiêu Mộ Bạch cởi áo khoác xuống, lập tức được Quả Quả nhận lấy, đi treo lên giá áo.

Tiêu Mộ Bạch nhú mày nhìn em gái một cái, nói lỏng caravat, ngồi xuống ghế salon.

Quả Quả từ từ ngồi gần anh, đầm đấm bóp bóp vai, nói: “Anh, anh đi gặp anh trai Phương Cảnh Xán à?”

Tiêu Mộ Bạch được nịnh bợ, tâm tình không tệ, không bởi vì chuyện lúc trước làm khó cô, giọng nói ôn hòa: “Ừ, gặp rồi, Phương Cảnh Xán đi rồi? Cùng ba mẹ trò chuyện thế nào?”

Quả Quả ngượng ngùng đỏ mặt, “Ba mẹ đồng ý cho bọn em quen nhau... Đúng rồi, anh cùng bác sĩ Phương trò chuyện như thế nào? Hai người đã nói những gì?”

Tiêu Mộ Bạch nhìn bộ dạng ngọt ngào hạnh phúc của em gái, những lời sớm chuẩn bị, lúc này một chữ cũng không nói được.

“Làm sao vậy anh?” Quả Quả thấy vẻ mặt anh mình có vẻ không tốt lắm, khẩn trương hỏi.

Tiêu Mộ Bạch sờ sờ đầu em gái, nói: “Không có việc gì, thì trò chuyện linh tinh thôi mà, bác sĩ Phương lấy nhân cách cùng y đức của anh ta cam đoan với anh, cậu ta tuyệt đối sẽ không làm những chuyện tổn thương em, còn nói nếu về sau Phương Cảnh Xán bắt bạt em, anh ta sẽ là người đầu tiên đánh gãy chân cậu ta.”

“...” Quả Quả lau mồ hôi, bác sĩ Phương cũng thật là dám lắm a.

“Tuy còn chưa gặp ba mẹ cậu ta, nhưng mà, bác sĩ Phương đã bày tỏ thái độ của mình, đại biểu cho cả nhà anh ta đều đồng ý, về mặt này, hai đứa không có trở ngại gì cả.” Tiêu Mộ Bạch phân tích.

Quả Quả nâng má hỏi: “Phương Cảnh Xán vẫn liên tục nói với em, ba mẹ anh ấy đã thấy ảnh em rồi, đối với em rất hài lòng, nhưng mà, em vẫn hơi lo lắng. Cho dù anh ấy không quan tâm, nhưng mà, không biết ba mẹ anh ấy có cảm thấy em béo quá không...”

“Không đâu, về mặt này, bình thường chỉ cần con cái không thèm đồ ỷ, ba mẹ chắc chắn cũng không có ý kiến gì, chưa kể, đại đa số ba mẹ đều hi vọng con cháu mình béo một chút sẽ tốt hơn.” Tiêu Mộ Bạch nói.

Quả Quả ho nhẹ một tiếng, nghĩ thầm, chẳng lẽ bởi vì béo một chút thì dễ đẻ con sao?

Mặc kệ như thế nào, nói chuyện với anh hai cũng khiến cô an tâm hơn.

*

Ngoài cửa sổ mưa dần dần tạnh, sau khi cùng em gái trò chuyện xong, Tiêu Mộ Bạch đứng ở ban công, hút một điếu thuốc.

Cuối cùng anh vẫn không thể nói ra.

Rõ ràng thằng nhãi Phương Cảnh Xán kia làm chuyện xấu, sao anh lại phải giúp cái tên xấu xa này chứ?

Vì sao mỗi lần đều muốn anh làm người xấu?

Lần trước Thẩm Nham cũng như thế, làm hại Tiêu Mộ Bạch anh bị Quả Quả ghét đến mức sắp đoạn tuyệt quan hệ...

Gạt tàn đựng đầy đầu thuốc lá, cuối cùng Tiêu Mộ Bạch quyết định gọi một cú điện thoại cho Phương Cảnh Thâm.

“Này, bác sĩ Phương, tôi trở về và đã suy nghĩ kỹ, chuyện này không bằng để cho em trai anh tự mình nói cho Quả Quả hơn là tôi đi, anh thấy thế nào?”

Phương Cảnh Thâm nhận được điện thoại, rất ngạc nhiên, rất vui vẻ, “Đúng vậy, thật ra vừa rồi tôi đã nghĩ đến đề nghị này, nhưng lời này hơi khó nói, nếu nói sẽ bị nghĩ là bao che khuyết điểm, Tiêu tổng chịu cho em trai tôi một cơ hội chính là không còn gì tốt hơn cả, tôi lập tức gọi điện thoại nói cho nó biết”.

“Ừ, tôi cũng là nể mặt bác sĩ Phuong.” Tiểu Mộ Bạch nghiêm túc nói.

Phuong Cảnh Thâm khẽ cười, “Cảm ơn”.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Phuong Cảnh Thâm lập tức gọi cho Phuong Cảnh Xán, “Này, có chuyện này muốn nói cho em biết.”

Ở đầu bên kia, giọng nói Phuong Cảnh Xán hết như tro tàn nói: “Không cần nói, em đã biết hết rồi, Mục Dao vừa mới nói cho em biết...”

“Mục Dao?” Phuong Cảnh Thâm cuối cùng cũng biết tin tức kia từ đâu lộ ra.

“Anh, nói cho ba mẹ, em thật sự xin lỗi họ, lại để họ thất vọng rồi, xin họ tha thứ cho em, nếu còn có kiếp sau...”

Phuong Cảnh Thâm đánh gãy di ngôn có phần tào lao của em trai, “Tiểu Mộ Bạch chưa nói cho Quả Quả biết, nói là cho em một cơ hội nữa, để em chính mình thẳng thắn nói ra”.

Phuong Cảnh Xán ngây người, gần như hoài nghi lỗ tai mình, “Anh... anh gì cơ? Anh nói là Quả Quả còn chưa biết? Bây giờ cô ấy vẫn còn là bạn gái của em, Quả Quả vẫn còn là của em... anh, anh đúng là anh ruột em mà!”

Đầu bên kia di động, Phuong Cảnh Xán dờ khóc dờ cười lắc đầu, “Anh có phải anh ruột em không vậy” - thẳng thắn này đã nói câu này suốt từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nó thừa nhận anh là anh ruột nó, đúng là chuyện lạ khó tin.

“Em đừng vui mừng quá sớm, việc này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ, biết điều thì phải nói rõ với Quả Quả, trong chuyện tình cảm, thẳng thắn là điều quan trọng nhất.” Phuong Cảnh Thâm căn dặn.

“Đã biết anh! Em yêu anh! Em cúp máy a! Em phải nhanh nhanh nghĩ biện pháp mới được! Đợi đã, khi nào ba mẹ trở về?”

“Anh mới gọi điện thoại hỏi rồi, nhanh nhất là chiều mai mới về”.

“Được, em đã biết! Bye~”

Mục Dao ngồi bên cạnh chỉ cảm thấy, vừa nãy Phuong Cảnh Xán còn như mưa dầm dề liên tục, giờ đột nhiên lại như mặt trời chui ra khỏi tầng mây đen, sáng đến chói lóa, vô cùng tò mò hỏi, “Chuyện gì vậy? Anh cậu vừa nói Quả Quả còn chưa biết à?”

“Đúng vậy, anh của Quả Quả nói cho mình một cơ hội nữa, để tự mình thẳng thắn thừa nhận!” Phuong Cảnh Xán sờ lên trái tim cuồng loạn nãy giờ của mình.

“Không nhận ra anh ta lại tốt bụng như vậy a!” Mục Dao tặc lưỡi, “Theo mình đoán, anh ta chắc không muốn làm người xấu! Chắc chắn, thật đúng là yêu thương em gái! Phuong Nhi, đừng trách mình không nhắc nhở cậu, có người anh trai thương yêu em gái như vậy, về sau gặp chuyện gì, cậu nhất định sẽ bị hành!”

Phuong Cảnh Xán không thêm để ý, “Sẽ không, về sau mình sẽ cũng không bắt nạt Quả Quả”.

“Vậy bây giờ cậu chuẩn bị làm gì? Đây chẳng qua chỉ là đổi từ từ hình thành tự tử mà thôi.” Mục Dao hỏi.

“Nhưng bây giờ tình thế có lợi với mình hơn, tố giác cùng tự thú khác nhau mà, giống nhau không?” Phuong Cảnh Xán phản bác nói.

Mục Dao gật đầu, “Cũng đúng, nhưng mà có một chuyện mình nghĩ mãi mà không ra, nếu chuyện này không bị Tiểu Mộ Bạch phát hiện, cậu định giấu đi đến khi nào? Về sau hai người càng ngày càng thân mật, sẽ không có khả năng giấu đi cả đời đâu?”

Phuong Cảnh Xán nháy mắt, “Thật ra, mình đã chuẩn bị rồi, tốt nhất là chờ sau khi kết hôn sẽ nói cho cô ấy biết! Không, không, không, tốt nhất là chờ sau khi có con sẽ nói”.

Mục Dao khinh bỉ, “Cậu, cái thằng này! Thoạt nhìn thì cực kì thuần khiết trong sáng, thật ra là xấu xa xấu tính vô cùng”

“Mình chỉ không muốn mạo hiểm thôi, có gì sai sao?” Phuong Cảnh Xán về mặt vì tình mà đau đớn, “Vừa nghĩ tới chuyện Quả Quả có khả năng rời xa mình, bầu trời của mình, vì sao của mình đều mất hết...”

Mục Dao lờm anh một cái, cũng chả muốn phản biện cậu ta nữa, “Vậy cố lên ha! Mình về trước! Nếu như có gì cần giúp cứ gọi điện thoại cho mình.”

Phuong Cảnh Xán lập tức ánh mắt sáng rực nhìn cô: “Bây giờ có đó!”

Mục Dao đỡ trán, “Mọi, có luôn hả, mình đang khách sáo vậy thôi mà!”

“Ngày mai hai nhà Thẩm Diệp tổ chức lễ đính hôn, cậu biết không?” Phuong Cảnh Xán vừa nói, sắc mặt đã trầm xuống vài phần.

“Có nghe nói, sao vậy?” Mục Dao không hiểu.

Phuong Cảnh Xán bước đi thong thả, nói, “Giúp mình liên hệ đám kị giả, truyền thông tới! Càng nhiều càng tốt!”

Mục Dao kinh ngạc nhìn anh, “Cậu nổi con gì á, sao lại tốt bụng tiêu tiền tìm phóng viên giúp bọn họ tuyên truyền? Mặc kệ cậu định làm gì, mình nói cho cậu biết, chuyện này khó lắm, ông anh rể của cậu không biết tính làm cái gì nữa. Tiêu Mộ Bạch đã sớm ra tay, đám phóng viên nhà báo chủ chốt thành phố A không mấy nhà sẽ tới! Chỉ có mấy hãng hạng hai hạng ba đi thôi...”

“Chỉ kêu họ đi viết báo về lễ đính hôn hai nhà Thẩm Diệp thôi, không cần lo đắc tội với người ta, cậu giúp mình đem tất cả bọn họ mời tới đó đi, trực tiếp lấy danh nghĩa của mình.”

Mục Dao nhìn Phuong Cảnh hăng say như vậy, không hiểu ra làm sao, “Cuối cùng cậu muốn làm gì đó?”

Khóe môi Phuong Cảnh Xán khẽ cong, “Đến lúc đó cậu sẽ biết.”

Mục Dao bất đắc dĩ nói: “Được rồi, mình sẽ giúp cậu sắp xếp. Cậu chú ý kiểm chế một chút đi, đừng đùa quá đáng a!”

Mục Dao đi rồi, Phuong Cảnh Xán lại gọi điện thoại cho mẹ mình, hàn huyên hơn nửa giờ.

Sau khi đã chuẩn bị mọi việc xong xuôi, Phuong Cảnh Xán nhẹ nhàng thở ra, vô lực nằm trên ghế sa lon, đảo đảo danh bạ, đang muốn nhấn nút gọi, di động lại phát sáng, trên màn hình là tấm ảnh chụp chung của anh cùng Quả Quả.

Ôi, anh và vợ có thần giao cách cảm~

Phuong Cảnh Xán vừa ngọt ngào vừa sàu bi nghe điện thoại, “Alo, Quả Quả...”

“Alo, anh đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu, anh vừa tắm xong, anh trai em khi nãy trở về nói như thế nào?” Phuong Cảnh Xán hơi thấp thòm.

Không biết có nói xấu anh không, hoặc có gì bất mãn với anh không đây, anh thật sự sợ Tiêu Mộ Bạch.

Quả Quả nghe được giọng khản trương của anh, khẽ an ủi: “Cũng không có gì, yên tâm, chưa hề nói anh không tốt, nhưng mà, nghe nói anh trai anh dùng nhân cách cùng y đức của mình đảm bảo, nói anh về sau tuyệt đối không làm những chuyện gây thương tổn em đâu! Tuy rằng anh luôn nói anh trai anh đối với anh rất nghiêm khắc, nhưng mà anh của anh đối với anh rất tốt đó! À, giống như anh trai em vậy, đều độc miệng nhưng tâm lại mềm như đậu hũ~”

Dùng nhân cách cùng y đức của Phuong Cảnh Thẩm!! Sao anh đột nhiên cảm thấy áp lực trở lên lớn thế này?

Anh quyết định về sau nhất định phải hiểu kính ông anh của mình cho tốt mới được, không bao giờ giận anh ấy nữa!

Nói chuyện phiếm một lát, nghe thấy giọng Quả Quả không hoàn toàn bình thường, Phuong Cảnh Xán lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm một cái, “Đứng rồi, mai em tan làm xong, có rảnh không?”

“Có, anh muốn đi ăn không?” Tiêu Quả Quả hỏi.

“Không, không, không phải, ý anh là anh có thể đến nhà em ăn cơm được không?” Phuong Cảnh Xán căng thẳng.

Quả Quả sáng khoái đáp ứng: “Đương nhiên là được! Để em báo cho trước cho ba mẹ em là được!”

“Tốt, quyết định như vậy đi, ngày mai gặp!”

A, thì ra đây chính là ưu điểm của việc chuyển qua chế độ công khai chính thức, cảm giác quang minh chính đại yêu đương, hạnh phúc quá đi!

“Ừm, chúc ngủ ngon.”

“Bảo bối, chúc ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Buổi sáng ngày hôm sau, cách vách Tiểu gia, trong biệt thự Trầm gia, mọi người đi đi vào vào vô cùng bận rộn.

Ở trước cửa, về mặt Diệp Vi lộ rõ vẻ không vui, trách cứ “Đây là những cái gì vậy? Tất cả đều xé xuống cho tôi!”

“A! Nhưng đây là Trầm phu nhân yêu cầu!” đám người giúp việc khó xử trả lời

Mẹ Trầm nghe tiếng liền đi tới hỏi “Làm sao vậy tiểu Vi, ta bảo bọn họ dán, có vấn đề gì không?”

Diệp Vi nhú nhú mũi “Bác gái, mấy thiệp giấy chữ hỉ này nhìn vô cùng tệ!”

Nghe xong, mẹ Trầm vô cùng không thoải mái hỏi: “Đúng không? Nhiều vui mừng mà!”

“Bác gái, thật sự là quá tục khí! Hôm nay đều là những người có mặt mũi tới đây, sẽ thành chuyện tiểu lâm cho người ta. Bác gái, người đi nghỉ ngơi đi! Bên này để con bảo bọn họ là tốt rồi!” Diệp Vi nói xong xoay người phản phò “Tất cả đều xé đi, nhanh một chút, thời gian sắp tới rồi!”

Mẹ Trầm muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là rầu rĩ không vui xoay người đi.

Trầm Nham vừa vặn đi ra, thấy mẹ mình có vẻ không vui, quan tâm hỏi một câu “Mẹ, làm sao vậy? Dường như đang mất hứng?”

Mẹ Trầm hừ một tiếng “Mẹ nào có mất hứng, mẹ rất cao hứng!”

Trầm Nham cũng không biết mình đã làm gì khiến bà không vui, bất đắc dĩ dỗ dỗ “Mẹ, mẹ mới ra viện, nếu thấy không thoải mái thì vào trong phòng ngủ một lát đi! Bên này đã có tiểu Vi lo!”

“Tiểu Vi, tiểu Vi, con chỉ biết có tiểu Vi! Biết các người đều chê ta nhiều chuyện! Ta mặc kệ được chưa, các người thích làm gì thì làm!” mẹ Trầm thờ phỉ phò tức giận rời đi.

Trầm Nham thở dài, đi đến trước mặt Diệp Vi “Tiểu Vi, em đối với mẹ anh thái độ tốt một chút, lão nhân gia có vẻ đang mất cảm”

Diệp Vi nghe vậy có chút không vui, nhưng hôm nay tâm tình tốt, cũng không so đo, kéo tay Trầm Nham làm nũng “Em đã rất ôn nhu mà, đều là ôn tồn nói chuyện cùng bà, giấy này đủ loại màu sắc quả thật quá tục khí, cùng với phong cách tổng thể hoàn toàn không thống nhất, chẳng lẽ anh muốn mọi người chế giễu? Trầm Nham anh lại đây, xem xem em mua quần áo cho anh...”

Hai người vừa đi vừa nói, vài người giúp việc không nhịn được xì xào bàn tán.

“Còn chưa thành phu nhân Trầm gia đâu, đã kiêu ngạo như vậy, nếu giả tới không biết chừng còn thành như nào nữa”

“Cách vách so với nhà này còn có tiền hơn, nhưng gia chủ dễ tính hơn, trong nhà có mời người giúp việc theo giờ, còn đối với người ta thái độ thoải mái vô cùng, làm việc ở nhà kia thì khỏi phải bàn luận, bớt đi nhiều lo lắng...”

“Trầm gia thật sự là mặt mũi, thông gia tốt như vậy không cần, đang tiếc Tiểu gia, cô bé kia...”

“Ai, đừng nói nữa, mau làm việc đi! Khách khứa đều sắp tới! Nếu không làm xong việc sẽ bị trừ tiền đó!”

.....

Ban đêm vừa mới lên đèn, trong cổng và sân nhà Trầm gia dần dần náo nhiệt, khách khứa lục tục đến, trước cửa không ngừng những chiếc xe sang trọng, từng tốp người thượng lưu chuyện trò vui vẻ hàn huyên, một lát sau một đám truyền thông tốp năm tốp ba cũng chạy tới

Diệp Vi nhìn đám người hoàn toàn không thấy nổi hai chữ truyền thông, liên tục phiền chán, oán giận nói “Trầm Nham, những người anh tìm được là loại nào vậy? Hoàn toàn không thể nhìn lên nổi mà!”

“Có thể tìm được đám người này đã không dễ dàng” Trầm Nham có chút khổ sở nói

Đang nói, đột nhiên có một số lớn phóng viên nối đuôi nhau không dứt chạy tới, khiến cho khách khứa lập tức càng thêm thẳng sống lưng, sửa soạn tư thế trên mặt mỉm cười lộ ra vẻ thông dong khéo léo.

Diệp Vi thấy thế mừng rỡ không thôi “Nhất định là ba em tìm đến, biết là anh không đáng tin cậy...”

Trầm Nham sắc mặt khẽ trầm xuống một cái, trong con ngươi hiện lên một tia nghi hoặc, qua loa lấy lệ nói “Ít nhiều nhờ cha vợ!”

Cha Diệp thấy thế vội vàng đi tới, đối với con gái nói một câu “Tiểu vi à, mau đưa các vị bằng hữu truyền thông mời vào, tiền lì xì có vẻ chuẩn bị không đủ, con xuống dưới an bài một chút...”

Diệp Vi cảm kích nhìn cha mình, sùng bái nói “Được, con đã biết!”

Mà lúc này cha Diệp nhìn về phía Trầm Nham lộ vẻ mặt tán thưởng “Việc này, Trầm Nham làm rất tốt! Đừng tiếc tiền, quay đầu tất cả đều nhét nhiều vào một điểm, những người này khẳng định cũng không hề dễ dàng cho chúng ta mặt mũi, gần đây bởi vì chuyện của con, dư luận khiến cho Diệp gia rơi vào thế bị động a...”

“Cái gì? Trầm Nham?” Diệp Vi sững sờ

“Không phải con mời tới” Trầm Nham dừng như có điều suy nghĩ, nhìn nhìn đám phóng viên đang tụ tập với nhau một chỗ.

“Không phải con? Như vậy là...” Cha Diệp cũng sững sốt, không khỏi nhìn về phía những đám phóng viên đó.

Chỉ thấy dường như đám phóng viên kia tựa hồ có chút bất thường, từng người, từng người một đều đứng ngoài cửa không bước vào, toàn bộ lực chú ý đều không để bên này, bộ dạng kiên nhẫn chờ đợi, cũng không biết là chờ đợi cái gì, mà tân khách chung quanh cũng dần dần phát hiện ra điểm này.

Đang trong lúc mọi người hoài nghi có chuyện gì đó, một chiếc xe màu đen có vẻ khiêm tốn chậm rãi từ từ đi tới rồi dừng lại.

Cửa xe mở ra, một cái chân dài bước xuống, người trong xe từ từ bước ra, lập tức giống như nam châm hấp dẫn mọi ánh mắt của mọi người.

Xung quanh, tiếng nghị luận đột nhiên lớn dần.

“Không thể tưởng tượng nổi, Diệp gia mặt mũi lớn như vậy, ngay cả Phương Cảnh Xán cũng tới!”

“Đúng thế, đúng thế, khó trách đám truyền thông tới đây chứ!”

“Diệp tổng, ông cũng thật không suy nghĩ, mời một đại nhân vật tiếng tăm như vậy, một chút gió cũng không lọt ra”

Cha Diệp cười gượng vài tiếng, trong lòng vừa đắc ý, lại có cả sợ hãi, đây rốt cục là chuyện gì? Gần đây ông ta quả thật có ý muốn tích cực cùng bên kia đặt quan hệ, thế nhưng dường như vẫn không được đáp lại a! Chẳng lẽ ông đã tới thời điểm thật sự may mắn?

Phương Cảnh Xán mở cửa xe sau, Phương phu nhân cùng chủ tịch Phương lục tục đi ra, hai người ăn mặc có phần chú trọng, giống như là muốn tham dự vào sự kiện quan trọng gì đó

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nhìn Diệp gia ánh mắt có không giống nhau. Diệp Vi kích động tới mức thiếu chút nữa cắn đứt móng tay, ánh mắt mọi người đều cực kì hâm mộ dừng lại trên người cô ta, nịnh nọt khen ngợi, ánh mắt ngưỡng mộ khiến cho mọi lỗ chân lông trên người cô ta vô cùng khoan khoái...

Đứng bên cạnh, vẻ mặt Trầm Nham không hề thay đổi nhìn mọi người sôi nổi nịnh bợ Diệp gia, trong con ngươi lại hiện lên một tia trào phúng.

Này, đúng là truyền thông quả nhiên hướng về phía Phương Cảnh Xán mà tới, nhưng cũng không hiểu Phương Cảnh Xán việc này vì sao, vì thế hôm năm miêng mười bắt đầu đặt vấn đề.

“Phương tổng, xin hỏi ngài, cả gia đình ngài tới tham dự lễ đính hôn của hai nhà Trầm Diệp sao?”

“Đúng vậy, Phương tổng, nghe nói chủ tịch cùng phu nhân lúc trước đều ở nước ngoài, đây là có ý trở về sao?”

“Là vì gần đây có hạng mục lớn muốn hợp tác cùng nhau sao? Phương tổng có thể tiết lộ một chút hay không?”

...

Phương Cảnh Xán nhất mực thủy chung vô cùng tốt cục nghe những vấn đề của đám phóng viên, thẳng tới khi bọn họ hỏi không sai biệt lắm, mới giờ tay ý bảo bọn họ ngừng một chút, tiếp theo là không nhanh không chậm nói “Chư vị dường như là hiểu lầm cái gì đó”

Hiểu lầm? Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Phương Cảnh Xán mỉm cười, thái độ lễ độ “Chúng tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi, mọi người có thể nhường đường không?”

Ách, đường, đi ngang qua? Tình huống gì a! Anh hao tâm khổ tứ bảo chúng tôi tới, chỉ vì để bảo chúng tôi “nhường đường một chút” sao? Đừng làm rộn được không!

Đám gia hỏa vất vả chạy tới lập tức muốn khóc thét lên...

Lúc này Phương Cảnh Xán bởi vì thân hình ưu việt, cao lớn, lướt qua đám người nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp quen thuộc, thốt lên một tiếng “Quả Quả bên này!”

Đang đi đồ rác, Quả Quả theo giọng nói cất lên nhìn sang, kết quả chỉ thấy một mảng nhón nháo đầu người đen lờm.

“Tại sao dường như nghe được giọng nói của Phương Cảnh Xán...”

Lúc này, Phương Cảnh Xán lại kêu lên một tiếng, Quả Quả rốt cục xác định là người yêu mình đang ở bên kia.

Đêm nay Trầm Nham đính hôn, cô cực kì không muốn nhìn tới hướng bên kia, nhưng bắt buộc dĩ Phương Cảnh Xán luôn luôn gọi tên, không biết đã xảy ra chuyện gì, đành phải nhanh chóng chạy tới.

Đang đau đầu bởi anh bị một đám người vây quanh, mình làm sao có thể đi qua, kết quả là cô vừa hướng bên kia đi tới, những người đó tự động nhường

cho cô một con đường.

Đầu Quả Quả nóng đến cực điểm, bị ánh mắt bát quái nhìn mình chằm chằm có chút không tự nhiên, kiên trì đi đến trước mặt Phương Cảnh Xán hỏi “Anh tại sao lại chạy tới đây a?”

Phương Cảnh Xán kéo tay cô lại, về mặt vô tội đáp “Anh cũng không biết được, đang đi tới đây thì bị đám người ngăn chặn!”

Lời vừa dứt, đám phóng viên, nhà báo, quay phim tất cả đều nghẹn họng trân trối tròn mắt lên, người này mở mắt ra có thể nói dối như vậy, có làm hay không a? Bộ dạng đẹp trai là có thể khí dễ người sao? Rõ ràng là anh ta gọi bọn họ tới đây a!

Cạnh đó, mẹ Phương chăm chú nhìn từ trên xuống dưới, đôi mắt tròn ngọc châu sáng nhìn cô bé có hai má lúm đồng tiền đáng yêu, hỏi “Vị này không phải ...”

Phương Cảnh Xán về mặt tự hào ôm bà vai Quả Quả “Đúng vậy, đây chính là con dâu út của mẹ”

Nói xong, lại quay sang Quả Quả giới thiệu “Quả Quả, người này là mẹ anh!”

Quả Quả về mặt hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, ngây dại hỏi “Mẹ?”

“Ài!” mẹ Phương vui vẻ không thôi lên tiếng, cời chiếc vòng ngọc trên cổ tay đưa cho Quả Quả “Thật ngoan! Đây là lễ vật gặp mặt đưa cho con!”

Quả Quả đầu óc toàn bộ đều muốn choáng váng “Cái này.. này quá quý trọng, cháu không thể nhận!”

Phương Cảnh Xán không thêm đề ý khuyên nhủ “Không có việc gì, cầm đi! Đây là mẹ anh cho!”

Quả Quả đành phải nhận lấy cẩn thận cất đi, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Ba Phương hiểu rõ cá tính con trai út nhà mình, biết đứa nhỏ này thích nhất cùng anh trai mình cạnh tranh, vì thế giải thích một câu “Đây là đồ cưới của mẹ con, bà ngoại giao cho, không có kém hơn ngọc bội của anh trai con”

Phương Cảnh Xán ôm Quả Quả nói “Cám ơn ba mẹ! Nhưng mà dù sao kém cũng không sao, anh ấy là đại ca, truyền cho anh ấy đồ chi bảo là điều nên làm, vợ con sau này con yêu thương gấp bội là được!”

Ba mẹ Phương nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt vui mừng. Quả nhiên sau khi có bạn gái không giống với trước kia, con dâu này quả thật không sai!

Quả Quả cuối cùng vẫn là không nhận được, ngậm vụng trộm huých khuỷa tay Phương Cảnh Xán một cái, dùng ánh mắt ý hỏi, rốt cuộc đây là chuyện gì.

Bị nàng dâu huých khuỷa tay, Phương Cảnh Xán ngược lại vô cùng cao hứng, nhìn Quả Quả cười ha hả, sau đó mới thì thầm nhỏ giọng vào tai cô nói “Quay về sẽ giải thích với em!”

Vì thế sau khi gây nhiễu loạn một đoạn bát nháo nơi nào đó, Phương Cảnh Xán cứ như vậy phui mông một cái ra đi, để lại hai nhà Diệp Trầm sắc mặt vô cùng khó coi, trở thành đề tài cười trộm một tháng không thôi của các vị khách trong những buổi tiệc trà. Đương nhiên còn có một đồng lớn phóng viên kí giả phấn khởi không thôi hỏi như là “Phương tổng, vị này có phải là bạn gái trong truyền thuyết của ngài hay không?” “Lần này tới đây chẳng lẽ vì chuyện hai bên phụ mẫu gặp mặt” “Phương tổng, chuyện tốt tới gần, khi nào tổ chức hôn lễ” linh tinh và vân vân. . .

Phương Cảnh Xán chỉ chọn một câu trả lời - - “Chỉ cần cô ấy gặt đầu, thời gian nào cũng có thể”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Diệp Vi có cảm giác như là mình đang đứng ở vị trí cao nhất trên đỉnh núi, sau đó từ đỉnh núi mà rơi xuống, cứ như vậy mà bị bất ngờ nên cô ta không hề có chút phòng ngự nào rơi xuống một cách chật vật. Giây phút Tiểu Quả Quả được Phương Cảnh Xán ôm như bảo bối trong ngực che chở rồi đi thì, tất cả những ánh mắt cực kì hâm mộ xung quanh cô ta đều hóa thành trảo phúng cùng những lời xì xào bàn tán tràn ngập đầu óc cô ta, gần như khiến Diệp Vi phát điên, cuối cùng trong đầu chỉ còn tồn tại ba chữ - - không cam lòng

Đúng vậy! Không cam lòng!

Từ lúc bắt đầu biết Quả Quả, cô không có một ngày ngậm đố nghịch với cô ấy, không có một ngày nào cảm thấy thế giới đối với cô ta tràn đầy bất công cùng phần hận, rõ ràng gia thế hai người không kém hơn bao nhiêu, Quả Quả lại có thể tận hưởng sung ái vô hạn của một nàng công chúa, mà cô ta lại bởi vì thân phận con gái riêng chết tiệt, bị gia tộc bài trừ bên ngoài, cuộc sống chi tiêu kiệt kiệt qua ngày, kết quả lại còn phải chịu bố thí của Quả

Quả

Thời điểm đầu tiên nhìn thấy Trầm Nham, cô ta đã bị người đàn ông ôn nhu này hấp dẫn, vì sao một người đàn ông tốt như vậy lại muốn cùng một Tiểu Quả Quả mập mạp ở cùng một chỗ?

Diệp Vi tin tưởng rằng, hạnh phúc chính là mình tranh thủ được

Cô ta vất óc tính mưu tìm kế, dùng hết mọi thủ đoạn, rốt cục có được Trầm Nham, đồng thời bởi vì đám cưới này, có công hiến với gia tộc mà được tán thành công nhận.

Hôm nay, cô ta sắp cùng người đàn ông mình yêu đính hôn, cô ta có thể quanh mình chính đại đứng trước mặt mọi người, cô ta cho là mình rốt cục có thể được ước mơ hạnh phúc tha thiết bấy lâu... nhưng mà...Tiểu Quả Quả! Tiểu Quả Quả dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà có thể cùng Phuong Cảnh Xán người đàn ông từ trước đến giờ cô ta cũng không dám nghĩ đến lại ở chung một chỗ, từng giây từng phút Tiểu Quả Quả xuất hiện, làm cho cô ta nhiều lần tâm tư này nọ ở trước mặt Quả Quả chật vật, nhìn như vậy thật buồn cười, thật đáng buồn

Không dám nghĩ.... Vì sao cô ta không dám nghĩ đến?

Ngay cả Tiểu Quả Quả cũng có thể, cô ta có gì mà không dám nghĩ đến?

Hiện tại cô ta đã không còn là Diệp Vi trước kia, cô ta đường đường là đại tiểu thư Diệp gia, vô luận gia thế hay về ngoài, bất kì điều gì đều không kém so với Quả Quả!

Vì sao mình phải treo cổ trên cây Trầm Nham này? Vì sao cô ta không thể theo đuổi cuộc sống tốt hơn?

Không được! nhân sinh của Diệp Vi mình không thể cứ dừng tại đây như vậy! Mình muốn đem mọi khuất nhục mà Quả Quả dành cho mình trả lại hết cho cô ta!

Diệp Vi hoàn toàn bị ý nghĩ ấy đầu độc.

Cô ta gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh chính mình đang khoác cánh tay Phuong Cảnh Xán xuất hiện dưới ánh đèn flash trong trường hợp như thế...

“Hiểu lắm, là hiểu lắm, tôi nói rồi, chuyện này tôi không biết, mọi người còn không tin! Mọi người đi vào chỗ ngồi đi!” Cha Diệp cho dù gặp sóng gió, cũng rất nhanh trấn định lại đón tiếp mọi người.

Nhưng mà, lúc này đại đa số tâm sự đều đến phía nhà cách vách kia, giờ phút này khó tránh khỏi một chút mất hết hứng thú của khách khứa

“Tôi nhớ cách vách hình như là nhà Tiểu gia?”

“Đúng là Tiểu gia, cô bé kia tôi đã thấy, buổi lễ trưởng thành tôi còn tham gia, chính là em gái bảo bối của truyền thông Hoa Thịnh tổng giám đốc Tiểu Mộ Bạch...”

“A, Tiểu Mộ Bạch có chút bản lĩnh a! Em gái lớn lên có thể đặt lên Phuong gia!”

“Cho nên mới nói, ông lẫn lộn cho tới hôm nay còn là một phó tổng nhỏ nhỏ, mí mắt quá nhỏ bé. Muốn phụ nữ xinh đẹp không phải quá dễ dàng sao, bà xã có bộ dạng càng an toàn càng tốt! Lấy danh vọng cùng tiếng vang của Tiểu lão gia, Phuong Cảnh Xán cưới cô gái này không một, cậu ta đã lẫn lộn đến vị trí này, thứ thiếu không phải là tiền!”

“Nói cũng phải!”

...

*

Cách vách, thân gia lúc trước nay cùng nhà khác đính hôn, cao giọng bốn phía mời khách khứa, quả thực chả khác nào trực diện đánh vào thể diện Tiểu gia. Cha mẹ Tiểu vì thế cả một ngày trong lòng tích tụ không thôi, chỉ khi nghĩ đến con rể tương lai tới nay muốn tới nhà dùng cơm trong lòng mới có điểm trấn an

Lúc này đang bày đồ ăn ra, phía ngoài cửa có tiếng cạnh cạnh.

Mẹ Tiểu trong phòng thúc dục một hơi “Quả Quả, con hỏi xem A Xán lúc nào thì tới!”

Đúng vậy, dưới miệng lưỡi nịnh nọt của Phuong Cảnh Xán, mẹ Tiểu quyết đoán nâng cấp xưng hô từ đứa nhỏ Cảnh Xán thành A Xán đầy thân mật.

“Mẹ, anh ấy đã đến, nhưng mà...”

“Đến rồi sao! Mau vào!” Mẹ Tiểu vội vã đến cửa đón, sau đó nhìn thấy hai người bên cạnh cạnh hai đứa nhỏ thì lập tức ngây ngẩn “Hai vị này là...”

Mẹ Phương về mặt có lỗi “ Bà thông gia, thật xin lỗi, chưa nói một tiếng nào đã mạo muội tới đây quấy rầy.”

Mẹ Tiểu rất nhanh liền kịp phản ứng, "Không sao không sao, mời vào, vào trong nhà nói chuyện! Ông nó, mau ra đây!"

Người một nhà giới thiệu với nhau hàn huyên sau ngồi xuống trên bàn cơm rảnh rồi trò chuyện.

Nửa tiếng sau Tiểu Mộ Bạch quay trở lại, đầu tiên là liếc mắt nhìn Phương Cảnh Xán một cái, tiếp theo chào hỏi qua ba Phương, mẹ Phương, sau đó là cuộn tay áo đi vào phòng bếp làm thêm vài món ngon, mang lên bàn ăn

Cha mẹ Phương toàn bộ đều tán thưởng không thôi, Quả Quả vẫn cố gắng duy trì hình tượng, không để cho mình ăn quá nhiều mà trong lòng có chút chuyện muốn nói với Phương Cảnh Xán nên có chút ăn không thấy ngon

Mẹ Phương có chút lo lắng, thở dài “Ài, anh trai Quả Quả nấu nướng giỏi như vậy, tôi thực sự lo Quả Quả đến nhà chúng tôi ăn sẽ không quen, đừng để đến lúc đó bị làm cho đói mà thành gầy...”

Mẹ Tiểu liếc mắt nhìn khuê nữ nhà mình một cái “Chị nói đúng nha! Nó a, chính là thích ăn, anh trai lại không nhịn được nó quăn quýt, luôn cho con bé ăn ngon, bà nhìn xem bây giờ bị thành như thế...”

Nằm yên cũng bị ăn đạn, Tiểu Mộ Bạch lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ

Tiểu Quả Quả cắn cắn chiếc đũa, mẹ thân yêu, mẹ có thể không nói đến gốc gác con không?

Phương Cảnh Xán vốn nghĩ sẽ cam đoan sau này nhất định sẽ cố gắng đem Quả Quả dưỡng thành trắng trẻo mập mạp, nhưng mà sau khi nhìn Tiểu Mộ Bạch lại sinh ghen trở về.

Ăn cơm tối xong, sau khi trở về, Phương Cảnh Xán gửi cho Tiểu Mộ Bạch một tin nhắn, cam đoan ngày mai nhất định sẽ thăng thần cùng Quả Quả, sau đó gọi điện cho Quả Quả

“Này Quả Quả, em giận sao?”

“Làm sao lại thế, chỉ là anh tốt nhất nên báo trước với em một tiếng thôi! Cái gì cũng không kịp chuẩn bị, làm mọi người thất lễ...”

“Sẽ không, như vậy tốt lắm rồi, sợ em chuẩn bị nhiều thứ mới không nói cho em biết trước” Phương Cảnh Xán đang nói, ngoài cửa chuông reo lên, vì thế vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra mở cửa

“Đúng rồi, cái kia...anh ngày mai có rảnh không?” Quả Quả hỏi

Phương Cảnh Xán hướng trợ lý phía ngoài gấp đầu một cái, sau đó nhận đồ vật trên tay trợ lý, nhìn thoáng qua, sau đó ý bảo cậu ta có thể đi, sau đó xoay người trở về phòng tiếp tục nói điện thoại “Ngày mai? Để anh xem. cả ngày mai đều có việc”

“Vậy sao...” giọng nói Quả Quả có hơi chút mất mát. Ngày mai cô chính thức tốt nghiệp, trường học cử hành buổi lễ tốt nghiệp, vốn hi vọng anh ấy có thể tới

“Có chuyện gì sao?” Phương Cảnh Xán ngồi trên ghế salon, nghịch nghịch hộp nhỏ trong tay

“Không có, không có, anh có việc của anh, đi ngủ sớm đi, ngủ ngon!”

“Ừ ngủ ngon”

Quả Quả vừa định cúp điện thoại, Phương Cảnh Xán đột nhiên vội vã nói “Quả Quả, chờ một chút...”

“Sao vậy?”

“Ừ không có gì, anh yêu em”

"... Em cũng vậy."

Phương cảnh Xán xiết chặt cái hộp trong lòng bàn tay, ánh mắt ôn nhu hơi hơi rung động.

*

Sáng thứ hai, bởi vì buổi lễ diễn ra lúc 9h, cho nên Quả Quả ngủ nướng hơn mọi ngày, tới bảy rưỡi mới rời khỏi trường, kết quả, đứng lên phát hiện ra anh trai Tiểu Mộ Bạch của mình bình thường đã ra khỏi nhà từ sớm, lúc này vẫn đang ở nhà

“Di, anh, anh còn chưa đi à?” Quả Quả mơ mơ màng màng ngập một cái hỏi

Tiểu Mộ Bạch đang đeo tạp dề nói “Làm cho em bữa sáng, nhanh lại đây ăn”

“Oa! Thật sự?” Quả Quả lập tức tỉnh táo, nhanh chóng đi rửa mặt, sau đó nhanh nhẩu ngồi ngồi trước bàn ăn, ánh mắt long lanh trong suốt, ngón tai chỏ chỉ vào món “tôm giáo hoàng” hỏi

“Làm sao đột nhiên lại đối tốt với em như vậy, làm điểm tâm cho em?”

Tiểu Mộ Bạch mấy ngày nay công việc càng ngày càng bận rộn, nghĩ đến việc ăn một bữa cơm cũng khó

Tiểu Mộ Bạch ánh mắt sâu kín âm u “Đột nhiên đối tốt như vậy?”

Quả Quả vội vàng đổi giọng nói “Em sai rồi, em sai rồi, là vẫn luôn tốt lắm!”

Tiểu Mộ Bạch gấp cho cô một miếng ‘tôm được thấm dấm nước chấm’ nói “vì Quả tốt nghiệp”

Quả Quả được ăn ánh mắt đều híp lại “Cảm ơn anh trai, em rất thích!”

Ăn điểm tâm xong, Quả Quả thoải mái đi đến trường học

Trong sân trường ngẫu nhiên sẽ thấy được những sinh viên năm cuối mặc quần áo cử nhân hưng phấn chụp ảnh khắp nơi, trên từng khuôn mặt thanh xuân đều tràn trề hưng phấn, khát khao đối với tương lai..

Buổi lễ tốt nghiệp được cử hành ở hội trường lớn, hôm nay tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn, nhưng mà, Quả Quả rất nhanh liền phát hiện ra có điều gì đó không thích hợp, bọn họ hưng phấn thì hưng phấn, tất cả quay đầu nhìn mình vì cái gì? Lúc đầu còn có chút thu liễm, về sau thì cơ bản là không chút kiêng kỵ gì vậy xem

Bạn học phía sau kia, đầu người duỗi dài như vậy, đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi sẽ hù chết người có biết không? Còn bạn học phía trước kia, xương cổ người uốn không thẳng được nữa sao, cũng đừng tiếp tục quay đầu lại, đối với người mà nói động tác có độ khó cao như vậy có làm được không...

“Tình huống gì đây? Lúc trước tuy rằng cũng có nhưng không có khoa trương vậy chứ...” Quả Quả thì thào

Tổng Kiêm Hà bên cạnh ném cho cô một quyển tạp chí bất quá cùng tờ báo nói “Tự nhìn”

Sau đó Quả Quả đã bị tit trang đầu trên báo “Chuyện tình tổng tài tập đoàn Phương thị cùng thiên kim của truyền thông Hoa Thịnh gần đây”, cùng với đó trên tạp chí là một loạt những trang báo bất quá tiêu đề “Bạn gái thần bí “Cấp quan trọng” của Phương Cảnh Xán” làm cho hoa mắt....

“Yên tâm, mình đã nhìn kỹ đồng bình luận bên dưới, không có một người nào nói cậu không tốt...” Tổng Kiêm Hà nói rất hay, đột nhiên đưa tay ngăn hai mắt mình lại “ Mẹ nó! Mắt chó của mình muốn mù luôn! Mình nhìn thấy gì? Quả Quả, Boss nhà cậu ăn mặc như vậy là chuẩn bị đi kết hôn sao?”

“Ài? Cậu nói Phương Cảnh Xán? Làm sao có thể? Anh ấy tối hôm qua còn nói với mình cả ngày hôm nay đều rất bận rộn mà”

Tiểu Quả Quả theo hướng nhìn Tổng Kiêm Hà đưa mắt nhìn sang, sau đó nhìn thấy một thân trang phục chín chu, thắt nơ bướm, trong túi cầm đóa hoa, Phương Cảnh Xán phá lệ long lanh chói mắt sải bước dài đi tới, xung quanh một vài lãnh đạo trong trường vây quanh, ở hàng ghế thứ nhất dành cho lãnh đạo và khách quý thì trịnh trọng ngồi xuống

Tiểu Quả Quả “...”

Anh ấy nói bề bộn nhiều việc chính là vội vã chuyện này?

Còn nữa, người này hôm nay dường như ăn mặc có chút quá mức long trọng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Buổi lễ tốt nghiệp tiến hành đầu vào đây .

Đầu tiên, toàn thể mọi người đứng dậy, hát quốc ca, hát quốc ca xong, MC chủ trì giới thiệu ban lãnh đạo tham dự buổi lễ tốt nghiệp, các đại biểu giáo sư, đại biểu cựu học sinh. Tiếp theo, hiệu trưởng đứng lên đọc lễ diễn văn, rồi lập tức cử hành nghi thức trao tặng bằng tốt nghiệp

Sau khi nghi lễ kết thúc, Phương Cảnh Xán đại diện cho cựu học sinh nhà trường bước lên đài đọc diễn văn

So với những nhà lãnh đạo diễn thuyết đầu ra đây, Phương Cảnh Xán lại giống như đang cùng mọi người tùy ý nói chuyện phiếm, trong lúc nói chuyện thường xuyên thay đổi ngữ điệu lên bổng xuống trầm, tiếng cười cùng hù hét không ngừng vang lên, không khí hội trường vô cùng kích động

Tổng Kiêm Hà kích động đến gào khóc, vội vã lấy giấy bút ghi lại hình ảnh tổng tài đại nhân tư thế oai hùng làm tư liệu sống, lại còn không quên trên ghẹo Quả Quả một phen “Tròn Tròn, cái tên hỗn đản nhà cậu thật có phúc khí!”

Quả Quả về mặt hoảng hốt nhìn người đàn ông dưới ánh đèn huỳnh quang đang thành thạo nắm toàn bộ hội trường trong tay, bình thường anh ấy ở bên cô thường là bộ dáng thứ hai, đột nhiên nhìn thấy bộ dạng anh ấy thành thực, chững chạc tinh anh, thật sự là có chút không quen.

Đến vấn đề nóng, tất cả mọi người đều xoa xoa tay, Phương Cảnh Xán đến đây lại nói một câu “Chỉ cần là vấn đề riêng tư thì có thể hỏi”

Vì thế cả hội trường lập tức một mảnh tiếng kêu rên vang lên

Quả Quả lại nhẹ nhàng thờ ra, thật là tốt, buổi lễ tốt nghiệp cô cũng không muốn mình biến thành đối tượng cho hội bát quái

Hôm nay thật tốt, Phương Cảnh Xán vẫn có đủ chừng mực, toàn bộ hành trình đều trôi qua nhẹ nhàng, ban đầu là một hình ảnh không lời nào để chê cười, sau là cũng không có ai có thể thay thế.

Hai tiếng sau, buổi lễ tốt nghiệp kết thúc mỹ mãn

Lúc Quả Quả gặp lại Phương Cảnh Xán là lúc anh đang cùng mấy nhà lãnh đạo trường hàn huyền, không muốn quấy rầy anh, cô cùng Tổng Kiêm Hà rời khỏi đó.

Đi đến ngoài cửa, Tổng Kiêm Hà cố ý lấy máy chụp ảnh ra, hưng phấn nói “Quả Quả, cùng chụp ảnh đi! Muốn gọi tổng tài đại nhân chụp ảnh chung không?”

“Gọi anh ấy chụp chung?”

Quả Quả nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định gửi cho anh một tin nhắn, tuy rằng không thích cùng anh gây sự chú ý, nhưng nếu là trực tiếp đi mà không gọi anh cùng tới chơi đùa, anh ấy khẳng định sẽ vô cùng căm giận

Bên này cô đang biên tập lại nội dung tin nhắn thật tốt, chuẩn bị gửi đi, thì Phương Cảnh Xán vừa vặn gọi tới

Vì thế Quả Quả liền nhận điện thoại, “A lô? Anh...”

Lời còn chưa nói xong, đầu bên kia di động Phương Cảnh Xán vội hô “Quả Quả, đừng nhúc nhích!”

Quả Quả bị anh gọi theo bản năng lập tức dừng bước “A?”

Phương Cảnh Xán lúc này đang cầm di động, cách cô hơn 50 thước, nhìn cô nói “Đứng im ở chỗ em đang đứng, không nên cử động, phải ngoan...”

Tiểu Quả Quả bị hấn có hành vi thần kinh hề hề làm cho biến thành không hiểu ra sao, “Làm sao vậy?”

Phương Cảnh Xán một tay bắt chéo sau lưng, sải bước đi đến trước mắt Quả Quả, sau đó từ sau lưng lấy ra một cái kẹo bông hình trái tim màu hồng nhạt thật lớn đưa cho cô “Quả Quả, chúc mừng em tốt nghiệp!”

Tiểu Quả Quả về mặt kinh ngạc, vui mừng nhận lấy, liếm một cái, vị ngọt tan trong miệng

“Anh mua lúc nào?” Rõ ràng không thấy anh rời khỏi hội trường

Phương Cảnh Xán nhìn cô một cái thật sâu, từ trong túi rút ra một cái hộp nhỏ, tiếp theo đó, chậm rãi quỳ một gối trước người cô...

Hành động bất thành khiến Quả Quả suýt nữa đem cây kẹo bông trong tay ném lên mặt anh, cô toàn thân ngây ngốc ngẩn người tại chỗ.

Mà Phương Cảnh Xán quỳ gối trong nháy mắt, vài giây đồng hồ yên tĩnh quý giá sau, xung quanh tiếng thét chói tay vang tới tận mây xanh, sau đó đám bát quái bắt đầu dùng vận tốc ánh sáng truyền bá....

Giờ khắc này, trong đầu Quả Quả chỉ còn lại một ý niệm, cô nhất định là điên rồi...Nhất định là điên rồi mới cảm thấy anh quỳ thấp a a a !!

Tổng Kiêm Hà bên cạnh hơn nửa mới phản ứng được, nhìn thấy Quả Quả bộ dạng vẫn đang ngây ngốc, chạy nhanh tới bên cô, bấm lưng một cái “Tròn Tròn! Tròn Tròn...cầu hôn a!”

Quả Quả nhìn anh, lắp bắp hỏi “Anh...anh làm gì vậy....”

Phương Cảnh Xán “cùm cụp” một tiếng mở cái hộp nhỏ ra “Quả Quả, gả cho anh được không?”

Thiếu chút nữa bị kích cỡ kim viên kiêu cương đâm mù con mắt, quần chúng vây quanh gào thét thảm thiết thành một đàn! Cũng không biết là ai khỏi xúng, đám người đứng ngoài hô “cùng một chỗ” “Đồng ý anh ấy” “Em nguyện ý”....

Phương Cảnh Xán ở trước cửa hội trường không có chút dấu hiệu nào cầu hôn toàn bộ sân trường, người vây quanh càng ngày càng nhiều, đoàn người

gia nhập càng ngày càng ồn ào, bên tai Quả Quả tràn đầy các loại thanh âm, khiến cô hoàn toàn không thể suy nghĩ...

Dưới ánh mắt nóng bỏng thâm tình của Phương Cảnh Xán, xung quanh mọi người thúc giục đồng ý hô cao...Quả Quả chóng mặt gật gật đầu

Phương Cảnh Xán kích động vô cùng đứng dậy ôm cô vào lòng

Đám đông sôi trào

Tổng Kiểm Hà đã sớm dùng máy ảnh ghi lại toàn bộ quá trình

Trong lúc tất cả mọi người ở nơi này tụ tập xem náo nhiệt, Trầm Nham ngược lại, hồn tiêu thất lạc từng bước một đi ra ngoài....

Diệp Vi lúc này lòng nóng như lửa đốt, không có tâm tư chú ý Trầm Nham lúc nào rồi đi. Cô ta như thế nào cũng không nghĩ tới Quả Quả cùng Phương Cảnh Xán sẽ phát triển đến bước này, mà cô ta cho đến giờ vẫn không tìm được biện pháp tiếp cận Phương Cảnh Xán...

*

Tại một chỗ tĩnh lặng trong rừng cây nhỏ phía sau trường học, hai người ngồi trên mặt cỏ, lẳng lặng tựa sát vào nhau

Quả Quả thật lâu sau đó vẫn không thể bình tĩnh

Ngẫm lại, vận mệnh thật sự là kì diệu, vốn không hề cùng xuất hiện, hai người lại có thể cùng đi tới bước này

Ngay mấy tháng trước, cô còn cho là sau lễ tốt nghiệp, người muốn kết hôn là thanh mai trúc mã cùng chung sống mười mấy năm của mình, nháy mắt, người thân cận bên mình lại trở thành người đàn ông mới yêu nhau được 100 ngày trước mặt này

Phương Cảnh Xán hôn lên trán Quả Quả, lời sớm đã chuẩn bị đến miệng, lại chậm chạp không thể nói ra, thầm nghĩ hay là cứ như vậy tiếp tục ôm cô...

Không biết bao nhiêu lâu, anh đứng là vẫn mở miệng nói “Quả Quả, có biết vì sao anh lại cầu hôn em ở chỗ này không?”

Quả Quả lắc đầu, tò mò ngửa đầu nhìn anh

“Nơi đó làm địa điểm lần đầu tiên chúng ta gặp mặt” Phương Cảnh Xán nói

Quả Quả cẩn thận nhớ lại, lần đầu tiên gặp mặt không phải là ở sảnh đường phòng vấn ở tập đoàn Phương thị sao?

Phương Cảnh Xán hỏi cô “Em còn nhớ không, kỉ niệm ngày thành đại học A, nhà trường tổ chức vũ hội hóa trang hôm đó, bởi vì đám đông chen lấn, em không cẩn thận ngã xấp xuống, sau đó đề lên một người”

Quả Quả vẻ mặt như bị sét đánh “Ách...người kia sẽ không phải là...”

“Là anh”

“...” Quả Quả hoàn toàn nói không ra lời

“Có nhớ câu hỏi cuối cùng tuyển nhân viên vào Phương thị chứ?”

“Đương nhiên nhớ rồi!”

“Đó là anh yêu cầu nhân viên suốt đêm thêm vào, mục đích để tìm được em. Ngày đó, anh đối với em đã là nhất kiến chung tình”

Một câu ngắn ngủi, lại bao hàm nhiều tin tức kinh người

Quả Quả che mặt “Chờ một chút...Anh để cho em tiêu hóa một chút!”

“Được” Phương Cảnh Xán lẳng lặng chờ cô

Quả Quả đột nhiên ngẩng đầu “Khi đó, về sau em đứng lên bị người ta xô lấn chen ra ngoài, cũng không kịp giải thích với anh, anh ngày đó không việc gì chứ?”

“Xuất huyết dạ dày phải nhập viện, truyền thêm mấy chai nước” Phương Cảnh Xán thành thực trả lời

Quả Quả nghe vậy quả thực muốn đào hố chôn mình, sau một lúc lâu, ngượng ngùng ôm lấy anh, ngửa đầu hôn hôn cảm anh “Thật xin lỗi a, đều tại em quá nặng...”

Cô nhớ tới Phương Cảnh Xán có đăng một cái blog, chụp cảnh ở phòng bệnh, kèm một câu “Tất cả không hẹn mà gặp, là định mệnh cân nặng”

Thì ra câu nói kia viết tới cô

“Định mệnh cân nặng” “Cân nặng” cũng không phải lỗi chính tả, cô quả thật sự rất nặng...

Quả Quả nghĩ nghĩ, có chút nghĩ mãi không ra, lắm lắm nói “Ngô, nhưng mà, kì quái.... Anh xác định là nhất kiến chung tình với em? Kỳ thật em vẫn cho là anh lâu ngày nảy sinh tình cảm! Kể cả ngày đó ở công ty, anh cũng nói dối với em là nhất kiến chung tình, em còn tưởng anh thuận tiện nói ra, anh không phải nói với em nhất kiến chung tình chủ yếu là do nhìn mặt sao?”

Phuong Cảnh Xán nhéo nhéo quyền, hít một hơi sâu nói “Đúng vậy, là nhất kiến chung tình...”

Quả Quả bật cười “Vậy anh nhất kiến chung tình cũng không khoa học, em mập như vậy...”

“Quả Quả, anh có chuyện muốn nói với em” Phuong Cảnh Xán đột nhiên ngắt lời cô

Quả Quả bởi vì lời nói của anh quá trịnh trọng, ngăn người “Chuyện gì ạ?”

Phuong Cảnh Xán từ từ nói với cô “Quả Quả, em cũng biết, trên thế giới này đại đa số đàn ông đều thích mỹ nữ chân dài eo nhỏ, gần như tất cả mọi người đều nghĩ gầy là đẹp...”

Quả Quả nghe xong, sắc mặt càng ngày càng trầm, Phuong Cảnh Xán đây là ý gì? Anh ấy rốt cục bắt đầu ghét bỏ cô mập mập?

Phuong Cảnh Xán tiếp tục nói “Nhưng, cái gọi là sở rau xanh cũng có hữu sở yêu, ngọt ngào người trong mắt có một ngàn Hamlet, cũng có một bộ phận người thẩm mỹ khác hẳn người bình thường, kỳ thật điều này là rất bình thường, ai quy định chỉ thích người gầy, triều Đường còn lấy béo là đẹp hàng đầu đúng không?”

Quả Quả bị sắp bị anh xoay chóng mặt “Phuong Cảnh Xán, anh rốt cục muốn nói gì?”

“Anh...” Phuong Cảnh Xán khẩn trương, trong lòng phiền chán không thôi, nên một quyền mạnh xuống nền cỏ, sau đó gắt gao kéo Quả Quả vào nói, giọng nói có chút khàn khàn “Quả Quả, từ trước đến nay, lâu như vậy, em có chút hiểu lầm với anh, hiện tại anh cần thẳng thắn với em một việc, nhưng bất kể anh nói cái gì, em có thể không tức giận với anh không, không rời khỏi anh?”

“Anh cứ nói chuyện gì đi ạ?”

“Em hứa với anh trước, anh mới dám nói”

Quả Quả bị hấn biến thành vội muốn chết, chỉ có thể lấy lệ nói “Đã biết đã biết, không tức giận, không rời khỏi anh!”

Phuong Cảnh Xán chôn sâu vào gáy cô, giọng buồn buồn nói một câu “Anh thích người béo”

“Cái gì?” Quả Quả đã nghe rõ ràng, nhưng không hiểu được

Phuong Cảnh Xán hít sâu một hơi nói “Anh chỉ thích người béo! Cho nên đối với em mới nhất kiến chung tình! Anh căn bản cũng không vĩ đại như em nghĩ, không cần bề ngoài chỉ cần nội tâm, anh từ đầu chính là ham sắc đẹp của em”

“...” Quả Quả há miệng thở dốc, nội tâm ngàn vạn lần biến hóa, một chữ cũng không nói lên lời, quá kinh hách, hoàn toàn không thua gì lúc Phuong Cảnh Xán đột nhiên cầu hôn cô

Nói đến cầu hôn...Khôn khiếp! Anh, tuyệt, đối, đúng, là, có, ý! Thậm chí bao gồm việc đêm qua đột nhiên mang cha mẹ đến nhà cô ăn cơm!

Anh đầu tiên là làm cho anh mình xử lí anh trai cô, sau đó là ba mẹ anh tiếp chuyện ba mẹ cô, lại lợi dụng trong tiệc đính hôn của Trầm Nham mà thông báo cho tất cả mọi người biết mối quan hệ của bọn họ, cuối cùng là sau khi lễ tốt nghiệp của cô kết thúc, trước mặt toàn bộ thầy cô giáo cùng bạn học cũ cầu hôn cô...Cứ như vậy vẫn chưa yên tâm, còn muốn cô cam đoan tuyệt đối không tức giận mới nói ra chuyện này!

Thật đúng là có thành ý thẳng thắn a!

Phuong Cảnh Xán thấy sắc mặt Quả Quả ngày càng kém, gấp gáp vô cùng, hoảng hốt khoa trương giải thích “tuy rằng anh từ đầu là mê luyện vẻ đẹp của em! Nhưng anh thề, sau đó là thật sự thích con người em, không liên quan đến sắc đẹp !”

Quả Quả trong đầu giống như một vạn con ngựa điên chạy qua, cô cứng ngắc đứng lên, đem kẹo bông hình trái tim đang dở đập vào lồng ngực anh “Phuong, Cảnh, Xán, anh đồ bại hoại!!!”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Phía sau một gốc cây không xa

“Thì ra là thế, thì ra là thế...” Diệp Vi miệng ni non lắp đi lắp lại hai câu này, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kích động cùng mừng rỡ như điên sau khi phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa

Mọi phần uất cùng bất bình trong khoảng thời gian này đều có đáp án, tất cả những điều không hợp lẽ thường đều có giải thích, trong chớp nhoáng cô ta có cảm giác mình đã được cứu lại.

Cô ta chỉ biết, cô ta làm sao có thể bại dưới tay Quả Quả, thì ra vấn đề nằm ở chỗ này!

Bên người Phương Cảnh Xán đủ dạng mỹ nữ gì cũng có, nhưng lại không phù hợp với thẩm mỹ của anh ấy, vì thế sau khi Quả Quả kia xuất hiện, tự nhiên lập tức lực chú ý của anh ấy.

Nhìn Quả Quả cùng Phương Cảnh Xán người đi trước kẻ theo sau rồi đi, Diệp Vi một khắc cũng không đợi kịp, vội vã rút di động ra gọi một cuộc điện thoại “Alo, bác sĩ...sản phẩm mới? Không, không cần! Lần này tôi tìm ông không phải vì giảm béo! Có phương pháp gì trong thời gian ngắn nhất có thể tăng cân nặng không? Đúng, ông không nghe lắm, là tăng cân! Trong điện thoại nói không rõ ràng, chúng ta hẹn thời gian gặp mặt được không? Tốt...Tốt, hẹn ngày kia gặp mặt nói chuyện!”

Cúp điện thoại, Diệp Vi hưng phấn đến mức ngón tay đều run rẩy. Cảm giác giống như là đã chiếm được bản đồ bảo tàng kho báu. Quả Quả, cậu sở dĩ có thể dễ dàng thông qua như vậy, chẳng qua bởi vì cậu hoàn toàn không có đối thủ cạnh tranh mà thôi, nhưng bây giờ tất cả đều đã khác...

Nghĩ đến đây, Diệp Vi cả người thỏa mãn xoay người, một giây sau đột nhiên bất động tại chỗ, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

“Trầm... Trầm Nham.”

Phía sau Diệp Vi, Trầm Nham cũng không biết đứng đó bao lâu, giờ phút này quang minh chính đại nặng nề nhìn cô ta

Diệp Vi cố gắng nén bối rối hỏi “Anh...Anh nghe được bao nhiêu?”

Trầm Nham nhắm chặt mắt, trong lòng giãy dụa, một lúc lâu sau mới khó khăn mở miệng hỏi

“Phương Cảnh Xán tốt như vậy?”

Xem ra toàn bộ đều nghe được...

Đến nước này, Diệp Vi ngược lại vô cùng bình tĩnh dù sao sớm muộn gì cũng muốn nói, không bằng thừa cơ hội này nói cho rõ ràng.

“Trầm Nham, em thật tâm thích anh vốn dĩ em muốn cùng anh sống tốt qua ngày, nhưng mà em thực sự không chịu nổi... Anh muốn trách thì trách Tiểu Quả Quả đi, cậu ta từng bước từng bước ép em tới ngày hôm nay! Mỗi lần em cho là đã lấy được hạnh phúc, cậu ta lại giống như ác mộng xuất hiện đây đưa, em nghĩ đến đời này đều phải xem sắc mặt cậu ta mà sống, em liên ăn không ngon, ngủ không yên, mấy ngày nay em sắp điên rồi anh biết không...?”

Nhìn vẻ mặt gần như điên cuồng của Diệp Vi, trong con ngươi của Trầm Nham ánh lên sự thương hại “Tiểu Vi, em cảm thấy nhân cách này của em là bình thường sao? Không phải bởi em không hạnh phúc, mà bởi vì người khác so với em hạnh phúc hơn, em liền không chịu đựng nổi sao?”

“Vâng, em cũng không có cách nào chịu được! Chính là không nuốt trôi cục nghẹn này! Nếu là người khác thì thôi, nhưng đây lại là Tiểu Quả Quả, em từng giây từng phút, đều không chịu nổi,...A, anh có thể hỏi Phương Cảnh Xán có gì tốt? Mấy ngày nay vẫn chưa đủ cho anh thấy rõ sao? Nếu không có Phương Cảnh Xán, không có anh ấy chống lưng, Tiểu Quả Quả có thể hết lần này đến lần khác trước mặt mọi người nhục nhã em?”

“Cô ấy khi nào nhục nhã em? Là chính em không nhìn ra, khắp nơi muốn cùng cô ấy đối lập! Từ đầu đến cuối, cô ấy có làm chuyện gì tổn thương em sao? Cô ấy liên tục coi em là bạn, ngược lại em.” Nói tới đây, Trầm Nham khẽ rủa thầm một tiếng, cố nén lại không nói những lời khó nghe hơn

Diệp Vi cúi đầu cười một tiếng, vẻ mặt tràn đầy tự giễu “Trầm Nham, anh có thật là yêu em sao?”

Sau một lúc lâu im lặng, Diệp Vi thu lại sắc mặt sủa sang lại vạt áo, lạnh lùng nhìn Trầm Nham “Trầm Nham, từ nhỏ đến lớn, em luôn tự nói nói với mình, phải hơn người khác, em đã thề rằng đời này không kẻ nào được xem thường em, anh cảm thấy em không nói lý cũng được, ái mộ hư vinh cũng được, đây chính là em, chính là cuộc sống em mong muốn, anh không có biện pháp đem lại cuộc sống như em mong muốn...”

Diệp Vi nói xong, cũng không quay đầu lại xoay người rồi đi

Trầm Nham đứng im tại chỗ lắc lắc đầu, sau đó nở nụ cười chua chát. Người mình từng tôn sùng là nữ thần, là người phụ nữ duy nhất trong lòng mình lại dẫm lên chính mình mà bay cao hơn, bắt đầu ghét bỏ mình không có bản lĩnh, oán thầm mình không có biện pháp đem lại cuộc sống như cô ấy mong muốn, ngay cả một câu chia tay đều không có cứ như vậy là xong.

Chỉ vì một người phụ nữ như vậy, anh ta đã bỏ qua một chuyện tình cảm mười mấy năm thuần khiết tốt đẹp nhất...

Đây chính là báo ứng đi!

*

Quả Quả sau khi đập xong Phương Cảnh Xán thì một hơi chạy đến cổng trường gọi một chiếc taxi, vừa về đến nhà liền thở phò chạy vào phòng ngủ của mình, đến cả cơm chiều cũng không ra ăn.

Đang bận nằm trên giường hờn dỗi, di động bỗng đổ chuông còn tưởng là Phương Cảnh Xán gọi tới, đang muốn tắt máy thì ra là Tống Kiêm Hà

Quả Quả uể oải “à lô” một tiếng

“Này Tròn Tròn, đang cùng tổng tài đại nhân tiêu dao hả? Thoáng cái buổi trưa cũng không gặp được bóng người, mình còn đang chuẩn bị chụp mấy tấm hình lưu niệm...”

“Chớ nói tới anh ta với mình!”

“A, tình huống gì a? Thời điểm lúc đi còn không phải ngọt như mật à? Anh ấy treu cậu lúc nào?” Tống Kiêm Hà nghe giọng nói cô như vậy, bụng đầy khó hiểu

Lúc này Quả Quả không nhìn được, nói liền một hơi “Cậu không phải liên tục nói anh ấy với mình là chân ái sao? Không phải nói mình đời trước cứu vớt toàn bộ nhân loại mới gặp được anh ấy sao? Nếu thật sự chân tướng là anh ấy thâm mỹ khác người thường, anh ấy vốn thích kiểu người mập mập nên mới coi trọng mình sao?”

Tống Kiêm Hà hơn nửa ngày mới lấy lại được thanh âm của mình “Cậu...cậu đùa đúng không?”

“Một giờ trước chính mồm anh ấy nói với mình!” Quả Quả buồn rầu đáp

Tống Kiêm Hà trầm ngâm một lát, giọng nói trịnh trọng “Mình đây thu hồi lời nói lúc trước, cậu đời trước không phải cứu vớt toàn bộ nhân loại, mà là cứu vớt hệ ngân hà a!”

Quả Quả chào thua, vui đầu vào gối lăn một vòng trên giường “Nghĩ lại một chút, xem như mình chưa nói..Đã quên cậu còn là fan cuồng của anh ấy, không nên tìm cậu tố khổ !”

Tống Kiêm Hà vội vàng cãi lại “Mình đang nói thật a! Cậu tự suy nghĩ một chút a, nhiều người như vậy trời sinh chỉ thích mập mập được mấy người? Vừa lúc đụng phác họa tỷ lệ được bao nhiêu? Ngay tại lúc đó, vạn dặm mới tìm được một người cậu như vậy không nói, lại còn đẹp trai nhà giàu, khẳng khái yêu cậu một mực, cậu dám nói mình chịu khổ? Cẩn thận toàn bộ thế giới mập mập này cùng nhau đè chết cậu nga!

Quả Quả tự mình lẫu bầu vài câu sau đó nói “Được rồi, mình thừa nhận, lúc anh ấy thẳng thắn nói với mình vì sắc đẹp mới nhất kiến chung tình...mình thế nhưng mà không chỉ không tức giận, trong lòng dường như có chút cao hứng...mình như vậy có phải không đúng không?”

Tống Kiêm Hà kích động nói “Xin người, không đứng chỗ nào! Tuyệt đối là âm thầm thích đến chết đi được đúng không?”

“Nhưng mà anh ấy thật sự rất xấu a! Đợi mình nhận lời cầu hôn rồi mới nói, trước đó sao không nói hửn! Hoàn toàn không cho mình đường lui a! đây coi là xin lỗi sao?”

“Haha, thời điểm anh ấy theo đuổi cậu không nói ra điều này, nhìn mặt bắt hình dong có vẻ như là siêu phẩm thoát tục trong đám đàn ông, bởi mấy mới khiến cậu cảm động, cuối cùng cố ý đợi cho vịt con roi xuống miêng, tuyệt đối không chạy thoát mới nói cho cậu biết chân tướng, quả thật có chút gian trá! Ngao, mặc kệ như thế nào em chỉ có thể là người phụ nữ của anh cái gì đó... quả thật phúc hắc bá đạo! Đến cả điểm này mình cũng rất thích làm sao giờ?”

Tống Kiêm Hà lại bắt đầu phấn khởi bỏ não

Quả Quả đen mặt “Fan cuồng, mời cậu đưa quan điểm khách quan!”

“khụ khụ...được, khách quan, khách quan! Khách quan một chút mà nói, chuyện này anh ấy không đúng, nhưng cũng không tính là sai lầm lớn, giận dữ lớn là được, để cho anh ấy về sau ghi nhớ dài lâu, nếu không sau này anh ấy lại tính kế cậu” Tống Kiêm Hà cảm thán xong “Như vậy thật tốt a, cậu lại không cần lo lắng về vấn đề đáng người!”

Quả Quả hỏi “Vậy nếu sau này mình gầy xuống thì sao?”

Tống Kiêm Hà “Cậu cảm thấy điều này có thể sao?”

Quả Quả “Không có”

*

Bệnh viện nhân dân nổi tiếng thành phố A

Phuong Cảnh Xán cõi lòng tan nát, hoang mang lo sợ chạy đi tìm anh trai chữa lành vết thương cùng cầu kẻ sách.

Phuong Cảnh Thâm chỉ tiếc rèn thép không thành sắt, nhìn bóng người cao lớn lại chẳng có tâm trạng gì ư ử của em trai mình “Sau khi em nói xong, lúc ấy có phản ứng gì?”

“Cô ấy nói em là đồ bại hoại...” Phuong Cảnh Xán vừa trả lời, bên tai lại vang lên giọng nói của Quả Quả lúc ấy, trái tim lập tức khó chịu liên tục co rút

Phuong Cảnh Thâm gật đầu tỏ vẻ “Rất khách quan”

Phuong Cảnh Xán nước mặt lưng trông “Em có phải lần này xong rồi hay không?”

Phuong Cảnh Thâm một bên sửa lại bệnh án, không chút quan tâm nói “Không nghiêm trọng như vậy”

Phuong Cảnh Xán lập tức ngừng đầu, ánh mắt sáng quắc “Thật không? Anh làm sao đoán được!”

Phuong Cảnh Thâm đẩy kính mắt, phân tích “Nếu cô ấy một câu cũng không nói quay đầu bước đi, vậy em mới thật sự là xong rồi. Nếu cô ấy nói, Phuong Cảnh Xán, em thật sự không ngờ anh lại là người như thế, chứng tỏ em đã bị cô ấy ghét, cái này rất có giải quyết, chỉ cần em tốn thời gian thay đổi lại hình tượng bất lương trong lòng cô ấy. Còn nếu cô ấy nói, Phuong Cảnh Xán, anh khôn khiếp! Cái này tỏ ý cô ấy đang sinh khí cáu kỉnh, các em có khả năng hoà hảo lại là rất lớn...”

Hán ngữ thật sự là bác đại tinh thâm a! Phuong Cảnh Xán nghe được đến thế là đủ rồi, ngồi ngay ngắn tại đó không thể không ca ngợi, tay cầm quyển sổ nhỏ truy hỏi “cái kia ‘Phuong Cảnh Xán, anh phá thấu thì sao?’”

“Những lời này cũng chỉ là trình độ tức giận, nhưng trong lời nói kì thật lại vô cùng thâm thiết, rất dễ dàng để việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có, nhưng điều kiện tiên quyết là em phải có phương pháp tốt”

Phuong Cảnh Xán chật chịt lưỡi “Anh thật thâm tàng bất lộ a...anh đối với phụ nữ cũng nghiên cứu chứ?”

Phuong Cảnh Thâm về mặt không đổi liếc mắt nhìn em trai một cái “Đây là thưởng thức”

Phuong Cảnh Xán về mặt thất bại nói “Vậy anh tiếp tục sử dụng thưởng thức của mình lần nữa nói cho em biết, em phải làm sao mới có thể hóa giải chuyện này? Anh cảm thấy nam nhân kẻ thế nào?”

“Không được tốt lắm” Phuong Cảnh Thâm cũng không ngừng đầu lên nói

“Vi sao? Anh không phải là thích dùng chiêu này nhất với chị dâu sao? Còn lần nào cũng lĩnh nghiệm!”

“Quả Quả tức giận nguyên nhân căn bản là em lừa gạt tính toán cô ấy, hiện tại em còn dùng kế với cô ấy không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? Đừng chỉnh sửa những ngôn ngữ kia nữa, mà thành tâm thành ý xin lỗi người ca, làm chút chuyện đã động đến suy nghĩ của cô ấy làm đầu”

“Đã động đến cô ấy...em đang nghĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hai anh em đang trò chuyện đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận huyên náo, ngay sau đó cửa phòng trực tiếp bị đẩy ra, một phụ nữ trung niên mặc lễ phục màu đỏ rượu, tóc tai xộc xệch hướng Phuong Cảnh Thâm kêu khóc

“Bác sĩ Phuong, cậu mau cứu con trai tôi! Cậu xin cậu cứu con trai tôi! Tôi chỉ có một đứa con trai này, van cầu cậu a...”

Phuong Cảnh Xán bên cạnh hơi nhú mày, Trầm phu nhân? Trầm Nham xảy ra chuyện gì vậy?

Phía sau y tá thờ hồng học đuổi theo đỡ bà ấy, về mặt vô cùng có lỗi “Bác sĩ Phuong, thật xin lỗi, người nhà bệnh nhân có chút kích động tôi không ngăn kịp!”

Phuong Cảnh Thâm trầm giọng hỏi “Sao lại thế này?”

Y tá vội vàng giải thích “Con trai vị phu nhân này xảy ra tai nạn xe cộ, vừa mới được đưa vào, vì đầu thương nặng cần làm phẫu thuật chúng tôi đã an bài bác sĩ Giang, nhưng mà bà ấy có ý muốn anh đến phẫu thuật, mặc kệ chúng tôi khuyên như thế nào cũng không nghe...”

“Bác sĩ Phương, tôi biết y thuật cậu rất tốt tôi chỉ tin tưởng cậu, tôi muốn thầy thuốc giỏi nhất phẫu thuật cho con trai tôi như vậy mới có thể yên tâm, tôi quý xuống xin cậu...”

Phương Cảnh Thâm vội vàng đỡ bà lên “Vị phu nhân này, tôi vừa mới từ phòng mổ ra lúc này trạng thái thật sự không thích hợp mổ chính, giáo sư Giang y thuật rất tốt lại là thầy giáo tôi, ông ấy so với tôi thích hợp hơn”

“Ừ...là thầy giáo của cậu?”

“Đúng vậy”

“So với y thuật của cậu tốt hơn sao? Cậu có thể bảo đảm con trai tôi nhất định không có việc gì không?”

Lời vừa dứt, phía cửa vang lên một giọng nói của cô gái trẻ “Bác gái, loại việc này bác sĩ Phương không thể cam đoan đâu?”

“Đây là chuyện nhà tôi không cần người ngoài như cô đến đây xen mồm! Cô không phải chia tay với Thẩm Nham rồi hay sao?” Mẹ Trầm tức giận không thôi, trừng mắt nhìn người mới tới, tự tay nắm ngực mình khóc rống lên “Nhất định là bởi vì chuyện hai người chia tay làm hại tiểu Nham lái xe phân tâm, cô là loại đàn bà ngoan tâm, cô tại sao có thể nhẫn tâm đến vậy, tiểu Nham của chúng ta làm sao có chuyện có lỗi với cô! Làm bậy a, đáng thương đứa nhỏ của tôi, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, chuyện gì cũng không có ngay cả cảm cúm hay nóng sốt đều rất ít, con như thế nào lại nghĩ quần vậy, không nên cười loại tang môn tình này....”

Một giờ trước bà gọi điện cho con trai bảo nó mang bạn gái về ăn cơm, kết quả con mình lại nói đã chia tay, bà hỏi đã xảy ra chuyện gì, nó cũng không nói nguyên nhân trực tiếp cúp máy. Một tiếng sau bà nhận được điện thoại từ bệnh viện nói con trai bà xảy ra tai nạn xe cộ, sinh mệnh đang bị đe dọa, bà sợ đến mức hồn phiêu phách tán thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ, lúc này bà Trầm lại đang ở nước ngoài không kịp trở lại, bà đành phải gọi điện thoại cho Diệp Vi...

Mặc kệ lời mẹ Trầm vô cùng khó nghe về mặt Diệp Vi thủy chung ôn hòa kiên nhẫn, ôn nhu khuyên nhủ bà “Bác gái, nếu bác cứ làm ầm ĩ như vậy, làm trễ nải thời gian tốt nhất cứu người, con bác thực sự không cứu được! Mặc kệ thế nào, bác trước tiên ký tên được không? Sau đó bác muốn mang con như thế nào đều được!”

Mẹ Trầm đột nhiên hồi phục lại tinh thần, “Tôi kí, tôi đây lập tức ký...”

Vị y tá thấy thế tranh thủ thời gian cho bà ký giấy đồng ý phẫu thuật, sau đó đỡ bà đi ra ngoài

Diệp Vi vẫn chưa rời đi, về mặt có lỗi “Bác sĩ Phương, Phương tổng, thật có lỗi đã quấy rầy hai người!”

Phương Cảnh Thâm hơi gạt đầu “Không có gì”

Diệp Vi đi rồi, về mặt Phương Cảnh Xán dường như đang suy nghĩ điều gì đó, Phương Cảnh Thâm hỏi “Nhận thức?”

“Xảy ra tai nạn xe cộ là Trầm Nham, là thanh mai trúc mã của Quả Quả, cô gái trẻ kia là vị hôn thê của Trầm Nham, từng là bạn cùng phòng đại học của Quả Quả. May mắn anh không đi phẫu thuật cho hắn ta, bằng không đến lúc đó vạn nhất xảy ra chuyện gì, chỉ sợ không nói rõ” Phương Cảnh Xán nói xong lại thì thào “Chắc, không chỉ bị phụ nữ đá, còn xảy ra tai nạn xe cộ, cái này có tính là thiện ác đến cùng đều có quả báo không?”

*

Cùng lúc đó, tại Tiểu gia

“Mộ Bạch, con trở về rồi!” Nhìn thấy con trai trở về, về mặt mẹ Tiểu giống như gặp được cứu tinh

Tiểu Mộ Bạch buông cặp xuống hỏi “Làm sao vậy mẹ?”

Về mặt mẹ Tiểu lo lắng “Còn không phải Quả Quả sao, lúc chiều đột nhiên nổi giận đùng đùng chạy về nhà, vừa trở về đã chạy vào phòng cơm chiều cũng không ăn, hỏi con bé xảy ra chuyện gì cũng không nói”

“Hôm nay không phải em ấy đến trường tham dự buổi lễ tốt nghiệp à? Lúc ra khỏi nhà còn vô cùng vui vẻ!” ba Tiểu hỏi

Tiểu Mộ Bạch tự nhiên đã đoán ra được chuyện gì, an ủi cha mẹ “Không có việc gì, con đi xem sao”

Thùng thùng thùng - - Tiểu Mộ Bạch gõ vài cái lên cửa phòng “Quả Quả, ra ăn cơm”

“Không ăn” Quả Quả bên trong đáp lại

“Làm sao vậy?” Tiểu Mộ Bạch hỏi

“Không có khẩu vị, anh, anh không cần xen vào” Tuy rằng cùng Tống Kiêm Hà tán gẫu trong chốc lát không còn khó chấp nhận như lúc đầu, nhưng trong lòng vẫn còn tràn ngập phiền muộn, tức nhất là Phương Cảnh Xán đến bây giờ một cuộc điện thoại cũng không gọi tới

“Anh làm cho em thêm hai món ăn?” Tiểu Mộ Bạch dò hỏi

Đầu tiên không có trả lời, một lát sau, bên trong truyền đến giọng nói Quả Quả “Món ăn gì a?”

“Chính em chọn” Tiểu Mộ Bạch trả lời

Một giây kế tiếp, Quả Quả xuất hiện ở cửa “Em đây muốn ăn Đinh gà xào cay cùng Ma Bà đậu hũ!”

“Có thể” Tiểu Mộ Bạch nhẹ nhàng thờ ra, xem ra vấn đề không quá nghiêm trọng

Quả Quả vén tay áo lên, hướng về phòng bếp “Anh, anh cho em thái rau nha!”

“Được”

Nhìn hai anh em, một trước một sau đi vào phòng bếp, cha mẹ Tiểu mới yên tâm trong lòng

Đồ ăn làm xong, tuy rằng Tiểu Mộ Bạch đã ăn bên ngoài rồi, vẫn quyết định ăn cùng cô một chút

“Cãi nhau?” Tiểu Mộ Bạch một bên đưa đĩa rau, một bên hỏi

“Vâng...nhưng mà không phải đại sự gì, mọi người đừng lo lắng em tự mình xử lý tốt” Quả Quả trả lời.

Mẹ Tiểu bên cạnh nghe thấy mở miệng nói “Mẹ xem a Xán thật sự đáng hoảng a, con đừng có khí dễ người ta”

Quả Quả nhếch mép một cái, tên kia mà thành thật?

Đang muốn nói tiếp, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Nhìn cái tên trên màn hình di động, Quả Quả sắc mặt trầm một cái, sau đó trực tiếp tắt điện thoại.

Một lát sau, điện thoại lại vang lên một tin nhắn được gửi tới - - Trầm Nham xảy ra tai nạn giao thông, không thể cứu được, muốn gặp cậu lần cuối.

Quả Quả đọc xong đứng bật dậy, ghé tựa dưới người phát ra một vang chói tai

“Làm sao vậy?” Tiểu Mộ Bạch hỏi

“Em ra ngoài nghe điện thoại!”

Quả Quả nói xong vội vàng đi ra ban công

“Diệp Vi,cậu đang chơi cái trò gì?”

“Cậu cho là tôi sẽ lấy việc này ra để đùa giỡn sao? Bệnh viện nhân dân số 1 thành phố, lời đã nói tôi đã nói, đến hay không tùy cậu”

Diệp Vi nói xong, dùng cái tắt điện thoại.

Quả Quả ngơ ngác nhìn di động

Một lát sau

“Con có việc đi ra ngoài một chút...”

Cuối cùng vẫn là ôm túi xách vội vàng rời khỏi nhà

“Đi đâu a? Com mới ăn được một nửa.... nha đầu kia.... là a Xán gọi tới sao?”

*

Bệnh viện

Phương Cảnh Xán vốn là ôm tâm tình thân nhiên đi bộ, không nghĩ rằng lại có thể thấy vẻ mặt lo lắng chạy tới của Quả Quả

Gặp Phương Cảnh Xán lúc chạy đi còn hoan hoan hi hi, lúc này lại thất hồn lạc phách đứng đó, Phương Cảnh Thâm hỏi “Làm sao vậy? Người không chết, em cũng không cần phải khổ sở như vậy?”

Ánh mắt Phương Cảnh Xán dừng lại nơi nào đó dưới lầu, cả người như nụ hoa nhỏ bị bão táp tàn phá qua, lảo lảo nói “Em chỉ biết thiện ác cuối cùng sẽ có báo ứng, lại đã quên rằng tài ông mất ngựa, không biết là phúc hay là họa đã quên hẳn việc hấn ta có cơ hội dùng khổ nhục kế...”

Phương Cảnh Thâm nhíu mày “Quả Quả đến đây?”

Nói xong, đưa mắt nhìn theo hướng Phương Cảnh Xán đang nhìn chăm chăm, quả nhiên là Quả Quả thờ hồng học chạy đến, Trầm Nham đứng lúc được người ta đẩy ra khỏi phòng mổ.

Mẹ Trầm nhìn thấy cô đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vui mừng chào đón “Quả Quả!”

Quả Quả nhìn nhìn lại bị đẩy mạnh vào phòng bệnh Trầm Nham “Dì Trầm, sao lại thế này? Người sao rồi?”

Mẹ Trầm lôi kéo tay cô “Hiện tại không sao, bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, thật sự làm cho ta sợ muốn chết!”

Quả Quả nhẹ nhàng thở hắt một hơi “Vây là tốt rồi..”

Mẹ Trầm khó hiểu hỏi “Quả Quả, tại sao con biết được mà tới?”

Quả Quả nhìn Diệp Vi bên cạnh nói “Diệp Vi gọi điện cho con nói Trầm Nham không ổn, muốn gặp con lần cuối”

Mẹ Trầm nghe xong, tức giận không kiềm chế được trừng mắt nhìn hung thủ “Người phụ nữ ác độc này, cô tại sao có thể rửa con tôi chết!”

Diệp Vi về mặt vô tội “Vừa rồi quả thật rất nguy hiểm a, may mắn bây giờ cứu lại được mà thôi, cháu có nói sai gì đâu?”

Quả Quả cũng không cùng cô ta nói nhiều, hướng mẹ Trầm nói “Dì Trầm, nếu người đã không sao, con đi trước”

Mẹ Trầm vội vàng giữ chặt tay cô “Quả Quả, con có thể ở lại chăm sóc tiểu Nham được không, nó vừa rồi lúc hôn mê luôn gọi tên con! Còn nữa, tiểu Nam cùng người phụ nữ này đã chia tay!”

Trầm Nham và Diệp Vi đã chia tay? Quả Quả vô thức liếc mắt nhìn Diệp Vi một cái

Lúc này y tá kêu một tiếng “Người nhà bệnh nhân, vào đây một chút!”

“Đến đây, đến đây” Mẹ Trầm không nhiều lời, vội vàng chạy vào phòng bệnh

Ngay từ đầu nhìn thấy Quả Quả đến, bà còn tồn tại một tia hi vọng sau khi biết con bé đến đây vì nghĩ con trai mình không qua khỏi, bà không muốn hiểu cũng phải hiểu

Ai, con trai mình làm ra chuyện tình khôn khiếp như vậy bây giờ cô nương nhà người ta lại có mối lương duyên tốt hơn, làm sao có thể quay đầu.

Sau khi mẹ Trầm rời đi, Diệp Vi nhún nhún vai tỏ ra tư thế phóng khoáng “Đúng vậy, tôi đã chia tay, cậu nếu muốn cùng anh ấy tái hợp lại đại khái không cần để ý đến tôi”

Quả Quả cười nói “Cảm ơn, nhưng tôi không giống như một số người thích nhặt lại đồ người khác đã dùng qua”

“Cậu”

Quả Quả nói xong, đột nhiên chăm chú nhìn Diệp Vi

Quả Quả ngừng một lát, như vừa nghĩ ra cái gì đó “Ngược lại cậu, lại đột nhiên chia tay cùng Trầm Nham, lại có ý gạt tôi đến nơi này còn vô cùng tự nhiên khuyên nhủ tôi cùng Trầm Nham tái hợp, sẽ không phải coi trọng của tôi thứ gì chứ?”

Thần sắc Diệp Vi khẽ biến “A, buồn cười! Cậu có đồ vật gì đáng giá khiến tôi coi trọng?”

Của cậu? Cậu cho là cậu còn có thể giam giữ bao lâu? Tiểu Quả Quả, được, tôi cho cậu đặc ý vài ngày đi!

Trón trong góc phòng, Phương Cảnh Xán cắn cắn ngón tay “Vợ, anh không phải là này nọ a..”

“Quả thật” Phương Cảnh Thâm gật đầu phụ họa, sau đó hỏi “Quả Quả đi rồi, còn không đuổi theo sao?”

Phương Cảnh Xán thờ dãi “ Em hiện tại tâm tình hoảng loạn, em cần lắng lắng..”

“Đã quên không nói cho em biết một việc, tình nhân cãi nhau nếu càng kéo dài thời gian càng không dễ dàng hòa hảo” Phương Cảnh Thâm về mặt tình bơ nói

“Mẹ nó, anh thế nào không nói sớm hơn!” Phương Cảnh Xán “ Suru” một tiếng sau đó chạy vọt ra ngoài

Anh tuy là đuổi theo sau nhưng mà lại ở phía sau chậm chạp không dám lộ diện, thẳng cho tới khi cứ trơ mắt như vậy nhìn cô đi ra khỏi bệnh viện...

Đang ủ rũ cúi đầu đứng ở đại sảnh, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói quen thuộc - -

“Cũng biết là anh”

Phuong Cảnh Xán chợt ngẩn đầu, không thể tin được cô gái đang đứng trước mặt mình, bắt đầu nói năng lộn xộn “Em, em không phải đi rồi sao? Làm sao em biết là anh...”

Quả Quả “Người thấy trên người anh...”

Phuong Cảnh Xán “Vị cận bã?”

Quả Quả thực mau cho hấn quỳ, bắt đầu nói “Đừng nói loạn phía sau được không, là vị kẹo đường...”

Phuong Cảnh Xán lúc này mới cúi đầu nhìn áo mình, trên người anh còn mặc bộ âu phục kia không đổi, mặt trên áo dính đầy kẹo đường, là lúc trước Quả Quả đập lên

“Nga...” Phuong Cảnh Xán lầu bầu một tiếng

Quả Quả nhìn anh, hỏi “Anh không có gì muốn nói với em à?”

Phuong Cảnh Xán mấp máy môi “Không có”

Quả Quả lại hỏi “Thật không có?”

Phuong Cảnh Xán lắc đầu “Thật không có!”

“Em đi đây!” Quả Quả quay đầu bước đi

Phuong Cảnh Xán nóng nảy, vội vàng kéo tay cô lại, thốt lên “Em còn thích Trầm Nham sao?”

Người này, quả nhiên trong lòng vẫn luôn ở...

Quả Quả cả giận nói “Nếu bạn gái trước của anh sắp chết, muốn gặp mặt anh lần cuối, anh có đi không? Đây không phải là vẫn còn vương vấn tình cảm, chỉ là chuyện bình thường của con người mà thôi!”

Phuong Cảnh Xán trầm mặc thật lâu, sau đó trả lời “Anh không có bạn gái trước “

“...” Quả Quả thiếu chút nữa bị anh làm cho tức chết “Em nói là nếu!”

“Không có nếu! Quá khứ không có, tương lai lại càng không, đời này anh chỉ có em!” Phuong Cảnh Xán nói tới đây, vẻ mặt bắt đầu suy sụp tinh thần “Quả Quả, anh không phải là không tin em, anh chỉ là không tin chính anh, anh không biết trong lòng em đối với người đàn ông yêu ba tháng vẫn lừa gạt em có thắng được lăng tử quay đầu thanh mai trúc mã thành tâm ăn năn hối hận...”

Quả Quả kích động nói “Anh ở trong lòng em, anh chính là anh, em sẽ không đem anh cùng ai so sánh, tại sao lại có thắng thua ở đây? Người khác là lăng tử quay đầu, thành tâm ăn năn theo em có quan hệ gì?”

Vừa dứt lời, đối lại đôi mắt Phuong Cảnh Xán sắc sỡ lóa mắt

“Nàng đâu..”

Quả Quả tức giận nói “Ai là nàng đâu của anh! Chuyện anh gạt em vẫn chưa xong đâu, em còn đang tức giận!”

Phuong Cảnh Xán lại cúi đầu trở về

Hai người trầm mặc một lúc lâu

“Phuong Cảnh Xán...”

“Ừ”

“Em hỏi nhé, anh thật sự thích em sao? Anh nếu tìm được một người phụ nữ phù hợp với thẩm mỹ của anh, cũng không phải sẽ không tìm thấy...”

Phuong Cảnh Xán vội vàng đánh gãy lời cô “Anh đương nhiên thích em, so với tưởng tượng của em còn thích hơn nhiều! Anh thích em, không phải vì em bắp đùi cường tráng, cũng không phải vì em cánh tay thịt đỏ đỏ, càng không phải vì cái bụng mềm nhũn vô cùng mê người của em, anh thừa nhận anh trông mặt bất hình dong, nhưng thời khắc anh yêu em, em hiện tại trong lòng anh đã không phải là người!”

Quả Quả “...” Nói xem chừng rất hay, nhưng nghe thế nào thấy kì cục vậy?

Phuong Cảnh Xán tiếp tục thao thao bất tuyệt “Vợ, anh đối với em tấm lòng có trời đất chứng giám, nhật nguyệt soi xét, bất kể là thuận cảnh hay nghịch cảnh, bất kể là nghèo túng hay giàu có, bất kể là khỏe mạnh hay bệnh tật, bất kể là em béo hay gầy, cho dù em gầy đến 80 cân anh cũng nguyện ý canh giữ bên cạnh em, yêu thương em, tôn trọng em, bảo vệ em...Cho dù sông cạn đá mòn, vĩnh viễn sống cùng trời đất...”

Quả Quả nghe được những lời này nổi hết da gà, không thể nhìn được nữa hô ngừng “không khác lắm, được rồi a!”

Phuong Cảnh Xán thấy sắc mặt cô hòa hoãn đi rất nhiều, không ngừng xin lỗi “Quả Quả, anh biết lỗi rồi, thật ra ngay từ lần đầu tiên thấy em, anh đã thích em béo, còn rất thành thật nói cho em biết dù em béo đến 200 cân anh cũng không để ý, nhưng hiển nhiên em cũng không tin, đương nhiên, khi đó anh cũng có tâm tư riêng, cố ý không giải thích rõ với em, lo lắng sau khi em biết chân tướng sẽ cảm thấy anh thích em vì lý do nông cạn tục tũn. Sau đó, anh lại bị đẩy càng cao, lại không dám nói cho em biết chân tướng. Không dám thừa nhận chính mình thật ra bất quá cũng chỉ là loại đàn ông nông cạn tục tũn chỉ biết nhìn mặt...”

“Anh muốn một người thương thức em, một người đàn ông thích em, cũng không phải thánh nhân! Anh vô duyên vô cớ lại không có tư vĩ đại thích, ngược lại sẽ khiến cho em cảm thấy rất không an toàn có biết không? Em lo lắng cuối cùng sẽ có một ngày anh sẽ biến thành Trâm Nham thứ hai, bởi vì cho dù tình yêu cuồng nhiệt bên trong người có thể nhìn thấy của ta những khuyết điểm này, như vậy làm tình cảm mãnh liệt thối lui đâu? Người xem rồi ta như vậy tròn đồng đáng người còn có thể thủy chung giống như một sao? Em nhiều lần muốn giảm béo nhưng mỗi lần đều bị anh quấy rối thất bại...” Quả Quả trừng mắt liếc anh một cái, sau đó tiếp tục oán giận “Nhớ rõ lần đó ở trường học, em đạp xe chở anh không? Em cả đoạn đường đều hít hơi nín thở không muốn cho eo mình có vẻ quá mập, anh cố tình lại thích sờ tới sờ lui, quả thật anh khiến cho em phiền chết...”

Phuong Cảnh Xán mắc cỡ nói “Anh thích nhất là thắt lưng của em, mềm mại rất thoải mái! Toàn thân cao thấp của em mọi chỗ anh đều thích!”

Quả Quả “...”

Phuong Cảnh Xán trầm tư một hồi sau đó nói với cô “Quả Quả, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một cách có thể chứng minh anh yêu em!”

“Cách gì?” Quả Quả theo bản năng cảm thấy đây không phải cách làm đáng tin cậy

Phuong Cảnh Xán vẻ mặt giống như đang bị cắt thịt cửa gan “Quả Quả, em giảm béo đi!”

“...gì?”

“Như vậy có thể chứng minh mặc kệ em béo hay gầy, anh đều sẽ yêu em” Phuong Cảnh Xán hiện ngang tầm liệt nói

Quả Quả đỡ trán “Thật sự là ăn không xong với anh! Cái này ngược người lại ngược mình, quả thật giống bệnh thần kinh được không?”

Phuong Cảnh Xán nghe thấy lời này, cả người giống như khai tử hoàn sinh, vô cùng cảm động “Nàng dâu a, em thật thông minh đạt lý! Nàng dâu em thế nào lại tốt như vậy!”

“Đừng chúc thuốc mê em!”

“Vậy... em còn giận anh sao?” Phuong Cảnh Xán dè dặt hỏi

“Nhìn biểu hiện sau này của anh”

“Anh nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút, lập công chuộc tội!”

Hôm sau, Phuong Cảnh Xán ở trong phòng duyệt đánh ra một hàng chữ - - học đầu bếp, kỹ thuật của ai giỏi nhất?

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Sau khi thăng thần nói xong, Quả Quả cuối cùng đã được giải đáp toàn bộ khúc mắc

Chỉ là Phuong Cảnh Xán khiến có chút bận tâm, thời gian dài không thấy bóng dáng, hỏi tới thì thần thần bí bí bảo là muốn đem đến cho cô một cái kinh hi từ trước đến nay chưa từng có làm lễ vật xin lỗi

Nghĩ đến liền thấy đau đầu, thực sự anh ấy lại làm ra cái chuyện kinh hãi thế tục gì đó

Càng làm cho cô nhức đầu là, gần đây trong vòng tròn lân cận lại truyền ra một vài tin đồn kỳ quái

Ngay từ đầu đã có người “nhàn ngôn toái ngữ” nói rằng quan hệ hai người bọn họ đang căng thẳng, căn bản không giống với biểu hiện tình tứ như bên ngoài. Được rồi, miễn cưỡng có một bộ phận xem như là sự thật, bọn họ vừa cãi nhau một trận

Sau đó lời đồn đãi lại diễn biến thành Phuong Cảnh Xán chán ghét cô, muốn cùng cô chia tay. Giả thuyết này kỳ thật bình thường, từ lúc cô cùng anh ấy kết giao đến nay, lời đồn cô bị vứt bỏ chưa từng dừng lại

Thắng cho đến gần đây, lại có người nói cô quăng Phuong Cảnh Xán, quả thật khiến cho Quả Quả nghĩ mãi không ra, lời như thế cũng có người tin sao?

Những người đó xác định không phải đang nói ngược sao?

Một ngày kia, tại một buổi tiệc từ thiện, cô rốt cục biết lời đồn này từ đâu truyền tới

Khi cô nghe được những người kia xì xào bàn tán, chỉ thấy một bóng nhỏ màu cam phong phong hòa hòa chạy đến đám phụ nữ bát quái kia, khí thế hung hăng hỏi “Ai nói với các người là anh họ tôi đã chị dâu?”

“Ách, cái kia là xảy ra chuyện gì?” Mọi người hỏi

“Rõ ràng là chị dâu đã anh họ tôi a! Anh họ tôi lúc này đang rầu rĩ muốn chết...”

Lời này vừa nói ra tất cả mọi người điên rồi

“Cái gì! Làm sao có thể!”

“Giả đi!”

“Đừng nói giỡn!”

....

“Tôi lừa mọi người làm cái gì! Bởi vì anh họ tôi, anh ấy...” nghĩ đến mình đã hứa qua sẽ giữ bí mật, Chu Tiểu Nam dừng lại đúng lúc, lại nói tiếp một câu “Dù sao sự thật cũng chính là như vậy, các người không được nói xấu anh họ tôi, anh họ tôi đối với chị dâu vô cùng si tình! Anh ấy bình thường phản đối chị dâu giảm béo, làm sao có thể ghét bỏ chị ấy béo được!”

Nếu là người khác nói những lời này, khẳng định là không tin, nhưng người này lại chính là em họ ruột thịt của Phuong Cảnh Xán, không có khả năng giả bở

Vì thế, mọi người sau khi kinh ngạc, thì tất cả lập tức tin ngay, sôi nổi thảo luận Tiểu Quả Quả đầu óc có phải bị lừa đá hay không

Có một người tự xưng là nhân sĩ biết chuyện đoán “Sẽ không phải là chuyện tình còn chưa dứt với Trầm Nham chứ?”

“Trầm Nham là ai a?”

“Là thanh mai trúc mã của Tiểu Quả Quả! Cô không biết? Vốn là đã đám hỏi cùng Diệp gia, bất quá gần đây không phải đồn thổi hai nhà Trầm Diệp đính hôn sao?”

“Woa, càng ngày càng kính bạo a!”

....

Quả Quả nghe trong chốc lát, bất đắc dĩ lắc lắc đầu đi tìm Trầm Nham

Chu Tiểu Nam đang đang ở chỗ kia vì anh họ đáng thương mà bi ai, nhìn thấy Quả Quả sợ tới mức nói không rõ ràng “Chị...chị dâu! Chị cũng tới nữa!”

Quả Quả đi thẳng vào vấn đề hỏi cô “Tiểu Nam, ai nói cho em biết chị với anh họ em chia tay?”

Chu Tiểu Nam chớp mắt, trả lời theo lẽ đương nhiên “ Cái này còn cần hỏi sao? Mấy ngày nay anh họ đều không ở blog đăng mấy tin yêu đương!”

“...” Quả Quả bị câu trả lời này đáng bại, hít sâu một hơi hỏi “Vậy em có thể nói cho chị biết, vì sao em cho rằng chị chia tay anh trai em không?”

Chu Tiểu Nam vẽ mặt khó hiểu “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tiểu Quả Quả “Dĩ nhiên không phải”

Chu Tiểu Nam “ Làm sao có thể không phải! Chẳng lẽ anh họ em chia tay chị! Anh họ em rõ ràng vô cùng yêu chị!”

Quả Quả “Như thế nào không có khả năng không phải? Chị với anh họ em vẫn tốt, căn bản không có chia tay!”

Chu Tiểu Nam nghe xong lập tức sững sốt, sau đó vui vẻ không thôi “A, thật sao? Chị tha thứ cho anh họ em? Em đã nói rồi! Tuy rằng anh họ em lừa chị, là anh ấy không đúng nhưng anh ấy thích người béo, đối với chị dâu mà nói là chuyện cực tốt nha!”

Quả Quả “Em cũng biết việc này...”

Chu Tiểu Nam vội vã xua tay “Không đúng, không đúng! Em chưa từng cùng anh ấy cấu kết với nhau làm chuyện xấu lừa chị a! Là em mấy ngày hôm

trước không cần thận nghe được! Chị dâu, chị yên tâm chuyện này em tuyệt đối không nói ra đâu, hừ, nếu những người đàn bà kia biết, khẳng định sẽ muốn tăng cân sau đó câu dẫn anh họ em!”

Thật là không phải là người một nhà không tiến vào cùng một cánh cửa, lúc trước cô hỏi Phương Cảnh Xán tại sao phải giấu diếm sở thích của mình, kết quả câu trả lời của anh giống y xì đúc Chu Tiểu Nam

Chu Tiểu Nam vẫn còn có chút kì quái, gãi đầu một cái hỏi “Nhưng mà, hai người không có chia tay, vì sao gần đây anh họ em dường như không thích hợp a?”

Quả Quả liếc mắt nhìn cô một cái “Em gọi cái không thích hợp là anh ấy không yêu đương ân ái trên blog?”

Chu Tiểu Nam trả lời “Trừ bỏ lý do này, em một nay đều không thể liên hệ với anh ấy, còn tưởng rằng anh ấy thất tình nên đi đâu đó bề quan chữa lành vết thương a!”

Quả Quả nghĩ tới anh nói cái gì đó kinh hỷ, chỉ qua loa lấy lệ nói một câu “Gần đây, anh ấy chỉ là có chút việc gấp”

“Thật xin lỗi chị dâu, em không rõ ràng tình huống đã đi nói lung tung, hại mọi người tất cả đều hiểu lầm chị, anh họ nếu biết nhất định sẽ đánh chết em, làm sao bây giờ em lập tức đi giúp chị giải thích rõ...” Chu Tiểu Nam vẻ mặt lo lắng

Quả Quả an ủi “Tiểu Nam, không có chuyện gì, loại chuyện này càng giải thích càng đen, quay đầu chị cùng anh họ em đi ra ngoài vài vòng, lời đồn đi nhiên tự sụp đổ”

Chu Tiểu Nam cảm động không thôi “Chị dâu, chị thật tốt! Em chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử”

Ngay cả sớm sinh quý tử cũng có thể tất cả nói đi ra, Quả Quả muốn giết người mà “Cám ơn...”

*

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Quả Quả chung quy vẫn có chút không yên lòng, quyết định đi xem Phương Cảnh Xán

Kết quả....

Cái này không xem không biết, vừa thấy đã giật mình

Trong đêm tối, ngọn đèn biệt thự trước mặt sáng choang, một góc nhà bốc lửa, khói mù mịt nồng nặc không ngừng từ bên trong bay lên

Trước cửa biệt thự là một chiếc xe cứu hỏa, cột nước to lớn hướng phía nóc nhà phun tới, vài nhân viên cứu hỏa mang theo bình chữa chạy vội vàng hướng vào trong nhà

Trước mắt là tình cảnh hỗn loạn, Quả Quả ngây người vài giây, sau đó thất kinh chạy tới kéo tay một nhân viên cứu hỏa hỏi “Xin hỏi nơi này xảy ra chuyện gì? Chủ nhà đâu? Người có bị thương hay không?”

“Chủ nhà? Cô hỏi cậu ta sao?” nhân viên cứu hỏa chỉ chỉ một phòng nghỉ cách đó không xa

Quả Quả theo cánh tay nhân viên cứu hỏa nhìn sang..

Phía bên kia, trên cái xích đu trên mặt cỏ, Phương Cảnh Xán ỉu xiu ngồi lên, trong tay còn dắt theo một con chó Husky cùng chủ nhân của nó về mặt ủ rũ, giống như nhà có tang. Một người một chó đứng trước mặt một tiểu chính thái, trong lòng bế một con mèo, trên mặt thờ phỉ phò...

Nhìn một lớn một nhỏ, một chó một mèo trong hình ảnh cúi đầu hối lỗi, Quả Quả nhẹ nhàng thở phào một cái, đồng thời có chút dờ khóc dờ cười “Mấy người này...”

Vừa nhìn thấy Quả Quả, anh bạn nhỏ Phương Nhạc Trùng lập tức oa một tiếng khóc lên, bước ngắn bước cao, ôm theo mèo đi phía sau là Husky trùng trùng điệp điệp hướng cô mà tới

“Oa hu hu - - chị Tiểu, em không ở chung một chỗ với chú hai ngu ngốc kia...”

Quả Quả ôm lấy toàn thân ướt đẫm của cậu bé vào ngực mình, vỗ vỗ phía sau lưng an ủi “Đừng sợ, đừng sợ, không sao mà”

Áo sơ mi của Phương Cảnh Xán gần như đã không nhìn ra màu sắc ban đầu, tóc còn cháy rụi một mảng, chăm chăm nhìn cái đứa cháu trai chiếm đoạt bạn gái, loại thời điểm này vẫn còn không quên đánh chính lại “Không phải chị, là thím!”

“Đang tốt đẹp phòng kia thế nào lại đột nhiên phát hỏa?” Quả Quả hỏi

Phương Nhạc Trùng lập tức cáo trạng “Là chú hai đem phòng bếp đốt đi!”

Phương Cảnh Xán nghiêng răng kèn kẹt “Con câm miệng, còn không phải con liên tục làm chú phân tâm! Phương Cảnh Thâm chết tiệt, tự mình mang bà xã ra ngoài nghỉ phép, tiêu dao khoái hoạt, đem con cùng vật nuôi cưng tất cả đều ném cho ta...”

“Chị Tiểu, chú hai ghét bỏ em! Em không muốn ở cùng chú ấy! Chị, chị dẫn em về nhà được không?” Phương Nhạc Trùng ngược đầu nhỏ nhìn Quả Quả, nước mắt lưng tròng

Quả Quả đối với một nhóc con đáng yêu như vậy tự nhiên sẽ không thể nói lên lời cự tuyệt, sau khi suy nghĩ một chút nói “Em xem ra đêm nay nhà này mọi người không có cách nào ở được, bằng không tới nhà em ngủ một đêm đi?”

Phương Nhạc Trùng dùng ánh mắt con ghê liếc nhìn Phương Cảnh Xán một cái “Chú hai cũng muốn đi cùng chúng ta sao?”

Phương Cảnh Xán nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc, kéo sang hai bên “Xú tiểu tử, ánh mắt đó của con có ý gì? Chú còn chưa ghét bỏ con là cái bóng đèn đâu!”

Phương Nhạc Trùng “Chị Tiểu, chị Tiểu, cứu em...”

Quả Quả vội vã đem cậu nhóc bảo hộ bên người, oán giận nói “Phương Cảnh Xán, anh làm gì vậy, khí dễ một đứa nhỏ nha!”

Phương Nhạc Trùng hướng phía anh làm một cái mặt quỷ

Phương Cảnh Xán thương tâm “Rõ ràng là nó khí dễ anh! Vợ ơi, em cũng không yêu anh”

Quả Quả xoa nhẹ mi tâm “Đừng làm rộn, mọi người có bị thương chỗ nào hay không? Có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút không?”

“Anh cùng xú tiểu tử này không việc gì, chỉ là tiểu mềm mại và quả thịt cầu không rõ ràng lắm, trên người đều là lông, cũng không biết bị thương đến đâu rồi!” Phương Cảnh Xán lộ ra bộ mặt lo lắng

Quả Quả “Tiểu mềm mại, quả thịt cầu?”

“Tiểu mềm mại là con mèo mễ này, anh nuôi bởi vì bình thường không rảnh chăm sóc nó, cho nên vẫn thường xuyên để chỗ anh hai, quả thịt cầu là chị dâu anh trước khi kết hôn nuôi, sau khi kết hôn thì dẫn theo về nhà” Phương Cảnh Xán giới thiệu với cô

“Cái này chúng ta trước hết đem đến bệnh viện thú cưng được không?” Quả Quả đề nghị

Phương Cảnh Xán gật đầu “Được”

Một lát sau, nhân viên cứu hỏa đã dập lửa xong, tới chỗ bọn họ tiến hành phổ cập khoa học về an toàn thường thức.

Quả Quả dẫn theo hai người đàn ông, một lớn một nhỏ cùng mèo và chó đang không ngừng áy náy nói “Hại mọi người tối khuya chạy tới đây, thật sự ngưng ngưng về sau chúng tôi nhất định sẽ chú ý!”

Nhân viên cứu hỏa cười giong nói “Có đôi khi người đàn ông nấu cơm còn nguy hiểm hơn phụ nữ lái xe, mọi người không phải là trường hợp đặc biệt, tháng này đã là lần thứ ba...”

Xe cứu hỏa đi rồi

Quả Quả bất đắc dĩ hỏi “Giới cho anh nghĩ như thế nào lại tự mình xuống bếp?”

Phương Nhạc Trùng đoạt lời nói “Chú hai muốn cho chị một cái ngạc nhiên!”

“Xú tiểu tử, cháu sao lại nói nhiều như vậy!” Phương Cảnh Xán ảo não gãi đầu, chậm một bước không kịp ngăn lại, khiến cho tiểu hồn đàn Phương Nhạc Trùng này trực tiếp cho phun ra.

Quả Quả cuối cùng đã suy nghĩ thấu đáo :”Ách.... nguyên lai đây chính là kinh hi anh chuẩn bị cho em?”

Kinh hỷ biến thành kinh sợ, Phương Cảnh Xán uể oải mãi không thôi “Lúc trước em không phải nói anh trai em sau ba tháng học, tài nấu ăn liền tăng lên cực hạn sao? Anh nghĩ dựa vào trí thông minh của anh, khẳng định có thể học nhanh hơn!”

“Được rồi, là em không nói rõ ràng, thật ra anh trai em từ nhỏ đã biết nấu ăn ba tháng kia chỉ là học hỏi chuyên tu một chút mà thôi, trình độ của anh còn ở dưới trình độ chi biết, làm sao có thể một bước lên trời...” Quả Quả nói xong an ủi “Nhưng mà tấm lòng của anh em nhận! Đừng làm ra những chuyện nguy hiểm nữa...”

Từ chi không siêng năng, đến ngũ cốc còn chả phân biệt được, mười ngón tay chưa từng dính nước- Phương Cảnh Xán nghe xong lập tức bị đá kích nặng nề, bị thương nói “Xem ra, kiếp này anh chỉ có thể dựa vào mặt...”

Còn muốn từ phái thần tượng chuyển thành phái thực lực

Quả Quả không nói nhìn anh một cái, sau đó hướng Phương Nhạc Trùng vẫy vẫy tay “Tiểu Trùng lại đây, chị mang em đi thay quần áo, cẩn thận bị ốm! Phương Cảnh Xán, anh cũng mau đem quần áo bẩn thay ra, sau đó đem thêm quần áo sạch, cả đồ dùng cá nhân cũng chuẩn bị đi, đúng rồi, còn thức ăn cho tiểu mềm mại và quả thịt cầu nữa...”

“Chị Tiểu, tự em đi thay!” rốt cục có người tâm phúc, cậu bạn nhỏ Phuong Nhạc Trùng tràn trề cảm giác an toàn nghe lời chạy đi tìm quần áo thay.

Phuong Cảnh Xán sờ sờ cảm một cái, thật ra chuyện này phát triển không tệ, Quả Quả sẽ dẫn anh về nhà ở! Kích động lòng người biết bao!

Đương nhiên, nếu như không có thêm ba kẻ nữa trong lời nói...

Phuong Cảnh Thâm, em hận anh!!!!

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Đến Tiểu gia, bạn nhỏ dễ thương hay nói ngọt Phuong Nhạc Trùng được ba mẹ Tiểu nhiệt liệt hoan nghênh, tiểu mềm mại cùng quả cầu thịt cũng được yêu thích. May mắn trong khoảng thời gian này Tiểu Mộ Bạch đi công tác không ở nhà, nếu không hai vị phụ huynh sẽ vì thấy cậu nhóc múp míp này mà lập tức bị kích thích, khẳng định sẽ oán hận con trai mình tới hôm nay còn chưa cho bọn họ ẵm cháu trai, kết quả vẫn là trông cậy vào con gái có vẻ đáng tin.

Được vắng vẻ, Phuong Cảnh Xán cũng không để ý, nhân cơ hội này vụng trộm chạy đi tìm bạn gái yêu dấu của mình

Quả Quả lúc này vừa tắm xong, đang trong phòng bôi kem dưỡng da, Phuong Cảnh Xán tò mò cục cưng của mình đang làm gì vội vàng sấn tới, nhìn chăm chú người yêu mình đang bôi lên mặt lớp kem sền sệt màu xanh lá

“Đây là cái gì?”

“Mặt nạ ngủ, anh muốn không?” Quả Quả thuận miệng hỏi

Phuong Cảnh Xán vội vàng gật đầu “Muốn”

Quả Quả đang chuẩn bị mở nắp chai lấy cho anh một chút, kết quả là Phuong Cảnh Xán trực tiếp xán mặt lại gần, ở hai bên má cô cọ cọ, cọ bên phải rồi lại cọ bên trái, cọ cọ xong hai má thì lại dán môi mình vào môi cô, sau đó liền ì một chỗ không đi, ngậm từng chút hôn mút.

Nghe được tiếng hô hấp đối phương, lại nghe được tiếng đùa cười vui vẻ phòng khách, Quả Quả hai gò má đỏ bừng, hốt hoảng đẩy anh ra một chút “Đừng làm rộn...”

Quả Quả làm như không nhìn thấy, giúp anh lau kem mặt nạ xuống, thì thào tự nhủ “Anh cùng tiểu Trùng buổi tối ngủ như thế nào đây?”

Lời vừa dứt, cửa phòng đập thùng thùng thùng

Quả Quả “Mời vào”

Vừa tắm xong, Phuong Nhạc Trùng mặc một bộ quần áo ngủ màu da cam in hình vịt con đứng trước cửa, giọng non nớt ngây ngô nói “Chị Tiểu, tối nay chị có thể ngủ cùng em không?”

“Đi qua một bên, bà xã của chú đương nhiên là ngủ cùng chú!” Phuong Cảnh Xán chắn ngang giống như đem Quả Quả ôm vào trong ngực, giọng nói ghét bỏ.

Phuong Nhạc Trùng thấy thế kéo kéo góc áo Quả Quả đáng thương hỏi “Chị Tiểu, em sợ bóng tối!”

Quả Quả lập tức mềm lòng “thật vậy sao, như vậy...”

“Quả Quả, em đừng nghe thằng nhóc nói lời ma quỷ!” Phuong Cảnh Xán nói xong, vẻ mặt khinh bỉ, chỉ chỉ ngón tay chỏ vào cậu bé “Lấy lý do cũ rích này, chú hai con đã sớm dùng qua rồi biết không?”

Quả Quả “...” Thật đúng không biết xấu hổ nói người a!

Phuong Nhạc Trùng dễ thương “Chị Tiểu...”

Phuong Cảnh Xán ai oán “Quả Quả...”

Quả Quả trầm ngâm trong chốc lát, hỏi “Hai người, ai cũng không muốn ngủ một mình đúng không?”

Hai người đồng loạt gạt đầu

Quả Quả “Như vậy thật tốt, hai người ngủ chung đi! Em đi chuẩn bị phòng khách!”

Phuong Nhạc Trùng “...”

Phuong Cảnh Xán “....”

Một lớn một nhỏ nhìn nhau đầy chán ghét, theo sát Quả Quả vào phòng khách

Quả Quả dọn chăn màn xong, sau đó điều chỉnh nhiệt độ điều hòa phù hợp “Xong rồi, có thể ngủ”

Phuong Nhạc Trùng leo lên giường, chui vào chăn, chớp chớp đôi mắt đen to tròn như quả nho nhìn cô “Chị Tiểu, em mỗi buổi tối phải nghe kể chuyện mới ngủ được”

Quả Quả làm gì có chuyện cổ tích, đành phải nhìn sang Phuong Cảnh Xán bên cạnh, liếc mắt một cái cầu xin sự giúp đỡ

Phuong Cảnh Xán ngồi lên giường, bưng bưng hưng phấn nói, “Anh cũng muốn nghe!”

Quả Quả “...” Nên biết không nên trông cậy vào người này mà

“Cái kia, tiểu Trùng, em bình thường thích nghe chuyện gì?” Quả Quả hỏi

Phuong Nhạc Trùng đáng yêu nói “ Chuyện của chị Tiểu em đều thích”

Phuong Cảnh Xán bĩu môi “Quý nịnh bạ...”

Quả Quả gãi gãi đầu một cái “Truyện cổ Grimm được chứ? Chuyện cô bé quàng khăn đỏ đã nghe chưa?”

Phuong Nhạc Trùng nhu thuận nói “ Có thể, tiểu Trùng chưa từng nghe qua ~”

Vì thế Quả Quả liền ngồi ở mép giường, dựa vào trí nhớ bắt đầu kể cho bạn nhỏ Phuong Nhạc Trùng nghe chuyện cổ tích “ Ngày xưa, có một cô bé rất đáng yêu, ai thấy đều yêu mến, nhưng người yêu quý cô bé nhất là bà nội. Một lần bà nội đưa cho cô bé một cái khăn quàng bằng nhung tơ màu đỏ...”

Ngồi ở mép giường bên kia, Phuong Cảnh Xán nhếch mép một cái, chuyện cổ tích cô bé quàng khăn đỏ? Tiểu tử kia chỉ sợ thật đúng chưa từng nghe qua, mỗi lần anh muốn thể hiện đúng chức danh chú hai này, tốt bụng muốn kể chuyện cổ tích cho nó nghe, tiểu tử này liền giống hệt người cha cao quý lãnh diêm của nó, nhìn anh nói “Chú hai, chú thật ấu trĩ, cháu sớm đã trải qua cái tuổi nghe chuyện cổ tích rồi!” đem anh tức giận muốn chết, lúc này trước mặt Quả Quả lại giả vờ ngốc nghếch, muốn tranh thủ tình cảm, quả thực khiến anh hận đến nghiến răng nghiến lợi

Đổ dằm trong chốc lát, cậu bé cuối cùng ngủ say

Quả Quả rón rén chỉnh lại góc chăn thật cẩn thận, ngẩng đầu nhìn Phuong Cảnh Xán, thấy trong mắt anh tràn ngập oán niệm tới mức có thể hóa thành thật thể, về mặt bắt đắc dĩ nói “Làm sao vậy? Anh không phải là cũng muốn em ngủ yên sao?”

Phuong Cảnh Xán buồn bã ừ ừ lắc đầu “Thật xin lỗi...”

“Đang tốt đẹp xin lỗi cái gì?”

“Vốn nghĩ là sẽ tặng cho em đồ ăn ngon nhất thế giới, tất cả đều bị anh làm hỏng...”

“Đồ ăn ngon nhất thế giới...” dưới ánh đèn ấm áp, Quả Quả nhìn anh, ánh mắt hơi chớp lên

“Anh đã cho em ăn qua a!”

Phuong Cảnh Xán ngạc nhiên ngẩng đầu “Đã đưa? Là cái gì? Anh thế nào lại không biết?”

Quả Quả nghiêng người, rất nhanh hôn lên môi anh một cái “Cái này...”

Phuong Cảnh Xán ngẩn ngơ, sờ sờ môi mình, kích động không thôi nhồm người lên, trong lúc Quả Quả lui người thì tiến lên hôn môi cô, bởi vì động tác quá lớn khiến ván giường lập tức “Kéo kẹt” một tiếng

Quả Quả vội vã lui về phía sau, hai tay chống lên lồng ngực anh, nhỏ giọng nói “Đừng nhúc nhích, cẩn thận đánh thức đứa nhỏ”

Phuong Cảnh Xán nhìn Phuong Nhạc Trùng đang nằm giữa hai người ngủ say sưa “Tiểu tử này thế mà thật đáng ghét! Quả Quả, chúng ta về sau không sinh cục cung được không? Như vậy có thể cả đời thế giới hai người...”

Quả Quả “...”

Tối hôm đó, sau khi Tiểu Quả Quả trở lại phòng ngủ, nằm ở trên giường leo lên weibo ghi một status với tâm tình ngắn gọn – “chỉ có đồ ăn ngon và người ấy là không thể phụ phòng”.

*

Sáng sớm ngày hôm sau, Quả Quả sau khi rời giường, đi ra phòng khách nhìn thoáng qua

Một lớn một nhỏ ngủ say sưa, hình ảnh ấm áp khiến người xem toàn thân mềm nhũn

Mơ hồ nghe được có tiếng vang lên, Phương Cảnh Xán mơ mơ màng màng mở mắt “Ngô, Quả Quả, hiện tại mấy giờ rồi?”

“Còn sớm, mới sáu giờ, anh ngủ một lúc nữa đi” Quả Quả trả lời

Phương Cảnh Xán thấy người yêu mình mặc một bộ quần áo thể thao gọn gàng, gãi gãi đầu một cái “Em sao lại dậy sớm như vậy?”

“Em có thói quen buổi sáng dậy chạy thể dục, anh ngủ đi!” Quả Quả nhẹ nhàng mở cửa ra khỏi phòng

Ra khỏi cửa, Quả Quả khởi động các khớp ngón tay, hít thở không khí mát mẻ sáng mai, đang chuẩn bị chạy bộ, vừa chạy được vài bước nhìn ra cửa cách đó không xa, Trầm Nham ngồi trên xe lăn, trên đùi bó thạch cao, sắc mặt thoát nhìn có chút tái nhợt, mặc trên người bộ quần áo năm trước cô tặng sinh nhật, thời điểm đưa bộ quần áo kia cho Trầm Nham...

Thấy cô đi qua, ánh mắt Trầm Nham khẽ động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng “Quả Quả, anh mua cho em món em thích nhất là bánh bao nè, anh cố ý dậy sớm xếp hàng rất lâu mới mua được, vốn là thiếu chút nữa không mua được, bởi vì thấy anh ngồi xe lăn nên bà chủ tốt bụng trực tiếp đem phần cuối cùng cho anh, còn nóng hổi...”

Quả Quả nhìn Trầm Nham cẩn thận ôm bánh bao trong ngực, đầu không phòng ngự nhớ lại những ngày tháng đã qua, nháy mắt về mặt có chút hoảng hốt nhưng rất nhanh sau đó tỉnh táo lại, vội vàng xoay người về phía trước, giọng nói lạnh lùng đáp “Cảm ơn, không cần em còn muốn chạy bộ”

“Quả Quả...”

Phía sau một tiếng ầm vang lên, Trầm Nham trên xe lăn ngã xuống, chặt vật té xuống đất...

Quả Quả thấy thế vội vã chạy lại “Anh không sao chứ?”

Trầm Nham ngồi im chỗ đó, vẫn không nhúc nhích, bánh bao trong ngực lăn đầy dưới đất, quần áo trên người cũng dính đầy nước canh. Sau một lúc lâu, bà vai anh hơi lay động đưa tay che mặt

Âm thanh nức nở thật thấp truyền đến, Quả Quả tay chân luống cuống, thất thần ngay tại chỗ

Không nghĩ rằng Trầm Nham sẽ khóc...

Từ lúc biết Trầm Nham đến nay, cô chỉ gặp anh ấy khóc một lần

Đó là vào năm 6 tuổi, một đám trẻ chơi trò bịt mắt trốn tìm, Quả Quả tìm được một chỗ đặc biệt khuất, ai cũng không tìm được cô. Sau đó, lúc cô chờ người đến tìm thì ngủ quên...khi tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống, đám trẻ nhỏ đã về nhà chỉ có một đứa trẻ gấp đến độ nổi điên, Trầm Nham vừa khóc vừa tìm cô...

Tất cả mọi người đã quên cô, chỉ có Trầm Nham vẫn còn nhớ rõ

Từ đó về sau, bọn họ không còn chơi trốn tìm nữa

Từ đó về sau, bọn họ như hình với bóng nhưng cuối cùng, Trầm Nham vẫn vứt bỏ cô

Quả Quả, hốc mắt ướt ướt, cúi người xuống dùng sức đỡ anh lên xe lăn, lặng lẽ nhìn Trầm Nham “Trầm Nham, anh rốt cục muốn thế nào?”

Em khó khăn mới cố gắng đem đoạn tình cảm kia cắt đi, anh rốt cục muốn thế nào?

Trầm Nham run rẩy ôm lấy cô “Quả Quả, anh chưa từng muốn phản bội em, từ đầu đến cuối là Diệp Vi dụ dỗ anh, anh không đáp lại cô ấy cho đến mùa hè năm trước đi du lịch, có một buổi tối anh uống quá nhiều, sau đó đi nhầm phòng coi cô ấy là em, anh thật sự không phải cố ý...Sau khi chia tay, em không có một lần nghe anh giải thích rõ...”

Quả Quả hít sâu một hơi, đẩy Trầm Nham ra, lui một bước nói “Được, em nghe anh nói”

Về mặt Trầm Nham thống khổ, nói tiếp “Ngày hôm sau anh đã nói rõ với cô ấy, đây là chuyện ngoài ý muốn, đưa cho cô ấy một số tiền hi vọng cô ấy có thể quên chuyện này đi, nhưng mà cô ấy không cảm, nói là tự nguyện cũng sẽ giúp anh giữ bí mật. Đây là lần đầu tiên của cô ấy, anh, anh đối với cô ấy luôn tồn tại cảm giác áy náy cho nên về sau nếu có thể anh đều tận lực giúp đỡ cô ấy, ở trường học đối với cô ấy cũng cố gắng chiều chuộng

Điều làm việc ở Hội học sinh, cho nên bình thường thời gian bọn anh chung đụng tương đối nhiều, hơn nữa cô ấy lại cùng anh lên mạng chơi trò chơi, bắt

tri bất giác phần lớn thời gian của anh đều bị cô ấy chiếm cứ

Quả Quả bởi vì gia thế của em tốt hơn anh, cho tới nay đều có những lời nói không tốt đẹp, nói anh vì ham quyền ham thế mới ở cùng chỗ với em, về sau lúc em mập lên lời nói nhảm lại càng nhiều, khi đó anh tuổi trẻ khí thịnh càng ngày càng không chịu nổi ánh mắt khác thường của người khác nhìn mình, mà trong thời gian đó Diệp Vi vẫn ở bên cạnh anh, dần dần, anh...”

Quả Quả không biết về mặt nên thế nào, “Yêu cô ấy?”

“Không, chẳng qua là cảm thấy ở cùng cô ấy tương đối thoải mái, anh nhất thời hồ đồ, không thể chịu được mê hoặc lần thứ hai xảy ra quan hệ cùng cô ấy, sau đó vì Diệp Vi đưa ra yêu cầu về sau công khai quan hệ, anh không có đáp ứng, ngày hôm sau cô ấy ra quán bar uống say không biết gì, sau đó nói muốn tìm em nói rõ ràng, anh chỉ tạm thời đáp đáp ứng. Sau đó, cô ấy càng ngày càng giục gấp, anh không có biện pháp

Anh vốn muốn ở ngày sinh nhật đó của em, tự mình thần thần nói ra tất cả những chuyện này, hi vọng em sẽ tha thứ, lại không nghĩ rằng sự việc phát triển đến mức không thể cứu vãn, lúc đấy trong trò chơi anh nói những lời đó, đều là vì Diệp Vi đang ở đó không phải thật tâm, Quả Quả, em tin tưởng anh...”

Quả Quả kiên nhẫn nghe xong tất cả những điều này, vết thương thật vất vả khép lại giờ lại bị rách thêm lần nữa “Nói xong?”

Trầm Nham thấy cô dường như thờ ơ, lập tức hoảng sợ kích động nói “Quả Quả, thẳng đến khi em rời đi về sau anh mới phát hiện ra, chính mình không hề vui vẻ, ban ngày anh có mỹ nhân ôm trong ngực, hưởng thụ lời khen cùng ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng đêm dài vắng vẻ chỉ là toàn bộ đáng sợ, hư không tịch mịch, cùng nỗi nhớ điên cuồng tới em...”

Thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ, trước khi hôn mê một giây, trong đầu anh đều là hình bóng của em, nếu khi đó anh chết, em nhất định là tiếc nuối lớn nhất đời anh. Sau khi tỉnh lại điều đầu tiên là anh tự nói với lòng mình, nhất định phải đi tìm em, anh không thể lại tiếp tục lừa gạt mình, anh căn bản không quên được em..

Em nói không sai, sở dĩ anh lựa chọn Diệp Vi chẳng qua là bởi cô ấy bề ngoài trẻ tuổi xinh đẹp, anh căn bản không yêu cô ấy, người chân chính anh yêu từ trước đến giờ là em! Quả Quả cho anh một cơ hội nữa được không, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, anh thề cả đời này sẽ không bội bạc em!”

Quả Quả lắc đầu “Đã quá muộn rồi”

Khi đó vừa chia tay, buổi tối ngay cả lúc ngủ mơ cô cũng mơ thấy chính mình gãy thành một tia chớp, sau đó Trầm Nham quỳ trước mặt mình cầu xin tha thứ, nghĩ kia đem là bao lớn mau lòng người sự tình...

Lúc này, cô không có gãy thành một tia chớp, cô vẫn là chính cô, Trầm Nham đã khóc ròng cầu xin cô bắt đầu lại lần nữa, nhưng mà giờ phút này, trừ bỏ sự đau thương ra thì không có cảm giác gì

Cái gọi là không còn yêu, đại khái là như thế

Trầm Nham không có biện pháp nhìn Quả Quả “Vi sao, hôn ước anh và Diệp gia sắp giải trừ, em cùng Phương Cảnh Xán đã chia tay! Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không lặp phải sai lầm này, mặc kệ em thế nào vẫn là em, anh sẽ không để ý bề ngoài em! Anh biết ngày đó em đã đến bệnh viện, là em còn quan tâm đến anh không phải sao? Anh chỉ biết em cùng anh ta mấy tháng ở chung không thể có khả năng bằng tình cảm mười tám của chúng ta...”

Cùng lúc đó, trên phòng khách tầng hai, rèm cửa bị vụng trộm kéo ra một góc, Phương Cảnh Xán lẳng lặng đứng nơi đó, vẻ mặt khó lường không biết đang suy nghĩ cái gì

“Chú hai, anh trai kia đang khóc, thật đáng thương a” Phương Nhạc Trừng không biết đã tỉnh dậy lúc này, kéo ghế trèo lên nhìn xuống phía dưới

Phương Cảnh Xán không khách khí vò loạn cái đầu nhỏ của cậu bé “Tiểu hồn đả, cháu khuya tay hướng chỗ nào hả? Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình hiểu chưa?”

Phương Nhạc Trừng nghĩ nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận, nhường cho người khác không bằng tặng cho chú hai của mình, nếu không sau này mình sẽ không nhìn thấy chị Tiểu

“Ai, nếu cháu sinh sớm mười mấy năm thì tốt!” Tiểu tử kia thần thờ thờ dài, bộ dáng như “quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã già” vẻ mặt tiếc nuối, sau đó bắt đầu nói tiếp với Phương Cảnh Xán “Chú hai, chú chạy nhanh xuống dưới đuổi anh ta đi đi!”

Phương Cảnh Xán khước miệng khe cong cong câu dẫn, không nhanh không chậm cời từng nút áo sơ mi “Chờ xem, chú hai hôm nay sẽ cho cháu biết cái gì gọi là một đòn giết sạch”

Tiêu sái cời áo, hất hất vài sợi tóc, Phương Cảnh Xán ra khỏi phòng khách, đi vào phòng Quả Quả, một tiếng “Rầm”, cửa sổ mở ra, nhìn xuống người dưới lầu kêu –

“Bà xã, áo anh ở đâu?”

Nghe được tiếng vang trên lầu, Trầm Nham ngẩng đầu lên nhìn thấy dáng người đàn ông cời trần trước cửa sổ phòng Quả Quả, trong phút chốc máu trên mặt dường như biến mất

Tĩnh mịch trong chốc lát

“Tự anh tìm đi!” Biết điểm tâm tư kia của Phương Cảnh Xán, Quả Quả cũng không có vạch trần, hùa theo trả lời một câu, sau đó nhìn Trầm Nham quyết định thừa dịp này hoàn toàn nói rõ ràng

Về mặt Trầm Nham trắng bệch, giống như bệnh nhân nguy kịch tới nơi “Hai người...”

“Trầm Nham, đừng nói em cùng Phương Cảnh Xán không có chia tay, cho dù có chia tay anh ấy, em cũng không quay lại với anh lần nữa. Sai một chút có thể tha thứ, nhưng bởi có chút sai ấy cả đời đều khó có khả năng. Anh vốn có trăm ngàn lần phương pháp xử lý mâu thuẫn chúng ta lúc đấy, nhưng mà anh tất cả đều bỏ qua, anh lấy danh nghĩa không muốn thương hại em, làm những chuyện thương tổn em. Em cũng sai, khi đó tuổi trẻ lông bông, hết lòng tin tưởng vào sức mạnh của ái tình, rất tin tưởng anh là em sống trong mộng ảo, đánh giá thấp lực ảnh hưởng của thực tế, nếu em sớm tỉnh ngộ một chút, có lẽ chúng ta không tới kết quả này, nhưng bây giờ tất cả đều quá muộn...”

“Anh hiểu được...” Trầm Nham cuối cùng nhìn cô một cái, chuyển động bánh xe lăn, rời đi “Chúc em hạnh phúc!”

Nhìn bóng dáng tinh mịn dần rời xa, cô rốt cục vẫn rơi lệ. Một lần cuối cùng vì người này rơi lệ

Vừa tới tập bị thương, phía sau đã có một thân hình nóng bỏng ôm sau lưng, một bàn tay dày rộng cầm lấy tay Quả Quả “Cục cưng, làm sao có thể có giả thiết đáng sợ như vậy! Anh sẽ không chia tay với em!”

Nhìn Trầm Nham đang dần đi a, giọng nói của Phương Cảnh Xán khẽ trầm xuống “Quả Quả, chúng ta khi nào thì kết hôn?”

Vừa nghĩ đến việc tình địch ở sát vách, mà anh là bạn trai lại ở xa như vậy, anh trong lòng lập tức các loại không còn thẳng bằng, khẩn cấp muốn đem người trong ngực lấy về nhà mới an tâm

Quả Quả thu hồi lại cảm xúc bị thương “Gấp cái gì, em mới 22 tuổi, còn muốn hưởng thụ vài năm cuộc sống độc thân!”

Phương Cảnh Xán sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Cái gì? Vài năm? Nhưng mà rõ ràng em nhận lời cầu hôn của anh rồi!”

Quả Quả hung hăng nheo nheo mắt anh “Anh còn không biết xấu hổ đề cập đến chuyện cầu hôn! Lại nói, em đồng ý gả cho anh nhưng không có nói khi nào gả cho anh!”

“Quả Quả, em làm sao có thể như vậy, em lừa gạt tình cảm của anh!”

Ánh mặt trời dâng lên, Quả Quả chạy phía trước, Phương Cảnh Xán đuổi theo đằng sau nhảy lên nhảy xuống

*

Vài ngày sau, Phương Cảnh Thâm trở về lĩnh con trai cùng thú cưng rời đi

Sau khi khôi phục thể giới hai người, lại thất bại việc học nấu ăn Phương Cảnh Xán lúc này không ngừng cô gắng tăng thêm mức độ thân cận bạn gái

Sau khi hẹn bữa tối cùng nhau tới một nhà hàng Nhật mới khai trương, Quả Quả tan việc trước, vì thế trực tiếp đi đến công ty Phương Cảnh Xán chờ người yêu

Trong công ty, toàn bộ mọi người đều biết cô, Quả Quả một đường thông thẳng không bị ngăn lại, thư kí nhiệt tình dẫn cô vào thẳng văn phòng Phương Cảnh Xán

Phương Cảnh Xán nhìn thấy Quả Quả đến đây, ngẩng đầu “Quả Quả, em chờ anh một lát, lập tức xong rồi”

“Không vội, anh làm việc của anh đi” Quả Quả ngồi xuống ghế salon, trên bàn trà đã sớm chuẩn bị các món điểm tâm ngọt vô cùng tinh xảo cùng nước trái cây

Quả Quả lật lật tạp chí một lát, trợ lý gõ cửa đi đến “Phương tổng, ngài có chuyển phát nhanh”

Đang vội vả làm xong việc, nhanh chóng cùng bạn gái đến chỗ hẹn, Phương Cảnh Xán cũng không ngẩng đầu lên nói “Để xuống đi”

“Vâng” Trợ lý để xuống, sau đó lui ra ngoài

Phương Cảnh Xán sợ người yêu nhàm chán, một bên xử lý công việc, một bên thuận tiện nói một câu “Quả Quả, giúp anh mở xem là cái gì”

“Nga”

Thường xuyên luyện xé túi đựng đồ ăn vặt, Quả Quả đã sớm luyện thành công kĩ năng đệ nhất xé đồ, hai cái móng vuốt tung bay, rất nhanh sau đó đồ đã được mở ra

Sau khi mở ra, phát hiện bên trong đựng một hộp gỗ hình chữ nhật, bên ngoài được điêu khắc vô cùng đẹp, vừa nhìn đã thấy giá trị xa xỉ, bên trên còn treo một cái khóa nhỏ, nhưng mà cái khóa đã được mở ra

Quả Quả mở khóa, đem chiếc hộp mở ra, sau đó lập tức ngăn người

Trong hộp gỗ là đóng đồ cũ kiểu dáng vô cùng quen thuộc, đó là tất cả đồ vật cô từng đưa cho Trầm Nham, còn có ảnh chụp chung của cô cùng Trầm Nham, những bưu thiếp cùng thư tình cô gửi Trầm Nham, đầy tràn một hóm.

Vì sao mấy thứ này lại ở đây?

Phương Cảnh Xán ngẩng đầu một cái, phát hiện ra sắc mặt Quả Quả không đúng, nghi ngờ hỏi “Quả Quả, làm sao vậy?”

Quả Quả lấp bắp kinh hãi, phịch một tiếng, đem chiếc hộp đóng lại “Không có việc gì!”

“Bên trong chứa cái gì?” Phương Cảnh Xán hỏi

Quả Quả lấy tay đề chặt cái hộp kia “Không có gì!”

Phương Cảnh Xán càng nghĩ càng thấy không thích hợp, đột nhiên sợ hãi đi tới “Không phải là ảnh giường chiếu của anh cùng người phụ nữ khác chứ? Ai? không đúng a, trên thế giới này không thể có thứ này a... Rồi cục là cái gì?”

Quả Quả đem chiếc hộp ôm trong ngực nhìn anh, do dự một lúc lâu, mãi sau đó đem hòm đặt xuống bàn trà bằng thủy tinh, mở ra, đổ xuống “Không phải anh cùng người phụ nữ khác, mà là em cùng người đàn ông khác, nhưng mà không phải cảnh giường chiếu...”

“Cái gì?” Phương Cảnh Xán ngây người vài giây, hoàn toàn không hiểu ý của cô, sau đó vội vàng xoay người nhìn đồng hồ vật bên trong

Đồng hồ, cái áo, dây lưng, bật lửa, từng bức ảnh Quả Quả và Trầm Nham chụp cùng nhau từ nhỏ đến lớn, xem đến đây sắc mặt Phương Cảnh Xán coi như là bình tĩnh, sau đó anh cầm lấy tờ giấy viết thư màu hồng phấn...

“Tặng đá...” Sau đó Phương Cảnh Xán liền không đọc nổi nữa

Bởi vì trên lá thư, trừ cái tên gọi thân mật này ra, phía dưới chỉ có một loạt kí hiệu kì quái chữ cái – H At Tc Os At Nb

Quả Quả khẩn trương không thôi, vô cùng hi vọng anh xem không hiểu gì

Phương Cảnh Xán nhìn cô một cái, sau đó liếc mắt nhìn lá thư, sau một lúc lâu môi mông khê mở, phả ra vài chữ “ Khinh ngài đắc nga ngài ni... Thân mến, em yêu anh?”

Cái này cũng có thể nghĩ ra được? Quả Quả thiếu chút nữa ngã quy, ngượng ngừng gật gật đầu

Những chữ kia là tên viết tắt nguyên tố hóa học H là khinh, At là ngài, Tc là đắc, Os là nga, Nb là ni. Đứng cùng với nhau chính là thân mến, em yêu anh

Phương Cảnh Xán lại mở ra một lá thư màu xanh

Trên lá thư cũng chỉ có tên gọi thân mật, nội dung là một phương trình toán học phức tạp

Phương Cảnh Xán rút từ trong túi ra một cái bút máy, cầm lấy một tờ giấy A4, vẽ nhanh một hệ tọa độ, sau đó dựa theo phương trình Quả Quả viết, xoay xoay vài nét, một lát sau vẽ ra một trái tim tình yêu

Vẽ xong, sắc mặt lại trầm thêm vài phần

Quả Quả “.....”

Tiếp theo, Phương Cảnh Xán lại mở ra một tờ lá thư màu vàng.

Lúc này trên lá thư không phải là chữ cái, cũng không phải là con số, mà là một ít điểm đen nhỏ kì quái, cùng những đường gạch ngắn dài

Quả Quả ngừng thở

Lần này Phương Cảnh Xán nhìn bức thư rất lâu, sau đó ngón tay chỗ gõ một loạt tiết tấu lên bàn, một bên thì thảo bói “I, L, O, V, E, Y, O, U, I love you?”

Khốn kiếp, nàng này thậm chí cả mã Morse điện báo cũng có thể nghĩ ra được. Nghĩ đến còn chưa tính, còn giải nghĩa đọc hiểu được!

Lúc này, Phương Cảnh Xán lười biếng ngồi tựa vào ghế salon, gác chân, chống đầu, quơ quơ đồng thư tình đủ màu sắc trong tay, mỉm cười, ánh mắt sâu kín nhìn Quả Quả “Rất lãng mạn thôi!!”

Chương 48

Người nào đó môi mỉm cười mà đáy mắt rõ ràng nổi lên gió lốc, Quả Quả nhìn thấy tình hình không ổn, lập tức trở thành bộ dạng một trợ lý nhỏ bé, thuận theo nói “Khụ, anh tức giận? Điều là do trước đây em không hiểu chuyện viết loạn, khi đó nói ba chữ “Em yêu anh” dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy, thật sự không đảm đương nổi, lại nói điều là chuyện đã qua. Em nghĩ, Boss anh trí tuệ rộng rãi như vậy, chắc chắn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận đúng không, cho nên em thoải mái để anh nhìn xem...”

Phương Cảnh Xán nghe xong cũng không thèm đáp lại một tiếng

Quả Quả từ từ đến gần một chút, cọ cọ, ôm cánh tay anh tiếp tục chân chó vuốt lông “Không nên tức giận được không?”

Phương Cảnh Xán hừ một tiếng, còn chưa nói chuyện nhưng mà vành tai anh dần dần đỏ, bởi vì cái tư thế này làm cho cánh tay anh rơi vào vào luồng mềm mại.....

Thấy Phương Cảnh Xán vẫn thờ ơ, trong khoảng thời gian ngắn Quả Quả cũng không biết làm như thế nào mới ổn, cuối cùng vắt hết óc suy nghĩ mới nghĩ được một biện pháp, lập tức dò hỏi “Cùng lắm thì...em tối nay ăn nhiều thêm một bát cơm?”

Phương Cảnh Xán trầm mặc vài giây, sau đó gơ ba ngón tay

“Anh có ý gì? Ăn ba bát cơm?” Quả Quả hỏi

Phương Cảnh Xán nói thêm một câu “Ăn nhiều hơn ba bát”

Quả Quả trong đầu hoàn toàn buồn bực, tính tính “Bình thường em ăn hai bát cơm, ăn nhiều hơn ba bát...tổng cộng là 5 bát a! Phương Cảnh Xán, anh cho em là cái thùng cơm sao?”

Gặp Quả Quả gần như tức đến lật bàn, Phương Cảnh Xán mới thoáng nhả ra “Thế thêm hai bát”

Quả Quả trán đầy gân xanh giật giật nói “Một bát, không thể nhiều hơn nữa!”

“Thành giao” Phương Cảnh Xán bĩu môi, bộ dạng như rất gắng gượng mới đáp ứng

Vẫn là thái độ nhu thuận không sai biết mấy, Quả Quả mới dè dặt cầm tất cả thư trong tay anh đặt vào hộp, sau đó nhặt tờ giấy chuyển phát nhanh từ trong sọt rác lên xem xem, phần người gửi đi rõ ràng là tùy ý viết loạn

Quả Quả đang phỏng đoán rốt cục là ai kí gửi đến đây, mà lúc này tư duy của Phương Cảnh Xán hoàn toàn không cùng một mức độ với cô, vẫn như lúc trước nhìn chăm chú vào hộp thư tín kia, ủy khuất mím mím môi về mặt lả chã chực khóc “Em cho tới bây giờ chưa viết cho anh một bức thư tình!!!”

Còn muốn tra đầu đầu...

Quả Quả thờ dãi “Nhưng...., được rồi tại sao em lại phải viết thư tình cho anh a?”

Phương Cảnh Xán nhanh chóng dịch mũi sang một chút, nhét gối ôm vào trong lòng, buồn bực không lên tiếng

Quả Quả đành phải chuyển người đi tới “Vậy anh muốn thế nào đây?”

Phương Cảnh Xán liếc mắt nhìn cô một cái “Anh cũng muốn thư tình!”

Sớm đoán được sẽ như vậy, Quả Quả đành phải đáp ứng “Được được được, em sẽ viết cho anh, anh muốn như nào?”

Phương Cảnh Xán về mặt nghiêm túc nhìn cô “Muốn em viết cho anh một vạn chữ mới tha thứ cho em!”

“Một vạn chữ?! Anh làm như đang viết luận văn sao?” lúc này Quả Quả thật sự muốn nghẹn

Phương Cảnh Xán quay đầu đi “Không viết, quên đi!”

Quả Quả hung hăng nghiêng răng kèn kẹt, thật muốn cắn cho anh một cái “Viết, viết viết! Em viết không được sao? Có phải như vậy anh sẽ không tức giận nữa?”

“Vẫn có chút tức giận...tức giận với bản thân mình, vì sao anh không gặp em sớm một chút!” Phương Cảnh Xán về mặt thất bại lắm lắm

“Ách, sớm một chút gặp được em, anh cũng không hẳn nhất định sẽ coi trọng em... chúng ta đúng lúc, gặp đúng người! Như vậy thật tốt a!” Quả Quả

dựa vào vai anh, mỉm cười nói.

Nghe cô nói như vậy, quả nhiên trong lòng Phương Cảnh Xán thoải mái hơn nhiều, chỉ là nhớ lại nhìn cô ở cùng người đàn ông khác, trong lòng ghen tuông thế nào cũng không nhịn được “Những cái này là làm sao?”

Quả Quả trầm ngâm “Người kí gửi mấy món này chỉ có hai khả năng, không phải là Trầm Nham thì chính là Diệp Vi... Chỉ là với hiểu biết của em với Trầm Nham, anh ấy sẽ không làm đến mức như này, việc này càng giống như phụ nữ làm...”

Trong mắt Phương Cảnh Xán lại bắt đầu nổi lên một bề dấm chua, không vui nói “Em rất hiểu cậu ta sao?”

Quả Quả xoa nhẹ tóc anh nói “Anh đừng có miễn cảm như vậy được không? Em chỉ nói sự thật khách quan! Lại nói, chuyện này, có 8 phần không thoát khỏi liên quan đến anh!”

Phương Cảnh Xán về mặt đầy vô tội “Cùng anh có quan hệ gì?”

Quả Quả nhìn anh từ trên xuống dưới, tạo hóa thiên vị cỡ nào mới cho người này khuôn mặt tuấn tú đến như vậy “Nếu như là Diệp Vi, mục đích của cậu ta chỉ có một...”

Phương Cảnh Xán về mặt khó hiểu “Mục đích gì?”

Quả Quả trừng mắt liếc anh một cái “Đừng có ra vẻ ngốc nghếch với em!”

Phương Cảnh Xán sờ sờ mũi “Khuôn mặt đẹp trai như vậy, mê người như vậy, người khác thích anh cũng không muốn a!”

Quả Quả “....”

Phương Cảnh Xán ôm lấy cô “Cục cựa, anh thề, bất kể là ai, muốn làm cái gì, tương lai bất kể xảy chuyện gì, cũng không thể khiến chúng ta tách nhau ra!”

“Vậy anh còn náo loạn với em...” Lại còn ba bát cơm với một vụn chữ

Phương Cảnh Xán danh chính ngôn thoai đáp “Anh chỉ là tranh thủ chút quyền lợi của mình”

*

Buổi tối, sau khi cùng Phương Cảnh Xán ăn đồ Nhật trở về, đi ngang qua cửa nhà Trầm Nham, Quả Quả mơ hồ nghe được dưới chân tường có người đang khóc

Thấy bóng người kia có quen mắt, cô thử thăm dò kêu một tiếng “Vú Trương?”

Vú Trương ngẩng đầu, nhìn thấy Quả Quả, về mặt lập tức tràn ngập ủy khuất “Tiểu tiểu thư...”

“Bác ra ngoài có chuyện gì sao? Tại sao lại đứng một mình khóc ở chỗ này?” Quả Quả hỏi

Vú Trương nghẹn ngào nước mắt nói “Cậu chủ muốn đuổi tôi đi!”

“Cái gì?” Về mặt Quả Quả khê kinh hoàng “Vì sao?”

Vú Trương làm ở đây đã mấy chục năm, cũng xem như nhìn cô cùng Trầm Nham lớn lên, Trầm Nham đối với bà ấy luôn luôn tôn kính, đang tốt đẹp tại sao đột nhiên đuổi bà ấy đi?

“Cậu chủ...Cậu chủ nói tôi cảm thứ gì đó của cậu ấy! Nhưng mà tôi thật sự không lấy a! Tiểu tiểu thư, cô phải tin tôi! Tôi ở Trầm gia làm hai mươi năm, thời điểm cậu chủ mới sinh tôi đã tới rồi, vẫn liên tục tận tâm trung thành, chưa từng lấy của Trầm gia một cái kim sợi chỉ, làm sao có thể lấy đồ đạc trong phòng thiếu gia đâu?” Vú Trương vừa khóc vừa nói, thương tâm không thôi

“Bác nói là...đồ ở Trầm gia bị thất lạc? Ai ở Trầm gia bị mất đồ?” Quả Quả hỏi, cúi đầu nhìn về thùng xộp mình đang cầm trong tay, cái hộp gỗ kia cuối cùng cô vẫn mang về

Chẳng lẽ là cái này?

“Là đồ cậu chủ để trong phòng bị mất, hình như là một cái hộp, phòng cậu chủ vẫn là tôi tự mình chỉnh sửa quét dọn, lần trước tôi còn nhìn thấy, không biết vì sao đột nhiên không tìm thấy, cậu chủ một lát sau lập tức điên cuồng, đem toàn bộ đồ đạc trong phòng đều lật qua, cũng không biết đồ trong chiếc hộp ấy có thứ gì quan trọng, Tiểu tiểu thư, cô giúp tôi nói với cậu chủ một tiếng đi, cậu chủ luôn nghe lời cô nhất!” Vú Trương nói xong, ý thức được mình nói sai rồi, chán nản gục bả vai đứng nơi đó, một lúc lâu sau rốt cục vẫn mở miệng nói “Tiểu tiểu thư, có thể cô không thích nghe, nhưng mà tôi hoàn toàn vì cậu chủ mới nói mấy câu này, cậu chủ thật sự rất疼 cô, mấy ngày hôm nay thất hồn lạc phách, trên người bị thương, mà còn nhiều lần uống rượu say mềm, uống say đến hơn nửa đêm lại gọi người đẩy giúp xe lăn đi tìm cô, ở dưới lầu nhà cô ngây ngốc hết mấy buổi tối, nếu tiếp tục như vậy nữa tôi thật sự lo sợ thân thể cậu ấy không chịu nổi, phu nhân thấy bộ dạng cậu chủ bây giờ đều lo muốn rút tim...”

Quả Quả nhìn đèn trong phòng sáng choang, im lặng suy nghĩ một lúc lâu sau đó nói “Đề cháu đi xem”

Vú Trương nghe được về mặt lập tức vô cùng mong đợi, đi theo cô vào trong nhà

Lúc này cửa Trầm gia rộng mở, Quả Quả đứng ngoài cửa hướng vào trong nhà gọi một tiếng “Trầm Nham” không thấy có người đáp lại

“Cậu chủ đang trong phòng ngủ” Vú Trương nói

Vì thế Quả Quả đi đến phòng ngủ của Trầm Nham, chỉ thấy bên trong không khác gì vừa đánh giấc, đồ đạc vút lung tung thành đoàn, tất cả các ngăn kéo đều bị lật ra, ngay cả giường cũng bị dịch chuyển như vừa trải qua một trận oanh tạc...

Trầm Nham dường như muốn mở ngăn tủ phía trên cao, nhưng mà do đi đứng không tiện, khó khăn đưa tay nhón tới, trên trán anh tràn đầy khó chịu...

Quả Quả gõ vài cái cửa phòng Trầm Nham “Anh muốn tìm cái gì...là cái này sao?”

Trầm Nham nghe được thanh âm quen thuộc, lưng lập tức cứng đờ, thiếu chút nữa còn tưởng mình nghe được ảo giác, hơn nửa ngày mới chậm rãi chuyển xe lăn tới, nhìn thấy cô thật sự đứng đó “Quả Quả”

Quả Quả đi đến bên cạnh Trầm Nham, đem hộp gỗ từ trong thùng xốp ra, đưa cho anh

Trầm Nham nhìn thấy chiếc hộp thì kinh hãi “Vì sao nó lại ở chỗ em?”

Quả Quả nhìn căn phòng bừa bộn nói “Bởi vì có người kí gửi đến văn phòng của Phương Cảnh Xán”

Trầm Nham lập tức vội vàng giải thích “Không phải anh!”

“Em biết không phải anh” Quả Quả vừa nói, ánh mắt nhìn xuống mặt đất đầy hỗn loạn thấy một vật màu hồng, vì thế đứng dậy nhặt lên

“Cám ơn...” Thấy Quả Quả luôn tin mình, Trầm Nham nhẹ nhàng thở ra, sau đó lập tức lại bất an nói “Cái kia chỉ có khả năng là Diệp Vi, còn là lỗi của anh bởi vì anh bảo quản không tốt... Lúc trước anh cũng chỉ hoài nghi cô ấy, chỉ là nghĩ mãi không hiểu vì sao sau khi chia tay lại làm chuyện này, không nghĩ tới cô ấy lại có thể....Em...Em cùng Phương Cảnh Xán thế nào?”

Quả Quả nhún nhún vai “Còn có thể thế nào, náo loạn một phen với em, nhưng mà không có chuyện gì lớn!”

“Vậy là tốt rồi...” Trầm Nham thì thảo nói, nhìn thấy vật trong tay Quả Quả hỏi “Hình như đó là USB của em?”

Quả Quả gật gật đầu “Lúc trước em tìm không thấy, thì ra là rơi ở chỗ anh!”

“Hình như còn có đồ khác, nhưng mà lúc này quá loạn...” Trầm Nham nói xong, lại xoay người trong phòng tìm, một lúc lâu sau tìm thấy một bộ tai nghe điện thoại màu trắng, một cái kẹp tóc hình que kem, còn một hình poster dán đầy hình hai người họ đủ màu sắc....

Nhìn vài thứ kia, phát ngốc một lúc lâu sau đó mới phản ứng lại “Cho...”

Quả Quả nhất nhất tiếp nhận những đồ kia, thả vào trong hộp gỗ “Em đi trước, đứng rồi nếu sự việc đã làm rõ ràng, anh cũng đừng trách vú Trương!”

“Anh lúc trước chỉ vì tức giận mới nói vậy mà thôi, không phải thật sự đuổi bà ấy đi...” Trầm Nham thấy cô đi ra ngoài, vội đuổi theo vài bước hỏi “Em ăn rồi sao? Có muốn ở lại dùng cơm hay không?”

Quả Quả vuốt vuốt cái bụng tròn xoe của mình “Ăn rồi!”

“Em không muốn ăn thêm một chút không? Có món giò heo kho em thích....”

Quả Quả lúc này chỉ cần nghĩ đến những món dầu mỡ là đã thấy ngấy rồi, vội vã xua tay “Em lúc này no đến mức nửa bát cơm cũng không ăn nổi nữa!”

“Nga...” Về mặt Trầm Nham hiện lên sự mất mát, nhìn bóng lưng Quả Quả rời đi, trong con ngươi có vài phần do dự, cuối cùng trước khi Quả Quả bước ra khỏi cửa liền gọi lại “Quả Quả, chờ một chút!”

Quả Quả xoay người hỏi “Còn có việc gì sao?”

“Em cần thận Diệp Vi...”

“Em biết”

“Cô ấy biết việc kia”

Quả Quả nhíu mi “Chuyện gì?”

“Phương Cảnh Xán có sở thích khác người thường” Cuối cùng anh vẫn là nói ra

“...”

“Ngày tốt nghiệp hôm đó, sau khi hai người các em rời đi, anh thấy Diệp Vi đi theo hai người thì vội vàng theo sau, sau đó nghe được tiếng hai người cãi nhau...” Trầm Nham giải thích

“Thì ra là thế” Khó trách vì sao Diệp Vi lại dứt khoát chia tay Trầm Nham sạch sẽ như vậy, còn đánh chú ý tới Phương Cảnh Xán thì ra nắm giữ trong tay bí mật “All kill”

“Mặc kệ như nào, cảm ơn anh”

“Không cần cảm ơn anh” Trầm Nham lắc lắc đầu, kinh ngạc nhìn cô gái mình yêu mến dần dần biến mất trong màn đêm

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Vật quay về với chủ xong, Quả Quả đầu tiên là chạy hết một vòng tiêu com, sau đó về nhà ngồi vào máy tính trước mặt, bắt đầu đau đầu xử lý bức thư tình một vạ chữ kia

“A Xán thân mến, anh như nắng gắt đem em chiếu xạ, lại đem mãnh liệt nhất tâm tình trở thành sóng ngắn cho dù ẩn nấp vào trong vẫn có thể nhận ra, than trong thời kỳ -14 mới bán phân rã, không kịp trong chỗ u minh ta chờ người thời gian một phần nghìn. 375°C khi có dịch thái nước, 100°C nước cất ở 102Kpa khi không phí, mới dám cùng quân tuyệt...”

Một bên là một ly cà phê nóng bốc khói, trong tay là mấy quyển sách giáo khoa thời trung học, Quả Quả cảm thấy thời khắc này quả thực so với cấp ba đại chiến hăng hái thi vào đại học còn thống khổ hơn, càng làm cho cô thống khổ hơn là sớm đã vượt qua cái tuổi tràn đầy tâm tình mộng ảo của thiếu nữ, hiện tại bảo cô viết mấy cái này, cô càng viết càng thấy buồn nôn, cuối cùng, thật sự chịu không nổi, mới viết một đoạn đầu đã không viết tiếp được nữa

Ném sách hóa học trong tay đi, Quả Quả mặt đập vào bàn phím máy tính, sau ba phút giây giũa, cô quyết đoạn xin sự giúp đỡ của nhân sĩ chuyên nghiệp

Nhìn list bạn bè online QQ đang sáng, vừa vặn Tống Kiêm Hà đang online, vì thế cô lập tức gửi tin nhắn trò chuyện

Bíp bíp vài cái, Tống Kiêm Hà trả lời, Quả Quả lập tức hỏi “Nhị Nha, cậu gần đây có rảnh không? Tớ đây có chút chuyện riêng, có nói chuyện được không?”

“Có chuyện riêng gì a?”

“Viết thư tình”

“Thư tình? Được a, cái này mình am hiểu! Có yêu cầu gì không?” Tống Kiêm Hà sáng khoái đáp ứng

“Yêu cầu a, đầu tiên, muốn viết một vạ chữ, sau đó...”

Tống Kiêm Hà chỉ nghe đến đây lập tức nhảy dựng lên “Một vạ chữ! Cậu TMD là viết luận văn sao? Thư tình gì muốn một vạ chữ chữ? Này người nào áp bức a, lại muốn một bức thư tình dài như vậy, cho dù mình viết đi nữa, đưa tới người kia có đủ kiên nhẫn đọc sao? Đầu năm nay bắt đầu lưu hành ba hàng thư tình được không?”

“...” Quả Quả trầm mặc

Sau vài giây, Tống Kiêm Hà chần chừ hỏi “Không phải tên gốc nhà cậu ép chứ?”

“...” Quả Quả tiếp tục im lặng, hiển nhiên là đồng ý

Tống Kiêm Hà đỡ trán “Thua! Cậu muốn viết cho ai đây?”

Quả Quả vô lực hỏi lại một câu “Còn có thể là ai?”

“Phương Cảnh Xán? Có làm hay không?”

“Mình không muốn được sao? Là anh ấy ép mình viết!”

Tổng Kiêm Hà chắc chắn cười “Thứ cho mình thật sự không thể lý giải chuyện tình thú của vợ chồng son nhà các người...”

Vì thế Quả Quả than thở đem chân tướng giải thích một lần.

Tổng Kiêm Hà nghe xong, kích động không thôi, vỗ bàn rầm một cái “Con mẹ nó! Diệp Vi kia rốt cục là muốn làm gì? Cậu ta có lòng tin ở đâu, khẳng định có thể chính mình thu phục Phương Cảnh Xán?”

“Lúc mình nói chuyện với Trầm Nham, anh ấy nói cho mình biết một việc”

“Chuyện gì sao?”

“Chính là nguyên nhân cậu ta có lòng tin như vậy, bởi vì cậu ta biết Phương Cảnh Xán khác với người thường, khẩu vị thích người nặng” Quả Quả cố ý tăng thêm lực chữ “nặng” này

Tổng Kiêm Hà cả kinh “Cậu nói là Diệp Vi biết việc Phương Cảnh Xán thích người béo?”

“Ừ, hình như lúc mình cùng Phương Cảnh Xán tranh cãi, trong lúc không cẩn thận để cậu ta cùng Trầm Nham nghe được”

“Mình nói đâu...” Tổng Kiêm Hà chợt hiểu ra, lập tức cười ha ha “Diệp Vi sẽ không phải là chuẩn bị ăn thành một người mập hơn cả cậu, sau đó đi tán tỉnh quyến rũ Phương Cảnh Xán đấy chứ?”

“Nghe Trầm Nham nói, cậu ta dường như thực sự tính làm như vậy” Quả Quả nói

Tổng Kiêm Hà khề nguyên rủa một tiếng “Đoạt một cái không đủ, còn chuẩn bị đoạt lần thứ hai, mình thật sự nghĩ mãi mà không ra, cô ta rốt cục có bao nhiêu thủ oán với cậu a?”

“Phụ nữ bình thường thường chỉ thích một kiểu đàn ông, mình nhớ ngày đó cậu ta vô cùng thích Trầm Nham hiện tại, có thể là không cam lòng...”

Quả Quả nói xong, tự cảm thấy kinh ngạc, mình như thế mà lại có thể trong lòng bình tĩnh, thoải mái nói lên chuyện này, lập tức trong đầu cô hiện lên hình ảnh Phương Cảnh Xán ban đầu những thứ “tâm linh canh gà” kia, mặc dù có thời điểm rất, nhưng thật đúng có tác dụng chữa khỏi

“Diệp Vi chính là không thể chứng kiến cậu sống tốt hơn cậu ta, hơn nữa Diệp Vi là loại phụ nữ có dã tâm, trước mắt có cơ hội leo lên làm sao có thể không làm!” Tổng Kiêm Hà nói đến đây dừng một chút, vẻ mặt lộ ra sự lo lắng “Lại nói, Tròn Tròn cậu hiện bao nhiêu cân?”

“Chờ một chút, mình nhìn xem lại, cái này rất lâu không chú ý...” Quả Quả vừa nói vừa đi đến cái cân điện tử đặt trong góc kéo ra, đứng lên cân, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó quay trở lại ngồi trước máy tính nói cho Tổng Kiêm Hà “Vừa kiểm tra lại một chút, là 146 cân...”

“Oa, giống như gầy đi không ít đây!” Tổng Kiêm Hà giọng nói càng trư sấu

Quả Quả trong lòng vui buồn lẫn lộn “Mình cũng không còn cố ý giảm béo a, có khả năng bởi vì công việc càng lúc càng bận rộn, không giống như ngày xưa có thời gian ăn uống, ăn cơm ở nhà mẹ mình lại thường xuyên dặn dò mình ăn ít, những lúc hẹn hò cùng Phương Cảnh Xán ăn được tương đối nhiều, hơn nữa gần đây luôn bị anh trai giao cho nhiệm vụ bắt tri bắt giác lại có thể gầy đi như vậy, nhưng mà mình cảm thấy dường như không có gì biến hóa đặc biệt gì cả...”

Quả Quả lúc béo nhanh nhất chính là lúc học đại học, khi đó vì một chén thịt bò xào có thể chạy từ thành đông đến thành tây, khi đi học có thể lén lút để đồ ăn vặt để dưới ngăn bàn, sau khi tan học lại có thể lòng vòng xung quanh trường học mấy quán ăn vặt, buổi tối còn có thể mua thức ăn khuya, cuộc sống quả thực quá phát, hiện tại lại không được an nhàn thanh thản như vậy

“Đó là bởi vì bận nặng lớn, chia đều cho ba vòng cảm giác sẽ không còn rõ ràng!” Cuối cùng, Tổng Kiêm Hà nói xong vẫn còn bày ra vẻ lo lắng “Cái kia, Diệp Vi cậu chuẩn bị ứng phó sao giờ? Đến lúc cậu giảm cân còn cô ta lại tăng, Phương Cảnh Xán sẽ không làm phản chứ?”

Tiểu Quả Quả buông lòng nói “Không sao! Anh ấy sẽ không!”

Tổng Kiêm Hà có chút ngoài ý muốn thấy cô lạc quan “A, có lòng tin với người ta như vậy?”

Quả Quả “Anh trai anh ấy nói, nếu anh ấy khi dễ mình thì anh ta sẽ đánh gãy chân anh ấy, đến lúc đó anh trai mình nhất định sẽ đánh gãy nốt chân còn lại!”

Tổng Kiêm Hà “...” Thì ra có hai anh trai làm chỗ dựa

Kì thật, giờ phút này Quả Quả vẫn tin tưởng Phương Cảnh Xán, chỉ là thời gian qua trải qua nhiều thứ khiến cô không dễ dàng nói ra hai chữ “tin tưởng” này

Hai người đang trò chuyện, thì tiếng gõ cửa “thùng thùng” vang lên, phía bên ngoài, truyền đến giọng nói của Tiểu Mộ Bạch - - “Quả Quả!”

Vì thế, Quả Quả vội vàng nói với bạn thân “Không thèm nghe cậu nói nữa, anh trai mình đang gọi!”

Đang chuẩn bị cúp điện thoại, Tổng Kiêm Hà gọi với theo cô, truy hỏi “Thư tình kia...định giải quyết thế nào nha?”

“Ách, cái này...Quên đi, mình tự mình nghĩ cách, nếu biết mình tìm người viết thay khi bị phát hiện còn thảm hại hơn!”

Tổng Kiêm Hà cười theo “Chúc cậu may mắn!”

Quả Quả cúp điện thoại, kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó đi mở cửa phòng, nhìn bên ngoài thấy anh trai mình vẻ mặt mệt mỏi, vui vẻ nói “ Anh, anh đã đi công tác về rồi à! Đã ăn cơm chưa?”

Ánh mắt Tiểu Mộ Bạch đang còn khí lạnh khi nhìn thấy em gái nhỏ nhà mình thì lập tức có hơi ấm “Ăn rồi!”

Nói xong, đưa cho Quả Quả một cái túi nhỏ “Quà!”

Quả Quả hoan hoan hi hi ôm túi nhỏ vào lòng nói “Cám ơn anh trai!”

Mỗi lần Tiểu Mộ Bạch đi công tác về, bất kể là bận rộn bao nhiêu, lúc trở về trên tay nhất định sẽ mang quà về cho em gái

Quả Quả thấy anh mắt anh mình dường như có điều muốn nói với mình, vội vã mở cửa phòng nghênh đón “Anh, có chuyện gì sao?”

“Có chuyện muốn thương lượng với em” Tiểu Mộ Bạch ngồi xuống chiếc ghế hồng nhạt trong phòng Quả Quả, cân nhắc từ ngữ thích hợp, sau đó nói “ Em đi theo anh cũng được một khoảng thời gian, bây giờ công ty có đang tìm người sang nước Anh làm công tác giám thị chi nhánh mới mở, em là sự lựa chọn thích hợp nhất, vừa vặn lại có thể cho em đi luyện tập một chút, em có ý kiến gì không?”

Tiểu Mộ Bạch từ nhỏ đến lớn đối với em gái vô cùng yêu thương nhưng mà không có cứng chiều, thời điểm buông tay để Quả Quả độc lập cũng tuyệt đối nghiêm túc. Chỉ là anh có chút bận tâm, Quả Quả cùng Phương Cảnh Xán lúc này đang yêu đương cuồng nhiệt, sẽ không quá nguyện ý đi tới một nơi xa như vậy làm việc, cho nên không quá chắc chắn em gái mình có đồng ý hay không?

Quả nhiên, Quả Quả nghe xong, vẻ mặt có chút khó coi rồi rầm ngồi một chỗ nói “Nước Anh a...!”

“Có vấn đề gì không?” Tiểu Mộ Bạch hỏi, đồng thời trong lòng đã nghĩ kỹ lý do khuyên bảo em gái, nhưng mà nếu con bé không muốn, anh trai mình cũng không miễn cưỡng

“Có” sắc mặt Quả Quả có chút ngưng trọng

Tiểu Mộ Bạch bảo cô nói tiếp

Quả Quả bĩu môi, ai oán nhìn anh trai “Tại sao lại là nước Anh?”

Tiểu Mộ Bạch “Anh quốc thì sao?”

Quả Quả “thức ăn bên Anh quá khó ăn a!”

Mộ Bạch “...”

Năm đó các vận động viên đáng thương lên sóng truyền hình Trung Quốc bị phần thưởng về đồ ăn mà người Anh quốc đảm nhiệm - - Đồ ăn của Anh Quốc chính là nhạt nhẽo! Năm 2008 Bắc Kinh tổ chức thể vận hội Ô-lym-pic, một vị phóng viên nào đó của Anh quốc tỏ vẻ về trình độ thưởng thức ẩm thực của Anh quốc là tinh tế đẳng cấp cuối cùng đã làm cho chúng ta biết chúng ta đã thưởng thức một loại thức ăn thật là tẻ nhạt... Năm đó đầu bếp Anh quốc tưởng chừng sẽ thành công nhưng tổng thống Pháp quốc Shie-la đã chưa xốt nói một câu "Không hiểu thể vận hội Ô-lym-pic quốc tế tại sao phải đem tất cả các bữa ăn của một đoàn thể vận động viên thi thể vận hội giao một một cái đầu bếp chế biến thức ăn tẻ nhạt như thế, thật là một quốc gia tổ chức kém", thậm chí bởi vậy dẫn đến phong ba trong ngoại giao các bên...

Quả Quả vô số lần cảm thấy mình may mắn được sinh trưởng ở tổ quốc, vừa nghĩ tới việc sang một quốc gia đáng sợ, dạ dày đã bắt đầu co quắp

Nghe xong câu trả lời của em gái, Tiểu Mộ Bạch trầm mặc thật lâu những lời muốn khuyên nhủ phía trước một câu cũng không nói lên lời

Anh hẳn nên sớm nghĩ tới

Quả Quả một hồi vất vả mới đem tâm lý bị thương hoãn lại đôi chút, nói “ Nhưng mà, đúng là một cơ hội tốt để rèn luyện, em thật sự muốn thử một chút!”

Nói chuyện hoàn toàn lệch hướng dự đoán, Tiểu Mộ Bạch chủ động đề xuất “ Thời gian ra nước ngoài ít nhất phải ba tháng, có thể lâu hơn Phương Cảnh Xán bên kia không có vấn đề gì sao?”

Vì thế, Quả Quả lập tức sùng sốt vừa rồi còn mải đắm chìm trong bóng ma đồ ăn Anh quốc, thế nên cô hoàn toàn không nhớ đến việc Phương Cảnh Xán, lẩm bẩm nói “A, cái này...Quay đầu em sẽ nói chuyện với anh ấy sau, đây không phải vấn đề lớn... Ờ!”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Sao, sao, nhưng, có thể, hỏi, đề nghị, không, lớn!

Phuong Cảnh Xán vừa nghe Quả Quả muốn sang nước ngoài công tác ba tháng, thậm chí có khả năng đi nửa năm, liền lập tức bùng nổ, trước đó một giây vẫn là lắc lắc đuôi chó tỏ vẻ trung thành, sau một giây lập tức biến thành quý mèo lạnh lùng xinh đẹp, bộ dạng như là đùng đùng đến vẻ kiêu ngạo của ta

Trước mắt, hai người cứ như vậy ở bên trong nhà hàng, ngồi đối diện nhau giằng co không nghỉ

Xem bộ dạng này, cho dù hôm nay cô có ăn mười bát cơm cũng vô tích sự

Trước khi tới đây cô nghĩ anh có thể sẽ mất hứng, nhưng không nghĩ tới phản ứng của anh sẽ kịch liệt như vậy, giống như là không phải cô đến nước anh công tác mà là đang muốn trốn sang nước ngoài đi ngoại tình vậy

“Em không phải là cảm thấy anh so với công tác không quan trọng bằng, chỉ là hai chuyện này vốn không có liên quan với nhau! Lại nói em chỉ đi có ba tháng mà thôi, cũng không phải là cả đời không trở lại, hiện tại công nghệ phát triển như vậy chúng ta có thể gọi điện thoại, video clip, em được nghỉ sẽ quay về thăm anh...”

Cô không muốn làm nữ cường nhân, chỉ hi vọng cuộc sống mình độc lập, phong phú để thể hiện được giá trị của mình, không phải luôn coi tình yêu trở thành thứ duy nhất, tính như vậy thì đối với tình yêu sẽ tương đối tự tin

Kết quả, Quả Quả tận tình khuyên bảo, cô họng đều muốn bốc khói, đối phương vẫn quyết không thay đổi, giống như đâm vào khối băng vậy quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

Những điều nên nói đều nói rồi, Quả Quả nhấp một ngụm hồng trà thơm giọng, vừa muốn đưa lên miệng miếng bít tết đã cắt nhỏ lạnh ngắt thì bị Phuong Cảnh Xán dùng dao ngăn lại

Quả Quả giận giữ chuẩn bị trở mặt, Phuong Cảnh Xán đã rung chuông gọi bồi bàn tới “Đem hâm nóng lại”

Nói xong lại giống như cũ, không liếc nhìn cô một cái

Một lát sau, hai phần bít tết nóng hổi được bung lên, Phuong Cảnh Xán đầu tiên đem đĩa bít tết trước mắt mình thuần thục cắt thành miếng nhỏ, sau đó mặt không đổi sắc đối đầu với Quả Quả, làm xong tất cả lại tiếp tục duy trì trạng thái băng giá phát ra không khí lạnh lẽo

Quả Quả cúi đầu nhìn đĩa bít tết đã được cắt cẩn thận, lại nhìn người đàn ông cúi đầu trước mặt, vừa yêu vừa giận

Dưới không khí đè nén như vậy, Quả Quả ăn được vài miếng, Phuong Cảnh Xán một miếng cũng không đụng vào, giằng co đến cuối cùng, hai người tan rã trong không vui

Sau khi thanh toán tiền, Phuong Cảnh Xán chân dài sải bước dài đi phía trước, Quả Quả đi gầy cao gót, khó khăn đuổi phía sau

“Phuong Cảnh Xán, chờ em một chút....”

“Phuong Cảnh Xán...”

“Uy...”

Kêu vài tiếng, anh chẳng những không dừng chân, mà bước càng ngày càng nhanh, Quả Quả cuối cùng phát lửa giận, lớn tiếng hướng bóng lưng anh kêu lên “Phuong Cảnh Xán! Anh đi thêm một bước nữa, em sang nước Anh sẽ không trở lại!”

Vừa dứt lời Phuong Cảnh Xán vội dừng bước chân lại, lưng cứng đờ, năm giây sau anh cũng không quay đầu lại, bước tiếp một bước về phía trước sau đó là kiên định tiếp tục đi.

Khoảng khắc anh nhấc chân rời đi, Quả Quả xiết chặt hai nắm đấm, chăm chăm nhìn anh hai giây, hốc mắt đỏ hồng, sau đó quay đầu nhấc mũi giày cao gót lộc cộc bước đi

Vì thế, hai người cứ như vậy không quay đầu lại cứ thế đi về hai hướng ngược nhau

Bởi vì tức giận, Quả Quả càng chạy càng nhanh, kết quả không cẩn thận vấp chân một cái, nghe răng trợn mắt thống cập nhéo nhéo mắt cá chân, sau đó khấp khểnh đi về phía trước, đi chưa được mấy bước, bầu trời lại bắt đầu nổi cơn mưa, giọt mưa lớn như hạt đậu tí tách rơi xuống, sau đó mưa ngày càng nặng hạt, càng ngày càng nhanh, không lâu sau đó biến thành mưa to, rào rào rơi xuống người cô....

Quả Quả đầu tiên là cố gắng chạy nhanh, nhưng mà vì chân rất đau, vì thể đứt khoát không chạy nữa, cam chịu tháo giày cao gót ra, oán giận ném đôi giày vào lề đường, trong lòng ủy khuất hốc mắt càng lúc càng đỏ hơn, một thân chật vật dưới trận mưa to chậm rãi đi về phía trước....

Vì đang quá thương tâm nên cô không nghe thấy, phía sau mình là bước chân dồn dập cộp cộp càng ngày càng gần, thẳng cho đến lúc cảm giác trên đầu mình có một cái bóng to lớn, gió mưa bão bùng lập tức biến mất, quanh quần người bị bao phủ bởi một cái áo khoác mùi cỏ xanh thoang thoảng quen thuộc....

Không kịp đợi cô phản ứng, một giây sau, hai chân Quả Quả lơ lửng

Phương Cảnh Xán một tay cầm trong tay đôi giày Quả Quả ném về đường lúc nãy, cởi áo khoác của mình bao quanh cô, sau đó giang hai tay ôm lấy...

Quả Quả kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, theo bản năng ôm cổ Phương Cảnh Xán, nhìn về mặt quen thuộc của anh, nước mắt nhằn nại từ lâu rốt cục rơi xuống, hơn nữa có xu thế giống trận mưa này, càng về sau càng nhiều

Cùng lúc đó, Quả Quả một bên khóc, trong đầu lại có chút suy nghĩ lệch khỏi quỹ đạo, cái kiểu bé công chúa này cô lần đầu tiên được bế, còn tưởng rằng đời này không có cơ hội, nói Phương Cảnh Xán tuy rằng khí lực rất lớn, nhưng mà là bởi vì mình gần đây vì vài chuyện gầy đi không ít...

Phương Cảnh Xán thấy cô khóc thương tâm như vậy, trong ánh mắt lóe lên sự bối rối, hai môi mím mím lại, sau đó nhanh chóng bế cô tới bãi đỗ xe, đặt Quả Quả xuống, mở cửa xe, sau đó lại cúi người bế cô vào trong xe, sau đó tự mình vòng sang ngồi vào ghế lái.

Quả Quả ngồi ở vị trí phụ lái, trên người khoác chiếc áo vét cao cấp dính phải nước mưa, tiếp tục khóc, hoàn toàn không cần có ý tứ

Phương Cảnh Xán đưa một hộp giấy cho cô lau nước mắt, lại tìm một chiếc khăn khô cho cô, sau đó luống cuống tay chân xách một túi lớn phía sau xe đi ra, bên trong chứa một đồng hồ ăn vặt....

Quả Quả nhìn Phương Cảnh Xán vội vàng bày một túi lớn đồ ăn vặt lên đùi mình, tiếng khóc có nhỏ đi một chút

Sau đó, Phương Cảnh Xán trong một góc hẻo lánh của xe lấy ra một hộp socola, một túi đậu phộng Mạt La, một túi cánh gà chiên nước tương, một túi thịt lợn khô, một lọ đào vàng, một túi rong biển... một cổ thức ăn đều nhét vào lòng cô

Theo số lượng đồ ăn vặt càng ngày càng nhiều, tiếng khóc của Quả Quả ngày càng nhỏ, cuối cùng thì hít mũi, tiếng khóc thút thít ngen ngào nhỏ nhỏ lật một túi cánh gà chiên nước tương ra, kết quả tìm một vòng cũng không thể xé miệng túi, mắt thấy sắc mặt Quả Quả càng ngày càng trầm... Phương Cảnh Xán bên cạnh vội vàng cầm lấy, trực tiếp giúp cô xé ra sau đó đưa cho Quả Quả, còn tỉ mỉ mở túi khăn ướt giúp cô lau tay sạch sẽ.

Vừa rồi ở nhà hàng Quả Quả ăn chưa được vài hớp, lại hao phí quá nhiều thể lực, lúc này rất đói bụng, trực tiếp bắt đầu, nắm cánh gà lên gặm...

Phương Cảnh Xán thấy cảm xúc người yêu dần ổn định lại, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra

Thời điểm Quả Quả bắt đầu cắn miếng cánh gà thứ hai, Phương Cảnh Xán trầm mặc cả buổi tối rốt cục mở miệng “Quả Quả, thật xin lỗi, lúc nãy anh không không chế được tâm trạng”

Phương Cảnh Xán dừng một chút, sau đó tiếp tục giải thích “Chỉ là, anh vốn vui vui vẻ vẻ chạy tới đây hẹn hò với em, trong đầu đã nghĩ đến hết thầy kế hoạch nghỉ hè, trong lòng hưng phấn muốn cùng em đến nơi nào đó ăn ngon, đến nơi nào chơi vui, em đột nhiên lại nói với anh là sang nước Anh công tác, còn đi lâu như vậy, vứt bỏ anh ở lại trong nước anh có thể dễ chịu sao?”

Quả Quả lúc này cũng đã hết tức giận, xin lỗi nói “Thật xin lỗi... Em cũng rất nhớ anh! Nhưng mà em không muốn từ bỏ cơ hội rèn luyện lần này....Anh nếu thật sự không thích, em đây...”

Phương Cảnh Xán đánh gãy lời cô “Được rồi! Em đi đi! Anh chỉ nhất thời có chút khó chịu, đối với việc có lợi cho em, anh sao có thể níu kéo em!”

Quả Quả lập tức cảm động không thôi, ngao một tiếng, mỉm cười đi qua “Cục cùm, anh thật hiền lành, quả thật có tri thức, hiểu biết lễ nghĩa, tú ngoại tuệ trong, hiền lương thực đức, phong hoa tuyệt đại...”

Phương Cảnh Xán hừ một tiếng “Sang bên đó một ngày không thể thiếu ba cuộc điện thoại, mỗi buổi tối phải có nửa giờ gọi video call, trước khi ngủ phải hát cho anh nghe, bằng không anh khẳng định sẽ không ngủ được. Chỉ cần được nghỉ phải trở về thăm anh, điều quan trọng nhất, không thể liếc mắt với những người đàn ông khác, đương nhiên phụ nữ cũng không được, từng khắc từng giờ phải nghĩ đến anh, mọi giây mọi phút phải nhớ kỹ anh...”

Phương Cảnh Xán ánh chừng cảm râm hơn nửa tiếng mới thỏa mãn ngừng lại, Quả Quả không dám đánh gãy lời anh, liên tục giống như gà mổ thóc gặt gặt đầu, thiếu chút nữa bị anh lái nhải đến ngủ quên

Phương Cảnh Xán sau khi nói xong, Quả Quả đột nhiên nghĩ tới một việc, vội vàng nói “Phương Cảnh Xán, mở túi xách của em ra bên trong có một vật, muốn đưa cho anh” Cô lúc này hai tay đều dính dầu mỡ, không có cách nào mở ra

“Cái gì thế?” Phương Cảnh Xán tò mò mở túi Quả Quả, liếc thấy một chồng giấy viết thư đầy màu sắc “Cái này sao?”

“Ừ, là thư tình anh muốn” Quả Quả trả lời

“Nhanh như vậy đã viết xong?” Phương Cảnh Xán nghi ngờ hỏi, trong ánh mắt lấp lánh chờ mong

Chồng thư kia có bảy lá, đúng theo màu bảy sắc cầu vồng, đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, phía trên tờ giấy màu xanh đầu tiên duy nhất chỉ có một chữ - - “Đến đây”

“Đến đây” là có ý tứ gì?

Phương Cảnh Xán không hiểu, đảo từng tờ, từng tờ một, cuối cùng phát hiện ra trên mỗi lá thư đều chỉ có một chữ, vì thế không khỏi quay đầu nhìn lại từ đầu, vừa nhìn vừa thì thào ra tiếng “Đến đây, kết, em, các loại, hôn, quay về, liền...”

Phương Cảnh Xán lăm nhăm ở trong đầu xong những từ đơn giản như học sinh tiểu học đều biết sắp hàng tổ hợp, sau vài giây, một gương mặt tuấn tú rồi đột nhiên sáng rõ, trong con người rạng rỡ đầy sức sống, hai gò má hiện lên kích động đỏ ửng, ngữ khí không xác định hỏi: "Các loại, ta, quay về, đến đây, liền, kết, hôn... ?"

Quả Quả gật đầu, thần sắc khẽ cong mỉm cười.

“Em đang nghiêm túc?”

“Dĩ nhiên!”

Phương Cảnh Xán đè nén nội tâm chân thật trong lòng, bày ra dáng vẻ không hề cao hứng “Nói là viết xong một vạn chữ đâu? Cũng thật là biết nhàn hạ!”

Quả Quả trừng mắt đáp “không thích đưa em!”

Phương Cảnh Xán né tránh tay cô, nắm chặt bảo bối trong tay, sau đó dường như quá kích động, nhất thời không biết làm thế nào cho phải, nếu không phải đang ngồi trong xe, đoán chừng anh lúc này đã muốn xoay quanh.

Anh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy thế nào cũng không an lòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ngón tay còn dính mỡ cánh gà của Quả Quả...

Quả Quả bị nhìn chăm chăm không hiểu ra sao “Làm sao vậy...”

Phương Cảnh Xán đảo tròn mắt một vòng, sau đó đột nhiên bắt lấy tay cô, phản khởi cầm ngón tay cô, ở mỗi tờ giấy thư tình đều ấn dấu tay cô lên điểm chỉ...

Sau khi điểm chỉ không thiếu bảy bức thư tình, Phương Cảnh Xán rốt cục bình tâm, lộ ra vẻ mặt mãn ý, vô cùng trịnh trọng cất bảy lá thư vào “Nhu vậy, em không thể nuốt nợ!”

Quả Quả “...”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Buổi tối trước khi đi một ngày, Quả Quả, Phương Cảnh Xán, Tống Kiềm Hà, còn có đôi vợ chồng son Chu Tiểu Nam, Lâm Vũ cùng đi ăn cơm chung, xem như làm cơm tiễn Quả Quả sang Anh

Ăn cơm xong, mọi người lại tới KTV ca hát

KTV này nằm ở trung tâm thành phố, khu vực phồn hoa nhất, là sản nghiệp nhà Lâm Vũ, vì thế quản lý ân cần không thôi, cố tình mua từ bên ngoài cho bọn họ không ít món ngon, cổ vịt, chân gà, hương lạt hoa giáp, ma cay tôm hùm, sò biển xào tỏi, thịt nướng xiên... bày ra tràn đầy một bàn

Tối nay họp mặt nhỏ, vui vẻ nhất hội phải kể đến Chu Tiểu Nam cùng Tống Kiềm Hà, hai người ngoài ý muốn nhận thân, Chu Tiểu Nam thế nhưng lại là độc giả trung thành của tác giả Tống Kiềm Hà chuyên viết ngôn tình tổng tài cầu huyết. Sau khi biết được Tống Kiềm Hà chính là Nhị Nha thì hưng phấn không thôi, liên tục kéo tay thảo luận nội dung chuyện, còn cầu xin Tống Kiềm Hà tiết lộ kết chuyện, tỏ vẻ cho rằng tác giả Tống Kiềm Hà nhất định là một người có phong thái phụ nữ trưởng thành, ai biết lại là một tiểu loli đáng yêu. Hai người chỉ hận không gặp nhau sớm, lúc này mỗi người một micro, một đường hát từ tình yêu mua bán đến tình yêu chân thật, lại từ ngàn năm chờ đợi một hồi đến yêu giang sơn lại càng yêu nữ nhân, miễn bàn nhiều vui....

Quả Quả hoàn toàn bị món ma cay tôm hùm kia hấp dẫn, nghe nói cái mùi vị này chính là ở Cẩm Phúc Cư tân thành đông, lúc này muốn mua phải xếp hàng 1h đồng hồ mới mua được. Sắp phải chia tay bạn gái tới nơi xa xôi, Phương Cảnh Xán một bên buồn bực không vui, một bên lưu loát lột tôm hùm cho bạn gái....

Chu Tiểu Nam hát bài “Tình yêu cung cấp nuôi dưỡng hát hời” cời giày đứng lên ghé sô pha, cầm mic la lớn “Chư vị xem xem nét mặt anh họ tôi bây giờ,

xin dùng một câu để hình dung chút!”

“Em hát thì hát, yên ổn đứng dưới hát được không? Cần thận bị ngã” Lâm Vũ nói mấy lần đều vô dụng, căn bản không quản được bà xã, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn vợ yêu một cái, sau đó nói “Thương cảm? Khổ sở?”

Chu Tiểu Nam về mặt khinh bỉ “Không có chút trí tưởng tượng nào!”

Tiếp theo, mọi người lập tức nghe được Tống Kiêm Hà chậm rãi đọc diễn cảm một câu thơ, giọng nói còn pha chút thờ dài “Nhi đi ngàn dặm, mầu thân lo lắng...”

“A cấp cấp cấp cấp...” Chu Tiểu Nam cười nghiêng ngả, ôm bụng trên ghế salon lăn lộn “Thật đúng, thật giống, thật giống...”

Quả Quả liếc mắt nhìn Phương Cảnh Xán mấy ngày nay giống hệt Đường Tăng lăm nhăm cảm râm mấy câu giống nhau, cũng xì cười một tiếng

“...” người không tí tưởng tượng Lâm Vũ nhếch mép một cái, nghĩ là, cái này so với ví dụ. Mặc dù không thỏa đáng, nhưng thật ra hình tượng rất sinh động

Phương Cảnh Xán đen mặt vì bị cười nhạo, nhét một vỏ tôm vào miệng Chu Tiểu Nam “Câm miệng cho anh!”

Nói xong đoạt lấy mic trong tay Chu Tiểu Nam, nhìn Lâm Vũ nói “Quả táo nhỏ”

Lâm Vũ vội vã bật bài Quả táo nhỏ, Chu Tiểu Nam cùng Tống Kiêm Hà hưng phấn không thôi, một tay cầm chuông, một tay phe phẩy cái chùy, ngồi chỗ kia gào khóc ồn ào

“Em là quả táo nhỏ của anh, yêu em như thế nào cũng đều chê ít, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng sười âm trái tim anh, thấp sáng ngọn lửa cuộc đời anh, lửa lửa lửa...”

Hát đến đoạn cao nhất, kéo hơi dài ra, Chu Tiểu Nam cùng Tống Kiêm Hà phối hợp gào thét không thôi, Phương Cảnh Xán giọng hát khàn khàn mê ly, rõ ràng lời bài hát là vui vẻ, cứ thế lại bị anh hát thành cảm giác ai oán cùng vài phần thâm tình

Quả Quả vụng trộm mở điện thoại, vào phần lưu âm, lưu lại một đoạn

Hát xong một bài, Phương Cảnh Xán lại hát thêm mấy bài, về sau trên cơ bản hoàn toàn là buổi biểu diễn cá nhân của anh, hát căn bản bản không dừng lại được

“Yêu anh chứ đi, nếu em nói em không thương anh, không thích nghe giọng em thật sự nói ra miệng, lại cho anh chút ôn nhu...”

“Anh và em nọ hôn tạm biệt nơi phố không người, làm cho gió cười ngớ ngẩn anh không thể cự tuyệt, anh và hôm nọ hôn đêm cuồng loạn, trai tìm anh chờ đónbi thương...”

....

“Em muốn chạy đi đâu, mang theo linh hồn anh, nó vì em mà mê muội, để lại nơi đây ích lợi gì, em là điện, em là quang, em là thần thoại duy nhất, anh chỉ yêu em, you are my super star...”

Cuối cùng hát xong một bài, Quả Quả thật sự không chịu nổi, ba người kia cũng bị tàn phá không khác là bao, sôi nổi ôm lẫn tai kêu rên

“Hôm nay tới đây thôi! Mọi người về nhà nghỉ ngơi sớm đi!” Quả Quả nói

Ba người vội vã gạt đầu không ngừng, về mặt xanh xao vội vã thoát cái không thấy bóng dáng

Quả Quả lái xe đem kẻ say khướt Phương Cảnh Xán về nhà, cố gắng giúp đỡ anh ấn chặt mã mở cửa, kết quả bởi vì mặt hàng này quá lớn, lại như người mềm nhũn không xương, toàn bộ sức nặng đều đặt lên cô, Quả Quả vừa đến cửa, không kịp đỡ ổn định, hai người cùng nhau ngã xuống mặt đất

“Anh không sao chứ?” Quả Quả ngã xuống ngực Phương Cảnh Xán, nhanh chóng nhắc người đứng lên

Phương Cảnh Xán vươn tay dài lên, đem bàn tay đang xoa bóp của cô trở về, nhắm mắt thì thảo “Quả Quả, anh không muốn xa em, từng giây từng phút cũng không muốn, không có em cả người anh liền không sống nổi.Anh đưa em rời đi ngàn dặm, em không tiếng động hắc bạch, trăm mặc niên đại có lẽ không nên, rất rất xa yêu nha...”

“Đừng hát nữa, yên tĩnh một chút được không...” Quả Quả nhìn không nổi nói một câu “Trước khi biết em, anh vẫn sống...”

“Thật muốn đem em treo vào cổ bên người...”

“Bỏ vào cổ anh không được, cổ sẽ bị đứt...”

Phương Cảnh Xán không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cấp tốc cầm lấy tay Quả Quả, về mặt hốt hoảng, lần từng ngón tay sờ sờ “Quả Quả, nhấn em đâu? Nhấn đâu?”

Quả Quả vron bàn tay còn lại ra “Không phải đây sao?”

Phuong Cảnh Xán nhìn ngón tay trên bàn tay trai kia chiếc nhẫn bạch kim thuần khiết, cuối cùng mới an tâm

Bởi vì Phuong Cảnh Xán đưa nhẫn cầu hôn thật sự rất khoa trương, Quả Quả liên tục không muốn đeo, vì thế hôm qua Phuong Cảnh Xán có ý lôi kéo cô một lần nữa mua nhẫn đôi. Nhưng đến cửa hàng mới phát hiện ra, nhẫn tình nhân dành cho nữ so với bàn tay mập mạp của Quả Quả đều có chút nhỏ, không thể nào vừa tay, nhưng lại có thể đeo vừa kiểu nam đi. Bởi vì thời gian vội vàng, không kịp làm theo yêu cầu, thế nên Phuong Cảnh Xán liền lãng phí mua hai đôi, cuối cùng hai người đều đeo kiểu nhẫn nam

Cứ duy trì tư thế bị nắm đê, Phuong Cảnh Xán một bên vừa hát, một bên nói, cứ như vậy hơn nửa giờ

“Quả Quả, em yêu anh hay không yêu anh? Yêu hay không yêu?”

Quả Quả sợ đê hông anh, vẫn liên tục dùng tay chống lên, cánh tay vì chống đỡ lúc này đã tê rần, thật sự là bị anh làm phiền không chịu được, vì thế ghét bỏ nói “Không yêu”

Phuong Cảnh Xán nghe xong như bị sét đánh, lộ ra vẻ mặt bị đá kích lớn, quay lưng lại bắt đầu lê hoa đái vũ, Quả Quả đành phải phía sau dụ dỗ “Yêu yêu yêu, anh như vậy ai cũng thích, làm sao có thể không yêu!”

Chờ cho đỡ được người này lên giường đi ngủ, Quả Quả đã bị ép buộc đến mức sắp hư rồi

Đột nhiên chân có chút nhột, Quả Quả cúi đầu nhìn xuống, thì là chú mèo tiểu mềm mại, Phuong Cảnh Xán mấy ngày trước đã mang về từ chỗ anh trai, lí do là cô còn chưa đi, anh đã cảm thấy tịch mịch

Quả Quả ờ sờ cái đầu xù lông, lấy cho nó chút thức ăn mèo, sau đó chuẩn bị nước nóng lau người cho Phuong Cảnh Xán, giúp anh thay quần áo sạch

Người đàn ông nằm trên giường, trước sau vẻ đẹp có thể thay com. Ngay từ đầu giống như gió mát trắng sáng, ôn nhuận như ngọc trai như món chim trĩ hầm canh, dần dần bên trong lại như có một thầy giáo đầy tri thức dạy dỗ nâng các loại tri thức giống như cháo hạt hen hầm bát bảo, đi sâu vào tìm hiểu thì là hoạt bát đáng yêu như thịt viên tứ hỉ, thường thường tính trẻ con, cuối cùng sao, hẳn là xem như một bản mẫn hán toàn tịch...

Quả Quả từ chỗ Phuong Cảnh Xán trở về, lúc lái xe trở về, giữa đường nhận được một cuộc điện thoại, là của Hùng Bảo Đình đã lâu không liên lạc gọi tới

“Quả Quả...cứu mình...”

Di động truyền đến giọng nói yếu ớt vô cùng thống khổ của Hùng Bảo Đình, Quả Quả hoảng sợ “Đại bảo, cậu làm sao vậy?”

“Quả Quả...mình sắp chết...”

“Nói mê sảng gì vậy! rốt cục là xảy ra chuyện gì? Cậu hiện tại đang ở đâu? Mình lập tức tới ngay!”

Di động bên kia truyền đến giọng nói nghẹn ngào của Hùng Bảo Đình, sau đó dưới sự thúc giục của Quả Quả đọc ra địa chỉ

Quả Quả chân trước vừa tới, Tổng Kiên Hà đuổi phía sau lưng

“Ai! Quả Quả, cậu cũng tới rồi?”

“Ừ, đại bảo xảy ra chuyện gì?”

“Cậu ấy gọi điện cho mình, lúc ấy trên xe buýt rất ồn ào, mình nghe không được, sau đó mình gọi lại, cậu ấy nói đã gọi cho cậu, bắt quả mình vẫn đi tới, mình cũng không biết là tình huống gì, vẫn liên tục nói cái gì mà sắp chết, sắp chết...”

Tiểu khu Hùng Bảo Đình chỉ có 6 tầng, không có thang máy, mà cô ấy lại ở tầng cao nhất, hai người leo lên thở hồng hộc, đứng ngoài gõ cửa thùng thùng

Hơn hai phút sau mới có người mở cửa

Quả Quả cùng Tổng Kiên Hà nhìn thấy trước cửa một bóng người Hùng Bảo Đình đứng đó gầy gò, vô cùng xanh xao vàng vọt thì đều thất kinh, thiếu chút nữa không nhận ra được, đứng nguyên tại chỗ hơn nửa ngày không phản ứng kịp

Gặp Hùng Bảo Đình giống như tờ giấy mỏng, mọi lúc có thể té xui, Tổng Kiên Hà chạy nhanh tới đỡ “Cậu đang làm cái gì vậy?”

Hùng Bảo Đình há miệng thờ đốc, tròng mắt trắng lên, sau đó thật sự hôn mê bất tỉnh

Vì thế Quả Quả cùng Kiên Hà đành phải vội vàng đưa cô đi bệnh viện

Không cần hỏi, xem bộ dáng này khẳng định tất cả đều là giảm béo

Bởi bị giảm béo quá độ dẫn đến biếng ăn, thân thể lập tức suy sụp, đi làm kiếm được chút tiền đều chia 5 sẽ 7 dùng đến, cho nên dù biến thành như vậy cũng không có ý định đến bệnh viện trị liệu

Quả Quả cùng Kiêm Hà đứng trước tiền thuốc men cho Hùng Bảo Đình. Lúc này Tổng Kiêm Hà đang lạnh lùng nhìn người trên giường bệnh truyền nước biển “Bạn tốt của cậu, Diệp Vi đâu? Cậu đã sắp chết đến nơi cũng không đến liếc nhìn một cái!”

Từ sau khi náo loạn chuyện Diệp Vi cùng Trầm Nham, bởi vì Hùng Bảo Đình thái độ mập mờ, Tổng Kiêm Hà và Quả Quả vì thế đều xa cách, Hùng Bảo Đình cùng Diệp Vi càng ngày càng thân thiết...

“Thật xin lỗi, mình biết mình không có mặt mũi nào gọi điện thoại cho hai người...” Hùng Bảo Đình khuôn mặt phờ phạc nhỏ nhắn, lúc này thật đúng là “Khuôn mặt nhỏ nhắn” nhưng trên gương mặt đó lại không có một tia huyết sắc, giống như bệnh nhân mắc bệnh nguy kịch, nhìn có phần đáng sợ

“Đang tốt như vậy cậu bị cái gì kích thích?” Quả Quả hỏi, lấy cá tính của Hùng Bảo Đình ba bữa đực một bữa cái, nếu không bị kích thích sẽ không có khả năng liều mạng giảm cân như vậy

Tổng Kiêm Hà tức giận nói “Cái này cần phải hỏi sao? Nhất định là vì đàn ông rồi!”

Hùng Bảo Đình sắc mặt trầm xuống một cái, hiển nhiên là bị nói trúng rồi “Ngay lúc đầu qua lại, anh ấy chưa bao giờ nói mình mập, mình thật sự vô cùng vui vẻ, nhưng mà về sau mình mới phát hiện ra có chỗ không thích hợp, anh ấy chưa bao giờ đem mình đi gặp đồng nghiệp của anh ấy, không mang mình đi gặp bạn bè và người nhà... Sau đó mình thuận miệng hỏi một câu, anh ấy nói bởi vì mình rất béo, tuy rằng anh ấy không ngại, nhưng là sợ người khác thấy được nói nhảm, lo lắng mình sẽ khó chịu....”

“Quả thực so với Trầm Nham còn đối trá hơn” Tổng Kiêm Hà hừ mạnh một tiếng “Cho nên cậu liền liều mạng giảm cân?”

“Lúc anh ấy nói như vậy, trong lòng mình vừa cảm động vừa mắc cỡ, cho nên hạ quyết tâm giảm béo, vốn là mình kiên trì không được bao lâu, là có Diệp Vi vẫn liên tục cổ vũ mình, dạy mình rất nhiều phương pháp giảm béo, còn dẫn mình đi mua mấy loại thuốc giảm cân thử xem, nói là không có tác dụng phụ, không ảnh hưởng. Mình dùng hai đợt trị liệu, tuy rằng quá trình rất gian khổ, nhưng thật sự rất tốt! Mình lập tức gầy đi mười cân!” Hùng Bảo Đình lộ ra vẻ mặt hưng phấn “Cảm giác gầy đi thật tốt, ánh mắt bạn trai nhìn mình đều ôn nhu rất nhiều... Mình quả thực mê mẩn, nhưng mà, thuốc giảm cân kia quá đắt, một đợt điều trị cũng hết nửa tháng lương của mình, mình hạ quyết tâm mua hai đợt trị liệu, kết quả, mấy ngày sau cảm thấy không thoải mái, ăn cho có mà thôi, nhưng đắt tiền như vậy, mình không muốn lãng phí, liền kiên trì dùng hết, sau đó đột nhiên bị thượng tả hạ tả mất nước, chóng váng, lần đó thiếu chút nữa thì chết...”

“Cậu có thể ngu ngốc đến thế sao?” Tổng Kiêm Hà không thèm nhìn mặt nói tiếp “Thứ Diệp Vi đề cử có gì tốt!”

“Sau đó mình mới biết thứ đồ kia, quả thật không ít người ăn vào bị chết, mình rất tức giận đi tới hỏi Diệp Vi, cậu ta nói cũng không biết, còn tức giận phát tiết với mình, nói có lòng tốt không được báo đáp, nói phụ nữ nên độc ác với bản thân một chút...” Hùng Bảo Đình vẻ mặt chết lặng “Sau đó mình lại bắt đầu không ăn gì để giảm béo, vừa vặn có thể tiết kiệm tiền, ngay từ đầu còn phải cố nén nhịn không chế bản thân, dần dần tự bản thân cũng không muốn ăn gì, cuối cùng là dù cho đói cũng chịu được, cũng không ăn gì cả, ăn vào sẽ nôn ra...”

Hai người ở lại chăm sóc Hùng Bảo Đình một lúc, mấy tiếng sau mẹ Hùng Bảo Đình từ tỉnh khác tới chăm sóc, lúc đó hai người mới yên tâm rời đi

Lần này gặp lại Hùng Bảo Đình, hai người nhận được một tin tức, Diệp Vi không ở trong nước, mà đang đi Hàn Quốc

“Xem ra là chuyện vội vã tìm cách tăng cân, cũng tốt, mấy ngày cậu không có ở bên Phương Cảnh Xán, cũng không cần lo lắng cậu ta sẽ giờ trò gì!” Tổng Kiêm Hà nói

Thấy Quả Quả đang thất thần đứng trong gió tối, Tổng Kiêm Hà vỗ vỗ bờ vai bạn thân “Còn đang suy nghĩ chuyện của Hùng Bảo Đình?”

Quả Quả thờ dãi “Lúc trước nếu như không có Phương Cảnh Xán, có lẽ mình cũng sẽ kết cục như thế này, cho dù cuối cùng mình giảm béo thành công, sợ là về sau cũng không bao giờ thật tâm thích người nào nữa”

Giờ khắc này, cảm xúc thật mãnh liệt, đột nhiên rất nhớ anh ấy

Quả Quả đầu tiên là đưa Tổng Kiêm Hà về nhà, sau đó lái ô tô đi đến nhà Phương Cảnh Xán

Mở cửa, vào trong nhà

Trong phòng phi thường yên tĩnh, điều hòa nhiệt độ ổn định, so với bên ngoài có chút hơi lạnh, nhưng bởi vì có anh trong này, làm cho toàn thân cô đều vô cùng ấm áp

Quả Quả rón rén đi đến cửa phòng ngủ, vặn cửa, lách cách mở đèn

Phương Cảnh Xán ngoan ngoãn nằm yên trên giường, hơi gập người cuộn thành một đoàn, phát ra âm thanh cô lỏ, nghe được có người đi tới, mí mắt hơi hé ra, thấy Quả Quả đưa tay vuốt ve đầu mình, cả cá thân mặt mu bàn tay cô một cái, sau đó đổi tư thế tiếp tục ngủ

Trước mắt chứng kiến một màn ấm áp này làm lòng Quả Quả xúc động mãi không thôi, chờ đến khi phải ứng lại được, đã là không kìm lòng được cúi người xuống hôn lên môi anh một cái, sau đó dùng như còn chưa đủ lại cắn thêm một cái.

Sau khi đứng dậy rồi đi, Quả Quả ngây ngẩn cả người

Phương Cảnh Xán vừa tỉnh lại, cũng trừng mắt lớn nhỏ sừng sốt nhìn cô

Đánh lén vừa vặn bị bắt, Quả Quả nhanh chóng xấu hổ đỏ bừng mặt, ngượng ngùng tránh tầm mắt anh “Khụ, anh tỉnh...”

Kết quả, Phương Cảnh Xán ánh mắt mê ly buồn ngủ nhìn cô, oán giận lầm bầm một câu “Lại nằm mơ...” Sau đó liền nhắm mắt lại ngủ tiếp

Quả Quả nhếch mép một cái, anh bình thường đều là nằm mơ lộn xộn cái gì hả, uy!

Phương Cảnh Xán mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc ngủ mơ còn mơ hồ ngâm nga vài câu không rõ “Anh nghĩ tới tương niệm là một loại bệnh, thật lâu không thể chữa khỏi, làm cho ta xuyên son cang ling bên kia, anh cô độc trên đường không có cuối...”

Quả Quả đứng trước giường, dờ khóc dờ cười, vuốt vuốt trán anh, sau đó nhanh chóng cởi giày, trèo lên giường, chui vào trong chăn anh, nằm xuống bên cạnh, vươn một ngón tay chọc chọc vào gương mặt anh “Ngốc nghếch, em còn chưa có đi xuyên son cang ling bên kia đâu đâu, anh tưởng niệm cái quỷ gì...”

Phương Cảnh Xán bị chọc chọc một lúc rốt cục tỉnh ngủ, chợt mở to mắt, quay đầu nhìn chăm chú người bên cạnh mình, như là nhìn thấy chuyện “không thể bàn cãi” gì đó “Em, em, em, Vợ, thật là em!!! Em không phải đi rồi sao? Anh nói này, trẻ thể này sao em lại đến đây? Đã trẻ thể này...anh trai em...”

Phương Cảnh Xán nói năng có chút lộn xộn

Đêm khuya một mối, Quả Quả nằm trong chăn ấm áp, thoải mái híp mắt một cái, buồn ngủ ngáp dài “Hùng Bảo Đình thân thể không thoải mái gọi điện thoại cho em, em cùng Nhị Nha đưa cô ấy vào viện, sau đó mẹ cô ấy tới, em cùng Nhị Nha trở về... Vừa rồi em gọi điện thoại cho anh trai em, nói đêm nay em muốn ở bệnh viện chăm sóc Đại Bảo, không về nhà...”

“Ách, như vậy lừa anh trai em xem ra không được tốt lắm?” Phương Cảnh Xán hiện tại sợ nhất là vị anh rể đại nhân Tiểu Mộ Bạch này, cố gắng lâu như vậy anh không muốn thất bại trong gang tấc

Quả Quả mắt híp, phồng má nói “Em lúc này trở về...”

“Được, anh đưa em...” Phương Cảnh Xán nói xong, thật sự chuẩn bị đứng lên

QUả Quả “...”

Đứng dậy được một nửa, Quả Quả nhào tới đem anh đặt dưới thân, nổi giận đùng đùng nói “Anh sao lại ngốc như vậy?”

Phương Cảnh Xán quanh mình chính đại nói “Nói dối không tốt”

Quả Quả nheo nheo mắt nguy hiểm, hôn thêm lên môi anh, đầu lưỡi tham lam tiến vào, Phương Cảnh Xán lúc đầu còn gắt gao mím môi liều chết không theo, một thoáng sau lập tức tùy ý cho cô quấy rối...

“Thật sự muốn em đi?” Quả Quả hôn xong, trong tiếng thở hổn hển của Phương Cảnh Xán hỏi

“Vợ không thể...chẳng mai bị anh trai em biết, anh ấy khẳng định sẽ nổi giận, em tuổi nhỏ không hiểu chuyện, anh không thể cũng theo em làm chuyện xằng bậy, cuộc sống về sau còn dài, thật sự lúc này không nên vội vã nhất thời...”

Quả Quả oán hận, nhằm đúng hầu kết nhạy cảm của Phương Cảnh Xán cắn một cái, chấm dứt anh thao thao bất tuyệt

Hầu kết Phương Cảnh Xán chuyển động từng chút, từng chút, xoay người một cái, đặt Quả Quả dưới thân, giọng nói khàn khàn khác thường “Anh bị em hại chết...”

Nhưng mà, can tâm tình nguyện đem mạng cho em

Nhưng mà, tối hôm đó, Phương Cảnh Xán đã biết cái gì là sống không bằng chết, hao phí sạch tự chủ lớn nhất cuộc đời mới có thể nhận được không động đến người nằm bên cạnh

Buổi chiều ngày hôm sau Quả Quả lên máy bay rồi đi

Lúc ấy Phương Cảnh Xán nhìn thấy bóng dáng cô biến mất sau cửa đăng ký, lại hao phí hết một lần tự chủ mới có thể không kiểm chiến dây dưa với công ty hàng không cũng như làm cho người đang ở trên máy bay kia bom tin nhắn, làm cho nằng đi phải không...

Quả Quả rời đi được một tuần, Chu Tiểu Nam, Lâm Vũ, Tống Kiêm Hà một đám người tất cả đều đồng loạt phát blog kêu gọi

Chu Tiểu Nam thiếu chút nữa đem blog Phương Cảnh Xán vào danh sách đen, khẩn thiết yêu cầu Quả Quả: Chị dâu, chị mau trở lại đi, chúng em sắp bị anh họ bị bệnh thần kinh làm điên rồi, anh nhìn xem anh ấy đăng cái gì a!

Dưới đó là một vòng blog Phương Cảnh Xán phát ra trong một tuần/

[Quả Quả đi ngày đầu tiên, nghĩ đến cô ấy]

[Quả Quả đi ngày thứ hai, nghĩ đến cô ấy, nghĩ đến cô ấy]

[Quả Quả đi ngày thứ ba, nghĩ đến cô ấy, nghĩ đến cô ấy, nghĩ đến cô ấy!]

[Một ngày không có em anh thật cô đơn, cõi lòng tan nát làm bạn cùng anh, không có em thành phố này thật tối mờ mịt, tất cả vui sướng không còn quan hệ với anh]

[Em mau trở lại, một mình anh thật sự hư vô, em mau trở lại, sinh mệnh anh vì em mà hồi sinh. Em mau trở lại, đem tương niệm anh quay về, đừng khiến cho trái tim anh không giống như biển rộng]

[Còn mình anh với cô đơn, hư không mất mát, tràn ra như lửa tàn]

[Anh cô đơn, cô đơn là tốt rồi, lúc này đừng ai đến an ủi anh, khiến cho anh vì người mà đau đớn, không chịu nổi thương tổn sắp điên mất thôi...]

Sau đó Lâm Vũ cũng khóc lóc gọi điện thoại cho Quả Quả: chị dâu, cầu chị nói với anh họ một chút đừng tới tìm chúng em chơi mặt chược được không, mấy ngày nay đến quần cũng đều thua mất? Bảo anh họ tìm phương thức khác mà phát tiết, đừng có giáng họa lên đầu chúng em được không, cầu xin chị! Chúng em vẫn còn là trẻ nhỏ...

Cuối cùng Tống Kiềm Hà cũng không nhìn nổi: Quả Quả, mình nghĩ cậu có thể trở về sớm một chút thì mau trở về đi, BOSS nhà cậu cả ngày hư không, cô đơn với lãnh đạm, nếu tiếp tục như vậy, mình sợ anh ấy mất cân đối nội tiết tố đó...

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Ngày đầu tiên Quả Quả đến nước Anh, công ty cử một vài vị cán bộ cấp cao mời cô ăn một bữa cơm, gọi tất cả các món ăn đặc sắc ở Anh ra. Có xúc xích khoai tây nghiền, cá sấu lê dầm, thịt dê bụng hầm, bít tết cùng pudding... đương nhiên cũng không thể thiếu cái bị gọi đùa là “Chết không nhắm mắt” nổi danh Anh quốc với “Nhìn lên tinh không”, trong đó còn có một loạt món ăn được phiên dịch lại đây sau kêu “Trong động lại cấp. Mô”, đúng vậy, tên đồ ăn chính là như vậy thật tàn khốc!

Những món ăn này thật ra hương vị có thể chấp nhận được, chính là hình thức hết sức kinh người, thoạt nhìn thật sự giống như một đĩa nôn ọe, khiến cho người ta nhìn thấy mà sợ

Tuy là nơi Quả Quả sống cũng không thiếu nhà hàng ngoại quốc, nhưng cái gọi là “Quất sống Hoài Nam thì là quất, sống ở Hoài Bắc thì là tắc, nhìn thì tương tự nhưng vị thì không giống nhau”, trừ phi là ăn ở nhà hàng đặc biệt lớn của Trung quốc, còn không ở nước ngoài như này, hương vị ở mấy quán ăn không cách nào so sánh được với hương vị trong nước, dù sao thì đại đa số món ăn Trung quốc đều là người nước ngoài học mà ra

Vì có thể sớm quay về nước, công việc hàng ngày của Quả Quả an bài đều rất sát sao, cho nên ít có thời gian tự mình nấu cơm, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng những món ăn kinh khủng này. Liên tục một tuần ăn bánh mì, khoai tây nghiền, sandwich, salad hoa quả.... Sau đó, Quả Quả cuối cùng đã đạt tới nhẫn nại cực hạn, sau khi tan làm chạy như điên đến siêu thị mua một loạt nguyên liệu nấu ăn trở về tự mình nấu vài món đơn giản

Trứng sốt cà chua, khoai tây xào cay thái sợi, sườn xào chua ngọt, gà đing xào cay, hai món thuần hai món mặn, cộng thêm một bát canh đậu hũ nấm hương

Bởi vì phòng bếp theo kiểu châu Âu, vì thế máy hút khói tương đối nhỏ, Quả Quả liền mở cửa thông gió, để mùi dầu mỡ bay đi, kết quả cũng làm cho mùi thơm thức ăn theo đó bay ra ngoài, đang lúc trang trí món sườn xào chua ngọt, cửa phòng có tiếng gõ cửa, nghe không thanh không giống là một người, cô vội vàng ra mở cửa, sau đó bị vây quanh một đám thanh niên trẻ tuổi, người nào người nấy hai mắt sáng như sao, chăm chú nhìn Quả Quả...

Quả Quả về mặt không hiểu chuyện gì xảy ra

Lúc này, một người trong đám đó, thân hình cao lớn, con ngươi màu lam, sống mũi cao, nhìn trông rất anh tuấn, suất ca dùng tiếng anh tự giới thiệu mình một chút, nói anh là sinh viên trường đại học gần đây là hàng xóm của cô, tiếp theo dùng tiếng trung chất lượng kém nói “ Chào bunn, bunn có thể gọi mình là Kevin, bạn là người trung quốc sao?”

“Xin chào, tôi là Cindy, đúng vậy, tôi là người Trung Quốc” Quả Quả lễ phép trả lời

“Ngao! Oa rượu chi đảo!” nói xong câu này, đại khái là bởi vốn từ Trung quốc không đủ để diễn tả tâm tình kích động của mình, anh ta lập tức trở lại dùng tiếng mẹ đẻ, thông qua tiếng anh thao thao bất tuyệt ca ngợi từ cửa sổ nhà Quả Quả bay ra mùi thức ăn có bao nhiêu mê người, lại tốn thêm 5 phút biểu đạt chính mình nhìn trời. Đối với thức ăn ngon vô cùng tôn sùng, thẳng cho đến lúc mấy người bạn đi cùng đều không nhẫn nại được, chàng trai trẻ

mới có chút ngượng ngùng nói ra mục đích chủ yếu “Cái kia...cái kia có thể ăn cơm cùng em không? Bọn tôi có thể chia nhau tiền cơm!”

Quả Quả khẽ cười, khéo léo từ chối “Thật xin lỗi, thật ra tôi ở nhà ít nấu cơm, chỉ là hôm nay vừa rảnh rỗi!”

Mấy người nghe thấy vậy lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng

“nhưng mà, bữa này mọi người có thể cùng ăn cơm, tính là tôi mời vốn sớm nên cùng các bạn hàng xóm chào hỏi, chỉ là bởi vì gần đây quá bận rộn nên không có thời gian!” Quả Quả nói

Một hàng năm người nhất thời nhảy cẫng lên hoan hô, liên tục nói cảm ơn, sau đó nối đuôi nhau vào nhà

Kevin cùng một nữ sinh có vóc dáng gọi cảm tên là Susan đều là người Anh, ba người kia đều là du học sinh, một người Hàn Quốc, một người Mỹ, một người đến từ Pháp

Kevin đối với món khoai tây chua cay thái sợi nhất mực chung tình, sống chết không tin đây là khoai tây mà ra, nói anh ta cả đời ăn khoai tây, chưa bao giờ biết khoai tây có thể ăn ngon như vậy

Susan thích nhất món trứng gà sốt cà chua, tỏ vẻ thường xuyên ăn cà chua, cũng thường xuyên ăn trứng gà, nhưng lại chưa từng nghĩ hai món này có thể nấu chung thành một món

Cô gái Hàn quốc tóc ngắn được ăn món sườn xào chua ngọt thì lệ rơi đầy mặt, liên tục nói món thịt này ăn quá ngon, quá ngon, còn nói là trước kia đã từng ăn món này tại một nhà hàng Trung Quốc, nhưng không có ngon như vậy, liên tục tán thưởng tài năng nấu nướng quá tuyệt vời

Du học sinh nước Mỹ cao to là khoa trương nhất, bình thường món gà Đình xào cay chúng ta thường không ăn ớt, nhất là các cô gái, thường sẽ đem hạt tiêu lựa ra, anh ta một bên la lên điên cuồng gọi nước, một bên cầm ăn từng miếng ớt cay....

Đương nhiên cũng có người không thích món ăn Trung quốc, tỷ như vị du học sinh người Pháp nghiêm túc kia

Đồ ăn Pháp được coi là một trong ba ẩm thực nổi tiếng nhất thế giới, nổi tiếng không thua gì Trung Quốc, vị du học sinh người Pháp kia là theo chân bạn cùng phòng sang xem náo nhiệt, nhìn một bàn đầy thức ăn Trung Quốc, vẻ mặt rất là coi thường, luôn ngồi bên cạnh nói đồ ăn Pháp tốt bao nhiêu, ghét bỏ món ăn Trung Quốc đầy dầu mỡ, không khỏe mạnh. Về sau được Kevin trực tiếp xúc cho một muỗng khoai tây vào miệng, vẻ mặt lập tức vô cùng vận vận, cuối cùng... Anh ta so với người khác còn ăn nhiều hơn...

Bọn họ có tổng cộng sáu người, trên bàn chỉ đủ năm phần ăn, sau khi kết thúc bữa cơm, tất cả mọi người vì đều giữ ý nên đồ ăn chưa hết

Quả Quả theo chân bọn họ ra ngoài hàn huyên chuyện phiếm, Kevin bên cạnh đang đau lòng liếm xong miếng khoai tây cuối cùng, sau đó không chút báo trước nào quỹ xuống dưới chân Quả Quả, cầm tay cô, vẻ mặt thâm tình nói “Cindy, gả cho tôi đi!”

Nga nga nga - -

Nào có nhân tài nào thời gian một bữa cơm đột nhiên cầu hôn người ta? Quả Quả nhất thời không kịp phản ứng, ngây ngẩn cả người, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần, dở khóc dở cười nói “Sorry, tôi đã có bạn trai!”

Kevin nghe xong câu trả lời này hoàn toàn không có cách nào chấp nhận “Thật vậy chăng? Em thật sự đã có bạn trai?”

Nam sinh người Pháp sớm đã chú ý đến bàn tay trái đeo nhẫn của Quả Quả, vỗ vỗ bả vai Kevin nói “Kevin, tôi nghĩ Cindy không có lừa cậu, cô ấy đeo nhẫn đính hôn”

Kevin lúc này mới liếc nhìn cái nhẫn kia, lập tức trong lòng vô cùng mát mẻ, nhưng rất nhanh sau đó lấy lại tinh thần “Cindy, chỉ cần em cho tôi một cơ hội, anh khẳng định tốt hơn anh ta rất nhiều!”

Quả Quả khuyên can cự tuyệt mãi, Kevin mới lưu luyến không rời cùng mọi người rời khỏi

Sau khi tiễn mọi người đi, trong phòng truyền đến một tiếng ca vui sướng - - “Em là quả táo nhỏ của anh, yêu em thế nào cũng không đủ...”

Là bài quả táo nhỏ Phương Cảnh Xán hát, ngày đó ở KTV cô lên ghi âm lại, sau đó đặt làm nhạc chuông điện thoại mặc định mỗi khi Phương Cảnh Xán gọi tới

Quả Quả nghe thấy chuông reo, vẻ mặt lập tức ôn nhu, mở di động lên “A loo~”

“Cục cưng, có nhớ anh không?” lúc này ở nước Anh là chàng vạng chiều, còn ở Trung Quốc là hơn mười một giờ đêm, mỗi ngày trước khi đi ngủ, Phương Cảnh Xán đều sẽ gọi điện cho cô, sau đó hỏi một đồng vấn đề

“Có!” Quả Quả cười khê, câu trả lời hoàn toàn khẳng định

“Anh cũng vậy, mỗi giây mỗi phút đều nhớ em... rất muốn gặp em! Anh ngày mai bay sang tìm em nhé?”

Ai, lại tới nữa! Gần như mỗi ngày đều đề cập một lần

Quả Quả tự nhiên sẽ không muốn người yêu vì mình mà ảnh hưởng tới công việc, khuyên nhủ “Anh đừng náo loạn, chúng ta mới xa nhau một tuần đúng không? Anh yên ổn làm việc cho tốt, gần đây không phải rất bận rộn sao? Anh chạy tới chạy lui nhiều như vậy, sẽ mệt đó! Đợi một thời gian nữa, em quen thuộc bên này sẽ sắp xếp về thăm anh!”

Đúng như trong dự liệu bị cự tuyệt, Phương Cảnh Xán bắt đầu dĩ hờ hững

Sau đó Quả Quả nói sang chuyện khác, phân tán lực chú ý của anh, cùng anh hàn huyên một chút về công việc cùng sinh hoạt hàng ngày, còn kể chuyện một vài hàng xóm sang ăn cơm đem theo một vài tin đồn thú vị, đương nhiên lược bỏ một màn cầu hôn của Kevin kia. Phương Cảnh Xán cũng như thường lệ kể cho cô nghe hành trình một ngày, vừa nhằm chán lại lâu, cuối cùng trong điện thoại hát cho Quả Quả nghe.

“Thiếu đôi bàn tay của ta làm gối đầu người tập không có thói quen, của người kính viễn vọng ngắm không đến ta bắc bán cầu cô đơn, Thái bình dương thủy triều đi theo địa cầu qua lại xoay tròn, ta sẽ kiên nhẫn các loại, tùy thời hoan nghênh người cập bờ...”

*

Sáng thứ hai, ở tập đoàn Phương thị, trong văn phòng tổng giám đốc

Phương Cảnh Xán sau khi đem tất cả bạn bè xung quanh đầu độc một lần, cuối cùng vươn ma trảo về phía đám trợ lý của mình

Đáng thương cho đám trợ lý, vô duyên vô cớ bị anh tra tấn suốt một ngày, hoàn toàn không biết mình rốt cục ai làm chỗ nào, không hợp ý BOSS mà tình hình vẫn cứ liên tục tiếp diễn đến ngày hôm sau, chưa có dấu hiệu dừng lại

Đến ngày thứ ba, rốt cục có người không nhìn nổi nữa

Mục Dao ngoắc tay đem trợ lý đang đau khổ đi tới, ghé lỗ tai thì thầm mấy câu

Về mặt trợ lý hoàn toàn không hiểu, hỏi “Nước Anh? Nhưng công ty chúng ta bên kia không có chi nhánh, gần đây cũng không có nghiệp vụ gì cần đến...”

Nói tới đây, vị trợ lý này đột nhiên hiểu ra vấn đề, lộ ra vẻ mặt hiểu chuyện “Cảm ơn Mục tổng, tôi đã hiểu!”

Vì thế, đồng chí trợ lý tìm trong một buổi chiều, vất óc tìm mưu kế, rốt cục đã tìm ra được một lý do coi như chính đáng, sau một hồi đánh giá cao thấp, chuẩn bị tất cả, ngay cả vé máy bay cũng đặt sẵn, liền đi tới phòng ông chủ, trong lòng thấp thỏm gõ cửa

“Vào đi” Phương Cảnh Xán mặt lạnh như băng

“Boss, có một việc xin chỉ thị của anh” tiểu trợ lý nơm nớp lo sợ

“Chuyện gì?” Phương Cảnh Xán tiếp tục tản ra bầu không khí lạnh lẽo

“Là như vậy, ba ngày sau là sinh nhật bốn mươi tuổi của ngài Wilson, ông ấy là một trong những nhà đầu tư trọng yếu của công ty, để tỏ vẻ coi trọng thành ý đối phương, tôi cho rằng BOSS nên tự mình đi qua đó một chuyến” tiểu trợ lý hít sâu một hơi nói

Phương Cảnh Xán thái độ không hề hưng phấn, những nhà đầu tư trọng yếu của bọn họ, trải rộng khắp nơi thế giới, từng người đều muốn anh đi qua một chuyến, còn không phải khiến anh chết mệt, loại việc này chỉ cần trợ lý chuẩn bị lễ vật đem qua cũng được rồi.

Gặp BOSS về mặt không kiên nhẫn, trợ lý vội vàng bỏ xung “Ngài Wilson gần đây theo phu nhân quay về nước Anh”

Nghe được hai chữ mấu chốt kia, Phương Cảnh Xán lập tức thay đổi dáng ngồi, về mặt thay đổi hoàn toàn, gạt đầu tán thưởng nói “Cậu nói không sai, quả thật nên tự mình đi một chuyến”

Nhìn về mặt BOSS xuân tình phơi phới, bạn trợ lý nhỏ cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một cái

Ai, BOSS a, anh muốn sang nước Anh thăm bạn gái, thì chỉ cần bay thẳng một chuyến là tốt rồi, tại sao lại phải vòng vo một vòng lớn như vậy, thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của tôi a...

Lại nói, tương lai BOSS sẽ không ngừng khiến anh tìm lý do thỏa đáng cho mình sang nước Anh chứ? Thật vất vả mới thở phào nhẹ nhõm một phen, mới nghĩ đến đây, tiểu trợ lý lập tức cảm thấy tương lai mình mịt mù mây khói, đưa tay ra không thấy được 5 ngón....

Quả Quả lần thứ hai xuống bếp là ba ngày sau, lúc trước năm người kia theo thường lệ tới, đồng thời còn mang theo hai thành viên mới. Tục ngữ có câu “bán anh em xa, mua láng giềng gần” Quả Quả cũng vui vẻ dùng thức ăn ngon xây dựng quan hệ tốt với hàng xóm. Hôm kia cô đau bụng, ở nhà đau đến chết đi sống lại, sau đó lại và mấy người Kevin bọn họ tới đây chơi phát hiện ra, chủ động đưa cô đi bệnh viện, toàn bộ quá trình còn giúp đỡ cô xử lý tốt các thủ tục bệnh viện

Quả Quả lần này lại làm thêm mấy món thức ăn, tất cả mọi người vì thế vô cùng vui vẻ

Đến lúc ăn cơm, chuông cửa reo lên

Kevin ngồi gần cửa nhất, vì thế chủ động chạy ra mở cửa

Trông thấy ngoài cửa là một người đàn ông châu Á, Kevin ánh mắt không chút thiện chí nhìn từ trên xuống dưới, sau đó không chút ngại ngùng nói “Xin lỗi anh bạn này, anh đã tới chậm, người đã đầy!”

Nói xong, cấp tốc hướng vào phía trong cửa hô to một câu “Cindy! Bảo bồi! Đừng cho họ đụng đến món khoai tây của anh~”

Một giây sau, phịch một cái, cánh cửa đóng vào cực mạnh

Giờ phút này, bị người đàn ông xa lạ từ trong phòng Quà Quà đóng sầm cửa nhốt bên ngoài, Phương Cảnh Xán phong trần lộ ra khuôn mặt tuần tú đen như đáy nồi

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

“Ai vậy?” Quà Quà hỏi

“Đến đây ăn nhờ, tôi đã nói với anh ta là đã đông người!” Kevin trả lời

Hôm nay nhiều hơn hai người đến đây, Kevin đã rất không vui, vì thế cũng không muốn thêm vài người cùng anh ta tranh đoạt thêm

Hơn nữa, đại khái bởi trực giác bẩm sinh của đàn ông, người đàn ông châu Á ngoài cửa kia khiến cho anh ta có một cảm giác vô hình áp bách cùng uy hiếp, làm cho Kevin vừa nhìn thấy đã không vừa mắt.

Đang nói, tiếng chuông cửa lại vang lên

Kevin lập tức nhíu mày

“Tôi đi xem một chút đi!” Quà Quà buông bát đĩa, đứng dậy

Đi tới cửa, mở cửa ra, Quà Quà đầu tiên là sừng sốt một giây, sau đó hét lên một tiếng, vô cùng kích động nhảy dựng lên ôm cổ người trước mặt

Vì thế, vốn Phương Cảnh Xán trên mặt đang lo lắng, bởi vì phản ứng nhiệt tình của Quà Quà mà đột nhiên giảm đi phân nửa, cảm nhận được hơi thở dễ ngửi, cùng làn da non mềm yếu đối cọ cọ vào má vào cổ mình, tâm tình giống như dòng suối mát mẻ từ trong tim chậm rãi chạy qua, xua tan đi đoạn đường mệt mỏi

Quà Quà ánh mắt lấp lánh nhìn anh, sau đó lập tức hơi hơi nhăn mày, hỏi “Anh làm sao lại tới?”

Phương Cảnh Xán tự nhiên biết cô nghĩ cái gì, nghiêm trang trả lời “Có một nhà đầu tư trọng yếu tổ chức sinh nhật hôm nay, buổi tối anh tới tham sự, thuận tiện ghé thăm em một chút?”

“Nhà đầu tư trọng yếu?”

“Ừ, ngài Wilson”

“Ngài Wilson không phải ở nước Mỹ sao?” lúc trước Quà Quà đã có một khoảng thời gian làm trợ lý cho Phương Cảnh Xán, đối với chuyện công việc của anh vẫn còn mấy phần rõ ràng

Đã sớm chuẩn bị xong lời giải thích, Phương Cảnh Xán bình tĩnh trả lời “Trong khoảng thời gian này, ông ấy đang cùng phu nhân về Anh sống”

“Nga nga, không nghĩ tới, phu nhân của ông ấy là người Anh nha”

Phương Cảnh Xán không cho Quà Quà cơ hội tiếp tục miệt mài theo đuổi đề tài này, nhìn nhìn vào đám người trong phòng đang hiếu kỳ nhìn bọn họ, cùng với lúc Quà Quà chủ động ôm anh, hai tròng mắt phun ra lửa Kevin hỏi “Bọn họ là...”

“A, để em giới thiệu một chút với anh...” Quà Quà nhất nhất đem những người trong phòng khách giới thiệu một vòng, sau đó kéo cánh tay anh giới thiệu với mọi người “Người là vị hôn phu của tôi”

Ba chữ “Vị hôn phu” không thể phủ nhận đã đem lo lắng trong lòng Phương Cảnh Xán biến mất

Mọi người nhìn thấy tình huống này đều vô cùng ấn tượng nhanh chóng ăn nhanh, sau đó lại sôi nổi tạm biệt, để cho đôi vợ chồng son hảo hảo đoàn tụ.

Susan ánh mắt kinh diễm nhìn chăm chú Phương Cảnh Xán, khi đi qua người Quả Quả, thì thào vào lỗ tai cô, chế nhạo “Cindy, người của cậu! Không thể tưởng tượng nổi vị hôn phu của cậu lại anh tuấn như vậy! Đừng nghe Kevin nói bậy, cậu ta chính là đang ghen tị!”

Tất cả mọi người đều thức thời lảng đi, chỉ có Kevin vẫn như lúc đầu vẻ mặt khiếp sợ, đứng hình tại chỗ, vẻ mặt giống như là bị người ta cướp mất toàn bộ khoai tây thái sợi xào cay, tuyệt vọng nói “Anh ta chính là vị hôn phu của em?”

Giọng nói kia, biểu tình kia để lộ ra ý tứ, người sáng suốt nhìn thấy đều hiểu

Không đợi Quả Quả trả lời, Kevin đã kích động đến đỏ mặt tía tai reo lên “Cindy, em xem trọng điểm nào trên con người anh ta. Anh ta già như vậy, không xứng với em! Cũng không thể thỏa mãn em! Tôi so với anh ta tốt hơn gấp trăm lần! Không, một ngàn lần! Em đồng ý kết giao với anh một tuần, em nhất định sẽ hối hận vì chọn anh ta!”

Tính cách Kevin tương đối thẳng, không hiểu cách nói uyển chuyển hay tu từ, nói chuyện đều thẳng thắn dị thường

Bình tĩnh mà nhìn lại, thật ra Phương Cảnh Xán một chút cũng không già, chỉ là hôm nay anh mặc một bộ comle sẫm màu, kiểu dáng âu phục cũng kinh điển, hơn nữa ở đây là một đám sinh viên tươi non, dưới sự so sánh đó, dĩ nhiên có vẻ lớn tuổi hơn, nhưng lại đặc biệt có vẻ đẹp mỹ lực lắng đọng cùng năm tháng

Còn có a, anh nói trắng ra thì trắng ra, tốt xấu gì cũng không cần dùng đến mấy từ ngữ kinh khủng đấy được không? “già” coi như xong, lại còn “Không thỏa mãn được” là nào loạn như nào a?

Quả Quả vùng trộm liếc mắt nhìn Phương Cảnh Xán, quả nhiên, khuôn mặt đều đặn lại

Khổng chế tình hình trước mắt, Quả Quả vội vàng nháy nháy mắt đám người ngoài cửa, mấy đại gia thu được tín hiệu, lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới đem cái người về mặt vẫn không phục Kevin rồi đi

“Cindy, em đừng bị anh ta lừa, trưởng thành như vậy khẳng định là GAY, hơn nữa, còn cái phía dưới kia, anh ta như vậy, loại này tôi nhìn ra được! Em tuyệt đối phải tin tưởng anh không có nhìn lầm...”

Kevin trước khi rời đi vẫn còn đủ sức kêu la, lời nói vẫn còn vang vọng thật lâu bên tai hai người, trong phòng một mảnh tĩnh mịch...

Thật sự là bị đứa trẻ bạo mồm này hại chết, Quả Quả đầu đau như muốn nứt ra, sau một lúc lâu vô lực giải thích “Phương Cảnh Xán, anh đừng hiểu lầm, bọn họ chính là mấy học sinh em từng kể với anh, em và Kevin mới cùng nhau ăn hai bữa cơm, cậu ấy chỉ là thích em làm món khoai tây thái sợi xào cay mà thôi...”

Phương Cảnh Xán giống như một tòa núi lửa, dường như đang động còn bốc khói, tùy lúc đều có khả năng bùng nổ “A, anh rất già?”

Quả Quả vội xua tay “Làm sao có thể, làm sao có thể, anh một chút cũng không già! Thật sự!”

“Anh...” Phương Cảnh Xán cắn răng “Anh là GAY? Vẫn là phía dưới cái kia?”

Quả Quả quyết đoán phủ nhận “Làm sao có thể! Anh tuyệt đối không phải phía dưới cái kia!”

Sắc mặt Phương Cảnh Xán lập tức càng khó nhìn, vì thế Quả Quả hấp tấp giải thích rõ ràng

“Ách, ý em là, anh tuyệt đối không phải GAY! Anh có em làm bạn gái, làm sao có thể như vậy! Trẻ con nói lung tung, làm sao đúng a, đừng nóng giận...”

Phương Cảnh Xán sắc mặt vẫn không hoàn toàn thoải mái, lúc ở trong nước, khi anh cùng Quả Quả yêu nhau loại tin đồn đại này rất nhiều, sau khi cùng Quả Quả qua lại ít đi một chút, nhưng vẫn có, đương nhiên loại chuyện hoang đường này Quả Quả dĩ nhiên không để trong lòng. Nhưng bây giờ thế nào? Phương Cảnh Xán vừa nghĩ tới thời gian Quả Quả ở lại đất nước toàn hủ lậu này lâu như vậy, da đầu lập tức run lên từng đợt, vịn nhất về sau Quả Quả ở dưới hoàn cảnh này, quả thực đối với anh nổi lên hoài nghi, anh tìm ai để khóc đây?

Cuối cùng, Phương Cảnh Xán hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng nói “Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, chỉ có một phương pháp chứng minh sự trong sạch của anh”

“Hả? Phương pháp gì?” Quả Quả đột nhiên có một loại dự cảm không quá tốt

Phương Cảnh Xán từ từ cởi từng cúc áo sơ mi trên xuống dưới, cho đến khi hoàn toàn rộng mở, cầm tay Quả Quả dán vào lồng ngực mình “Đến đây đi!”

Quả Quả bị độ ấm từ ngực anh co rúm lại không ít “Làm...có cái gì làm a?”

“Tùy tiện làm gì với anh cũng được!” Phương Cảnh Xán làm bộ sắp sửa bị bị lãng nhục, giống như hoàng hoa khuê cúc, sau đó nhẫn nhục chịu đựng nói “Anh tuyệt đối không phản kháng!”

“Phương, Cảnh, Xán!” Quả Quả trán nổi đầy gân xanh, thẹn quá hóa giận rút tay ra “Anh đừng có giả mà không đứng đắn!”

Phương Cảnh Xán tại chỗ “Ngao” một tiếng “Em quả nhiên vẫn là ghét bỏ anh già!”

“....” Quả Quả bắt đầu đi lắc lắc đầu, trừng mắt nói “Đừng có làm rộn, em lại không phải không tin anh, cần gì chứng minh! Không phải nói tôi nay muốn tham gia tiệc sinh nhật? Lúc này đã hơn 7h, tiệc sinh nhật diễn ra lúc nào?”

Phương Cảnh Xán nâng tay nhìn nhìn đồng hồ “Không vội, còn hơn nửa tiếng”

“Còn hơn nửa giờ còn không gấp? Anh thật sự là...” Quả Quả chạy nhanh thúc giục anh mau mau, sau đó hỏi “Có cần em đi cùng không?”

“Ài? Có thể không?” Về mặt Phương Cảnh Xán lập tức đầy mong đợi nhìn cô, anh đương nhiên là hi vọng có thể ở cùng cô thêm thời gian

“Có thể a! Đêm nay không có chuyện gì, chờ em đi thay quần áo khác, rất nhanh sẽ xong thôi”

“Được!” Phương Cảnh Xán ngoắc ngoắc cái đuôi, ở bên ngoài chờ cô

Đợi cho đến lúc Quả Quả thay bộ quần áo rộng thùng thình ở nhà ra, mặc vào bộ váy lễ phục màu đen, Phương Cảnh Xán đánh giá cô, vẻ mặt đau lòng nhũ nhũ lông mày “Em gần đây gầy đi không ít, có phải đồ ăn nước Anh quá khó ăn?”

Quả Quả sợ anh lo lắng cho mình, vội vàng thân mật nắm cánh tay anh, làm nũng nói “Không, là do nhớ anh!”

Phương Cảnh Xán tâm tình vốn đang âm u lập tức thành hư không, ngay cả ngọn tóc cũng đều tràn đầy sung sướng

*

Đến biệt thự tổ chức tiệc sinh nhật, hai người được hai vợ chồng Wilson nhiệt tình chiêu đãi

Phu nhân Wilson đáng người thuộc loại gầy gò, luôn khen lấy khen để dành về Quả Quả rất mê người, còn hỏi cô làm thế nào có thể thay đổi cho đầy đặn một chút, Quả Quả cười cười, nói với bà cứ sang Trung Quốc mấy tháng, nhất định có thể béo lên

Bởi vì ba ngày trước đã nhận được tin tức Phương Cảnh Xán sẽ đến, hai vợ chồng Wilson đã đặc biệt chuẩn bị một ít món Trung quốc, Quả Quả nếm thử phát hiện ra hương vị thật không sai, lúc trước tới đã ăn cơm, nhưng đến lúc này vẫn ăn không ít.

Hôm nay tới tham dự tiệc sinh nhật của vợ chồng Wilson đều là bạn bè thân thiết, không khí tương đối thả lỏng, không cần xã giao nhiều lắm, Phương Cảnh Xán toàn bộ quá trình đều tỉ mỉ chăm sóc cho Quả Quả, không để cô uống một giọt rượu, săn sóc giúp cô lột vỏ tôm, gỡ xương cá, cắt bít tết. Tuy rằng kế hoạch học nấu ăn thất bại, nhưng mà ba giây lột xong tôm hùm, 10 giây gỡ sạch con cá đậm...kỹ thuật càng ngày càng thành thực

Sau khi đến Anh quốc, Quả Quả lại gầy 6-7 cân, bây giờ cân nặng đại khái không đến 140 cân, lại màu y phục màu đen thất khoeo lưng, không quá khoa trương mập mạp, mà là đầy đặn mê người, lại càng tăng thêm vẻ đẹp cổ điển Phương Đông, hấp dẫn không ít ánh mắt ngưỡng mộ, chỉ là ngại hoa đã có chủ, mới không có ai dám trắng trợn đi lên làm quen

Phương Cảnh Xán nhìn những ánh mắt mơ ước xung quanh, trong lòng cảm giác nguy cơ càng cao, thật ra anh phi thường hiểu được, bộ dạng Quả Quả gầy xuống sẽ nhận được hoan nghênh cỡ nào, điểm đây có thể nhìn thấy đầy đủ qua thông qua gương mặt xuất sắc của anh trai Tiểu Mộ Bạch

Quả Quả không nhận thấy được cảm xúc pháp phòng của người yêu, mà lúc này cô đang bị một đôi tình nhân đồng tính hấp dẫn ánh mắt, chặc chặc thờ dài “Không hồ là đất nước của hủ nữ...”

Hôm nay tại bữa tiệc sinh nhật, cô đã nhìn thấy không dưới hai đôi đồng tính

Đột nhiên, Quả Quả nhìn thấy phía đối diện có món bánh hình nước trung quốc, vì thế vừa hưng phấn vừa tò mò chuẩn bị qua nếm thử “Phương Cảnh Xán, em qua bên kia nhìn xem chút!”

Phương Cảnh Xán gật đầu

Quả Quả chạy tới nếm thử một miếng, phát hiện ra những món Trung Quốc ở bữa tiệc này khá hoàn hảo, nhưng đồ điểm tâm ăn ngọt thì không được tốt lắm, tìm một chút cũng không thấy thìa, không thể ăn, đang thất vọng trở về tìm Phương Cảnh Xán, lại nhìn được một màn khó có thể tưởng tượng

Phương Cảnh Xán trong tay cầm ly rượu đỏ, trước mặt anh là một người đàn ông thấp hơn một chút, bề ngoài chính là tiểu soái ca Anh quốc, vô cùng tuấn tú, cũng không biết có phải tiểu soái ca này uống quá nhiều rượu hay không, mà hai gò má đang phồng hồng, lúc này đang vội vàng nói gì đó với Phương Cảnh Xán

Sau đó, Quả Quả chỉ thấy vẻ mặt Phương Cảnh Xán càng ngày càng đen, càng ngày càng đen. Tiếp đó, Quả Quả tâm ý tương thông, đột nhiên ý thức được chuyện gì đang xảy ra, cố nén cười chạy tới, hai tay bám vào cánh tay anh, đối với tiểu soái ca kia nói một câu “Thật xin lỗi, đây là vị hôn phu của tôi”

Tiểu soái ca nhìn Quả Quả càng lúc càng đỏ mặt, vội vã khoát tay “Tôi không phải ý đó, tôi chỉ là muốn kết bạn, vị hôn phu của cô...rất xuất sắc..”

Nói xong lập tức bỏ chạy

Quả Quả “...”

Ách, không phải ý đó, tại sao mặt phải đỏ như vậy....

Giờ phút này, sắc mặt Phương Cảnh Xán so với việc bị Kevin nghi ngờ khuynh hướng giới tính còn đáng sợ hơn, Quả Quả không biết phải an ủi thế nào, suy nghĩ thật lâu, sau đó mới nói “Khụ, vừa rồi cái người kia rõ ràng nhìn đã biết là thụ, cái này tốt xấu gì cũng chứng minh anh là công nha...”

Công cái quý a! Anh là thẳng, là thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Phương Cảnh Xán từ sau bữa tiệc trở về vẫn mang về mặt hờn dỗi, khuôn mặt thối ngòi trên ghế salon, một câu cũng không nói, cho đến khi Quả Quả từ trong phòng tắm đi ra, thuận tiện hỏi anh một câu “Em chỉ có một chiếc giường, ghế sofa thì quá nhỏ, khẳng định không có cách nào anh ngủ được, buổi tối ngủ cùng em được không?”

Đã một giờ không nói một chữ, Phương Cảnh Xán lập tức bị hai chữ mâu chốt này mở khóa, xoay qua nhìn Quả Quả, sau đó phi thường rụt rè “ừ” một tiếng

Trên cơ bản Phương Cảnh Xán lần này tới Anh quốc liền là một con hổ bị nhử lông, con hổ bị nhử lông, quá trình con hổ bị nhử lông...

“Nhanh đi tắm rửa đi!” Quả Quả thúc giục

Phương Cảnh Xán vội vã tắm rửa thật nhanh, sau đó trở về phòng ngủ, Quả Quả lúc này đã nằm trên giường, trong khí tràn đầy mùi sữa tắm cùng hơi thở Quả Quả, trái tim Phương Cảnh Xán giống như trống gỗ càng lúc càng nhanh, chính là cái con gấu cao hơn một thước màu cà phê trong lòng cô kia thật sự nhìn vô cùng chướng mắt

Vì thế Phương Cảnh Xán kéo lấy lỗ tai con gấu nhỏ, chuẩn bị ném nó đi

Quả Quả cảm giác được động tĩnh, lập tức mắt mở to đầy cảnh giác, ôm chặt gấu nhỏ trong tay “Đừng động vào nó!”

“Vì sao? Lớn như vậy, anh không có chỗ ngủ...” Phương Cảnh Xán bắt mắt lắm bầm

“Nào có, giường lớn như vậy” Quả Quả cả cà đầu chú gấu bông “Em ôm nó mới có thể ngủ được”

Phương Cảnh Xán nhìn thấy con gấu này có chút quen mắt, không khỏi hỏi “Cái này không phải là con gấu trong nhà em chứ?”

Quả Quả gật gật đầu “Đúng vậy, đến nơi xa lạ, em phải ôm tiểu Hùng tiên sinh mới ngủ được!”

Nhìn bộ dáng cả người dính lấy con gấu của cô, Phương Cảnh Xán trong lòng lập tức ăn chút dấm chua, một phen dùng tay kéo gấu nhỏ lại “Đêm nay không cần, em có thể ôm anh ngủ!”

Quả Quả không buông tay “Không được, không giống nhau”

“Vì sao không được? Làm sao không giống?”

“Chất liệu không giống nhau a!”

“Chất liệu anh so với nó tốt hơn nhiều!”

“...”

Cuối cùng, kết cục gấu nhỏ vẫn là bị Phương Cảnh Xán vứt bỏ, sau đó tự mình bá đạo nằm bên cạnh Quả Quả, giang hai cánh tay về phía cô “Cho em ôm! Tuyệt đối so với con gấu kia tốt hơn!”

Quả Quả về mặt không vui nhìn tiểu hùng tiên sinh bị ném xuống đất, xác định Phương Cảnh Xán nhất định sẽ không để cho mình lấy lại, đành phải bắt đấm dấm dịch vào lòng anh

Phương Cảnh Xán đối với dáng người trước nay không tập tập luyện hoàn toàn tin tưởng, về mặt kiêu ngạo hỏi “Cảm giác thế nào?”

“Cứng rắn...em thích tiểu hùng tiên sinh hơn...” Quả Quả bịu môi oán trách, cảm xúc thật sự không tính là thoải mái, nhưng mà đại khái bởi vì trong ngực anh có nhiệt, rất dễ dàng khiến cho người ta ngủ gà ngủ gật, vì thế bất tri bất giác cô liền ngủ say

Rất nhanh sau đó, người có ý muốn thay thế tiểu hùng tiên sinh đã biết cái gì là không tìm cái chết thì không chết, cái gì mà làm bậy thì không thể sống...

Ôn hương nhu ngọc nhuyển trong ngực...

Anh cho rằng lần đầu tiên có thể mình đồng da sắt nhìn được mà ngủ, lần thứ hai khẳng định cũng có thể nhìn được

Mà sự thật chứng minh, anh đáng giá quá cao năng lực tự chế của bản thân, hoặc có thể nói là đánh giá quá thấp lực ảnh hưởng của người trong ngực mình

Là vì xa cách lâu ngày không gặp lại sao? Hay là buổi tối uống rượu....

Mới đầu Phuong Cảnh Xán có thể lén lút đứng lên tắm nước lạnh, về sau từng giây từng phút cũng không muốn rời xa người Quả Quả, như là bị một khối nam châm to lớn chỗ nào đã hút gao hấp dẫn. Hơn nữa, cái người bên cạnh ngủ thật sự không có quy củ, liên tục giống như bạch buộc dính gao lên người anh, anh có hơi chút động có thể dẫn tới ma sát làm anh hồng mắt...

Trong thân thể dường như có một cái gì đó phanh một cái, đụng nát thanh âm, trong bóng đêm, trán anh chảy từng giọt mồ hôi lớn to như hạt đậu, không tự chủ được chậm rãi hướng lại gần Quả Quả...

Nửa đêm, Quả Quả cảm thấy vô cùng không thoải mái, thân thể cô dường như có một ngọn lửa đang cháy

Chẳng lẽ trong phòng đang cháy?

Cô quả thực sắp bị nhiệt độ làm cho không thở được hơn nữa cảm giác trên người nặng nề, giống như phòng sập xuống, đè lên sao...

Quả Quả mơ mơ màng màng nhớ lại lần đó Phuong Cảnh Xán đốt phòng, lại là nóng, lại là lo lắng, trong khoảng thời gian ngắn, cả người đỏ mồ hôi, quần áo đều ướt đầm, nhưng cảm giác kia không giống như lo lắng đơn thuần...

Cô sợ hãi bài xích thứ nguy hiểm gì đó, lại hư không dường như muốn cái gì đó, nhưng rốt cuộc không biết nghĩ muốn cái gì, cô cái gì cũng không biết, chỉ có thể khó chịu phát ra tiếng mơ hồ ní non không rõ...

Cuối cùng, Quả Quả bị cái cổ đau đớn đánh thức, cảm giác như là mình giống như động vật ăn cỏ nhu nhược vô lực, bị dã thú cắn xé ngậm cái cổ yếu ớt

....

...

....

Một đêm không ngủ

Quả Quả toàn thân cao thấp, một chút khí lực cũng không có, giống như động vật ăn cỏ đáng thương co ro nằm ở nơi đó, mà Phuong Cảnh Xán nằm bên cạnh.... tên kia bọc chăn che trước ngực, lộ ra xương quai xanh, liên tục dùng ánh mắt thủy nhuận vô tội lại ngượng ngừng nhìn cô không thôi, giống như đang nói “Anh đã là người của em, em phải chịu trách nhiệm với anh” cái biểu tình kia quả thật so với phụ nữ như nàng còn nhu mì hơn....

Được rồi! Thật ra tối hôm qua đúng là lỗi của cô

Lúc ấy Quả Quả bị ánh mắt đỏ ngầu không khống chế được bản thân hoàn toàn khác ngày thường của Phuong Cảnh Xán dọa cho khóc lên, Phuong Cảnh Xán thấy cô khóc, tại chỗ tỉnh táo lại, chính mình giờ tay tát và mặt không ngừng nói xin lỗi cô, sau đó muốn đứng lên tìm quán rượu ở tạm....

Sau đó sao....là Quả Quả chủ động lưu anh ở lại

Chuyện sau đó thì trở thành bộ dáng này

Quả Quả đang muốn nói chuyện, thì tiếng chuông của vang lên, không biết là ai sáng sớm gõ cửa, vì thế vội vàng mặc quần áo đi ra mở cửa

Nhìn thấy bên ngoài một đám người hàng xóm bao lớn bao nhỏ cười đùa, Quả Quả vỗ đầu mình một cái, quên mất lúc trước đã đáp ứng bọn họ hôm nay tới nhà liên hoan!

“Mời vào!” Quả Quả vội vàng mở cửa đón khách

“Quả Quả, ai a...” Phuong Cảnh Xán giọng nói có chút lười biếng, gãi gãi đầu từ phòng ngủ đi ra, cởi trần, phía dưới chỉ quấn một khăn tắm màu trắng

Trong phòng trầm mặc vài giây, sau đó vang lên một khí lạnh bao trùm

Susan kinh ngạc che miệng hô lên một tiếng, những người khác huyết sáo, mà Kevin đại khái là bị đá kích quá lớn, cả người giống như hòn vòng phu hóa đá đứng im tại chỗ...

Quả Quả lúng túng không thôi, vội vả đẩy tên hỗn đản nào đấy vào trong phòng ngủ “Mặc quần áo vào cho em sau đó đi ra!”

Phuong Cảnh Xán ôm hông cô, không chịu di chuyển “Tại sao lại là bọn họ?”

“Hôm nay là cuối tuần, lần trước có hẹn tụ tập!” Quả Quả vừa nói, vừa lấy quần áo đem lại cho Phuong Cảnh Xán

Về mặt Phuong Cảnh Xán tràn đầy bất mãn “Còn nói có thời gian nghỉ sẽ quay lại thăm anh...”

Quả Quả tức giận nói “Có một ngày nghỉ, anh cho là em ngồi hóa tiển đến thăm anh sao?”

“Không thể để bọn họ lần khác lại đến sao?” thật vất vả mới tới thăm cô được một lần

Quả Quả đem quần áo trong cho anh “Đương nhiên là không thể!” loại thời điểm này bảo bọn họ rời đi, cũng quá rõ ràng đi

“Nhưng mà...thân thể em không vấn đề gì sao?” giọng Phuong Cảnh Xán có chút như đưa đám

Tại, sao, có, thể, hỏi, vấn đề, này!

Quả Quả oán hận kéo kéo cổ áo anh một chút, Phuong Cảnh Xán vừa thỏa mãn lại ngượng ngùng, khoe môi khê nhếch, cuối cùng không nói nữa

“Còn lại tự anh mặc!”

Giải quyết xong Phuong Cảnh Xán bên này, Quả Quả nhanh đi ra ngoài chào hỏi khách khứa, như trong dự liệu đã dành được ánh mặt mập mờ đen tối cùng những suy nghĩ bốn phương tám hướng của mọi người

Susan khoa trương cảm thán nói “Nga! Lạ chúa tôi! Cindy, vị hôn phu nhà cậu trừ bỏ khuôn mặt anh tuấn, còi quần áo ra lại tốt đến vậy, mình còn tưởng rằng đàn ông châu Á đều gầy yếu...”

Qua hơn nửa ngày mới tỉnh hồn lại, Kevin trắng mặt phản pháo “Hừ, mình thấy cũng không hơn cái gì a...”

Susan kinh hô “Làm sao có thể, cậu xem chân Cindy đều mềm nhũn!”

Quả Quả “...”

Vốn buổi tụ họp hôm nay, mỗi người đều mang một món ăn tới đây, Quả Quả sẽ làm thêm hai món ăn, như vậy vừa vặn có thể đầy một bàn, rất thuận tiện nhanh chóng, nhưng mà, sau khi Quả Quả nhìn đồ ăn mà đám bạn này mang tới, trực tiếp muốn hồng mắt....

Một quả cà tím, mấy quả cà chua, hai bó nấm, một cái đùi dê đậm đà máu...Đây là cái gì vậy?

Bọn họ tưởng mang đồ ăn qua đây nghĩa là mang trực tiếp đồ ăn sống sao?

Xem ra đều muốn dựa toàn bộ vào cô

Đang đau đầu, Phuong Cảnh Xán mặc quần áo đi ra, nhìn thấy Quả Quả phiền não, liền đề nghị “Có thể làm lẩu”

Quả Quả vừa nghe, lập tức hai mắt sáng ngời, đúng a, cái này nhanh nhất!

Nhưng mà... “có bếp ga, nhưng không có ga con a” Quả Quả khổ sở nói. Bản thân cô mang tới không nhiều lắm, cũng sớm dùng hết rồi

Phuong Cảnh Xán mở vali trong phòng khách, giống như ma thuật lấy ra mấy gói gia vị lẩu, còn có “lão kiên mục” tương đậu cùng nhiều loại gia vị khác

Quả Quả vẻ mặt vui mừng “Cực cung, anh thật lợi hại!”

Còn có cái gì ngoài câu khen tặng của bạn gái làm cho người ta vui vẻ chứ, Phuong Cảnh Xán tự nhiên được người ta vuốt lông ngựa “Đó là đương nhiên!”

Quả Quả vừa rồi thái độ mặc dù là cố ý vô cùng thân thiết hơn bình thường vì muốn cho bạn học Kevin hết hi vọng, nhưng mà đối với Phuong Cảnh Xán hiểu mình như tri kỉ, cô đúng là rất cảm động

Bạn học Kevin tinh thần sa sút không được bao lâu, ngay từ đầu còn không ngừng soi mói, hỏi vì sao lẩu không phải dùng “lửa” mà dùng điện nấu, chò cho nước súp cay thơm bắt đầu sùng sục sôi, hương vị bay lên bức người, tên dần dần này không nhẫn nại được nữa, trực tiếp mò vào nồi mấy gia vị như rau cần, dưa chuột, gừng, cà chua.... Cuối cùng còn trực tiếp dùng nước lẩu chan canh ăn, ăn ba bát cơm lớn, dùng muôi lớn lấy canh, khiến cho Quả Quả nhìn trần trối ghen hòng...

Cơm nước xong, mọi người tạm biệt ra về, trước khi đi Kevin bày tỏ tráng khí muốn cưới một đầu bếp nữ Trung Quốc

Phuong Cảnh Xán bay lúc ba giờ chiều, hai người ngồi ghé salon, dựa vào nhau lẳng lặng xem tivi

“Anh không thể ở thêm vài ngày rồi mới đi sao?” đầu ngón tay không ngừng vòng quanh tóc Quả Quả

Quả Quả thờ ơ “Không thể!”

Phuong Cảnh Xán lã chã chực khóc “Em đối với người ta xảy ra việc này liền vội vã đuổi người ta đi!”

“...” Quả Quả không còn gì để nói, được tiện nghi lại còn khoe mẽ!

“Vậy em xin nghỉ phép hai ngày theo anh về nước một chuyến đi!” vẻ mặt Phuong Cảnh Xán vô cùng trịnh trọng

“Làm sao?”

“Đương nhiên là cho anh một danh phận a!”

“Không phải nói đợi em trở về rồi đi đăng kí kết hôn sao?”

“Nhưng bây giờ quan hệ của chúng ta đã xảy ra biến hóa!” Phuong Cảnh Xán quang minh chính đại nói

Quả Quả chớp mắt, vẻ mặt vô tội “Xảy ra biến hóa gì?”

Phuong Cảnh Xán nhếch mép một cái, trong ánh mắt hiện lên một đám lửa, dùng sức một cái, ép Quả Quả xuống, nghiêng răng nghiêng lợi “Tiểu hôn đàn, có cần anh giúp em ôn tập một lần nữa không?”

Quả Quả tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh, hai gò má bắt đầu đỏ dần, thật ra cô chỉ là cổ bình tĩnh thôi, bị anh kích một cái liền lộ ra bản chất sẵn có

Nhìn cô gái mình yêu hai gò má đỏ bừng, Phuong Cảnh Xán quả thực mê muội, mất hồn

Sau đó, anh cầm máy

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Phuong Cảnh Xán vận tất cả công lực tìm người giao việc để lưu lại, Tiểu Quả Quả thật sự là bị hấn làm phiền cực kỳ, mãi đến cuối cùng vẫn là xin phép bồi hấn cùng nhau trở về nước.

Bởi vì thời gian gấp gáp, Quả Quả về nhà cầm sổ hộ khẩu cùng Phuong Cảnh Xán đi đăng kí kết hôn, sau đó lại đem sổ hộ khẩu về nhà liền vội vàng lên máy bay, lúc ấy trong nhà không có ai, vì thế Quả Quả ai cũng chưa kịp thông báo

Sau này lại bởi vì công ty công việc quá nhiều, bận rộn đến mức chân không chạm đất, chuyện này cứ như thế bị quên mất

Chung quy thì bọn họ tình huống bây giờ vẫn là mỗi người mỗi nơi chỉ khác là cả hai cầm hai tờ giấy kết hôn màu đỏ mà thôi, đối với Quả Quả mà nói, cuộc sống không hề có biến hóa gì, chỉ duy nhất một cái biến hóa, chính là Phuong Cảnh Xán thay đổi xưng hô, gọi điện thoại, gọi video không bao giờ gọi tên cô nữa, không phải nàng dâu nhỏ thì là bà xã, không phải vợ thì chính là phu nhân...Hơn nữa lại yêu cầu cô nhất định phải gọi anh ấy là ông xã, chồng, phu quân....

Đào mất một cái Quả Quả đã sang nước Anh được ba tháng

Bởi vì sắp đến cuối năm, Phuong Cảnh Xán cũng vô cùng bận rộn, số lần hai người gặp càng lúc càng ít, lần gặp gần nhất cũng là cách đây một tháng trước

Quả Quả tuy là rất nhớ người yêu, nhưng xuất phát từ tâm sự, nên có chút sợ hãi gặp mặt Phuong Cảnh Xán

Bởi vì đồ ăn bên Anh không hợp khẩu vị, đồ ăn tự mình làm ra lại hạn chế, tất cả những món cô ăn được đều đã chán ngán, dần dần nhìn cái gì cũng không có khẩu vị, vì thế cân nặng càng ngày càng nhanh giảm xuống

Thời điểm gọi video, vì Phuong Cảnh Xán chỉ có thể nhìn từ cổ trở lên cho nên không nhận ra rõ. Thật ra Quả Quả trong khoảng thời gian này gầy đi 30 cân, tháng gần đây nhất đột nhiên gầy hơn mười cân, hiện tại cân nặng lúc này chỉ hơn 110 cân mà thôi

Đối với nhận thức của người Anh, đáng người Quả Quả lúc này không còn khiến người khác sợ hãi than vãn, ngay cả về ngoài nóng bỏng như Susan cũng đỏ mặt không thôi nhìn cô, tuy rằng cô không có gây được như Susan, những ngấm lại đáng người từ trước đến giờ, đối lập hoàn toàn với lúc trước!

Từ sau khi gây xuống, tâm lí Quả Quả vô cùng phức tạp

Đối với cảm thụ trực quan là...gây xuống con mẹ nó quá tuyệt á! Mua quần áo gì đó cũng không cần phải tốn công lựa chọn! Mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, như thế nào đều có cảm giác tuyệt! Tùy ý đối với phái bên kia là một sự hấp dẫn không thể tưởng tượng! Hơn nữa nhả dính hôn cô rất cực cũng có thể đeo kiểu nữ, vòng tay lúc trước mẹ Phượng tặng có thể đeo lên, bởi vì lúc trước quá mập, vẫn cần cẩn thận dưới đáy hòm..

Còn về phần khiến cô ảo não, đương nhiên là Phương Cảnh Xán.

Gây thành như vậy, cô không biết nên đối mặt với anh thế nào

Tuy là có lẽ anh không ngại, nhưng làm bạn gái, nga, không đúng, là vợ, cô dĩ nhiên hi vọng anh có thể vui vẻ a. Vì thế, cô càng cố gắng ép buộc mình ăn gì đó, kết quả cuối cùng vẫn là thất bại, cô hiện tại hoàn toàn không có khẩu vị, mỗi ngày chỉ ăn một chút cháo yến mạch nhỏ, vài miếng rau dưa, một ít hoa quả, bình thường công việc lại vất vả, không gây đi mới là lạ

Khoảng thời gian này tuyệt đối là lúc cô ăn ít cơm nhất so với từ khi sinh ra đến nay

Ngay từ đầu, Quả Quả cho rằng, nguyên nhân mình không muốn ăn cái gì cả hoàn toàn là do khí hậu không hợp cùng với đồ ăn không hợp khẩu vị

Thẳng cho đến một ngày, cô cùng một đồng nghiệp nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình nghe đồng nghiệp nói mới nghĩ tới một sự kiện

Đồng nghiệp nói vợ anh ấy có thai, gần đây ăn cái gì cũng không có khẩu vị, vì thế muốn học Quả Quả làm mấy món ăn Trung Quốc cho bà xã mình nếm thử

Quả Quả lúc ấy nghe được hai chữ “Mang thai” trong lòng đột nhiên có chút hồi hộp

Sau đó cô lập tức nghĩ đến, hình như đi cả của mình rất lâu chưa tới..

Từ trước đến nay Quả Quả chỉ cần có áp lực lớn thi sẽ khiến cho hành kinh hỗn loạn không rõ, thời điểm thi đại học, suốt ba tháng đều không có tới, thi xong về sau chuẩn bị đi tới bệnh viện, dựa theo đề nghị của bác sĩ tiêm, kết quả vừa chấm dứt thi xong, ngày thứ hai cô liền khôi phục bình thường, cho nên lần này Quả Quả cũng không để trong lòng là vì thế...

Bây giờ suy nghĩ một chút...thật sự chẳng lẽ là...

Ách, không đúng a! Cô mỗi lần cùng Phương Cảnh Xán đều có chuẩn bị đầy đủ...

Mặc kệ là thế nào, trong lòng vẫn là vô cùng bất an, sau khi tan làm, Quả Quả tinh thần không yên đi mua que thử thai trở về kiểm tra

Trong toilet, nhìn que thử thai vạch màu đỏ tươi, Quả Quả đầu đau như muốn nứt ra

Ngồi trên bồn cầu nửa giờ, Quả Quả đột nhiên đứng lên, chuẩn bị đến bệnh viện cẩn thận kiểm tra, chung quy thì thử này cũng không hoàn toàn chính xác

Trải qua quá trình thấp thòm chờ đợi, kết quả kiểm tra rốt cục cũng đi ra, Quả Quả nhìn kết quả xét nghiệm kia, cuối cùng cũng chấm dứt tia hi vọng cuối cùng, tiếp nhận sự thật mang thai

Từ chuẩn đoán thời gian mang thai, lúc này chính là phản ứng thai nghén càng ngày càng nghiêm trọng, buồn nôn, nôn mửa không hề có, bệnh trạng của cô chỉ là khẩu vị không tốt, không muốn ăn gì cả....

Nhưng rốt cuộc là thế nào? Điều này không khoa học a!

Chẳng lẽ là lọt?

Không phải xui xẻo như vậy chứ?

Nếu sự việc đã xảy ra đến mức này, đành phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết, may mà công việc bên này đều đã đi vào quỹ đạo, Quả Quả dùng tốc độ nhanh nhất bàn giao lại công tác, sau đó nhanh chóng chạy về nước

Mười mấy giờ bay, Quả Quả trong đầu ong ong, một phút cũng không ngủ được

Cô nhớ lúc trước Phương Cảnh Xán tới nhà cô có nói qua không muốn có đứa nhỏ, anh ấy ghét trẻ con như vậy, nếu biết cô mang thai sẽ có phản ứng gì a?

Càng làm cho cô khó chịu hơn là đáng người mình bây giờ...

Đáng chết, tại sao tất cả phiền lòng đều chất đọng tại một thời điểm thế này...

Quả Quả về nước không có thông báo cho bất kì ai, xuống máy bay, cô trực tiếp gọi taxi kéo vali đến công ty của Phương Cảnh Xán, càng gần tới lúc gặp anh, trong lòng cô lại càng thấp thòm, khẩn trương đến mức trái tim dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực

Xuống xe, đứng dưới lầu tập đoàn Phương thị, Quả Quả ngửa đầu nhìn về cánh cửa sổ của văn phòng Phương Cảnh Xán kia, tâm loạn như ma, lòng bàn tay tràn đầy vết hằn do dùng tay bấu quá chặt

Hít sâu một hơi, Quả Quả nhấc chân đi vào, nhưng mà khoảng khắc cô nhấc chân kia, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, chính là người đàn ông khiến cô khẩn trương như thế này

Phương Cảnh Xán hôm nay mặc một bộ comple màu xám bạc, bên trong áo sơ mi trắng, áo ghile màu nhung đen, caravat sọc hồng, trên mắt phẳng phát nụ cười sáng lạn, đang cùng với một cô gái tóc vàng mắt xanh, lọn tóc xoăn gọn sóng thật to, đáng người vô cùng dày dặn sóng vai đi ra, hai người vừa đi vừa thì thầm to nhỏ, thoạt nhìn vô cùng vui vẻ. Đến bên xe ô tô, Phương Cảnh Xán ôm cô gái kia, ánh mắt ôn nhu, thân mật cúi người hôn môi, sau đó thay cô ấy mở cửa xe, còn tri ki ngăn đầu trên cửa xe, tránh cô ấy đụng đầu phải...

Quả Quả vẫn không nhúc nhích, đứng ở phía đường cái đối nhìn nhìn thấy một màn này, nhất thời đầu óc trống rỗng, thân thể khẽ run.

Đột nhiên trong dạ dày bắt đầu nhộn nhạo đảo lại như sóng trào, cảm giác ghê tởm nơi cuống họng ào tới, Quả Quả khó chịu gập eo nôn khan, bởi vì không ăn uống gì, cũng không nôn ra được thứ gì...

Lúc này, trợ lý bên cạnh Phương Cảnh Xán vô tình chú ý đến Quả Quả, hơi nheo mắt thì thào “Người kia...hình như là phu nhân...”

“Ài? Mẹ tôi?”

“Không phải, tôi nói trợ lý Tiểu”

Thời điểm Phương Cảnh Xán dõi theo ánh mắt trợ lý, Quả Quả đã xoay người, vì thế anh chỉ thấy được một bóng dáng cao gầy

Phương Cảnh Xán nhướn mày “Cậu không phải nói trắng ra là cái người mặc áo màu vàng nhạt đi trong gió kia đi? Gầy như vậy sao có thể là Quả Quả nhà rồi!”

Trợ lý bị anh nói như vậy cũng mơ hồ “Nhưng là...khuôn mặt rất giống, chắc là tôi nhìn nhầm đi, phu nhân lúc này đang ở nước Anh, không lí nào lại xuất hiện ở nơi này...”

Cái bước nhấc đệm nhỏ này Phương Cảnh Xán cũng không quá để ý, nhưng mà nghe trợ lý nhắc tới, áp lực nhưng nhớ lại bạo phát, vì thế lập tức gọi điện cho Quả Quả

Sau đó phía đối diện truyền đến tiếng chuông di động vô cùng độc đáo —— “Em là quả táo nhỏ của anh, yêu em thế nào đều không đủ, khôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng làm ấm áp trái tim anh oa...”

Giọng nói của mình sao có thể nghe lầm?

Phương Cảnh Xán sững sốt ba giây, sau đó vất chân chạy như điên đuổi theo bóng dáng vàng nhạt kia

“Bà xã ——, bà xã ——“

Nghe thấy phía sau có tiếng gọi, ấn nút từ chối cuộc gọi, Quả Quả lưng cứng đờ, cũng không quay đầu lại, ngược lại còn đi nhanh hơn

Nhưng mà tốc độ đuổi theo của Phương Cảnh Xán càng lúc càng nhanh, một lát sau đã đuổi kịp Quả Quả, vòng qua trước mặt cản bước chân cô “Bà...”

Nói chưa hết câu, bị nước mắt của Quả Quả khiến cho sợ hãi hồn bay khỏi xác, đứng im tại chỗ hỏi “Bà...bà xã...em làm sao vậy...tại sao lại khóc...ai...em đừng khóc a...rất cực là làm sao...”

Quả Quả ba một tiếng đẩy cánh tay muốn lau nước mắt cô ra, không thèm nhìn Phương Cảnh Xán một cái, lách người qua tiếp tục muốn đi về phía trước

Phương Cảnh Xán bị thái độ lạnh lùng của Quả Quả làm cho không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết tình huống gì xảy ra, hoang mang lo sợ đi sát bên người cô, một hồi lâu sau đó, đại não mới khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu vận chuyển, hiểu được phát sinh chuyện gì, giống hệt như phạm nhân điên loạn sắp bị chém đầu ở pháp trước, cổ họng kích động xả ra một tiếng “Oan uổng, bà xã,! Anh trong sạch!”

Quả Quả không nghe thấy anh kêu oan, tiếp tục đi như bay, về mặt càng lạnh hơn

Phương Cảnh Xán gấp đến mức vô đầu bút tai đi theo sau “Quả Quả, em nghe anh nói đã, em có phải hiểu lầm cái gì rồi hay không? Sự việc không phải như em nghĩ đâu, tiểu thư Vincent kia là con gái một nhà đầu tư người Pháp, lần này đến Trung Quốc du lịch, anh chỉ làm chủ nhà chiêu đãi một chút, vừa nãy anh chỉ làm theo văn hóa nước Pháp, là con gái nhà người ta chủ động thò cổ lại đây, anh mà không đáp lại thì quá thất lễ...”

Nhìn thấy Quả Quả hoàn toàn không có phối hợp, Phương Cảnh Cảnh dứt khoát vòng qua phía trước, trực tiếp như bức tường ngăn lại đường đi của cô, không để cô gãy dựa, gắt gao ôm cô vào trong ngực, vội vàng giải thích “Bà xã, em tin anh, trước cửa công ty đều có máy quay theo dõi, không tin anh cho người mang xuống cho em xem, đừng bỏ anh, anh không có chạm vào bất cứ chỗ nào cô ấy...”

Nói xong, một tay ôm Quả Quả, sợ cô bỏ chạy, một tay lấy di động, lập tức gọi điện cho trợ của mình “Tiểu Triệu, lập tức lấy video trong máy quay cửa chính xuống, sau đó gửi đến di động cho tôi”

Thấy vẻ mặt Quả Quả hơi hoãn lại, Phương Cảnh Xán lập tức chỉ tay lên trời thề, cho thấy lòng trung thành “Bà xã, anh thật sự là oan uổng, anh làm sao có khả năng coi trong người phụ nữ khác ngoài em, anh cả đời chỉ thích một mình em...”

Quả Quả ánh mắt hơn hân nhìn lại “Cho dù bề ngoài em như bây giờ?”

“Đương nhiên! Anh đã nói rồi, mặc kệ là bề ngoài em biến thành như thế nào, anh đều một lòng thích em a! Hiện tại vừa đúng lúc, anh rất cực cũng có cơ hội chứng minh điểm này!” nói xong, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá cô “Nhưng mà, bà xã, sao em đột nhiên gầy như vậy? Nếu không phải nghe được tiếng chuông, anh vừa rồi cũng chưa chắc nhận ra được...”

Kết quả, Quả Quả vừa tỉnh táo lại, lập tức bị những lời này khiến cho nổi đóa, oán hận trừng mắt nhìn người trước mặt một cái “Anh cho là ai làm hại?”

Phương Cảnh Xán cho là Quả Quả đang làm nũng mình, trong lòng tràn đầy cảm động nói “Bà xã, không ngờ em nghĩ đến anh nhiều như vậy...”

Vì yêu nên người tiêu tụy cái gì...

Quả Quả giọng chân dọa đá “Ai ngờ anh!”

Phương Cảnh Xán không hề cùng cô nói đùa, vẻ mặt lo lắng nhìn khuôn mặt có chút tiều tụy của vợ yêu “Đột nhiên gầy đi nhiều như vậy, có phải bị ốm không? Sắc mặt cũng thật kém...còn có, sao em đột nhiên quay về? Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?”

Quả Quả mím môi thật chặt, nhìn anh một cái, im lặng một lúc lâu, sau đó trong ánh mắt cực kì bất an của Phương Cảnh Xán trả lời “Em mang thai”

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Nghe tin Quả Quả mang thai, Phương Cảnh Xán lúc này trong đầu một nửa bầu trời là oanh oanh dữ dội như sét đánh giữa trời quang, một nửa là tiếng pháo hoa bắn bùm bùm, trong đầu giống như là có một trăm đứa nhỏ truy đuổi đùa giỡn tạo thành vòng tròn.

Nhìn Phương Cảnh Xán lúc thì muốn khóc, lúc thì muốn cười, cả người giống như bệnh thần kinh, Quả Quả nổi giận “Về mặt anh là như thế nào?”

“Anh...”

Thấy anh ấp a, ấp úng, Quả Quả xiết chặt hai tay “Anh không phải là không muốn nó? Không muốn cứ việc nói thẳng!”

“Làm sao có thể không muốn! Muốn muốn! Anh vừa rồi là quá kích động...” Phương Cảnh Xán nhìn bà xã, khẩu trương đến mức tay chân không biết để đâu, vội vàng cầm lấy vali trong tay Quả Quả, sau đó giống như hầu hạ thái hoàng thái hậu, dè dặt đỡ cánh tay cô “Vợ, em đừng nóng giận, cẩn thận thân thể!”

“Vốn không muốn đưa bé đến sớm như vậy, tất cả đều là tại anh!” Quả Quả oán giận nói

“Đúng đúng đúng, đều là tại anh, đều là tại anh!”

“Rõ ràng là có phòng ngừa, tại sao vẫn mang thai?”

Phương Cảnh Xán cũng nhưc đầu “Chẳng lẽ là dùng quá sức...phá...”

Quả Quả véo cánh tay anh một cái “Thì ra anh cũng biết là mình dùng quá sức!”

Phương Cảnh Xán lại một phen không ngừng xin lỗi lấy lòng

Hai người âm ỉ trong chốc lát, Quả Quả sau khi rõ ràng thái độ của Phương Cảnh Xán, tảng đá to lớn trong lòng mình cuối cùng cũng rơi xuống, nhưng mà, trước mắt còn có chuyện càng khó giải quyết hơn

Quả Quả trầm ngâm “Việc này ba mẹ em, còn có anh trai em cũng không biết! Nhất là anh trai em, chẳng may bị anh trai em biết...”

Vừa nhắc tới anh trai Quả Quả, toàn bộ hệ thần kinh của Phương Cảnh Xán lập tức phản xạ có điều kiện co rúm lại một chút “Không có việc gì, dù có làm như thế nào, anh chịu là được! Việc này vốn là anh sai, hai cái đùi anh có bị cắt đứt, anh cũng không một câu oán giận...”

Quả Quả nghĩ nghĩ nói “Nếu có bầu trước khi cưới anh trai em tuyệt đối đánh gãy chân anh, ngay cả chân em cũng bị đánh gãy, nhưng mà anh đã quên chúng ta đã đăng kí kết hôn?”

Dường như có kim bài miễn tử, Phương Cảnh Xán lập tức nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ nói “Đúng vậy! Chúng ta là vợ chồng hợp pháp!”

Anh bị dọa cho bối rối

Bàn luận vài câu, hai người lập tức chạy tới Tiểu gia

Thời điểm trở lại Tiểu gia là bữa cơm tối, hai vợ chồng Tiểu gia, cùng Tiểu Mộ Bạch đều ở nhà, thấy Quả Quả đột ngột trở về thì vô cùng cao hứng, vội vàng dọn cơm nghênh đón hai người

Mẹ Tiểu lối kéo tay Quả Quả, nhủ mày đau lòng, lắm bầm “Con, cái nha đầu này, đi không được mấy tháng, như thế nào lại gầy thành như vậy....”

“Mẹ, con như vậy là vừa vặn a! Ngày trước mẹ không phải liên tục con có thể gầy đi sao?” Quả Quả khuyên nhủ an ủi

“Vậy cũng không thể lập tức gầy nhiều như vậy a! Bên kia có phải rất vất vả không?”

“Không có! Bởi vì bên kia đồ ăn rất khó ăn, ăn ít hơn bình thường mà thôi!” Quả Quả một bên trả lời, một bên suy tính nên mở miệng chuyện này như thế nào

“Vậy mau ăn nhiều một chút, quay về cũng không nói trước một tiếng, để anh trai con làm thêm một vài món ăn ngon bồi bổ...”

Hai vợ chồng nhiệt tình gấp thức ăn cho con gái, rất nhanh sau đó, bát Quả Quả chất đầy như núi thức ăn

Mặc dù không có tài nấu nướng giỏi như Tiểu Mộ Bạch, nhưng đồ ăn mẹ Tiểu nấu cũng rất ngon, nếu bình thường, Quả Quả khẳng định sẽ bắt đầu cuồng ăn, nhưng mà bây giờ... Cô một chút khẩu vị cũng không có, khó khăn nhìn những đĩa thức ăn vốn mê người kia...

Tiểu Mộ Bạch nhạy bén phát hiện ra em gái có điểm không thích hợp “Làm sao vậy?”

“Hả, không có khẩu vị...”

Về mặt ba Tiểu bình tĩnh hỏi “Có phải bị bệnh không? Lúc con mới vào cửa, ba nhìn thấy có vẻ không đúng lắm...”

Phương Cảnh Xán bên cạnh đang muốn mở lời, bị Quả Quả lắc lắc đầu, ý bảo chuyện này để tự cô nói sẽ tốt hơn

“Ba, mẹ, anh trai...Em có chuyện muốn nói với mọi người, mọi người chuẩn bị tâm lý tốt...”

Tiểu Mộ Bạch nhìn em gái, ý bảo cô nói thẳng

Nhị vị phụ huynh đưa mắt nhìn nhau “Chuyện gì a?”

Quả Quả ho nhẹ một tiếng “Cái kia...con có thai...”

Vừa dứt lời, ba mẹ cô lập tức ngây người

Mà đôi đũa trong tay Tiểu Mộ Bạch đập bộp một cái lên bàn, khiến cho Quả Quả sợ run người một cái

Vì thế, Quả Quả vô cùng khản trương, vội vàng giải thích “Cái kia a, không phải có thai trước khi cưới! Thật ra còn cùng Cảnh Xán đã sớm lấy giấy đăng kí kết hôn, chẳng qua lúc đó đột ngột đăng kí, có vẻ vội vàng, cho nên vẫn chưa có cơ hội nói mọi người! Không tin mọi người xem giấy kết hôn...”

Nói xong lấy giấy kết hôn ra.

Nhìn tờ giấy kết hôn, sắc mặt ba mẹ Tiểu hòa hoãn đi rất nhiều, mà về mặt Tiểu Mộ Bạch lại càng kém hơn nhìn nhìn Quả Quả, khiến cô lập tức ghê người

Phương Cảnh Xán nhân cơ hội lập tức bày tỏ thành ý “Tuy rằng đưa bé đến có chút bất ngờ, nhưng con nhất định là rất muốn...”

Tiểu Mộ Bạch từ đầu luôn duy trì vẻ mặt dọa người ngồi góc kia. Anh còn có thể nói gì a? Ba mẹ mình sớm đã chấp nhận Phương Cảnh Xán, mà nhìn cái bộ dạng em gái mình, ý của con bé không cần hỏi cũng hiểu.

Không biết bao lâu, Tiểu Mộ Bạch thở ra một hơi, vẻ mặt khôi phục bình thường, giống như chưa phát sinh chuyện gì, nhìn Phương Cảnh Xán hỏi “Cậu định khi nào tiến hành tổ chức hôn lễ?”

Phuong Cảnh Xán nghe thấy hai trông mắt lập tức sáng lên “Đương nhiên là càng sớm càng tốt, cho em một tuần, không, ba ngày! Em nhất định sẽ tổ chức hôn lễ thuận lợi vui vẻ, tuyệt đối không ủy khuất tới Quà Quà!!”

A, đồng ý? Cậu ta còn cần người đồng ý? Lừa gạt tất cả mọi người đoạt lấy em gái bảo bối người ta, mọi chuyện đều làm, một bước đúng chỗ...

Tiểu Mộ Bạch trong lòng như có lửa thiêu mấy ngày liền, trên mặt lại không biểu hiện gì, thậm chí còn nhu hòa nói “Cho cậu 5 ngày”

“Được, không thành vấn đề! Vậy...em lập tức đi chuẩn bị?”

“Ừ”

Sự việc tiến triển đến nước này, người làm anh này chẳng lẽ còn có thể chia cắt uyên ương? Hơn nữa, Quà Quà bây giờ còn có thai, để tránh cho tâm tình mình ảnh hưởng đến con bé, anh tự nhiên chỉ có thể đem tất cả những điều không thoải mái nhịn xuống, dù sao chỉ cần em gái mình hạnh phúc là tốt rồi

Phuong gia bên kia nghe được tin tức Quà Quà mang thai, hai vợ chồng Phuong gia bay suốt đêm từ nước ngoài về xem Quà Quà, Phuong Cảnh Thâm cùng vợ là Tô Tiểu Đường cũng chạy tới, sau đó là nhóc con Phuong Nhạc Trùng, cả nhà tổng động viên

Người lớn ở ngoài thảo luận thương lượng hôn lễ, bạn nhỏ Phuong Nhạc Trùng trong phòng săn lại Quà Quà hỏi

“Chị Tiểu, trong bụng chị là em trai hay em gái a?” Phuong Nhạc Trùng nhìn bụng Quà Quà tò mò

Quà Quà đang lật lật mấy tờ category, nghe thấy cười khẽ “Hiện tại chưa biết...”

Lúc này Phuong Cảnh Xán từ bên ngoài đi tới, đưa cho Quà Quà một ly sữa nóng, vẻ mặt nham hiểm nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn học tiểu Trùng “Tiểu tử thôi, gọi thím cho chú! Nói bao nhiêu lần!”

“Chú hai, chú lại bắt nạt con! Lại bắt nạt con! Con mách ông bà nội” Phuong Nhạc Trùng uốn éo người tránh ra, chạy ra bên ngoài cáo trạng

Sau khi Phuong Nhạc Trùng rời đi, Quà Quà có chút bất an hỏi Phuong Cảnh Xán “Phuong Cảnh Xán, anh thích con trai hay con gái? Anh có phải rất ghét con trai không? Hay là đứa nhỏ đều chán ghét?”

Phuong Cảnh Xán không chút nghĩ ngợi trả lời “Chỉ cần em sinh con cho anh thì anh đều thích! Mặc kệ con trai hay con gái, cho dù em sinh quả bóng anh cũng đều thích như vậy!”

Quà Quà không nói gì, tức giận liếc mắt anh một cái “Anh mới sinh quả bóng!”

Phuong Cảnh Xán vui vẻ phụ họa “Ừ ừ ừ...anh sinh quả bóng.”

“Có cần em đi hỗ trợ không?” Lúc này mọi người đều đang bận rộn, chỉ có cô vô cùng nhàn rỗi, Quà Quà có chút khó tránh khỏi ngượng ngùng

Phuong Cảnh Xán giúp cô kéo kín chăn “Không cần, không cần, tổ chức hôn lễ đã có anh đây, việc duy nhất muốn em là lựa chọn váy cưới, ngày mai cùng anh đi chụp cái ảnh cưới là được! Anh sẽ cùng em thảo luận về hôn lễ, em chỉ cần gặt đầu, lắc đầu, không hài lòng ở đâu anh sẽ lập tức sửa...”

Nói xong, không chớp mắt nhìn Quà Quà, giống như nhìn vì sao sáng nhất bầu trời

Quà Quà tròn mắt, đối với vẻ mặt này nói “Anh làm sao?”

Phuong Cảnh Xán cố tình nhũn nhủn chân mày “Hạnh phúc đến đột nhiên quá, anh cảm giác không đỡ được, có chút khó tiêu hoa...”

Quà Quà bật cười “Ừ, em cũng không đỡ được”

*

Bởi vì con trai mình không đáng tin cậy, khiến cho hôn lễ tổ chức vội vàng, ủy khuất con gái nhà người ta. Chờ cho hai người chụp ảnh cưới xong, hôn lễ cũng được an bài không sai biệt mấy, Phuong gia cố ý tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện, tính toán để hai đứa nhỏ cùng với bảo bối trong bụng Quà Quà tính phúc, đồng thời nhân cơ hội buổi dạ tiệc chính thức tuyên bố đám cưới

Lo lắng Quà Quà sẽ mệt mỏi, mọi người nhất trí để Quà Quà không cần đến từ lúc xã giao, chỉ cần chờ đến thời điểm tuyên bố đám cưới thì xuất hiện là được

Dạ tiệc từ thiện của Phuong thị được diễn ra ở một khách sạn nổi tiếng, từ cửa ra vào đến đại sảnh trải một cái thảm đỏ thật dài, hai bên thảm đỏ được vây đầy bởi đám truyền thông, đèn flash sáng liên tục, tiếng mở cửa xe vang lên không ngừng. Các nhân vật nổi tiếng theo thảm đỏ đi vào, trên tấm áp phích màu hồng thì kí tên, sau đó đi về phía sau bàn đăng kí đầu giá vật phẩm

Hoạt động đang tiến hành đầu ra đầy, không biết chuyện gì xảy ra, trong đại sảnh vang lên tiếng ông ông, xì xào bàn tán, tất cả mọi người đều hướng ra

ngoài cửa, bởi vì người nọ rất dễ nhìn thấy, cho nên tất cả mọi người liếc mắt đều thấy được

“Phốc, ông trời ơi! Cô gái này cũng quá khoa trương đi! Mặc như vậy còn mặc loại quần áo như này, đầu óc có phải có vấn đề gì không? Quả thật tự rước lấy nhục...”

“Này, chớ nói bây bạ a, vị hôn thê của Phuong tổng cũng rất béo!”

“Làm ơn, có thể so sánh vậy sao? Cậu có thể so sánh nhan sắc vị hôn thê của Phuong tổng cùng loại này?!”

“Ách, cũng đúng! Người này...người này béo thật là ác tâm đi...”

....

Chu Tiểu Nam bên cạnh, đôi mắt đảo đảo xuyên qua khe hở giữa một đám người nhìn sao, về mặt hồ nghi hỏi “Người phụ nữ này là ai a? Tôi từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy!”

Tổng Kiêm Hà cũng đã tới từ trước, lúc này đang chăm chăm nhìn cô gái mập kia một lúc lâu, lẩm bẩm tự nhủ “Tại sao mình nhìn có chút quen mắt?”

Giờ phút này, phía trên thảm đỏ, Diệp Vi đi một đôi giày cao gót 12 phân màu bạc, tóc vén lên thật cao, lộ ra cái cổ to ngắn cùng cảm giác mỡ, mặc một chiếc váy quây màu đỏ thẫm bó sát người, tầng tầng lớp lớp thịt béo chen lấn...

Đối với xì xào bán tán xung quanh, Diệp Vi mắt điếc tai ngơ, trên mặt thủy chung lạnh nhạt điểm tỉnh mỉm cười, đè nén nội tâm khẩn trương và nhảy nhót, không nhanh không chậm từng bước đi về phía Phuong Cảnh Xán...

Một bước, hai bước, ba bước...

Giấc mộng ngày càng đến gần

Tiếng nghị luận, chê trách cùng với đó càng ngày càng lớn, Phuong Cảnh Xán ho nhẹ một tiếng, toàn bộ đại sảnh vì nể mặt mũi người nào đó lập tức yên tĩnh

Nhìn Phuong Cảnh Xán có hành vi quan tâm, cùng ánh mắt ôn nhu khích lệ, trong lòng Diệp Vi càng bùm bùm nhảy thật nhanh

Rốt cục, rốt cục cũng đi đến trước mặt anh, Phuong Cảnh Xán lễ phép hướng Diệp Vi mỉm cười, bắt tay cô ta, hàn huyên vài câu, cảm tạ cô ta đến dự

Diệp Vi cảm giác được bàn tay dày rộng của Phuong Cảnh Xán quán lấy bàn tay mình, cả người đều khẽ run

Đúng lúc này, đại khái là do giày cao gót không chịu được sức nặng thân thể, mắt cá chân Diệp Vi uy một cái, Diệp Vi kinh hô một tiếng, sau đó thuận lý thành chương ngã người vào lòng Phuong Cảnh Xán

Phuong Cảnh Xán vội vàng thân sĩ đỡ lấy cô ta, ân cần hỏi “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hai gò má Diệp Vi ửng hồng “Không...không có việc gì...”

Phuong Cảnh Xán phát hiện ra vừa rồi đỡ người ta, không cẩn thận khiến túi xách người ta hỏng rồi, vì thế xin lỗi “Xin lỗi, làm hỏng dây xích của tiểu thư. Tiểu thư, số di động của cô là bao nhiêu? Tôi nay tôi chuyển khoản gửi tiền qua đền!”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì...Anh cũng bởi vì giúp tôi...”

Diệp Vi cố nén nội tâm kích động, làm ra vẻ căng thẳng vài câu, sau đó đưa số di động của mình

Quả nhiên là hữu dụng! Phuong Cảnh Xán muốn trao đổi số điện thoại với mình! Đàn ông kiểu này là đang muốn làm xiếc với mình đây! Dám khẳng định Phuong Cảnh Xán đối với Diệp Vi mình đã nhất kiến chung tình!

Phuong Cảnh Xán đối với bà cô mập tốt như vậy, khiến cho những người phụ nữ khác trong hội trường bầu môi có chút mất hứng, nghĩ Phuong gia nuôi dạy con trai tốt quá đi! Cái bà mập kia vừa nhìn thấy là đã biết trong đầu đang hoài bão chuyện gì. Bà cô đó cho mình là ai a! Có thể làm Tiểu Quả Quả thứ hai sao?

Đúng lúc này, Tổng Kiêm Hà linh quang chợt lóe, kích động vỗ đầu một cái “Tôi rốt cục biết cô ta là ai!”

“Ai a, ai a?” Chu Tiểu Nam hỏi

“Diệp Vi”

Chu Tiểu Nam suy tư một lát “Tên này nghe rất quen, chẳng lẽ là cái người đoạt bạn trai trước của chị dâu, Diệp Vi sao?”

Tổng Kiêm Hà về mặt gián dữ “Hơn nữa, cô ta bây giờ còn chuyển bị đoạt bạn trai Quả Quả lúc này!”

“A? Có ý tứ gì? Cô ta muốn cướp anh họ?” Chu Tiểu Nam kinh ngạc liếc mắt nhìn Diệp Vi một cái “Cô xác định cô ta là Diệp Vi? Diệp Vi béo như vậy?”

Tổng Kiêm Hà cười lạnh một tiếng “Cô ta biết anh họ cô thích người mập! Cố tình tăng cân thành như vậy!”

Chu Tiểu Nam nghe xong lập tức văng tục “Cô nói thật? Dựa vào, người đàn bà này cũng quá ghê tởm đi!”

Nhìn thấy anh họ mình không hề có cảm giác đang cùng loại đàn bà suy nghĩ u ám dây dưa, là người ái mộ trung thành của Quả Quả, Chu Tiểu Nam cô nương con tức từ từ vọt lên, vì thế tính tình nóng nảy lập tức bùng phát, liều mạng vọt lên

“Anh họ, anh đừng tin cô ta, cô ta bởi vì biết anh thích người mập, cho nên cố ý tăng cân câu dẫn anh!” nói xong trừng mắt nhìn Diệp Vi “Diệp Vi, đừng tưởng cô mập thành như vậy thì không có người nhận ra cô! Lại có thể không biết tự lượng sức mình đem tâm tư động đến anh họ tôi, cô rất xem trọng chính mình đi!”

Lời này vừa nói ra, toàn hội trường ồ lớn, lượng tin tức này quá lớn!!!

Chu Tiểu Nam nói liền một hơi, cuối cùng trót lọt xong xuôi, nhưng mà, sau khi tỉnh táo lại, bắt đầu hối hận không thôi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...Xong đời! Cứ như vậy chẳng phải tất cả mọi người đều biết anh họ mình thích người mập! Về sau tình định của chị dâu ở thành phố A nhiều thành cuộn lên năm a...

Cái gì? Cô gái đó là Diệp Vi? Là cái người tâm kế kia, tính toán chị em tốt để lên chức con gái riêng của Diệp gia? Lúc trước nghe nói cô ta cùng Trầm Nham giải trừ hôn ước, không ít người còn tưởng rằng Diệp Vi còn chút lương tâm, không nghĩ tới chân tướng lại có thể như vậy

Mà càng làm cho bọn họ khiếp sợ hơn chân tướng là, Phương Cảnh Xán thế nhưng thích người mập?

Theo lời em gái họ Phương Cảnh Xán buột miệng nói ra, hẳn là độ tin cậy cực lớn chứ? Hơn nữa, vì vậy trong lời nói, mọi chuyện đều có thể suy luận xuôi ngược đều đúng

Còn có sự kiện khiến mọi người phi thường chú ý là, hiện tại tình địch đã xuất hiện, chủ nhân chân chính sao còn không lộ diện a? Tiểu Quả Quả đâu? Phương gia lần này đột nhiên tổ chức dạ tiệc từ thiện, mời nhiều người như vậy, rốt cục là dụng ý gì?

Bên này, Phương Cảnh Xán biết được cô gái đứng trước mặt mình là Diệp Vi cũng lấp bắp kinh hãi

Vừa rồi, bởi vì cô gái mập này làm cho anh nhớ đến Quả Quả, nhớ tới Quả Quả đã từng bị ánh mắt khác thường của người khác nhìn, cho nên trong lòng có chút đồng tình, liền thuận tay giải vây cho cô ta, ai biết, chân tướng sự thật là như thế!

Ngẩn ngui mấy tháng, cô ta lại có thể đem bản thân mập thành như vậy, một người đàn bà khi điên cuồng, thật đúng là làm cho người khác khó có thể tin....

Đồng dạng khó tin, còn có...đêm nay cũng được mời, Trầm Nham cùng Lương Gia Bình

Hai người cũng không hiểu vì sao Phương Cảnh Xán mời mình, nhưng vì trong lòng tò mò nên vẫn tới, lại trăm triệu lần không nghĩ tới lại có thể thấy một màn kinh bạo như vậy

Lương Gia Bình không ngừng co rúm khóe miệng, vỗ ngực an ủi trái tim bản thân bị kinh hách quá độ, cảm giác nhiều điểm hồng bết, quả thực không nói được lên lời “Trầm Nham, may mắn cậu thoát thân sớm, người phụ nữ này thật quá đáng sợ...”

Trầm Nham thật ra bình tĩnh nhiều lắm, ở chung lâu như vậy anh ta hiểu rất rõ Diệp Vi, vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, Trầm Nham không hề nghi ngờ cô ta có thể làm ra loại chuyện điên cuồng này

“Thì ra Phương Cảnh Xán có cơ sở thích không ai mê được, thật không nghĩ tới chân tướng là như vậy...” Lương Gia Bình nói tới đây, đột nhiên vỗ vỗ vai Trầm Nham một chút “Bởi vậy mới nói cậu không phải hoàn toàn không có cơ hội a! Phương Cảnh Xán kia chả qua cũng chỉ là loại đàn ông nhìn mặt bất hình dong mà thôi...”

Trong ánh mắt Trầm Nham có chút dò xét, lòng không yên, không để ý lời nói của Lương Gia Bình

Trong đại sảnh lúc này như nước sôi 100 độ, tiếng nghị luận không ngừng, tất cả mọi người đang chỉ chỗ, nhìn Phương Cảnh Xán cùng cô gái mập mập đứng bên cạnh, chằm chọc khiêu khích

Diệp Vi thế nào cũng không nghĩ tới, sự việc rõ ràng tiến hành thuận lợi như vậy, nửa đường lại đột nhiên nhảy ra một cái Chu Tiểu Nam, lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi, vẫn còn muốn biểu hiện ra cái bộ mặt đáng thương, lắc lắc đầu, khổ sở nói “Không...không phải như thế...tôi chỉ là mắc một cơn bệnh...”

Trong trường hợp hỗn loạn này làm Phương Cảnh Xán vô cùng nhức đầu, xoa nhẹ mi tâm, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì đột nhiên toàn bộ lực chú ý đều bị bóng dáng phía cánh cửa hấp dẫn, vì thế, trong ánh mắt, trong đầu, rốt cục không để ý người khác, chuyện khác...

Quả Quả hôm nay mặc một bộ váy đuôi cá màu sẫm banh, từ sau khi gầy xuống đáng người vô cùng uyển chuyển, mái tóc đen nhánh uốn xoắn bồng bênh giữa lưng lay động theo từng bước đi, sóng mắt vừa chuyển, lưu quang dật thái...

Quả Quả nhìn thoáng qua đại sảnh, đầu tiên, trong đám người, người đầu tiên cô nhìn thấy không phải Phương Cảnh Xán, mà là...Diệp Vi?

Đó là Diệp Vi?

Giờ phút này Diệp Vi cũng đang nhìn Quả Quả, vẻ mặt khó có thể tin tưởng, há miệng thở dốc, một câu nói cũng không nên lời

“Này, Tăng Đá, làm gì vậy! Rượu đều đổ lên người lão tử!” Lương Gia Bình nhìn Trầm Nham đang sừng sốt, oán giận phui phui bộ âu phục quý giá của mình, sau đó, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của bạn thân, nhìn tới cửa bị ánh sáng sắc sỡ làm cho lóa mắt, khuôn mặt cô gái có chút quen thuộc, lập tức vẻ mặt so với Trầm Nham còn ngây ngốc hơn, nghẹn họng nhìn, trần trối nói “TMD! Mình nhìn thấy, vậy, đó là...”

Quả Quả cũng không đứng ở đó bao lâu, phía sau lập tức một bóng người mà mọi người vô cùng quen thuộc thường xuyên có thể thấy trên tivi, cùng các loại báo chí, tạp chí

Chỉ thấy người đàn ông này cực kì tự nhiên đứng cạnh Quả Quả, đặt tay cô khoác lên mình, sau đó hai người cùng hướng vào thâm đồ

“Tiểu Mộ Bạch! Cô gái kia là bạn gái Tiểu Mộ Bạch! Chẳng lẽ là người yêu?” có người hồ nghi

“Tôi thế nào lại có cảm giác cô gái đẹp kia thoát nhìn có vài phần quen mắt a?” Có một người nói

“Làm trò, là cô gái đẹp, cậu xem đều thấy quen mắt!” người bạn đi cùng cười trêu nói

“Không phải, thật sự là quen mặt, nhưng mà nhất không nghĩ ra gặp ở nơi nào...”

...

Trong lúc mọi người hoặc khiếp sợ, hoặc hồ nghi, hoặc tò mò nhìn theo, Phương Cảnh Xán sai chân dài hướng về phía Quả Quả, sau đó nhận lấy tay Quả Quả từ Tiểu Mộ Bạch, cùng lúc đó, liếc mắt nhìn hai người bảo an, Diệp Vi cho tới khi bị hai người bảo an giữ chặt mới thanh tỉnh, giùng giăng muốn bỏ nhào về hướng Quả Quả và Phương Cảnh Xán, lại bị hai bóng người cao to lực lưỡng giữ chặt mang nhanh ra ngoài

Phương Cảnh Xán ho nhẹ một cái, giải thích rõ ràng “Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hiện tại đã giải quyết xong”

Quả Quả nhìn theo hướng Diệp Vi bị mang đi, không nói gì

Xung quanh, mọi người tro mắt nhìn bạn trai mỹ nhân đôi từ Tiểu Mộ Bạch sang Phương Cảnh Xán, tất cả đều không hiểu chuyện gì xảy ra

Đây rốt cuộc là tình huống gì a?

Trong đám người có tiếng thì thào “Tiểu Mộ Bạch... Tiểu Mộ Bạch...Tiểu... Con mẹ nó! Cô gái đó không phải là Tiểu Quả Quả chứ?”

“Nghe cậu nói như vậy, thật sự có khả năng! Nhưng mà, cô gái này trừ bỏ khuôn mặt có vẻ giống, toàn thân cao thấp không một chỗ nào giống a!”

“Không phải đang thịnh hành người giảm béo thành công sao?”

...

Cũng không lâu lắm, nghi vấn của bọn họ được giải đáp

Thời điểm từ trong tiệc tối tiến ra, phụ thân Phương Cảnh Xán, chủ tịch tập đoàn Phương thị, Phương Trạch đứng trước lễ đài, tuyên bố đám cưới con trai út

Dưới khán phòng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cùng với giọng thì thầm bàn tán của mọi người

“Quả nhiên là thiên kim Tiểu gia! làm tôi sợ nhảy dựng, còn tưởng là đổi người rồi!”

“Chắc, chắc, quả nhiên mỗi người mập mập đều có tiềm lực ẩn, không nghĩ tới cô gái này gầy xuống lại xinh đẹp như vậy! Cái này, vị Trầm gia kia sợ là hối hận phải đi dựng tường thôi?”

“Đắc ý, đắc ý, nhưng mà, Phương thiếu cũng hiểu được cái đẹp đúng không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đang ghé tai thì thầm với nhau đều ngẩn ra

“Cho nên, tôi có thể hỏi một chút hay không, Phương thiếu, cậu ta rốt cục là thích người béo hay người gầy? Một hồi này thích béo, lát sau lại thích gầy, rốt cục nào loạn như vậy, đang đùa vui người khác sao? Tôi đây đều đã bị làm cho hồ đồ!”

Quần chúng vây xung quanh sôi nổi gặt đầu tán thành, tỏ vẻ đây đúng là một bí ẩn, đáp án chỉ sợ chỉ có bản thân Phương Cảnh Xán mới biết

*

Tại một góc, Trầm Nham một chai lại một chai rượu, một tiếng lại một tiếng cười khỏ “Gia Bình, cậu nghe thấy chứ? Quà Quà sắp kết hôn rồi...Quà Quà, cô ấy sắp kết hôn rồi...”

Quà Quà của anh ta sắp kết hôn rồi, nhưng mà chú rể không phải là Trầm Nham

“Gian trá, rất gian trá, tôi nói mà, tại sao lại tốt như vậy mời chúng ta đến đây chứ! Thì ra là thành tâm muốn kích thích cậu...” Lương Gia Bình về mặt đồng tình nhìn huynh đệ đáng thương nhà mình, sau đó khoe môi nhếch một cái, lộ ra nụ cười tràn ngập âm mưu “Ba ngày sau đúng không? Tăng Đá, chờ đó, ba ngày sau anh em sẽ báo thù cho cậu! Phương Cảnh Xán, xem tôi chinh chết chết anh!”

*

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Phương Cảnh Xán cùng Quà Quà một lượt chào hỏi tiễn khách xong xuôi, Phương Cảnh Xán lập tức đưa Quà Quà về nhà nghỉ ngơi

Thời điểm hai người đi đến bãi đỗ xe, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ sắc nhọn phách lối truyền đến

“Đánh! Đánh chết cho tao! Ha ha ha ha ha....Hôm nay quả thực được xem trò hay a! Chị gái yêu mến, chị có thấy biểu tình của cha rồi đi hay không? Thật sự là buồn cười quá! Lão già ngốc nghếch kia, lại có thể đem hi vọng đặt lên loại người ngu xuẩn như chị,kết quả là mặt mũi đời này đều bị chị đánh mất hết!”

Phương Cảnh Xán cùng Quà Quà đứng đằng xa, mơ hồ thấy năm sáu cô bé vây xung quanh, dùng chân đá một cô gái đang cuộn mình trên mặt đất

Cho dù không nhìn thấy mặt, cũng có thể nhận ra, người bị đánh kia là Diệp Vi

Cầm đầu đám người kia Quà Quà cũng biết, chính là Diệp Kiều, em gái cùng cha khác mẹ của Diệp Vi

Diệp Vi nằm dưới đất không rên một tiếng, Diệp Kiều nắm tóc cô ta, về mặt chán ghét nhìn Diệp Vi lúc này một thân còng kèn bù nhù một đồng “Nói chuyện đi! Tại sao không nói chuyện? Có phải chị không thể nói chuyện không? Hừ, tôi xem lần này có ai còn có thể giúp chị, là lão già đối với chị đã hết sức thất vọng? Hay là tên tra nam Trầm Nham kia? Hay là chị em tốt Tiểu Quà Quà? Người phụ nữ kia cũng thật ngốc, lại có thể đem loại người tiện nhân như chị làm bằng hữu!”

Một người trong đám đó bỗng nhiên nhìn thấy Quà Quà cùng Phương Cảnh Xán, vội vàng chạy đến ghé tay Diệp Kiều nhắc nhở một câu.

“A, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Diệp Kiều giương mắt nhìn hai người đang đi tới, huyết sáo, sau đó vỗ vỗ mặt Diệp Vi “Tiện nhân, chị xem ai tới!”

Diệp Vi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía đôi trai gái đối diện mình, hình ảnh hoàn toàn trái ngược với vẻ chật vật của cô ta

Diệp Vi đầu tiên nhìn về phía Quà Quà, sau đó ánh mắt rất nhanh rơi xuống người Phương Cảnh Xán, dùng bộ dạng con cừu nhỏ cầu cứu chủ nhân, giọng nói đầy yếu ớt “Phương tổng...Phương tổng mau cứu tôi...”

“Chắc chắc, đã như vẫn vẫn còn không quên thông đồng với đàn ông” Diệp Kiều dùng chân đạp Diệp Vi một cái, sau đó ánh mắt tràn đầy ý vị thâm trường nhìn về Phương Cảnh Xán “Được để chúng tôi đoán xem, vị Phương tổng này có thể cứu chị hay không?”

Vì thế, trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều nhìn Phương Cảnh Xán

Phương Cảnh Xán sờ sờ mũi, vô tội nhìn Quà Quà, đâu có liên quan đến mình đâu? Mình chỉ là đi ngang qua mà thôi...

“Bà xã?” Phương Cảnh Xán đành phải hướng Quà Quà cầu xin sự giúp đỡ

Quà Quà ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Vi nằm trên đất, cũng không ngẩng đầu nhìn Phương Cảnh Xán nói “Muốn làm gì đều là quyền tự do của anh”

Phương Cảnh Xán nghe vậy lập tức sợ hãi, lộ ra vẻ mặt như bị vút bỏ, vội vàng đem dây caravat trên cổ mình nhét vào tay Quà Quà, giống như chú chó nhỏ đưa xích cho chủ nhân, nghiêm túc sửa lại lời vợ “Anh hiện tại đã là người đàn ông đã kết hôn, không phải là người tự do độc thân!”

Quà Quà “...” Có đôi khi không có biện pháp đuổi kịp não người này

Sau khi tỏ vẻ xong rồi, Phương Cảnh Xán quét mắt nhìn đám nữ sinh, sau đó hướng người cầm đầu nói “Tôi thấy các cô đánh cũng đã đánh rồi, lúc này cũng muộn rồi, tất cả về làm bài tập đi thôi!”

Diệp Kiều ánh mắt như muốn nói “Đàn ông không có một kẻ nào tốt” nhìn Phương Cảnh Xán một cái “Anh lại có thể giải vây cho loại phụ nữ này? Anh có suy nghĩ đến cảm thụ của vợ mình hay không? A, chẳng lẽ bởi vì thích mập mạp, thì lập tức nhìn trúng tiện nhân này...”

Bạn học của Diệp Kiều phụ họa “Cho dù thích phụ nữ béo, cũng không thể bụng đói ăn quàng như vậy a!”

So với các cô gái kích động kia, Quà Quà thể nhưng lại vô cùng bình tĩnh, cô tự nhiên không hề nghi ngờ Phương Cảnh Xán, chỉ là không biết anh lại đang làm trò quỷ gì, người này mỗi lần làm gì đó đều không dựa theo lẽ thường tình

Quả nhiên, Phương Cảnh Xán thờ dài nói “Ai ôi, các bạn học sinh nhỏ, mọi người hiểu lầm tôi, thật ra bởi vì người này có ân với tôi”

Diệp Kiều một chữ cũng không tin !”Nói vậy! Chị ta đối với anh có ân gì chứ? Mỹ nhân ân?”

Phương Cảnh Xán nghiêm túc nói “Không phải...bạn học ngẫm lại xem, nếu không phải vì cô nương này hao hết thiên tân vạn khổ khiến vợ tôi cùng thanh mai trúc mã chia tay, tôi làm sao có cơ hội ôm mỹ nhân trở về? Bạn học nhỏ, người này có tính là có ân với tôi không?

Lời vừa dứt, trên cơ bản là tất cả mọi người về mặt đều im lặng tuyệt đối

Diệp Vi hoàn toàn không có cách nào chấp nhận sự thật này, kích động hô “Vì sao...vì sao, Phương Cảnh Xán, Quả Quả lúc này xấu như vậy, anh còn muốn cưới cô ta? Tôi có thể vì anh cả đời đều béo như vậy!”

Sau khi kết thúc dạ tiệc, khẩu vị Phương Cảnh Xán thành mù mịt.

Cho dù là rất nhiều năm sau, luôn có người hỏi một câu, Phương Cảnh Xán, anh rốt cục là thích kiểu phụ nữ nào

Mà Phương Cảnh Xán luôn trả lời một câu kia “Tôi thích bà xã của tôi”

“Gặp người mình thật sự yêu, tất cả các tiêu chuẩn của cô đều biến thành đồng phân chó. Cái gọi là tiêu chuẩn, cùng chỉ là để chuẩn bị vì người không yêu mà thôi, vì người cô yêu kia, sẽ bao trùm tất cả mọi tiêu chuẩn” Tâm linh canh gà bạn học Phương Cảnh Xán trả lời như thế.

-----*★, °*: ☆\\(▽)\$. °★* .-----

Đào mất một cái đến hôn lễ hôm đó

Họ hàng bạn bè Tiểu gia tề tụ lại một đường, vô cùng náo nhiệt, với cái tình hình vô cùng tươi đẹp này, đối lập là một mảnh tịch mịch ở Trầm gia

Hôn lễ hôm nay, bận rộn nhất Tiểu gia bên này không phải là Tiểu Quả Quả, không phải Tiểu Mộ Bạch, cũng không phải là ba Tiểu, mẹ Tiểu mà là...Lương Gia Bình

Hàng ngày từ đêm qua bắt đầu an bài, lúc này đang tay trái cầm di động, tay phải cầm điện thoại vô tuyến, không ngừng chỉ đạo mọi người

“Đội 1, đội 1, gọi đội 1! Nhân viên đã đứng chỗ chưa? Đó là đương nhiên, càng nhiều người càng tốt, đem sảnh lớn đều phá hỏng cho tôi! Không có chuyện gì, xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm! Đội 1, đội 2, gọi đội 2! Các cô gái tình huống thế nào? Gì? Cái gì, lúc này là lúc nào mà chỉ có mấy người này, nhanh a! Gọi thêm vài mỹ nữ”

Đường Tăng thỉnh kinh trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, từ cửa tiểu khu đến phòng Quả Quả, Lương Gia Bình bố trí 18 trạm gác đối phó Phương Cảnh Xán

Ba mẹ Tiểu thấy thế có chút lo lắng “Mộ Bạch a, Gia Bình, mấy đứa nhỏ này có phải huyền não hơi quá đáng hay không?”

Tiểu Mộ Bạch không thèm để ý, nói “Ba, mẹ, không có việc gì, còn có con đây!”

Nếu không phải chiếm được sự chấp thuận của Tiểu Mộ Bạch, Lương Gia Bình làm sao lại có thể không sợ hãi làm điều đó được?”

“Đến rồi, đến rồi! Đội ngũ đón dâu sắp tới!” Có người chạy vào hô một câu

Lương Gia Bình xoa xoa tay, lại cùng mọi người xác nhận một lần nữa mọi việc chuẩn bị ổn thỏa hay chưa

Tiểu Mộ Bạch theo cậu ta nhào, bình tĩnh chào hỏi khách khứa

Năm phút sau, đang đi qua đại lại, Lương Gia Bình nhận được một cú điện thoại, sau đó chửi ầm lên “Con mẹ nói! Các người ăn cái quái gì vậy! Không phải nói với tôi là chỉ một lối duy nhất sao? Các người hơn hai mươi người là lão đại sao không chặn nổi một cửa?”

Di động đầu bên kia giọng nói người ta còn lớn hơn “Con mẹ nó, lão tử nào có biết Phương Cảnh Xán dẫn qua một liên đội đến đây, tất cả còn là bộ đội được huấn luyện qua, trực tiếp nghiền ép được không?”

Mang nhiều người như vậy, đây là chuẩn bị kết hôn hay là cướp cô dâu đây?

Lương Gia Bình cũng hết chỗ nói, lo lắng nói “Tôi lúc trước nói với các người thế nào, vũ lực đánh không được thì dùng sắc đẹp a! Vì sao đám chân dài miễn man cũng không ngăn lại a?”

“Bởi vì tất cả đều là đồ bỏ dưới đống quần tây của Phương Cảnh Xán cùng các anh quân nhân, từng người một tất cả đều đầu hàng được không?”

Ngay cả sắc dụ cũng không sánh bằng người ta

Không có việc gì, không có việc gì, còn hơn 10 trạm kiểm soát mà! Lương Gia Bình tự an ủi mình

Nhưng mà, không đến ba phút đồng hồ, anh ta nghe thấy bên ngoài tiếng pháo nổ ùng ùng

Đã giết tới cửa?

Lương Gia Bình nhón nhác gọi điện thoại đến hỏi, kết quả cho hay, Phương Cảnh Xán kia là một đường rài tiền đến được

Tiền lì xì bay đầy trời rơi xuống đất! Tất cả mọi người đều tự động nhường đường

....

Một phút sau, Phương Cảnh Xán về mặt hồng hồng xuất hiện

Lương Gia Bình đen mặt chắn trước cửa nói “Còn chưa qua cửa ải này đâu!”

Phương Cảnh Xán nhìn anh ta, cười cười, đột nhiên nghiêng người đi qua

Lương Gia Bình hoảng sợ, lui về một bước ôm ngực “Anh, anh muốn làm gì? Lão tử khuynh hướng tình dục rất bình thường!”

Phương Cảnh Xán nhú mày “Cậu xác định?”

“Anh TMD rốt cục là có ý tứ gì?”

Phương Cảnh Xán buồn bã nói “Cái người hẹn tôi 12 giờ ở khách sạn SA phòng 808 muốn gặp mặt là ai?”

Khách sạn SA phòng 808?

Khuôn mặt Lương Gia Bình lập tức giống như bị người ta bệt cho một bát thuốc, miễn nói đến độ phản kích, một lúc lâu sau hét một tiếng “F*ck, anh...anh chính là nhanh nhẹn tuyệt hải gian?”

Phương Cảnh Xán mỉm cười

Vừa nghĩ tới mình đã từng nói những lời ngon ngọt đối với một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông này chính là Phương Cảnh Xán, thủy chung thấy mình ngu ngốc chạy vòng vòng xung quanh bị người ta chơi, Lương Gia Bình che mặt thất bại

Lương Gia Bình GAME OVER!

Xin lỗi anh em, tôi không phải là tôi không muốn giúp cậu, mà là kẻ địch rất gian trá...

Mất thấy chỉ còn cánh cửa cuối cùng phòng Quả Quả, thắng lợi đang ở ngay trước mắt, có người đề nghị “Phương thiếu, trực tiếp mở cửa đi! Gọi một người lực lưỡng đến đây, to béo một chút đụng vào, cánh cửa này lập tức sẽ bị tiêu diệt!”

Phương Cảnh Xán trực tiếp phủ quyết “Như vậy sao được, sẽ dọa sợ bà xã tôi cùng mấy cô gái bên trong!”

Nói xong quay đầu trao đổi vài câu cùng phù rể phía sau, phù rể lập tức giơ tay OK một cái “Giao cho tôi, không thành vấn đề, dụng cụ tôi đều mang đến, sớm đoán được phải dùng đến”

Vì thế, phù rể ở một chỗ dưới sự trợ giúp của một người anh em khác, thuận thực mở cửa không một chút tổn hao nào, sau đó thuận tay đỡ được bạn học Tổng Kiêm Hà bởi vì dựa vào cửa nghe lén bị ngã

Tổng Kiêm Hà thấy trước cửa trống rỗng, cánh cửa chắc chắn không cánh mà bay, tròn mắt nửa ngày không tỉnh hồn lại “Anh, anh , anh...Các anh...”

Phù rể lập tức xuất ra một bó lì xì to, khách khí cho trong phòng tất cả cô nương ai cái phát.

Mà bạn học Phương Cảnh Xán của chúng ta lúc này đang đứng ở trước giường nhìn người ngồi trên giường, Quả Quả đang mặc một thân váy trắng noãn, nhìn xem đến ngây ngốc cho đến khi bị phù rể cười nhạo mới phản ứng được

Sau đó là bắt đầu tìm giày kết hôn, một đám đàn ông xoay khắp người trong phòng không tìm ra được, nam nhân kế cũng vô dụng, mọi người đều là đánh chết cũng không khai

Tổng Kiêm Hà vòng tay trước ngực nói “Như vậy đi! BOSS là người đại học S, cho anh một phút, nói một câu thông báo để đám con gái chúng tôi đều tâm phục khẩu phục giao Quả Quả cho anh, giày kết hôn tôi sẽ hai tay dâng lên! Như thế nào? Như vậy...thời gian bắt đầu!”

Thời gian trôi tí tách...

Phương Cảnh Xán suy tư một chút, ánh mắt thâm tình nhìn Quả Quả “Bà xã, anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình...”

Nói tới đây mọi người cảm thấy “Anh phụ trách kiểm tiền nuôi gia đình, em phụ trách xinh đẹp như hoa” mặc dù không tệ nhưng mà có điểm khuôn sáo cũ, ngay sau đó được nghe Phương Cảnh Xán tiếp tục nói “Anh phụ trách kiểm tiền nuôi gia đình, anh phụ trách đẹp trai như hoa, em phụ trách ăn hương uống lạt”...

Toàn bộ các cô gái trong phòng nghe xong đều cảm động rầm rầm ào ào, Tống Kiêm trực tiếp đem chiếc giày giấu dưới làn váy cho Phương Cảnh Xán

Phương Cảnh Xán vô cùng thành kính hôn chân cô dâu, sau đó lại ôn nhu đi giày cho Quả Quả, mang giày kết hôn rồi cầm tay cô dâu đi ra ngoài, hai người đi đến phòng khách dâng trà cho cha mẹ vợ, hai vợ chồng Tiểu gia nhìn hai đứa nhỏ quỳ dưới chân mình dâng trà, hốc mắt ướt át vì kích động

“Ba, mẹ con nhất định sẽ chăm sóc Quả Quả thật tốt!”

“Được, tốt tốt, con ngoan, mau dậy đi!”

“Ài, Quả Quả, anh con đâu? Con chuẩn bị đi ra khỏi cửa, sao lúc này lại không thấy bóng dáng?” mẹ Tiểu lo lắng hỏi

Tống Kiêm Hà “Để cháu đi tìm!”

Tống Kiêm Hà tìm được Tiểu Mộ Bạch đang đứng ở ban công. Tiểu Mộ Bạch quay lưng về cô, nhìn ra ngoài, bóng dáng có chút cô đơn, nghe được có người gọi mình, dập tắt điều thuốc trong tay, xoay người “Đến đây”

Nhìn đứa trẻ trong quá khứ lập tức lớn như vậy, mặc váy cưới đứng trước mặt mình, Tiểu Mộ Bạch trong lòng muôn vàn cảm khái

Quả Quả “Anh...”

Tiểu Mộ Bạch sờ sờ đầu cô “Đi thôi, anh công em...”

Quả Quả nghe thấy những lời này, nước mắt thi nhau tràn ra, bỏ nhào ôm cổ anh trai “Anh...”

Tiểu Mộ Bạch vỗ nhẹ lưng em gái, luôn luôn có một cảm xúc không lộ ra ngoài trong đôi mắt phiếm thủy quang, “Tốt lắm, tốt lắm, cũng không phải không quay về, đừng làm mọi người cười chê! Hôm nay là ngày đại hi của em...”

Mặc dù biết sớm muộn cũng có một ngày này, nhưng khi nó thực sự đến, so với tưởng tượng của Tiểu Mộ Bạch còn luyến tiếc gấp bội, đây là em gái bé bỏng yêu thương anh liên tục nâng niu trong lòng bàn tay, hôm nay sẽ giao vào tay người khác

“Anh, em luyến tiếc anh...” Quả Quả khóc

“Em là luyến tiếc anh làm com chứ gì?” Tiểu Mộ Bạch chế nhạo cúi đầu cười “Đi thôi, đừng làm trễ thời gian”

Quả Quả gật đầu, đặt người lên tấm lưng dày rộng của anh trai, giống như mọi lần lúc nhỏ

Đưa Quả Quả đến xe, Tiểu Mộ Bạch vỗ vỗ cánh tay Phương Cảnh Xán “Chăm sóc tốt cho con bé!”

“Anh, anh yên tâm, em nhất định sẽ!”

Cách đó không xa, Lương Gia Bình nhìn xe hoa càng lúc càng xa, nói với người bên cạnh “Cậu thật sự cứ như vậy để bọn họ đi? Tốt xấu gì cũng phải xả giận nha! Tôi còn tưởng ít nhất cậu cũng phải một lần đánh nhau sống mái với Phương Cảnh Xán!”

Ánh mắt Trầm Nham dõi theo đội xe rồi đi “Đúng là tôi định đánh như vậy, nhưng, trong nháy mắt liền đổi ý”

“Vì sao?”

“Tôi nhớ buổi dạ tiệc hôm đó, nhìn thấy Phương Cảnh Xán đem miếng thịt mắt cá kia cho Quả Quả”

Lương Gia Bình khó hiểu “Vậy thì thế nào?”

“Trước đây, thời điểm cùng Quả Quả ăn com, Quả Quả luôn đem miếng thịt mắt cá non mềm kia cho tôi”

“....”

“Thời điểm Quả Quả yêu tôi nhất, là chính tôi không biết quý trọng. Nay Phương Cảnh Xán tình cảm dành cho Quả Quả... Tôi mặc cảm”

Rất nhiều năm về sau, có người hỏi Quả Quả, đời này điều trân nhất Quả Quả đã làm là cái gì, lúc đấy có một mỗ nam nào đấy đang kiêu ngạo ngay bên cạnh, Quả Quả cố ý lấy lòng người ta trả lời là cùng Phương Cảnh Xán ở cùng một chỗ, là trước khi gặp được Phương Cảnh Xán, việc trân nhất cô từng làm là đem Nokia của anh trai làm cho tan nát.

Cô không biết trong mắt mọi người tình yêu là như thế nào, đối với cô, giống như việc ăn mà ra, tình yêu không phải oanh oanh liệt liệt, tình yêu là té thùy

trường lưu trong sinh hoạt, là miếng thịt mắt cá trên con cá nhiều thịt, là dâu tây trên bánh ngọt dâu tây, là ngọt đồng trên socola, là miếng dưa hấu đỉnh quả dưa hấu, là thứ tốt đẹp nhất anh ấy đều để là cho cô.

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Càng Béo Anh Càng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.